

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

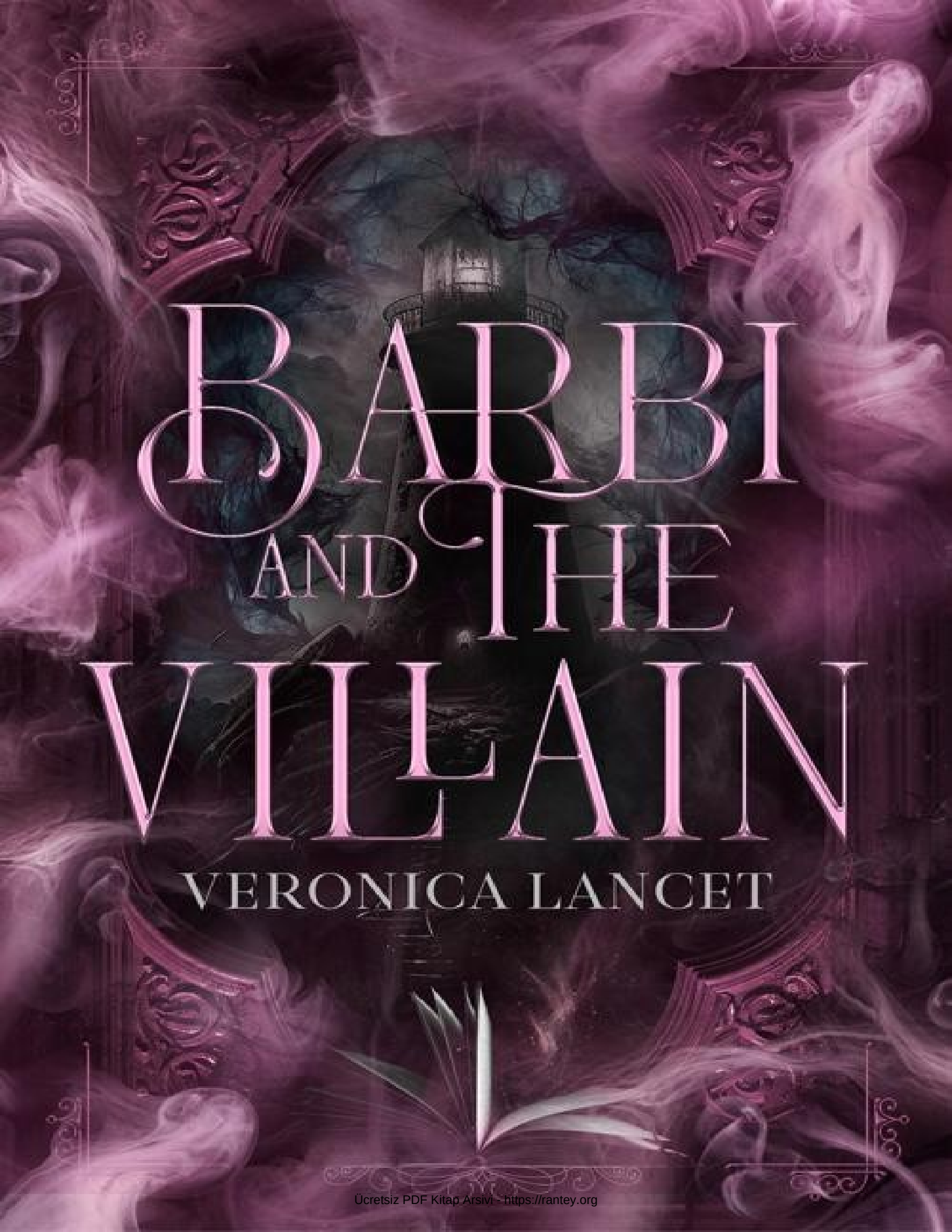
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BARBI AND THE VILLAIN

VERONICA LANCET

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

BARBI VE KÖTÜ ADAM

BARBI & THE V LLAİ N TRİ LOGY

BİRİNCİ KİTAP

VERONICA LANCET

OceanofPDF.com

Telif Hakkı © 2024 Veronica Lancet

Düzenleme: Emily Lawrence

Düzenleme Kapak Yazarı: Okay

Creations

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OceanofPDF.com

En sevdikleri kitap dünyasına seyahat etmek ve kurgusal bir karaktere aşık olmak isteyen tüm kızlar için.

Ve kötü adamı kahramana tercih eden tüm kızlar için.

*Barbi'nin en sevdiği renk pembe olabilir ama sizinkinin **ahlaki** açıdan **gri** olduğunu biliyorum.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

CONTENTS

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bonus İçerik](#)

[Veronica Lancet tarafından da](#)

OceanofPDF.com

BARBI
AND THE
VILLAIN
VERONİKA LANCET

OceanofPDF.com

PREFACE

Sevgili okuyucu,

Barbi ve Kötü Adam bir üçlemenin ilk kitabıdır. Bu kitap bir uçurumla bitecek. Bu kitap boyunca birçok mizahi ve hafif olay *olmasına* rağmen, bu karanlık bir romantizmdir. Başlıkta da belirtildiği gibi, ana erkek karakter bir kötü adam. Baştan sona kötü bir adamdır ve kurtarılabilir olup olmadığı tamamen özneldir.

İçerik Uyarıları: cinsel saldırı girişimi, kan (gore), kan oyunu, ölüm, aşağılayıcı terimler, işkence, şiddet, cinsel durumlar, adam kaçırma, cinayet, toplu katliam, şüpheli rıza.

OceanofPDF.com

I

W en iyi adamlar neden kurgusaldır?
Sör Damien ve Leydi Jocelyn'in duvar boyutundaki resimli posterine hülyalı bir şekilde bakıp aptal gibi gülümsüyorum. Adam ona öyle bir hayranlıkla bakıyor ki, içim içime sığmıyor.

Birinin bana böyle baktığını hayal etsene.

Bir gün! Bir gün benim de böyle bir sevgilim olacak!

Aynaya dönerek yanaklarıma biraz daha allık ve biraz da pembe ruj sürüyorum. Dudaklarımı büzerek, bir meleğin yüzüne ve bir Yunan tanrısının vücuduna sahip bir adamın beni öpmek için eğilmeden önce bana sonsuz aşk yemini ettiğini hayal ederken gözlerimi kısaca kapatıyorum.

Ah! Bu lezzetli hayal karşısında vücudumdan bir ürperti geçiyor.

PomPom yumuşak bir havlama sesi çıkararak kabarık vücudunu çıplak bacaklarıma sürüyor.

Büyü bozuldu, fantezim yok oldu.

Kuyruğunu sallayan ve o şirin gözleriyle bana bakan sevimli beyaz Pomeranian'ıma bakarken iç geçiriyorum.

"Keşke erkek olsaydın, PomPom," diye fısıldıyorum, onu kollarımın arasına alarak.

Dudaklarımı yalıyor, rujumun tadına bakıyor ve iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor. Onun maskaralıkları karşısında içimden bir kıkırdama kaçıyor.

Giyinip makyajımı yaparken dikkatini dağıtmak için ona bir şeyler veriyorum; tabii ki hepsi pembe ve kız gibi. Bu benim için sadece bir kostüm değil, aynı zamanda güçlendirici bir yaşam biçimi. Leydi gibi giyinmek

Jocelyn bana her zaman dünyanın benim istirdiyem olduğunu ve yapmak istediğim her şeyi başarabileceğimi düşündürüyor. O, kadınsı ve belalının mükemmel bir karışımı olan güçlü bir pembe prenses - benim de her zaman olmak istediğim her şey.

Üzerimde kabarık etekli pembe bir elbise var ve göğüs dekoltesi aşırı açık olsa da olmasa da vücuda oturan bir korsajı var. Annem beni görmeden evden kaçmak zorunda kalabilirim. Üzerine eklediğim korse belimi vurguluyor. Kıyafeti tamamlayan elbette Jocelyn'in imzası haline gelen çilek sarısı saçları - gerçi iki yıl önce saçlarımı beyazlatırken neredeyse yaktığımdan beri peruk takmaya karar verdim - ve pembe, beş inçlik topuklu ayakkabıları.

Kıyafetimden memnun kaldığım için PomPom'a da benzer bir pembe kıyafet giydiriyorum, üstüne de sevimli bir pembe fiyonk takıyorum. Onu kucağıma alıp odamın kapısını açıyorum ve başımı dışarı uzatıp alt kattaki sesleri dinliyorum. Mutfaktan bir ses yankılanıyor.

"Kang Min mi yaptı? Oh, bu çok güzel," diyor annem, ama ses tonunda gerekli coşku yok. Muhtemelen telefonda sözde arkadaşı Ye Rim'le konuşuyordur - tek yaptıkları birbirlerine üstünlük sağlamaya çalışırken onlara arkadaş demezdim. "Hangi üniversite demiştiniz?" Bir duraklama. "Oh, Yale. Babam da oraya başvurmayı düşünüyor. Ülkedeki en iyi hukuk fakültelerinden birine sahipler..."

Gözlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum. LSAT'ye kaydolmadığımı anneme hâlâ söylemedim, muhtemelen hiçbir zaman da söylemeyeceğim. Babam seçimimi destekliyor ama nedense annem arkadaşlarına *zeki* olduğumu kanıtlamanın tek yolunun ilk üçe giren bir hukuk fakültesine girmek olduğunu düşünüyor. Avukat olmak istememem ya da hayalimin yayıncılık sektöründe çalışmak olması önemli değil. Hayır, onun için her şey kızının sadece pembe seven bir ezik olmadığını göstermekle ilgili.

Hayal kırıklığı içinde omuzlarımı dikleştiriyorum. PomPom sıkıntımı hissedince yumuşak bir havlama sesi çıkarıyor.

"Stratejilerimizi değiştirmeliyiz," diye fısıldıyorum ona. Ayakkabılarımı hızla çıkarıyorum. Bir elimde onları, diğerinde PomPom'u taşıyarak hızla kapıdan çıkıyorum. Merdivenlerden koşarak iniyorum ve annemin arkamdan seslendiğini duyduğumda doğruca çıkışa yöneliyorum.

"Babi-ya! Bu kıyafetle nereye gidiyorsun?"

Gözlerim açılıyor. Tabii ki kadının insanüstü bir duyma yeteneği var - on altı yaşından beri gizlice kaçma girişimlerini ortaya çıkarıyor.

PomPom onun sesini duyunca havlıyor, ben de hızımı artırıyorum. Annemin gümbür gümbür adımları arkamda yankılanırken o da beni kovalıyor, sesi giderek daha öfkeli çıkıyor.

"Babi-ya!"

Araba garaj yolunda, gitmeye hazır. Şoför beni görünce PomPom'la birlikte binmem için kapıyı açıyor ve hızla yola koyuluyoruz.

Aynaya hızlı bir bakış attığımda annemin bize öfkeyle el hareketi yaptığını görüyorum; kaçışımı ayarladığım için hem bana hem de babama ceza vereceğine hiç şüphe yok.

"Kongre Merkezi'ne mi, Bayan Bancroft?" Şoför Bay Philips birkaç dakika sonra sorar.

"Evet, lütfen. Arka giriş. Sahnemiz için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için oraya erken gitmem gerekiyor."

"Elbette, bayan." Bay Philips bana göz kırptı.

Düşüncelerimi sahnemize yönlendirirken PomPom'u kendime yaklaşıtıyorum. Her yıl arkadaşlarımla birlikte Comic Con'a katılır ve *Akkaya'nın Beş Büyücüsü*, bir düzineden fazla bölümü olan popüler bir fantastik kitap serisi. Beş Büyücü, hepsi de mütevazı başlangıçlardan gelen bir grup uyumsuzdur. Akkaya kıtasındaki en iyi büyücülerden biri olana kadar eğitim aldılar ve bir dizi kötü adamı yenerek vatandaşlarını korudular.

Serinin ana karakteri Sör Damien, zor durumdaki genç kızları kurtaran ve halkının refahını her zaman kendi üstün tutan onurlu ve nazik bir kahraman. Dürüst bir kahramanın timsalidir ve altın rengi bukleleri, ışıltılı mavi gözleri ve kaslı vücuduyla yakışıklı olması da onu incitmez.

İçimden hüznü bir iç çekiş geçiyor.

Şanslı Bayan Jocelyn! Onu tamamen kendine alabilecek. Leydi Jocelyn, birinci kitaptan beri onun aşkı olarak iyi günde kötü günde hep yanında olmuştur. Onu seviyor, değer veriyor, gücüne ve metanetine hayranlık duyuyor ve karar alma sürecine her zaman onu da dahil ediyor. Pembeyi seven güzel bir kız olmasına rağmen, aynı zamanda harika bir savaşçıdır ve yıllar içinde tek başına Büyücü rütbesine ulaşmayı başarmıştır.

Çok iyi bir takım oldular! Beni eşit olarak göreceksin ve bana kraliçesi gibi davranacak Sör Damien'i nereden bulacağım?

Hayali bir karaktere aşık mıyım? Suçluyum. Ama gerçek erkekler aynı değil. Belki benim standartlarım çok yüksek yıllardan

Dışarı çıkıp *gerçek* dünyayı deneyimlemek yerine burnumu bir kitaba dayayıp hayaller kuruyorum. Ama dünyayı kurtaran ve kızı kazanan kahraman Sör Damien'dan, sadece video oyunlarında 'kahraman' olan, her hafta yedi kızla birlikte olan ve hala annesinin bodrumunda yaşayan komşu Chad'e nasıl geçebilirim?

Tabii ki, annenizin bodrumunda yaşamanın yanlış bir tarafı yok.
-Teknik olarak. Ben de hala ailemle yaşıyorum, ancak bunun nedeni annemin evlenene kadar taşınmama izin vermemesi. Ama bir adım sonrası onunla evlenip annesinin bodrumuna taşınmak olacaksa biriyle nasıl ciddi bir şekilde çıkabilirim?

Olmaz. Ben almayayım, çok teşekkür ederim.

Belki benim standartlarım biraz fazla. Ama ben onların arkasındayım. Yirmi bir yaşımdayım ve hâlâ ilk öpücüğümü almadıysam ne olmuş yani? Leydi Jocelyn ilk öpücüğünü Sör Damien'a sakladı. Ve eğer Leydi Jocelyn eşini bulabildiyse, belki bir noktada ben de bulabilirim.

Araba durdu ve ben düşüncelerimden sıyrıldım. "Geldik hanımefendi," diye anons etti Bay Philips.

Ona bakıyorum. Topuklu ayakkabılarımı giydim ve biraz para bulmak için küçük çantamı karıştırdım.

Banknotları Bay Philips'e uzatırken "İşte," diyorum.

Gözleri büyür ve hemen başını sallayıp ellerini inkar edercesine sallar.

"Hayır, hayır. Baban bana zaten para ödüyor."

"Haydi, Bay Philips. Yakında karınızın doğum günü olduğunu biliyorum, bu yüzden ona güzel bir şeyler alabilirsiniz."

"Hatırlıyor musun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Tabii ki. Bayan Philips çok hoş bir kadın. Lütfen ona en iyi dileklerimi iletin."

Yine de parayı almak istemediğinde, parayı koltuğun üzerine bırakıyorum.

Göz kırparak PomPom'u aldım ve dışarı çıktım.

"Teşekkür ederim, bayan. İyi eğlenceler!" Bay Philips arabasını seslenir.

Önümüzdeki gün için heyecanla girişe yöneldim. Güvenlik beni içeri aldıktan sonra kongre salonuna girmeme izin veriliyor. PomPom her zaman çok meraklı, ne zaman kostümlü birini görse havlıyor - ki bu çoğunlukla herkes oluyor. Ama annesi gibi o da pembeye ilgi duyuyor.

Orada bulunan insanların büyük bir kısmı *Akkaya'nın Beş Büyücüsü*. O kadar popüler ki, sadece ana karakterler için değil.

karakterler. Hikaye akışına sahip, hepsi farklı türlerden, farklı görünüşleri ve yetenekleri olan bir sürü ikincil karakter var. Seriyi bu kadar eğlenceli yapan da bu! *Herkes* için bir temsiliyet var. Neredeyse on yıl önce okumaya başladığımda beni ilk etapta seriye çeken şey buydu. Leydi Jocelyn de yarı Asyalı, bu da ergenlik öncesi mücadelelerimi kolaylaştırdı çünkü ilişki kurabileceğim biri vardı - itiraf etmeliyim ki hala bir avuçtum.

Leydi Jocelyn'in diğer yorumlarını gördükçe gülümsemem artıyor. Hepimiz aynı karakteri canlandırıyor olsak da, kızlar onu temsil etmek için farklı türde elbiseler seçmişler; bazıları daha uzun, bazıları daha kısa, bazıları açık pembe, bazıları daha koyu pembe.

Ah, Leydi Jocelyn'in büyüü! Başka bir yerde olsaydım giyim zevkimle alay ederlerdi. Ama burada değil. Herkes çok olumlu ve kabul edici. Keşke dünyanın geri kalanı bu topluluktan daha fazla şey öğrenebilse.

"Barbi! Buradasın!"

Birinin adımı söylediğini duyduğumda dönüyorum, Sarah'yı gördüğüm anda dudaklarım geniş bir gülümsemeye dönüşüyor.

Kostümüne daha yakından baktığımda, "Muhteşem görünüyorsun," diye haykırıyorum. Denizkızı gibi giyinmiş, mavi bir kuyruğu ve sadece göğüslerini örten küçük bir bluzu var. Vücudu inanılmaz derecede sıkı görünüyor, bu yüzden şu anda en az üç erkek onu inceliyor.

"Çok teşekkür ederim. Size de. Ve tabii ki PomPom'a da." PomPom'un başını okşamaya çalışırken gülümsüyor. Sevimli bebeğim yüksek sesle havlıyor ve ona dişlerini gösteriyor.

Sarah bir adım geri çekilirken gözleri büyür.

"Her zamanki gibi hırçın," diye mırıldanıyor.

Ona özür dileyen bir gülümseme veriyorum. PomPom benden başka kimseyi sevmiyor - şikayet ettiğimden değil.

"O benim küçük korumam," diye şaka yapıyorum, ancak bu tamamen yanlış değil. Bir keresinde onunla alışverişe çıkmıştım ve biri çantamı çalmaya çalıştı. PomPom küçük olabilir ama iki katı büyüklüğündeki bir köpeğin canlılığına sahip. Şüpheli adam elini çantama attığı anda onu fark etti. Adam çantamı çekmeye fırsat bulamadan üzerine atladı ve dişlerini adamın kasıklarına geçirdi - bunu ona *ben* öğretmedim.

İronik olan ne mi? Adam *beni* ve köpeğimi saldırıyla suçladığı için karakola gitmek zorunda kalmıştım. Bazı insanlardaki küstahlık. I

PomPom'un testislerinden birini koparmasına izin vermeliydim.

"Erken geldin. Sahne geç saatlere kadar başlamayacak, değil mi?" Sarah soruyor. "Her şeyin olduğundan emin olmak istiyorum. *Hangi* sahne olduğunu duydun mu?

Ne yapıyoruz?" Heyecanla ekliyorum.

Başını sallıyor.

"Altıncı kitaptan, Sör Damien ile Karanlık Olan arasındaki savaştan."

"Aman Tanrım. Sör Damien, Leydi Jocelyn'e evlenme teklif etmeden hemen önce, değil mi?

Bu

mu Coşkuyla başımı sallıyorum.

?" "Bu yıl Sir Damien'ı kim oynuyor?" diye soruyor.

"Adı Brandon ve Clarice'in arkadaşlarından biri. Bilmiyorum.

çok iyi, ama rolüne uygun
görünüyor." Gözleri müstehcen
bir şekilde parlıyor.

"Bu düşündüğüm mü geliyor?" Kaşlarını oynatıyor. Yanaklarım kızarıyor.

"Hayır. Tabii ki değil. Sadece rol yapıyorum." Omuz silkiyorum.

"Hmm..." diye mırıldanıyor, ikna olmamış. Sahne partnerlerinin sonunda biriyle çıkması alışılmadık bir durum değil. Geçen yıl onun ve erkek arkadaşının başına gelmişti. Ama onun şanslı olması benim de şanslı olduğum anlamına gelmiyor.

"Evet, öyle! Ayrıca, teklifin sonunda sadece bir sarılma var. Öpüşmeyeceğiz."

"Sen öyle diyorsan..." Gitmeye hazırlanırken gülümsüyor. "Gördüğüm zaman inanacağım." Bana göz kırptıyor.

"Yemin ederim! Başka şey yok!" Utanarak seslendim.

İnsanlar bana bakıyor, bu da PomPom'un onlara dişlerini göstermesine ve tıslamasına neden oluyor.

"Sus, bebeğim. yok," diye fısıldıyorum. "Hadi köşemize gidelim."

Sahne için belirlediğimiz noktaya doğru ilerliyorum. Pembe bir fırır gözüme çarpıyor -pembe olan her şey genelde çarpar. Ama daha iyi bakınca yavaşça göz kırptıyorum.

Clarice de benimle aynı kıyafeti giyiyor -Lady Jocelyn'in kostümü. Brandon'ın açık bacaklarının arasında duruyor ve tutkuyla öpüşüyorlar.

Biri boğazını temizliyor ve beni görünce duruyorlar.

"Barbara." Bana tatlı tatlı gülümsüyor.

"Bunun anlamı ne?" Kostümünü işaret ederek soruyorum. Brandon'la ne yaptığı umurumda değil. Ama elbisesiyle ilgili bir sorunum var.

-Ayakkabılar bile aynı!

"Sahne için bazı şeyleri değiştirmeye karar verdik," diye ekliyor. Brandon sessiz bir destekle kollarını ona doluyor.

"Bana herhangi bir değişiklik sorulduğunu hatırlamıyorum." Gözlerimi kısıyorum

Onu.

"Çünkü hepimiz benim daha iyi bir Leydi olacağıma karar verdik. Jocelyn."

Dönüp etrafıma bakıyorum. Diğer tüm insanlar sessiz, başları öne eğik.

"Mona?" Bakışlarını kaçırarak arkadaşıma soruyorum. "Lily?" O da cevap vermiyor.

"Ve tabii ki, bu senin sahnenin dışında olduğun anlamına geliyor. Yine de izleyebilirsin." Omuz silkiyorum.

"Ne?" Çığlık atıyorum. "Ama... Dekor ben hazırladım. Her şeyin parasını ben ödedim..." "Ve her şeyin parasını ödediğiniz için her zaman Leydi'yi almalısınız.

Jocelyn?" Kaşlarını kaldırıyor. "Öpüşmeyi bile kabul etmedin ve bu kitapta yazıyor!"

"Ama-"

"Kitaptaki sahnenin sadık bir tasviri olmasını isteyen sizdiniz ama öpücüğü kucaklaşmayla değiştirdiniz" diye devam ediyor.

"Ama bu bana haber bile vermeden beni kovmak için bir neden değil," diye ekliyorum kısık bir sesle, gözyaşlarımı uzak tutmak için elimden geleni yapıyorum.

"Kabul et, *Barbi*. Kimsenin seni etrafında istemediğini biliyorsun. Sen kendini beğenmiş bir kaltaksın ve kimse seni sevmiyor bile."

Yavaşça göz kırpmıyorum.

"Siz de öyle mi düşünüyorsunuz?" Diğer insanlara sesleniyorum.

Clarice bana yaklaşırken kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Tabii ki öyle. Herkes sana dostça davranıyor çünkü her şeyin parasını sen ödüyorsun." Gözlerini deviriyor. "Kim senin aptalca kuruntularını bedavaya dinlemek ister ki?"

"Ne..."

Parmağıyla beni işaret ederken dudakları alaycı bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

"Bunu olması gerekenden daha kötü hale getirme. Hepimiz senden daha iyi bir Leydi Jocelyn olacağımı biliyoruz," diye kendini beğenmiş bir şekilde ekliyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. Gözyaşlarım gözlerime saplanırken boğazım duygularla tıkanıyor.

Anlamıyorum. Gerçekten anlamıyorum. Böyle davranılmayı hak edecek ne yaptım ki? Hem de alenen?

"Neden?" Fısıldıyorum. "Bunu bana neden yaptın?"

Fısıldamak için eğiliyor, "Çünkü sen zavallısın. Sürdüğün pahalı parfüm bile senden yayılan çaresizlik kokusunu gizleyemiyor."

Keskin bir şekilde nefes alıyorum, sözleri istenilen zararı veriyor.

Kalbim göğsümde gürültüyle atıyor, kulaklarımda yankılanıyor. Omurgamdan aşağı bir titreme iniyor, uzuvlarım kontrolsüzce titriyor.

"Arkadaşım olduğunuzu sanıyordum. Hepinizin." Diğer iki arkadaşına bakıyorum - düzeltiyorum, *eski* arkadaşlarıma.

"Başka bir yanılsama." Clarice acınası bir ifade takınarak başını sallar. "Belki de bunu kontrol ettirmelisin, Barbara."

Gülerken bir adım geri çekiliyor.

Diğerleri de katılıyor, hepsi bana gülüyor.

Korse aniden çok sıkı, topuklu ayakkabıları çok yüksek geliyor. Yüzümdeki makyaj çok ağır. Tek istediğim saklanmak ve dünyadan kaybolmakken, bir başparmak gibi göze batıyorum. Nefes alışım yoğunlaşıyor. Saniyeler akıp gidiyor ve ben gözyaşlarımı daha fazla tutamayacağım.

PomPom sıkıntımı hissettiğinde yüksek sesle uluyor. Ben onu bırakana kadar kollarımda kıpırdanıyor. Bu küçük cesaretlendirme Clarice'in üzerine atlaması için yeterli oldu. Peruğunun uçlarını ısıırıyor ve kafasından düşmesine neden olacak kadar kuvvetle çekiyor.

Yüksek sesle ağlıyor.

"Çek şu lanet köpeğini üzerimden," diye bağırarak peruğunu çekiştiriyor. PomPom ona tıslıyor.

"İntikamımı al, PomPom," diyorum ona çenemi yukarı kaldırırken.

Sevimli bebeğim ne yapacağını çok iyi biliyor ve Clarice peruğu çekerken peruğu bırakıyor, momentum dengesini kaybetmesine ve yere düşmesine neden oluyor. Oraya düştüğünde, oyun biter.

PomPom onun üzerine atlar, elbisesini ısıır ve malzemeyi parçalara ayırır.

"Brandon! Bir şeyler yap!" Çığlık atıyor. "Çıkar şunu üzerimden. Bir şeyler yap."

PomPom'uma doğru ilerliyor ve ben bir adım öne çıkarak bakışlarımla onu kısıtıyorum.

"Sakin PomPom'uma dokunayım deme," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

Bana hakaret edebilirler ama PomPom'a bir şey yaparlarsa kaçamazlar.

Gözleri panikle açılır ve donakalır.

"Bu kadar yeter, PomPom. Bunlarla uğraşmamıza gerek yok" -burnumu tiksintiyle kırıştırıyorum- "*insanlarla*."

PomPom başını kaldırıp bana bakıyor ve alçak sesle havlıyor. Ama yanıma gelmeden önce Clarice'i daha da küçük düşürmeye karar veriyor.

"Bu koku da ne?" PomPom üstünden atlarken Clarice sızlanıyor.

"Ahh!" diye bağıyor vücudunu sıvazlarken, eli PomPom'un sulu kakasıyla temas ediyor. Kakayı silmeye çalışırken, sadece elbisenin etrafına daha fazla bulaştırıyor.

PomPom küstahça yanıma geliyor, kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor.

Onu kollarıma aldım.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, başının üstünü öperek. *Eski* arkadaşlarıma bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bir...bir..." Esprili bir şeyler düşünmeye çalışırken dudaklarımı ıslatıyorum. "Kaka dolu bir gün geçirmeniz dileğiyle," diyorum hışımla çıkmadan önce.

Tamam, en iyi replik değil ama başımı dik tuttuğum sürece yine de iyi bir çıkış yapabilirim. Ne de olsa şu anda kaka kokan ben değilim.

Onların görüş alanından çıkana kadar soğukkanlılığımı korumayı başarıyorum. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyor ve PomPom'un tatlı havlamaları bile onları durduramıyor.

Kalabalığımı bulmuş olabileceğimi düşündüğüm için aptalın tekiydim. Ortak bir hobimiz olduğu ve ara sıra takıldığımız için *arkadaş* olduğumuzu düşünmekle daha da aptallık ettim. Olaya bu açıdan baktıkça, tüm bunların benim hatam olduğunu daha iyi anlıyorum. İyi ve cömert olursam insanların beni sevmesini sağlayabileceğimi düşündüm. Bunun yerine, beni sadece bir aptal olarak gördüler - acınası bir aptal.

Gözlerimi ovuştururken makyajım daha da bozuldu ve bana acıyan bakışlara bakılırsa, berbat görüldüğümü varsayıyorum. Şu anda tek amacım, kalan azıcık haysiyetimle buradan çıkmak.

Ama çıkış için köşeyi dönerken neredeyse yaşlı bir çarpıyordum.

"Çok özür dilerim," diye özür dilerim.

"Sorun yok." Elini bana doğru salladı. Kurnaz gözleri bir süre beni inceledikten sonra başıyla onaylıyor. "Al bakalım. İhtiyacın var gibi görünüyor."

Teklif ettiği kitaba bakıyorum - *Akkaya'nın Kaderi'nin* ciltli baskısı.

"Ama..." Başlığı doğru okuduğumdan emin olmak için defalarca göz kırpmıyorum. "Daha piyasaya sürülmedi bile," diye mırıldanıyorum.

Bu, merakla beklenen on üçüncü kitap ve sözde serinin son kitabı. Herkes ne bekleyeceğine dair herhangi bir bilgi almak için çıldırıyor, ancak yazar ağzını sıkı tutuyor.

"Bir hediye." Gülümsüyor. "Güzel bir hanımefendi için."

"Ama... Bunu birine vermem doğru olur mu? Bu ilk kopya, değil mi? Sözleşmeli falan değil misin?"

"Bunu vermekte özgürüm çocuğum. Lütfen," diye devam ediyor, elime tutuşturarak. "Umarım kötü bir gününde sana biraz neşe verir."

"Vay canına. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir teşekkür yeterli." Sırıttıyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum huşu içinde.

Başını sallıyor ve başka bir şey söylemeden kalabalığın içinde kayboluyor.

OceanofPDF.com

2

T Kitap çok güzel. Kalın ve ağır.

PomPom takside yanıma sokulmuş, ikimiz de kapağın pembe ve altın renkli tasarımına hayranlıkla bakıyoruz.

Akkaya'nın Kaderi pembe varakla yazılmıştır.

Sertçe yutkunuyorum, içimde heyecan kabarıyor. Biri beni çimdiklesin!

Bu gerçek mi?

Üç yılı aşkın süredir beklediğim kitaba bakarken Clarice'le yaşadığım tüm olay unutulmuş gibi.

Derin bir nefes alarak açtım ve sayfaları çevirdim. Yedi yüz doksan sekiz sayfa.

Aman Tanrım!

Kendimi odama kilitleyeceğim ve işim bitene kadar bir daha ortaya çıkmayacağım. Sadece bir zula diyet kola ve biraz çikolataya ihtiyacım var ve önümüzdeki günler için yiyeceğim olacak.

Ama önce annemle karşılaşmadan odama gitmenin bir yolunu bulmalıyım. Kongrede olanlardan sonra, ihtiyacım olan son şey bir başkasının beni ve acınası halimi yırtması.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Biraz daha sabredip eve gideceğim ve orada huzur içinde ağlayıp kendim için üzüleceğim.

Taksi beni evimden bir blok ötede indiriyor ve topuklu ayakkabılarım elimde, arka kapıdan gizlice girmeye çalışıyorum. Kapıyı dikkatlice çekip açıyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum. Ama yolu yaralamışken annemle babamın sesleri bana ulaşıyor ve kısa süre sonra yine tartışmaya başladıklarını anlıyorum. Yine benim hakkımda.

PomPom'u merdivenlerden yukarı iterek odama gitmesini işaret ediyorum, ben de boğazım düğümlenerek dinliyorum.

"O çok şımarık Victor ve bu tamamen *senin* suçun. Harcamalarına kısıtlama getirmelisin. Üniversitede bir yılı kaldı ve bırakın ilk ona girmeyi, *herhangi bir* hukuk fakültesine girecekse daha iyisini yapması gerekiyor," diye sabırsızca ekliyor annem ve ben şimdiden onun el kol hareketleri yaparken volta attığını hayal edebiliyorum.

"Hukuk fakültesine gitmek istemeyebileceğini düşündün mü?" Babam o rahat ve sakin tavrıyla konuşuyor.

"Ne? Saçmalık! Ye Rim'in oğlu Yale Hukuk'a girdi! Daha bu sabah bununla övünüyordu ve Barbi hakkında söyleyecek tek bir iyi şeyim bile yoktu. Ekonomi dersini *geçtiğinden* bahsetseydim eminim yüzüme gülerdi."

Kaşlarımı çatıyorum. Geçmenin nesi yanlış? Transkriptime kötü bir not olarak geçecek değil ya.

"Onu kaydolmaya zorladığınız bir ekonomi dersi," diye ekliyor babam.

"Çünkü ona karşı yeterince katı değilsin!" Annem patladı ve ses tonundan fiziksel olarak ürperdim.

"O iyi, Mi Joo. Hobileri ve arkadaşları var ve çok hoş bir genç kız olarak büyüyor. Geleceğine kendisinin karar vermesine izin vermelisin."

"Onu *gördünüz* mü?" Annemin dehşet dolu çılgılığı evde yankılanıyor. "Açık saçık bir elbiseyle dışarı çıktı ve tüm mal varlığı ortada. Kim bilir ne yapıyor ve kiminle buluşuyor."

Yorgun bir şekilde iç çekerken gözlerimi kapatıyorum.

Evet anne, pembe fetişi olan erkeklere fahişelik yapmak için gizlice dışarı çıkıyordum.

Göğsüme bakıyorum. Kabul ediyorum, kesim biraz düşük, ama gerçekten de açıkta duracak bir *varlığım* yok. Leydi Jocelyn'in şehvet seviyesine ulaşmak için sütyenimin içine birkaç çorap sokmuş olabilirim de olmayabilirim de.

Ama babam da yanılıyor. Arkadaşım yok ya da en azından şimdi olmadığını farkındayım. Okulda çok tuhafım ve insanlar kıyafet seçimimden dolayı beni yargılıyor. Evde yeterince iyi değilim ve muhtemelen *hiçbir zaman* da olamayacağım. Ve hobilerime gelince.

İç çekiyorum.

Tam da ait olabileceğim bir yer bulduğumu düşünürken, onlar da beni sevmiyor. Ve *nedenini* anlayamıyorum. Beni bu kadar acınası yapan şey ne?

onların gözünde? Hiç kimseyi kötülemedim ya da bu davranışı gerektirecek bir şey yapmadım. Her zaman yüzümde bir gülümseme vardı, herkese yardım etmeye hazırdım.

Dudaklarımı büzüyorum.

Belki de *çok* yardımseverdim, yardım etmeye çok hevesliydim ve bu bana acınası bir durum gibi geldi.

Ama ben hep böyleydim. İnsanlara yardım etmeyi ve bana *ihtiyaç duyulmasını* seviyorum. Meğer bana zaten hiç ihtiyaç duyulmamış, belki param dışında. Ama bu bile artık yeterince iyi değil.

Lanet olsun!

"Mi Joo, abartıyorsun," diyor babam kızgın bir sesle.

Zaten hırpalanmış olan benliğime daha fazla laf atılmasını dinleyecek havada değilim, kalkıp sessizce odama gidiyorum.

PomPom çoktan pembe yatağına uzanmış, muhtemelen Clarice'i çiğnemekten yorulmuştur.

"Bugün iyi iş çıkardın," diye mırıldanıyorum alnına bir öpücük kondururken.

Gözleri kapalı ama kalbimi ısıtan yumuşak bir onay sesi çıkarıyor. Arkadaşım olmayabilir ama PomPom var ve o dünyadaki *en iyi* arkadaşım.

PomPom uyurken, dikkatimi kucağımdaki güzel kitaba yöneltiyorum ve hemen okumaktan başka bir şey istemesem de, ekşi ruh halimin hikaye deneyimimi lekelemesini istemiyorum.

Şimdilik bir kenara koymak için kitaplığıma dönüyorum. Ama mükemmel renk kodlu kitap sırtlarına bakarken, onun kendine ait özel bir yere ihtiyacı olduğunu fark ediyorum. Rafin pastel estetiğini bozmamaya dikkat ederek birkaç kitabın yerini değiştiriyorum.

Her zaman pembe kitaplar almam. Elbette kapaktan çok içindekilere önem veriyorum. Ama aynı zamanda odamın estetiğine de önem veriyorum, bu yüzden pembe olmayan kitaplara temaya uyması için pembe bir kılıf geçiriyorum. Ancak bu kitap olduğu gibi mükemmel. Sanki benim için tasarlanmış gibi, pembe ve parıltılı. Ve bu nedenle, kapağı öne bakacak şekilde rafin ortasında sergilenmeyi hak ediyor.

Bir adım geri çekilip, bu güzel manzara karşısında memnuniyetle başımı sallıyorum. Artık kıyafetlerimi çıkarıp duşta ağlayabilirim.

Su vücudumdan aşağı akar akmaz, gözyaşlarım dökülmeye başladı. İçimde tuttuğum tüm o duyguları serbest bırakıyorum.

Sadece yere damlayan suyun sesi ve hıçkırıklarımın yankısı var. Sadece hayal kırıklığı ve umutsuzluk var. Sadece *ben varım*.

farklı bir ben olmayı dileyen biriyim.

Su beni yıkıyor, tüm bu duygulardan arındırmaya çalışıyor, ama hepsi boşuna.

Bu sözlerin zihnimde bıraktığı leke temizlenemez.

Oradalar, saklanıyorlar ve en savunmasız olduğum anda ortaya çıkıp kulağıma *olmadığım* her şeyi fısıldamak için bekliyorlar; olmam gereken ama asla olamayacağım her şeyi.

Üzücü olan şu ki, ben olduğum kişiyi seviyorum. Ama ben tekim... Sadece beni değil, tüm benliğimi kabul edecek birini bulabilir miyim? uygun olan parçalar? Suyu kapattığımda, kalan hıçkırıklarla boğulan sert nefeslerimin yankısı ihtiyacım olan tek cevap.

Saçlarımı kurutuyorum ve rahat fuşya pijamalarımı giyiyorum. Kendimi berbat hissetmeme rağmen cilt bakımımı ihmal edemem - eski halim bana teşekkür edecek. Nemlendiricimi sürmeyi bitirdiğimde, PomPom uykusundan uyanıyor ve kuyruğunu sallayarak yanıma geliyor ve kucaklanmaya ihtiyacı olduğunu belirtiyor. O kadar muhtaç bir kız ki, bu alışkanlıkları benden öğrendiği için onu suçlayamam.

Ağlama seansı işe yaradı. Gözlerim şişmiş olabilir ama en azından kendimi daha iyi hissediyorum.

"İlk bölümü okumalı mıyım? Ne dersin, PomPom?"

Ağzını açıyor, bana gülümserken dili dışarı sarkıyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum. Gel, sana okuyayım."

Tuhaf gelebilir ama PomPom da dinleyebilsin diye her zaman yüksek sesle okurum. Hikayeleri seviyor ve ben anlatırken beni dinlemeyi de seviyor.

O kadar akıllı bir kız ki, hemen pencere kenarındaki küçük okuma köşemize koşuyor. Rafımdan *Akkaya'nın Kaderi*'ni alıyorum ve pelüş yastıkların üzerine rahatça uzanıyorum. PomPom başını kucağıma koyup kitabı açmamı ve başlamamı bekliyor.

Ellerim titriyor. İçimde bir heyecan oluşuyor ve berbat günüme rağmen, bundan sonra ne olduğunu öğrenmeye hazırım.

"Hazır mısın, PomPom?" Küçük sevimli bebeğime mırıldanıyorum. Bana yaklaşıırken küçük bir havlama sesi çıkarıyor.

Kitabı ilk sayfasına kadar açıyorum, Akkaya kıtasının bir haritası ve ardından başkent Kiya'nın bir başka haritası.

Son kitapta Beş Büyücü, tüm kıtadaki büyücüler için en prestijli yarışma olan Kiya Turnuvası'na katılmıştı. Kendilerinden hâlâ şüphe duyan vatandaşlara kendilerini kanıtlamak için bir şansı bu.

Onlar. Ne yazık ki kitap onların bir grup olarak ilk savaşlarına girmeleriyle sona ermişti. O zamandan beri, başlarına bir şey gelebileceğini düşünerek sinir krizi geçiriyorum. Ama onlar ana karakterler. Yazar birini öldürecek kadar kalpsiz olamaz, değil mi?

Gerçi...

Endişe içimde sekerken dudağımı ısıırıyorum.

Sevilen yan karakterlerin durumlar olmuştur. Fandom kargaşa içindeydi ve iki kamp ortaya çıkmıştı: biri yazarın kararını savunuyor, diğeri ise suçluyordu. İkinci kamp, karakterlerin hala hayatta ve iyi durumda olduğu hayran kurguları yazmaya başlamıştı. Ancak bu, yazarın sert kararlardan çekinmediğini gösteriyor.

"İyi olacaklar, değil mi PomPom? Yazar bir ana karakteri öldürmez," diye yüksek sesle alay ediyorum.

PomPom cevap vermiyor, bu da sadece nabzımın damarlarımda daha sert atmasına neden oluyor.

Tüm bebeklerimin güvende ve sağlam olduğundan emin olmak için kitabı sonuna kadar kaydırma dürtüsü karşı konulmaz. Ama yapamıyorum.

Derin bir nefes al.

Bunu yapabilirim. İstediğim gibi sırayla okuyabilirim.

Nemli parmaklarım sayfayı çevirmek için mücadele ediyor. Başlığı ve ilk satırları okurken nefesim hızlanıyor ve sığlaşıyor.

Birinci Bölüm

“ Akkaya Kıtası yok olmanın eşiğinde. Toprakları kasıp kavuran bir veba, nüfusun neredeyse yarısını öldürdü. Hastalık, kırmızı bir döküntü ve ardından tüm deliklerden kanama şeklinde ortaya çıkıyor ve enfekte olan kişinin saatler içinde ölümüyle sonuçlanıyor. Bulaşma hızı korkutucudur, enfeksiyonun insandan insana geçmesi için sadece bir çizik yeterlidir.

Şehirler terk edildi, yağmalandı, yok edildi.

Geriye sadece bir sığınak kaldı-Kiya. Başkent hastalığa karşı bir kale ve son gerçek büyücüler de onun savunucuları haline geldi.

*Akkaya'nın tedavi için son umudu onlar.
Hastalık önce onlara ulaşmazsa.*

Bir an duruyorum, gözlerim inanmamaktan
büyüyor. Bekle, ne?

Kiya Turnuvası'nın devamı nerede? Bir yarışmanın ortasından nüfusun
yarısını öldüren bir salgına nasıl geldik? Bir zaman atlaması mı var?

"Bu doğru değil, PomPom." Kaşlarımı çatıyorum. "Hiçbir yerde bunun bir
zaman atlaması olduğu yazmıyor."

Başını sallayarak onaylıyor.

Kendimi durduramadan, cevap aramak için kitabı karıştırıyorum.

PomPom aniden uyandı ve bana havlamaya başladı.

"Aşağı, PomPom. Bunu çözmem gerek," diyorum ona, bir elimle onu
susturmaya çalışırken diğer elimle sayfaları çeviriyorum.

PomPom giderek daha sıkıntılı hale geliyor, havlamaları şiddetleniyor.

"Şşş, bebeğim. Bir şey yok. Neyin var senin?" Kaşlarımı çatarak
mırıldanıyorum.

Ama tam kitabın kapanmasını önlemek için avucumu bir sayfanın üstüne
bastırdığımda, garip bir his beni sarıyor. Kulaklarımı sağır eden bir ses. Yer
sarsılıyor, evin duvarları titriyor. Gözlerim şok içinde açılıyor.

Deprem mi? Burada mı? Şimdi mi?

Saklanacak güvenli bir yer bulamadan PomPom atlıyor ve beni geri itiyor.

Birkaç saniye içinde düşünüyorum, kendimi dik tutamıyorum. Ama köşemde
duvara yaslanmışken çok garip bir şey oldu.

Sırtım soğuk bir şeye çarpıyor ve kesiliyor. PomPom göğsümden
atlıyor, daireler çizerek koşuyor.

Bekle, daireler mi?

Yavaşça gözlerimi açıyorum, görüşümü bozan kör edici ışığa gözlerimi
kısarak bakıyorum. Kafa karışıklığı beni sarıyor. Şu anda üzerinde yattığım
yüzeyi elimle yokladığımda, bunun bir çeşit nemli çimen olduğunu fark
ediyorum. Nem ellerime ve giysilerime yapışıyor, güneşin ıslıl ıslıl parladığı
yerde soğuk izlenimi veriyor.

"PomPom?" Doğrudan güneş ışığından kaçınmak için karnıma doğru
dönerek mırıldanıyorum.

Ben acı içinde inlerken o etrafı keşfetmekle meşgul, kafam her
zamankinden daha karışık bir şekilde bir tarlaya bakıyorum. Yeşil, boş bir
tarla.

Hangi cehennemdeyim ben?

İlk aklıma gelen rüya gördüğüm oluyor ama kendimi çimdikleyip acı içinde inlerken, bunun bir rüya *olmadığını* istemeye istemeye kabul etmek zorunda kalıyorum. Ya öldüysem o zaman? Bu bir çeşit öbür dünya mı? Belki de o deprem beni öldürdü ve şimdi cennette bir yerdeyim.

Peki köpekler de insanlarla aynı cennete mi sahip? Nedense hep ayrı bir evcil hayvan cenneti olduğunu düşünmüşümdür. Yine de şikayet etmiyorum. PomPom yanımdayken cennet mi? Bence bu bir kazanç.

Ayrıca, eğer ölürsem, bu oldukça acısız olacaktı. Kim bu şekilde ölmek istemez ki?

Ölümsüz ruhumun durumu üzerine kafa yorarken, muhtemelen öbür dünyada olduğum gerçeğini yavaş yavaş kabulleniyorum. Buna inanmak o kadar da zor değil. Birkaç dakika önce evimdeyken neden birdenbire yeşil bir tarlada olduğumun başka bir açıklaması yok. Ve mantık sizi hayal kırıklığına uğrattığında... O zaman *mantıksız* olanla eğlenmenin zamanı gelmiştir.

Yavaşça kalkıyorum, kıyafetlerimin tozunu alıyorum ve hala sevimli pijamalarımı giydiğimi fark ediyorum. Oh, pekala. Bu da bir başka olumlu şey. Gerçi içinde sonsuza kadar kalmayı tercih edebileceğim on farklı kıyafet daha düşünebiliyorum.

PomPom tatlı tatlı havlayarak bana doğru koşuyor. O, en azından, bu öbür dünyanın tadını çıkarıyor. Ama onu kucağıma aldığımda, içimden bir parça dehşet geçiyor.

Ya bu öbür dünyada köpek maması ya da onun en sevdiği maması yoksa? Burada yemeğe ihtiyacımız var mı ki?

Alçak, gür bir ses havada yankılanıyor - gerçekten de yemeğe ihtiyacımız olduğunu onaylıyorum. Ve midem yakında biraz yemekten faydalanacak.

Bir an düşündükten sonra, "Aman Tanrım, PomPom, ama bu iyi bir şey," diye haykırıyorum. "Eğer ölüysek ama yemek yiyebiliyorsak, o zaman kilo alacağımızdan şüpheliyim. Her şeyi yiyebiliriz!"

Bunun üzerine kulakları dikildi ve merakla bana baktı.

"Evet, beni doğru duydunuz. Sen dünyadaki tüm ikramları yiyebilirsin ve ben de sınırsız çikolata alabilirim. Ne kadar havalı değil mi?"

PomPom alçak bir onay sesi çıkarır.

"Şimdi sadece biraz yiyecek bulmamız gerekiyor. Umarım çikolata ve köpek mamaları *vardır*. Organik de olmalı. Eğer öyle değilse çok kızarım. Sence süt içermeyen şeyler de var mıdır?" Yüksek sesle düşünüyorum. "*Biraz* süt ürünü tüketebilirim ama çok fazla tüketirsem mide sorunlarım olur."

PomPom başını sallar.

"Peki ya güzel tuvaletleri yoksa?" Gözlerim açılırken duraksıyorum. "Ya *hiç* tuvaletleri yoksa? Kakamı tarlaya yapmak zorunda mı kalacağım?"

PomPom homurdanıyor.

"Senin dışarıda kaka yapmaya alışık olduğunu biliyorum, PomPom, ama ben değilim," diyorum ona. "Daha *önce hiç* tarlaya kaka *yapmadım*. Ya böcekler varsa ve kıcımlı ısırırlarsa?"

PomPom sözlerimden pek memnun görünmüyor.

"Peki, peki. Kendimi aşıyorum. Bu öbür dünyayı keşfetmeli ve biraz yiyecek almalıyız. Belki başka ölü insanlarla tanışırız. Ama umarım iyi ölülerdir, kötü ölüler değil. Eğer kötü ölüler varsa, o zaman belki de cehennemdeyizdir ve ben cehennemde olmak istemezdim. Cehennemde olacak kadar günah işlediğimi sanmıyorum, değil mi?"

Bu noktada gevezelik ediyorum. Belki de bunun iyi bir sonuç olduğunu ilan etmek için çok hızlı davrandım. Bu konuda düşündükçe aklıma daha fazla soru geliyor ve cevapları beğeneceğimden emin değilim.

PomPom kucağımda, yürümeye başladım. Yeşil alan görebildiğim kadar uzanıyor. Görünürde tek bir kişi bile yok. Dakikalarca bu şekilde yürüdükten sonra uzakta birkaç ev görüyorum.

"İşte, PomPom!" O evlere doğru koşarak haykırıyorum.

İyi ki öldüğümde çorap ve terlik giyiyordum, yoksa ıslak çimlerde yalınayak koştuğum için ayaklarım benden nefret ederdi.

Köy görünür hale geliyor ve dudaklarım iyimser bir gülümsemeye dönüşüyor. Bu noktada, sundukları her türlü yiyeceği kabul edeceğim. Eminim PomPom da bana katılacaktır.

Yine de bir duman izi beni yolumda durdurdu.

Şimdi daha iyi bakabildiğim için bazı evlerin yangından zarar gördüğünü görüyorum. Bazılarına zorla girilmiş, pencereler ve kapılar içeri girmek için tahrip edilmiş.

kötüsü de *hiç* hareket görmüyorum.

"PomPom... Cennet bu kadar kasvetli olmamalı," diye fısıldıyorum korku beni sararken.

Yavaşça köyün içine doğru ilerliyorum.

Sağda solda yıkım var. Evlere girilmiş ve soyulmuş. Bazıları çoktan yerle bir olmuş, bazıları da yanma sürecinde.

Ama biri onları yakmış *olmalı*. Ve eğer ateş taze ise, o zaman birisi yakın zamanda burada bulunmuş olmalı.

Ancak devam ederken binalardan birinden bir ses geliyor, ben de durup etrafa bakıyorum.

"Yardım edin."

Bu bir ses, bir insan sesi.

Hemen ileri atıldım ve sesin kaynağını aramaya başladım. "Neredesin?" diye seslendim. "Seni göremiyorum."

PomPom kollarımdan kayıyor, hala ayakta olan evlerden birine doğru koşarken onu takip etmem için havlıyor. Bir kapının önünde durup yeri ve başını ahşap çerçeveye çarptığında hemen arkasıdaydım.

Onun işaretiyle kapıyı itip açıyorum ama yerinden oynamıyor. Kapı kilitli.

Ancak tam o anda, ses tekrar konuşur, başka bir alçak yardım ılığı.

"Onları dışarı çıkarmalıyız, PomPom," diye mırıldanıyorum, kapıyı kırmama yardım edecek bir şey bulmak için ılınca etrafıma bakıyorum.

Yan tarafta bir sandalye görüyorum ve onu kapıp tüm gücümle kapıya fırlatıyorum.

Gücüm pek iyi değıl ama birkaç denemeden sonra tahtayı kırmayı başardım. Sandalye de kırılıyor ve tahta parçalarıyla kapıya vurmaya devam ediyorum.

Sonunda kapıyı açacak kadar kırmayı başarıyorum. Ama içeride ne olduğunu gördüğümde, gözlerim şok içinde açılıyor.

En az dört kişi var, hepsi üst üste yığılmış. Her yerde kan var. Ağızlarından, gözlerinden, kulaklarından, her delikten kan akıyor.

Küçük bir hareket dikkatimi çekiyor. Bir kadın iki adamın altında sıkışmış, hareket etmeye çalışırken elleri sallanıyor ama bunu yapacak gücü yok. Gözleri kan çanağına dönmüş, göz bebekleri büyümüş.

"Tanrım," diye mırıldandım. "PomPom, kenara çekil," diyorum sertçe. İhtiyacımız olan son şey onun kan gölüne girmesi ve beyaz önlüğünü lekelemesi.

Mızımızlanıyor ama söyleneni yapıyor.

İlk su birikintisinin üzerinden atlıyorum, sonra ikincisine, ona da basmamak için elimden geleni yapıyorum. Kadına ulaştığımda artık hareket etmiyordu, gözleri ölmüştü.

"Alo?" diye seslendim. Nabzını kontrol etmek için elimi uzattığımda nabzının atmadığını görünce şaşırmadım.

O öldü.

O...gözümün önünde öldü.

Bir adım geri çekilip önümdeki cesetlere şok içinde bakarken kalbim gırtlığıma dayanıyor. Slasher filmlerinden fırlamış bir sahne gibi görünüyor ama bunu bir katilin yapmadığı hemen anlaşılıyor. Hasar içten, bir veba gibi.

Zor yutkunuyorum.

Kapı kilitliydi. Hayır, *birisi* kapıyı kilitlemişti, belki de enfeksiyonu kontrol altına almaya çalışıyordu. Bu insanları ölüme terk etmişler. Bu ya kalpsiz oldukları ya da kendilerini ve köyün geri kalanını korudukları anlamına geliyor.

Yüce Tanrım!

Bunlar insan. *Ölü* insanlar. Ölebilen insanlar. Burası

öbür dünya değil ve ben de ölü değilim.

Ama ben de ölebilirim.

"PomPom, gidiyoruz," diyorum sesim titreyerek.

Tekrar kan birikintilerinin üzerinden atlıyorum ve PomPom'u kucağıma alarak evden çıkıyorum.

Kafa karışıklığım arttıkça korku içime işliyor. Yine de *gerçekte* nerede olduğumu düşünecek zamanım yok çünkü çok geçmeden daha fazla ceset görüyorum.

Her yerdeler. Sokaklarda, yol kenarlarında. Bazıları pencerelere sıkışmış, diğerleri kapı aralıklarında, vücut dilleri ölüm onlara geldiğinde uçuşun ortasında olduklarını gösteriyor.

Ölümün pis kokusu bunaltıcı. Etrafımdaki yıkımı gördükçe ruhsal durumum daha da kötüleşiyor.

Hızımı artırıyorum, sakinlerini öldüren her neyse onu yakalamadan önce bu lanet olası köyden çıkmak istiyorum.

Gümbür gümbür sesler havada yankılanıyor. Duruyorum, başımı yana eğiyorum ve dinliyorum.

Toynaklar. Atlar.

Biniciler. Yaklaşıyorlar.

"Hâlâ hayatta olan herkesi öldürün," diyor biri. "Sonra da her şeyi yakıp kül edin."

Keskin bir nefes alıyorum. Yüce Tanrım! Ne haltlar dönüyor burada?

Sağa ve sola baktığımda bahçelerden birinde bir kuyu görüyorum. Üzerinde fazla , aşağıya bakarak ve şansımı değerlendirerek oraya koşuyorum. Çok derin değil ama su *var*.

Riske gireyim mi?

Tehlike geçene kadar bizi suya batırabileceğim için yangın çıkarsa su hayatta kalmamıza yardımcı olacak. Ama PomPom bundan hoşlanmayacaktır.

Atlılar ana yola ulaşır, toynak sesleri giderek yükselir.

Belirsizlik içinde yutkunuyorum.

Hadi, Barbi! Leydi Jocelyn ne yapardı?

Riske girerdi.

Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

"Bunu yapmalıyız, PomPom," diye fısıldıyorum ona, pofuduk başını öperken. "Lütfen korkma. Ve lütfen, *lütfe*n ses çıkarma. Bizi bulamazlar."

Yuvarlak, sevimli gözlerinde şaşkınlıkla bana bakıyor.

Sadece kendim için değil, bebeğim için de korku ve endişe beni sarıyor. Ya şimdi ya da asla.

Kollarımdaki PomPom'a sıkıca tutunarak bacaklarımı kuyunun kenarından geçiriyorum ve içine atlıyorum. Su her tarafa sıçırıyor ama neyse ki ayaklarım kısa sürede dibe geçiyor. Su sadece belime kadar ulaşıyor, böylece PomPom çoğunlukla kuru kalıyor.

Nefesimi tutarak bekliyorum, dışarıdaki sesleri dinliyorum. Daha fazla ses. Daha fazla yıkım emri.

Vebanın yayılmasından korkulduğu için kimse canlı bırakılmayacak.

Atlılar kalan binaları ateşe vermeden önce çalınacak ne varsa yağmaladıkça saniyeler dakikalara ve saatlere dönüşüyor. Duman kuyudan aşağı doğru ilerliyor ve öksürmemek için kendimi zor tutuyorum. Zavallı PomPom da çırpınıyor ve ses çıkarmasını engellemek için elimi burnunun üzerinde tutuyorum.

Etrafta hiç ses kalmayana kadar, odun çatırtıları bile sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor.

Hâlâ biraz korkuyor olsam da, dışarı çıkmak için cesaretimi topluyorum. Önce PomPom'un atlamasına yardım ediyorum, ardından kaygan kayalara tutunmak ve kendimi kuyudan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum.

Daha önce köyün bir yıkım tablosu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi gördüklerimi anlatacak kelime bulamıyorum.

Her şey yerle bir edilmiş. Yanık et ve odun kokusu atmosfere nüfuz ediyor, neredeyse öğürmemeye neden oluyor. İslağım, üstüm başım yırtık pırtık ve kokuyorum. Sevimli pijamalarım yok oldu. Ama hey, en azından hala nefes alıyorum. Yine de kendime ne kadar acımak istesem de, oyalanacak zamanım yok. Buradan çıkmalıyım ve en önemlisi de eve nasıl dönebileceğimi bulmalıyım.

"Şşş, bebeğim. Her şey . Biz iyiyiz," diye PomPom'un kulağına mırıldanıyorum. "Yaşıyoruz. Önemli olan tek şey bu."

Uğursuz yolda ilerlerken, rüzgâr yüzüme küçük, yarısı yanmış bir kâğıt parçası savuruyor. Kaşlarımı çatarak kağıdı derimden sıyrıyorum ve incelemek için ters çeviriyorum.

Bu bir gazete. Ve başlığın yarısı hala okunabiliyor.

“

Veba, Akkaya nüfusunun yarısından fazlasını öldürdü.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

3

D İnanç yüz hatlarımı dolduruyor.
Biri bana şaka yapıyor olmalı. Ya öyle ya da...

Zor yutkunuyorum.

"Bu olamaz, PomPom," diye fısıldıyorum.

Bana bakıyor, dili dışarıda. Göğsümde oluşan paniğin ya da başımıza *imkânsızın* gelmiş olabileceğinin farkında değil.

"Bu hiç komik değil!" Etrafımda herhangi bir dekor kusuru ararken sesleniyorum. Belki de bir simülasyundayım. Ya da son derece modern bir Hollywood stüdyosunda.

Yine de etrafımı bu şekilde açıklamayı umarken bile gerçek yüzüme bakıyor.

Bu gerçek.

Köy gerçektir.

Ölü insanlar gerçektir.

Bir şekilde, artık evde değilim.

"Tamam," diye derin bir nefes alıyorum. "Eğer bu bir ihtimal Akkaya ise, o kadar da kötü değil, değil mi PomPom? O kitapları avucumun içi gibi bilirim. Kuralları anlamak ve buradan çıkmanın bir yolunu bulmak çok zor olmasa gerek."

PomPom bana bakıyor.

"Bazen cevap veremediğini unutuyorum." İç çekiyorum. "Ama bizi buradan çıkaracağım, PomPom. Bu sadece kötü bir rüya olsa bile, bizi sağ salim eve geri götüreceğim. Sana söz veriyorum."

Mutlu bir havlama sesi çıkarıyor ve kollarıma güzelce yerleşiyor.

Öncelikle, buranın gerçekten de Akkaya kıtası olduğuna dair kanıta ihtiyacım var.

Bir sonraki adımlarımı düşünürken yürümeye devam ediyorum. Bir yanımın buranın Akkaya *olmasını* dilediğini inkar edemem. Hep o dünyada yaşamayı hayal etmedim mi? En sevdiğim karakterlerimle tanışmayı ve onlara benim için ne kadar değerli olduklarını söylemeyi?

Belki de fantezi türüne olan aşkım beni delirtti. Mantıklı tarafım, herhangi bir yargıya varmadan önce somut kanıtlara ihtiyacım olduğunu söylüyor. Ama romantik, yarı hayalperest yanım bu maceraya atılmaya hazır - veba ve ölüm hariç tabii ki. Şimdi daha iyi düşünüyorum da, neden serinin *bu* bölümünde yer almak zorundaydım? Neden Akkaya nüfusunun yok olmanın eşiğinde *olmadığı* bir önceki kitapta olamadım?

Ama bu düşünce aklıma geldiğinde, kuralların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Eğer vebaya yakalanırsam, ölecek miyim? Ve eğer burada ölürsem, gerçek dünyada da ölecek miyim?

Gökyüzünde şimşekler çakıyor, hemen ardından gök gürültüsü ortaya çıkıyor. Ve birkaç saniye içinde, soğuk, şiddetli yağmur yağıyor ve beni sırlıklam ediyor.

PomPom'u elimden geldiğince korurken nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum.

Zaten önceden ıslanmış olmam yetmiyordu. Şimdi de iliklerime kadar üşüdüm.

Koşmaya başlayarak bir başka yeşil tarlayı daha geçiyorum, çılginca etrafta bir sığınak arıyorum. PomPom kollarımda sızlanıyor, gökyüzündeki korkunç sesler onu tedirgin ediyor.

"Şşş, bebeğim," diye onu rahatlatmaya çalışıyorum ama çılginca hareket edip kalbime dokunan acı dolu bir ses çıkardığında onu zapt etmek zorlaşıyor.

Yağmur hiç azalma belirtisi göstermiyor. O kadar ıslağım ki, eğer veba önce beni bulmazsa, zatürre bulacak.

Uzakta, sağımdaki tepenin üzerinde bir ışık parlıyor. İlk başta bir şimşegi andırıyor. Ama yaklaştıkça, gökyüzünde değil, yerde olduğunu fark ediyorum.

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. Işığı takip ederek yönümü değiştiriyorum. Belki de fırtına geçene kadar bize barınak sağlayabilecek ve nerede olduğumuz hakkında daha fazla bilgi verebilecek bir insan kuruluşu bulabilirim.

Pencereleri ışıkla parlayan bir han gördüğümde dudaklarım rahatlamış bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Ancak ahırın etrafına bağlanmış, hepsi askeri zırh giymiş atları fark ettiğimde mutluluğum kısa sürüyor.

İzlerimde duruyorum. Kurgusal Akkaya'dan gelen bilgiler yavaş yavaş bana ulaşıyor. Sadece hükümet yetkilileri veya askeri personelin tam zırhlı at kullanmasına izin veriliyor. Bu, hükümet tarafından onaylandıkları anlamına geliyor olmalı.

Bunlar köylüleri yağmalayan ve öldüren aynı insanlar mı? Şimdi onlara iyi bakmadığım için kendimi dövüyorum.

Endişeyle dudağımı ısıırıyorum.

Riske gireyim mi?

Enfekte olduğumdan şüphelenip beni öldürebilirler.

Bir karara varamadan ayaklarım hareket ediyor korumam kazanıyor gibi görünüyor.

Ancak tam o anda, gökyüzünde büyük bir gürültü kopar.

PomPom atlara ulaşan tiz bir çığlık atarak onları fırtınadan bile daha huzursuz hale getirir.

Hanın kapısı kırılarak açılır ve kılıçlı iki adam ortaya çıkar.

"Lanet olsun!" Lanet ediyorum, dönüp onlardan kaçıyorum.

"Yakalayın onu!" diye sesleniyor biri.

Seslerin kakofonisi. Yağmur tenime çarpıyor, gök gürültüsü duyularımı karıştırmaya yönelik bir arka plan melodisi. Arkamdaki yağmacı adımlar yaklaştıkça ıslak, kaygan zemine çarpıyor. Atlar kişniyor, sesleri kulağıma fısıldıyor ve bana silahlı atlılarla boy ölçüşemeyeceğimi söylüyor.

PomPom bana karşı mücadele ediyor, benim ruh halim onu fırtınadan daha fazla tedirgin ediyor.

Kaderim bir anda gözlerimin önünden geçerken gözyaşlarım gözlerimin kenarlarına saplanıyor

Be

n. "Yakalayın onu!"

"Kaçmasına izin vermeyin!"

Sesleri yüksek, ama kalbimin atışıyla boğuluyorlar.

kulaklarımda çınlıyor. Korku beni daha da teşvik ediyor. Korku aynı zamanda beni yakalamaları durumunda başka bir potansiyel tehlikeyi de gösteriyor.

Tepeye ulaştım ama zemin çamurluydu ve manevra yapmak zordu. Adamların ne kadar uzakta olduğunu kontrol etmek için arkama bir bakış atmam, ayağımın kayması ve düşüp tepenin dibine yuvarlanmam için yeterli oluyor.

Ve tam da askerlerden birinin ayaklarının dibinde. "Öldürün onu! Bunu riske atamayız!"

PomPom'a sıkıca sarılıp onu saklarken gözlerim açılıyor. Ona da zarar verme riskini göze alamam.

"Lütfen !" Bağıryorum. "Enfekte değilim, lütfen."

"Hepsi öyle diyor." Yüzüne bir maske geçirerek gülüyor.

Gökyüzü çökmüş durumda. Ama bir bulut dağının altında gömülü olan güneş, beni sona erdirmek üzere olan kılıca ışık tutacak kadar yeniden ortaya çıkıyor.

"Lütfen! Sadece Sör Damien ve Leydi Jocelyn'i bulmam gerekiyor," diyorum isimlerinin onlara tanıdık gelebileceğini umarak. Onlar Akkaya'daki en ünlü büyücülerden bazıları ve isimlerinin bir ağırlığı olmalı. Buranın Akkaya olması konusunda hâlâ çelişkili ama şu noktada, hayatımı kurtardığı sürece her şeyi deneyebilirim.

Kılıç bir vınlamayla iniyor. Ama beni kesmedi. Onun yerine asker kılıcını kınına sokuyor, maskesini yüzünden çıkarıyor ve merakla bana bakıyor.

"Sör Damien ve Leydi Jocelyn'i tanıyor musun?" diye soruyor gözlerini bana dikerek.

Diğer asker arkadaşları onun yanında durmuş, beni şüpheyile değerlendiriyorlar.

"Uhm, evet." Yüzüme bir gülümseme yerleştirerek başımı sallıyorum.

"Biz *eski* dostuz." Asker, sanırım lider o, başını yana eğiyor.

"İyi deneme. Herkes onları tanıyor." Gülerek gülüyor ve arkadaşları da ona katılıyor. "Senin gibi bir hiç kimsenin yöneticilerimizle arkadaş olacağından şüpheliyim."

Gözlerim açıldı. Hükümdarlar mı? *Bu* ne zaman oldu?

"Hayır, hayır, yemin ederim. Onları tanıyorum." Başımı salladım. "Bana onlar hakkında bir şey sor, sana söyleyeyim."

Asker kaşlarını çatıyor.

"Leydi Jocelyn'in burada bir beni var." Çenemin altındaki noktayı gösteriyorum. "Ayrıca sırtında, sağ kürek kemiğinin altında da bir tane var. Onu şahsen görmemiş olsaydım bunu nasıl bilebilirdim?"

"Leydi Jocelyn'in çenesinin altında bir ben var," diye fısıldıyor askerlerden biri arkadan. "Onu gördüm. Yemin ederim gördüm."

"Bunu ne zaman görecektin?" Patron, omzunu adamın karnına gözlerini devirir. Adam acı içinde inliyor.

"Geçit töreninde, efendim. Taç giyme töreninden sonra. Köpeği kaçı ve onu yakaladım." Çenesini yukarı kaldırıyor, başarısından gurur duyuyor.

Zihnimde bir ampul yanıyor.

"Evet! Onun köpeği! BonBon," diye bağırdım ve PomPom'u ortaya çıkarmak için kollarımı açtım. "Eğer BonBon'u gördüyseniz, benim PomPom'umu da tanımış olmalısınız. İkisi de aynı cins." İncelemesi için güzel bebeğimi havaya kaldırdım.

Tamam, Leydi Jocelyn ile aynı köpeği aynı renkte almış olabilirim. Ama BonBon erkek, benim PomPom'um ise dişi. Aslında bir erkek alıp ona da BonBon adını *vermeyi* düşünüyordum ama önce PomPom'a aşık oldum ve o bir BonBon'a benzemiyordu.

PomPom'u değerlendirirken dudağını çiğniyor. Ona dişlerini göstermeden önce bir tıslama sesi çıkarıyor.

"Oy, efendim. Aynı!" diye haykırıyor. "Sesi bile aynı." Bir adım geri çekilirken gözleri büyür. "O köpek beni ısırды. Bir kereden fazla," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Leydi Jocelyn ve ben çok *iyi* arkadaşız. Köpeklerimiz bile aynıdır." Yavaşça ayağa kalkarken kirpiklerimi kırıştırıyorum, asil bir duruş sergilemek için elimden geleni yapıyorum. Kraliçe ile dostmuşum gibi davranırken ıslak bir fare gibi görünemem.

Genç asker lidere pek de alçak olmayan bir sesle, "Doğruyu söylüyor olabilir," der.

"O da enfekte olmuş olabilir." Lider dişlerini gıcırdatıyor.

"Ama Kraliçe Jocelyn arkadaşını öldürdüğümüzü öğrenirse? O da bizi öldürür!" diye haykırıyor genç adam, yüzü dehşet içinde.

Kaşlarım onun ve yüzündeki saf korku ifadesi karşısında şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Leydi Jocelyn bir katil değil. Savaşları sırasında bile kimseyi öldürmemiş, her zaman onlara bir çıkış yolu sunmuştur. Bir keresinde başka bir can almaktansa kendini öldürmeyi tercih edeceğini söylemişti. Ama bunların hepsi kraliyet propagandasının bir parçası olabilir. Ne de olsa, gazete kupürüne inanılacak olursa kıta bir kriz içinde -nüfusun yarısından fazlası yok oldu!

Lider beni ve PomPom'u inceliyor, kararsız.

"Efendim!" diye devam ediyor genç olan, kandırıcı bir ses tonuyla. "Bu konuda içimde bir his var efendim. Eğer ona zarar verirsek Kraliçe ile başımız derde girecek. Bakın, Kraliçe ile aynı renkleri giyiyor."

Bir süre daha düşündükten sonra lider nihayet konuşur.

"Tamam. Seni Kiya'ya götüreceğiz, orada Kraliçe seni bizzat kabul edecek. Ama eğer yalan söylediğini anlarsam..." diye devam ediyor.

"Ya yapmadığımı fark edersen?" Öfkeyle karşılık veriyorum. "Merak etme. Leydi Jocelyn'e berbat davranışlarıyla ilgili *her şeyi* anlatacağımdan emin olabilirsiniz" diyorum.

Bana bakıyor. Ben de ona bakıyorum.

Tamam, belki bu küçük yalan teknik olarak başımı belaya *sokabilir*. Ama aynı zamanda eve dönmeme de yardımcı olabilir. Beşli, eşsiz büyü bilgileriyle beni eve geri göndermenin bir yolunu bulabilir. Tabii ki Akkaya'da bir tur attıktan sonra (vebalı olmayan yerleri).

"Willy. Kaçmadığından ve kimseyi tırmalamadığından emin ol."

"Ben enfekte değilim," diye araya giriyorum.

"Göreceğiz," diye ekliyor kuşkuyla, "eğer başkente sağ salım varabilirsen."

Bununla birlikte, dönüyor ve beni geride bırakıyor. Diğer askerler lideri takip edip hana geri dönüyorlar.

Willy geride kalıyor. Bir adım öne çıkıyor ve nemli ellerini deri pantolonuna sildikten sonra bana elini uzatıyor.

Yanımdan geçip gidiyorum. "Enfeksiyon kapmış olabilirim, unuttun mu? Kendi atımı almalıyım."

"Ama..." Willy göz kırpmıyor.

"Eminim Leydi Jocelyn rahatıma yaptığın katkıyı takdir edecektir, Willy."

"Evet, hanımefendi," diye mırıldanıyor, kafası karışmış bir halde. Zavallı çocuk. "Bana Leydi Barbi deyin."

Şoktan ağzı açık kaldı.

Muzaffer bir gülümsemeyi gizliyorum. Sonunda gerçek benliğime, *Leydi*

Barbi'ye kavuşuyorum. "Beni affedin, leydim." Başını . "affedin.

Bütün gün çalıştık ve sizin bir bayan olduğunuzu fark edemedik."

"Sorun değil. Ne zaman gidiyoruz? Önce yıkanmak ve kıyafetlerimi değiştirmek istiyorum. Ayrıca kendim ve köpeğim için biraz yiyeceğe ihtiyacım var."

Kollarımdaki PomPom'a bakıyor. Ona havlıyor.

"Ama... Sizin gibi bir hanımın burada tek başına ne işi var? Hem vebalı bir ülkede?" diye soruyor arkamdan gelirken.

Göz ucuyla onu izliyorum. Belki on beş ya da on altı yaşında, sırık gibi ve zayıf. Ayrıca yalanlarıma inanacak kadar masum. Bu olmalı

Eğer kartlarımı doğru oynarsam, bu bir avantaj olabilir.

"Kiya'ya gidiyordum," diye başladım dramatik bir tonda. "Ama maiyetim vebaya yakalandı ve öldü. Hayatta kalan tek kişi bendim. Oh, Willy. *Korkunçtu*. Her tarafları kan içindeydi," diyorum, olmayan gözyaşlarımı gözlerime sürerek. "PomPom ve ben hayatta kalan tek kişilerdik."

"Oh, Leydi Barbi. Bu korkunç!"

"Öyle değil mi? Zavallı PomPom ömür boyu yaralı kalacak. İlk kez bir ceset gördü, biliyor musun?"

"Tahmin edebiliyorum." Sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Hayatta kalan tek kişi olduğun için çok şanslısın."

Sivri bir iç çekiyorum.

"Evet, tanrılar beni ve PomPom'u izliyor olmalı. Her gün dua ediyorduk ve sonra sen ortaya çıktın," diye devam ediyorum. "Tanrıçaya adaklar adadım ve o da bana acımaya karar verdi."

Tanrıçayı çağırmak ikna ediciliğime katkıda bulunmalı, çünkü o sadece Akkaya'nın üst sınıfı tarafından tapınılan figürlerden biri. Daha düşük rütbedekiler bırakın ona dua etmeyi, adını bile anmaya cesaret edemezler.

Beklendiği gibi, Willy bakışlarını kaçırır. Sadece adı bile kabul edilemeyecek kadar kutsaldır.

"Liderimizin kusuruna bakmayın Leydi Barbi. Sizi hiçbir şekilde rencide etmek istemedi."

"Her şey unutuldu ve affedildi."

"Vebaya yakalanmadığınıza inanamıyorum Leydi Barbi. Şimdiye kadar bir sürü köy dolaştık ve vebaya yakalanmamış tek bir kişi bile bulamadık. Hepsi ya ölmüş ya da ölmek üzereydi," diye açıklıyor üzgün bir ifadeyle.

Zavallı çocuk. İyi bir kalbi olduğunu söyleyebilirim. Ben de bundan biraz daha faydalanıyorum.

"Kimseye söyleme ama" -fısıldamak için eğilmeden önce sağıma soluma bakıyorum- "sanırım vebaya karşı bağışıklığım var."

Gözleri açılıyor.

Başımı sallıyorum, dudaklarım düzleşiyor.

"Bu yüzden bir an önce Leydi Jocelyn'e ulaşmalıyım. Bunu anlamama o yardımcı olacaktır."

Şokun etkisi geçtikten sonra gözleri umutla parlıyor ve küçük suçluluk duygusu kalbime saplanıyor. Ne yazık ki, Kiya'ya ulaşana kadar hayatta kalmayı garantilemenin tek yolu kendimi vazgeçilmez kılmak. Willy'nin bu haliyle

Şimdi bana huşu ve hayranlık karışımı bir bakışla bakarken, bunu kendine saklayamayacağını ve söylenti tohumunun resmen ekileceğini biliyorum. Yararlı olabileceğime inandıkları sürece bana zarar vermeleri pek olası değil, değil mi?

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Kurnazlık yeteneklerim ve alçakgönüllüler üzerinde -özellikle de erkekler üzerinde- harikalar yaratan doe benzeri gözlerim varken kimin *ekonomiye* ihtiyacı var ki?

Tüm askerlerin çoktan rutinlerine geri döndüğü, yemek yediği, içtiği ve gürültülü olduğu hana gidiyoruz. O zaman etrafta hiç personel olmadığını fark ediyorum.

Tabii ki personel yok! Muhtemelen vebadan öldüler.

İçeri girdiğimde lider bana şüpheyile bakıyor, ben de en iyi Leydi Jocelyn rolümü oynuyorum ve onu görmezden gelirken çenemi yukarı kaldırıyorum. Willy'ye hitap ederken odanın ortasında duruyorum.

"Kendimi yenileyebileceğim bir oda var mı?"

"Evet, tabii ki. Benimle gel," diyor ve bana arkadaki merdivenleri işaret ediyor.

Bana en temiz olmayan küçük, kullanılmayan bir oda gösteriyor, ama hey, şu anda şikayet edemem.

"Sana ve köpeğine yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Teşekkür ederim, Willy."

Kızarıyor ve başını sallıyor. Kapıyı yüzüne kapatıyorum ve PomPom'u yere bırakıp kollarımı ve vücudumu esnetiyorum. Çok ağır olmayabilir ama son birkaç saattir onu taşımak kollarımın sertleşmesine neden oldu.

Sözüne sadık kalan Willy, bana ve PomPom'a bir tepsi yemek getirerek geri döndü. Aradan on dakika geçmeden, neredeyse elinden kayacak olan büyük bir kova sıcak suyla tekrar ortaya çıktı.

"Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız. Giysilerinizi yıkamak ve biraz kestirmek için vaktiniz var. Kapı kilitli ama ben merdivenlerde nöbet tutacağım, böylece hiçbir şey için endişelenmenize gerek kalmayacak Leydi Barbi."

"Çok tatlısın Willy." Ona gülümsüyorum.

Yanakları daha da kızardı.

O gidince kapıyı kilitliyorum ve sırlıslıkam giysilerimden kurtulduğum için mutlu bir şekilde hızla soyunuyorum. Pijamalarımı ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve vücudumu iyice temizlemek ve tüm kiri çıkarmak için bir bez kullanıyorum. Aynı bezi PomPom için de kullanıyorum, patilerini ve çamurdan keçeleşmiş tüylerinin uçlarını temizliyorum.

İkimiz de temizlendiğimizde, kalan suda kıyafetlerimi yıkarken PomPom'un yemesine izin veriyorum. Odada tek kişilik yatak dışında seyrek mobilyalar var ve kuruması için kıyafetleri etrafa serpiştirmeyi başarıyorum.

PomPom mütevazı yemeğinden, biraz etli ve kemikli güveçten memnun.

Kaşlarımı çatıyorum.

Eve döner dönmez dişlerini fırçalayıp düzgün bir şekilde temizlemem gerekecek, belki de bu mamanın herhangi bir zarar vermediğinden emin olmak için veterineri bir ziyaret planlayabilirim. Ne yazık ki, dilenciler seçici olamaz ve yemek yemesi gerekiyor.

Willy benim için bir tavuk kanadı, birkaç dilim ekmek ve peynir ile aynı güveçten biraz eklemişti.

Midem açlıktan gurulduyor ve yemek her ne kadar iştah açıcı görünmese de ben de hayır diyemiyorum. Ekmeğin son kırıntısını bile mideye indiriyorum.

Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyorum. Ama bir noktada, bir çarpma sesi beni korkutuyor ve sıçıyorum. PomPom da havlamaya başlıyor, saldırganlık onu sarıyor.

"Leydi Barbi, benim, Willy. Birazdan ayrılacağız."

"Oh." Rahatlayarak iç çektim. "Hemen geliyorum."

Kıyafetler yarı kuruydu ama daha iyisini beklemiyordum. Pijamalarımı tekrar giydim ve PomPom'u kucağıma alarak aşağıya indim.

Tüm askerler zaten dışarıda ve kapıya yaklaştığımda çatışma seslerini duyuyorum.

"O bir hanımefendi, efendim," diye sızlanıyor Willy.

"Ona hayatın pahasına kefil olmaya hazır mısın? Seni aptal çocuk..."

Gözlerim açılıyor ve bir sebepten dolayı Willy bana kendini sevdirdi ve onu ölü görmek istemiyorum.

Hanın kapısını açıp dışarı çıkıyorum ve liderin bakışlarıyla yüz yüze geliyorum. "Willy artık benim kişisel korumam. Muhafızımla böyle konuşamazsın.

Bu."

"Kişisel koruma mı?" Adam gülüyor, diğer askerler de Willy ile alay etmek için ona katılıyor.

Bakışlarımı kalabalığın üzerinde gezdirirken, gökyüzü açık olduğu ve güneş pırıl pırıl parladığı için onları daha iyi değerlendirebiliyorum. Hepsi orta yaşlı, liderleri de kırklı yaşlarında. Willy en gençleri ve itaatkâr vücut diline bakılırsa diğerlerinin ona karşı bir tutumu var.

"Evet. Sanırım Havilland ailesini duymuşsunuzdur?" Kibirli bir sesle sordum.

Liderin gözleri büyüdü.

Gülümsedim.

"Ben Marki de Havilland'ın en küçük çocuğuyum. Bana *ya da* Willy'ye kötü davranırsanız, bu sizin için iyi olmaz."

PomPom havlıyor, benimle aynı fikirde.

De Havilland ailesi Kiya'nın en zengin ailelerinden biridir. Kitaplarda onlardan birkaç kez bahsedilmişti ve hayal meyal on *ya da* daha fazla kızları olduğunu hatırlıyorum - marki asla çok istediği erkek varisini elde edemedi. O kadar çok kızları varken, hepsini tanıması imkansız.

"Yanlış hatırlamıyorsam, Marki on yıl kadar önce öldü." Lider gözlerini kısar.

"Bu *benim* unvanımı ortadan kaldırmaz, değil mi? *Ya da* ailemin Kiya'nın yarısına sahip olduğu gerçeğini." Ona dik dik bakıyorum. Burun delikleri kızgınlıkla parlıyor.

Bana güvenmiyor. Yalan üstüne yalan söylediğim için haklı *olarak*. Neyse ki askerleri bana inanıyor ve teker teker önümde diz çöküp bana gereken saygıyı göstermedikleri için özür diliyorlar.

Gülümsüyorum.

Tanrım, yalanlarım birikmeye devam ediyor. Ortaya çıktığımda neler olacağını hayal etmek bile istemiyorum. Ama bunu düşünemem. Sadece Beşli'ye gitmeli ve durumumu onlara açıklamalıyım. Küçük yalanlarımı affedeceklerinden ve eve dönmeme yardım edeceklerinden eminim.

Willy bana kendi atımı aldı ve gençken binicilik dersleri almak için ilham aldığım için Tanrı'ya şükrediyorum. Ama Leydi Jocelyn bir şey yaptıysa, ben de yaptım.

Büyü hariç.

Ne yazık ki bu bende eksik olan bir şey.

Kiya'ya doğru yola çıkmaya ve umarım yolumun üzerinde vebasız manzaralar görmeye hazır bir şekilde kolayca eyere kayıyorum. PomPom önümdeki yerini alıyor ve ben de bir elimle ona tutunurken diğer elimle dizginleri kavırıyorum.

Ama tam ayrılmak üzereyken, gökyüzü kanamadan önce kararıyor, yağmur yerine kan damlaları düşüyor.

Herkesin sığınmasını bekliyorum ama bunun yerine hepsi seviniyor, dans ediyor ve sanki bu en kutsal olaymış gibi birbirlerine sarılıyorlar.

"Neler oluyor?"

Willy'ye bakıyorum. Hareket etmiyor. Başını geriye eğmiş, ağzı açık, dilinin üzerindeki kırmızı kan damlalarının tadını alıyor.

Gözleri yavaşça açılır, bir an için koyu kırmızı bir renkte parlar.

"," diyor kalın bir sesle ve diğer askerler de aynı sözleri kelimesi kelimesine tekrarlarlarken yankılanıyor.

"Ne yapıldı? Neler oluyor?"

"Karanlık Olan yenildi," diyor robot gibi, sanki transa geçmiş gibi.

Diğer askerler kılıçlarını gökyüzüne kaldırırken ilahi söylemeye başlarlar. "Karanlık Olan yenildi. Karanlık Olan yenildi." Birkaç saniye içinde gökyüzü temizlenir.

Willy bana dönerek ıslık ıslık gülümsüyor.

"Sör Damien Karanlık Olan'ı yendi. Bu iş bitti!"

Kaşlarımı çattım. Bu hiç mantıklı değil.

Willy mutluluk gözyaşları yanaklarından süzülürken, "Veba nihayet sona erecek," diye haykırıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyor musun?" diye soruyor
şaşıracak. Başımı sallıyorum.

"Karanlık Olan vebaya neden oldu. Ve şimdi Sör Damien bir tedavi bulacak ve hepimizi kurtaracak!"

Ama bu imkansız. Kitaplara göre, Sör Damien Karanlık Olan'ı vebadan çok önce yenmiş. Bu savaş altıncı kitaptaydı ve kongre için canlandırmamız gerekiyordu.

Karanlık Olan vebaya neden olmuş olamaz çünkü çoktan ölmüş olmalıydı.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

4

W Yarım gün at sırtında seyahat ettim. Eyerde uzun süre durmaktan kalçalarım ağrıyor. Eski eğitimime rağmen, buna dayanacak gücüm yok.

Willy, benim çırpınışımlı görünce, şimdi adının Ivan olduğunu öğrendiğim lidere sesleniyor.

"O bir hanımefendi, efendim. Bizim gibi ata binemez." Willy'ye parlak bir gülümseme verdim.

"Öyle diyor," diye homurdanıyor Ivan, bana kavgacı bir tavırla bakarak. "Söylediği kişi olup olmadığı hâlâ belli değil."

Onun derdi ne? Ben gelmiş geçmiş en tehditkâr olmayan insanım. Tanrı aşkına, *pembe* giyiyorum ve sevimli kelimesini yepyeni bir seviyeye taşıyan kabarık beyaz bir köpeğim var. Bundan daha zararsız ne olabilir?

"Ama efendim. Bakın ne kadar küçük ve çelimsiz," diye devam ediyor Willy, beni göstererek.

Gülümsüyorum. Evet, bakın ne kadar küçük ve çelimsizim. Bu kadar masum görünürken nasıl bir sahtekâr olabilirim? Belki de rahibe olduğumu söylemeliydim, *Aziz Barbi* gibi bir şey...

Ivan bana bakıyor ve yüz ifadesinden masumiyetime inanmadığı anlaşılıyor. Evet, rahibeler bile ona şüpheli görünür.

Ne yazık ki, sonunda daha fazla asker mola vermeyi önerir ve o da razı olur.

Mola vermek için bir otlak buluyoruz; geçtiğimiz vebalı kasabalardan farklı bir manzaraFilmlerde bile bu kadar ıssız bir manzara gördüğümü sanmıyorum. Willy, her zaman düşünceli

delikanlı, beni etraftaki ölümden korumaya çalıştı. Askerler geride kalanları - hayatta olabilecek herhangi bir kişi de dahil olmak üzere- yakmaya devam ederken biz önden gidiyorduk.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Şu anda bunu düşünemem. Görevime odaklanmalı ve eve dönmenin bir yolunu bulmalıyım.

Willy atımı bir ağaca bağlamama yardım ederken, "Başkente varmamıza birkaç saat daha var," diyor. "Hava kararmadan önce oraya varacağız."

PomPom'u kollarımdan bırakıyorum, böylece bacaklarını açıp çalılarının arasında işini görebiliyor. Etrafta koşturuyor, birkaç heyecanlı havlama sesi çıkarıyor.

"Bu iyi." Tamam, birkaç saat daha dayanabilirim. Ama bu aynı zamanda kaleye varıp Beşli'yle buluşmamıza sadece birkaç saat kaldığı anlamına geliyor. Söylediğim yalanlar yüzünden hızlı davranmam ve *daha fazla* yalan uydurmam gerekecek.

Göz ucuyla Ivan'ın beni şüpheyle izlediğini fark ediyorum. Willy ve benim etrafımda dolanıyor, bacaklarını uzatıyormuş gibi yapıyor ama konuşmamızı dinlediğini anlayabiliyorum.

Yolculuk boyunca bana çok kötü davrandı, zaman zaman yalanlarım ortaya çıktığında bana ne olacağını ima etti. Tabii ki sadece gülümsedim ve yorumlarını umursamıyormuş gibi davrandım ama içten içe çıldırıyordum.

Kimliğime bu kadar inanmışken, Leydi Jocelyn'in kendisinden, ima ettiğim gibi onun can dostu olduğuma dair bir onay alacağına hiç şüphem yok.

Willy, "Döndüğümüzde bir ziyafet olacak," diyor. "Yeniden güzel yemekler yemek için sabırsızlanıyorum."

"Ziyafet mi?"

Heyecanla başını sallıyor.

"Kraliçe askerlerin dönüşü için bir ziyafet düzenler. Siz de onunla o zaman tanışacaksınız. Askerlere bizzat hitap etmek için gelir. Çok hoş biri," diyor hüzünle.

"Onunla kişisel bir görüşme yapabileceğimi düşünmüştüm." Kaşlarımı çattım.

"Hayır, hayır." Willy başını sallar. "Kraliçe ve Kral'ın çok sıkı bir programı var. Veba yüzünden." İç çekiyor. "Tüm zamanlarını vebayı durdurmanın bir yolunu bulmaya çalışarak geçiriyorlar. Arkadaşlarını bile eğlendirmiyorlar. Kraliçe'yle görüşmenin tek yolu şölen sırasında. Tüm bu kaos içinde bile askerlerine zaman ayırmanın bir yolunu buluyor," diye ekliyor gülümseyerek. *Kesinlikle* bir Leydi Jocelyn hayranı.

"Anlıyorum," diye mırıldandım. Demek Ivan'ın iddialarımı kontrol etme konusunda bu kadar kararlı olmasının nedeni buymuş. Onu tek başıma göremeyeceğimi biliyor ve her şeye şahit olmak için orada olacak.

Lanet olsun!

pekiştirmek için onunla önceden konuşmanın bir yolunu bulmalıyım. Ama nasıl? O kraliçe.

Ben derin düşüncelere dalmışken Willy asker arkadaşlarıyla bir içki paylaşıyor.

Her konuda yalan söylediğimi anlarılarsa bana ne olacağını kim bilebilir? Başkente sızmak için gönderilmiş bir tür casus olduğumu düşünebilirler.

Dudaklarımı büzüyorum. Bu işe yaramayacak. Bu çok tehlikeli. Aynı zamanda, eve dönmek istiyorsam Beş'i görmem şart.

Hmm...

Belki Başkent'e girdiğimizde kaçabilirim? Kaleye giden yolu kendim bulabileceğime eminim ama Beşli'ye nasıl ulaşabilirim? Kraliçe ve Kral neredeyse tartışma dışı, ama ya diğer üçüyle tanışabilirsem? Sör Damien kadar güçlü olmayabilirler, ama mutlaka bir bildikleri vardır...

PomPom'un artık görüş alanımda olmadığını fark ettiğimde düşüncelerimden sıyrılıyorum. Panik beni ele geçirirken nefesim ciğerlerimden kesiliyor. Etrafıma bakıyorum, kalbim göğsümde çılgınca atıyor.

Ama sonra yeşil denizin içinde beyaz bir ışık gördüm. Çalıların arasında! "Çimleri yeme, PomPom!" Ona doğru koşarak sesleniyorum.

Tanrım, umarım bir şey yutmamıştır. Bu dünyadaki otların ona ne yapabileceğini kim bilebilir? Korku beni sardı. Dikkat etmediğim bir an ölümcül olabilirdi.

Kötü anne!

"PomPom," diye bağıryorum, onu kollarımın arasında kaldırıyorum ve yerden bir şey yiyip yemediğini kontrol etmek için ağzını açıyorum. Dişlerini ve dilinin inceliyorum, yemediğini fark edince kocaman bir oh çekiyorum.

"Aferin kızım," diye usulca övüyorum. "Sen benim iyi kızımsın, değil mi?" Dudaklarımı onun kabarık alnına değdiriyorum.

Boğazının derinliklerinde, zevk aldığını belli eden bir sesle gürlüyor.

Ancak ayrılmak için döndüğümde, bakışlarım çalıların dibindeki bir başka renk takılıyor; koyu yeşilin karşısında çarpıcı bir kontrast

ve toprağın koyu kahverengisi. (Tamam, belki de açık pembe olduğu için dikkatimi çekmiştir).

Çömelip elimi küçük, soğanlı kökün üzerinde gezdiriyorum. Kafamda bir anı canlanıyor. Leydi Jocelyn üçüncü kitapta büyü özellikleri olan bitkileri incelerken buna benzer bir bitkiyi tarif etmişti. Kökün uyutucu özelliklerine dikkat çekmişti. En küçük dozlarda bile bir atı devirecek güce sahipti.

Gizlice yan tarafa baktığımda, Ivan'ın birliğinden biriyle konuştuğunu ve beni işaret ettiğini görüyorum, şüphesiz adımı daha da lekeliyor.

Kafamda bir fikir oluşurken gözlerim parlıyor.

Şölende Kraliçe'yle buluşacağız. Ama Ivan ve adamları o sırada uyuyor olurlarsa, beni hiçbir şeyle suçlayamazlar.

Dudaklarım sinsî bir gülümsemeyle kıvrılırken hızla birkaç kök koparıp cebime atıyorum. Şimdi onları yemeğine katmanın bir yolunu bulmam gerekecek.

Boğazımda komik, neredeyse kötücül bir kahkaha köpürüyor - sonunda biraz ana karakter enerjisi alıyorum! Ivan ona neyin çarptığını bile anlamayacak.

"Gel, PomPom," diyorum, onu atımıza geri götürürken. "Belki bir sonraki kitap bizim hakkımızda olur. Sadece hayal et. Barbi ve PomPom Akkaya'da."

Anında, baskıcı ataerkilliğin bir sembolü olarak Ivan'ı yenmek de dahil olmak üzere maceralarımızın enstantaneleriyle dolup taşıyorum. Bu, dışarıdaki tüm pembe severler için bir zafer olurdu! O yerde, elini kaybetme işareti olarak yere vururken, PomPom ve ben onun yanında muzaffer bir şekilde duruyor olurduk.

PomPom mutlu bir havlama sesi çıkarır.

"Evet, bebeğim. Bir sonraki süper kahraman ikilisi biz olacağız," diye kulağına mırıldanıyorum. Ve en önemlisi, herkes Leydi Jocelyn ve BonBon'unu unutacaktı çünkü ben ve PomPom yeni süper kahraman ikilisi olacaktık.

"Leydi Barbi?" Willy'nin endişeli sesi büyüü bozuyor.

Willy ve arkasındaki yaklaşık on askerle yüz yüze geldiğimde gözlerimi kırıştıtararak açıyorum. Benim ve PomPom'un etrafında bir kalabalık oluşmuştu.

"Kımıldamayın efendim. Leydi Barbi ve PomPom'a zarar vereceksiniz," diye ekliyor bir başka asker, gözleri yerde.

Boğuk bir ses "Çekin şu orospuyu ve köpeğini " diye bağırıyor. Aman Tanrım. Neredeyse aşağı bakmaya korkuyorum. Ama bakmak zorundayım.

Yavaşça bakışlarımı Ivan'ın elleriyle çimleri kavrayarak karnının üzerine yattığı yere yöneltiyorum. Ben onu ayağımla tutarken PomPom kulağını ısırtıyor.

Dehşete kapılıp hemen PomPom'u kaptım ve geri atlادم.

"Çok özür dilerim. Bu nasıl oldu bilmiyorum," derken sözcüklerimin arasında bocalıyorum.

"Sen öldün lan!" Ivan bana doğru atılarak bağırtıyor. Ama askerler aramızda bir duvar oluşturarak onu uzak tutuyor ve sakın olmasını söylüyorlar.

"İyi misiniz, Leydi Barbi?" Willy yanıma geldi, oldukça endişeli görünüyordu.

"Ben... Ben ne olduğunu bilmiyorum..." Kekeliyorum. Sanki gözlerimi kapatmışım da sonra başka bir dünyada uyanmışım gibi.

"Bunun senin hatan olmadığını biliyoruz. Hepimiz ne olduğunu gördük," diye söze başladı ve Ivan'ın bana nasıl geldiğini, ona de Havilland doğum damgamı göstermemi istediğini anlatırken gözlerim büyüdü - anlaşılan böyle bir şey varmış. PomPom kollarımdan fırlamış ve ona çelme takmıştı. Dengesini kaybedip yüzüstü çimlere düşmüş, ardından PomPom ona saldırmıştı - Ivan'ın yanağındaki büyük çizige ve kanayan kulağına bakılırsa oldukça acımasızca.

"Seni kaltak! O lanet köpeği öldüreceğim!" Ivan uzaktan bağırmaya devam ediyor ama dört asker tarafından zaptedildiği için bize yaklaşıyor.

Willy dikkatini bebeğime çevirirken, "PomPom çok cesurdu," diye ekliyor.

Diğer askerler teker teker gelip PomPom'a ne kadar hayran olduklarını söylüyorlar.

Bir asker olan Jerry saygıyla başını sallayarak, "O bir savaşçı," diyor.

"O olabilir olmak Küçük, ama O a değerli düşman," Bir diğeri ona iltifat ediyor.

"Evet, evet. O..." Garip bir şekilde gülümsüyorum. Tanrım, hayal kurmayı bırakmalıyım.

Daha önce Ivan'ın üzerinde pembe kökleri kullanma konusunda tereddütlerim olabilirdi, ancak şimdi adamın cezasını çekmesi gerektiğine ikna oldum. Bebeğimi tehdit eden herkes resmen *kötü* bir insandır ve büyük kötü defterimde özel bir yere sahip olurlar (eve döndüğümde adını ekleyebilirim).

Pembe Kök Operasyonu resmen başladı.

Yoldaki huzuru korumak amacıyla askerler Ivan'dan önden gitmesini istediler, böylece tampon bölge olarak aramıza girebileceklerdi. Artık PomPom'u da hedef alan tehditlerini sürdürdüğü için kimse risk almak istemiyor.

PomPom yeni yandaşlar kazandığı mutlu bir şekilde kollarımda çırpınıyor.

Başkente doğru ilerlemeye devam ederken, ne bekleyeceğimi bilmek için askerlerden daha fazla bilgi toplamak için elimden geleni yapıyorum. Rahatça konuşuyorlar, vebadan önceki hayatlarından farklı anekdotlar paylaşıyorlar. Ama bir noktada, tartışma Karanlık Olan'a kayıyor. Merakla dizginlerimi çekip atımı yanlarına götürüyorum.

Bir asker "Karanlık Olan yenildiğine göre artık geceleri uyuyabilirim," diye şaka yapıyor.

"Bir de bana sor." Bir diğeri gülüyor. "Belki kabuslarım sonunda biter."

Üstünlük taslayan dilleri karşısında kaşlarımı çatıyorum. Kitaplarda, Karanlık Olan altıncı kitaptaki kötü adamdı ama Beş'in en korkutucu kişi olmaktan çok uzaktı. Eğer bir sıralama yapacak olsaydım, Sör Damien'in karşılaştığı en güçlü rakipler arasında ilk beşe .

Yine de bu insanlar Karanlık Olan hakkında sanki şeytanın vücut bulmuş haliymiş gibi konuşuyorlar.

"Karanlık Olan o kadar korkutucu mu?" Aniden sordum.

Sanki ikinci bir kafam çıkmış gibi hepsi dönüp bana bakarken konuşmaları kesiliyor. Yanlış bir şey söylediğimden korkarak, "Ben korunaklı büyüdüm, bu yüzden dış dünyaya o kadar aşına değilim" diye ekliyorum.

"Bu mantıklı." Willy başını sallıyor. "Ailen Karanlık Olan'ın yaptığı zulümleri duymanı istemezdi."

"Hâlâ hayatta olsaydı, onun hakkında bu kadar rahat konuşamazdık. Hâlâ kara bir bulutun belirip beni yutmasını bekliyorum." Jerry sinirli bir şekilde gülüyor.

Onlara aval aval bakıyorum.

"Açıklayabilir misiniz lütfen?"

"Korkunç bir adamdı, Karanlık Olan. Akkaya'nın doğu kısmında kendi takipçilerini oluşturdu ve doğrudan Kral'a meydan okudu. Doğuya çok sayıda birlik gönderildi ve bir daha geri dönmediler, bu da onun yenilmez olduğu fikrini güçlendirdi."

"Kuma'yı unutma," diye takılıyor Willy.

"Oraya geliyorum, Willy." Jerry gözlerini devirir. "Dediğim gibi, Karanlık Olan daha fazla takipçi kazandığında, Kral'ın sarayındaki yüksek memurlara saldırmaya başladı. Kralı olabildiğince zayıflatmak ve nihayetinde tacı kendisi için almak istiyordu. Beşli'den biri ve Kral'ın en iyi arkadaşı olan Kuma'yı bile öldürdü."

Gözlerim inanamayarak açıldı.

"Kuma mı? Öldü mü? Ama nasıl... O çok güçlüydü..."

Metalden her türlü silahı yapabilen usta bir demirciydi. Yeteneklerinin Akkaya'da eşi benzeri yoktu ve Sör Damien bile büyülü silahlarıyla onu bir savaşa yenemezdi.

"Anlamıyorsunuz, Leydi Barbi. Karanlık Olan bir parmak şıklatmasıyla bütün bir orduyu yok edebilirdi. Kilometrelerce bir hedefi öldürebilecek karanlık bir gölge bulutuna komuta ediyordu. Teknik olarak, hareket etmesine bile gerek yoktu ve istediği herkesten kurtulabilirdi."

"Bu yüzden kimse onun yüzünü görmedi. O bir gizemdi."

"Ağır yaralı olduğumu duydum," diye fısıldıyor bir asker. "Yüz hatlarını gizlemek için bir maske ve siyah bir pelerin takıyormuş."

"Evet, bunu ben de duydum. Bazıları yüzünde bu kadar büyük bir yara izi olduğunu söyledi," diyor bir asker, parmağını yüzünün yarısında gezdirerek.

"Sadece çirkin olduğunu düşünmüştüm." Bir başkası güler ve alaycı bir yarışma başlar.

"Belki de onun yerine Çirkin Olan denmesinden korkmuştur."

Şakaların ardı arkası kesilmiyor.

Onlar Karanlık Olan'ın nasıl görüldüğünü, ne kadar çirkin ya da yaralı olduğunu tartışırken, ben tüm bu yeni bilgilerden sersemlemiş halde kalıyorum.

Bu benim Karanlık Olan *değil*. İsmi bir yana, kitaplardaki kurgusal sıradan kötü adam ile askerlerin hâlâ korktuğu bu tehlikeli figür arasında çok az benzerlik var.

Yetenekleri bile farklı.

Kitaplarda sadece yasak büyüler yapabildiğinden bahsediliyordu.

Altıncı kitabı sayısız kez okudum, son zamanlarda oyun için de okudum ve ana konu Karanlık Olan'ın aradığı yasak büyülerini içeren eski bir kitap etrafında dönüyordu. Beşli onu durdurmak için bir araya gelmişti çünkü bu büyülerin Akkaya üzerinde ciddi etkileri olabilirdi. Karanlık Olan kitabı ele geçirmeyi başarmıştı ve Sör Damien onu yendiğinde kendisine ölümsüzlük kazandıracak bir büyü yapmak üzereydi. Kitabın hiçbir yerinde

Gölgeleri kontrol etme yeteneği ya da tüm kıtanın ondan korkmasına neden olacak kadar güçlü olması hakkında hiçbir şey.

"Kral Damien onu görmüş olmalı. Onunla birden fazla kez yüz yüze dövüştü. Kuma'nın öldüğü zamanı hatırlıyor musun?" Jerry sorar ve askerler başlarını sallar. "O zaman Karanlık Olan'ı öldürememişti ama ağır yaralamıştı."

Willy alçak ve kasvetli bir ses tonuyla, "Ve sonra şeytan bu lanet olası vebayı başlattı," diye küfrediyor.

"Bekle." Kaşlarını çatmış. "Aradaki bağlantı ne?"

"Kral Karanlık Olan'ı yaraladıktan sonra, tüm kıta kalın ve karanlık bir sisle kaplandı. Kısa süre sonra insanlar ölmeye başladı. Kral, Karanlık Olan'ın kendini iyileştirmek ve daha güçlü olmak için Akkaya vatandaşlarının yaşam gücünü çaldığını keşfedene kadar aylarca kimse bunun ne olduğunu bilmedi. Vebadan ölen herkes o lanet şeytan için yakıt görevi görüyordu," diye suçlayıcı bir şekilde ekliyor Jerry, hatırladıkları karşısında gözle görülür bir şekilde ürperiyor.

"O zamandan beri saklanıyordu ama Kral halka Karanlık Olan'ı bulup dek öldüreceğine dair söz vermişti. Ve şimdi o yemini yerine getirdi." Willy gülümsüyor.

"Değerli bir hükümdar, Kral Damien," diye katılıyor bir başka asker. "Akkaya'nın karanlık günlerini ve Kral'ın bu topraklara gelmiş geçmiş en büyük kötülüğü nasıl yendiğini kimse unutmayacak."

İşte yine Karanlık Olan'ın gelmiş geçmiş en korkunç kötü adam olduğunu söylüyorlar. Karanlık Olan'ın korkutucu, kötü ve genel olarak bir süper kötü olduğunu söylediklerinde onlara inanmama rağmen, neden onların anlattıklarıyla benim kitaplarımdaki bilgiler arasında bir tutarsızlık var?

"Peki ya Moloch? Ya da Kızıl Alev? Ya da... Melez Cadı?" Ben soruyorum.

Kitaplarda bu üçü Beş'in karşılaştığı en korkutucu kötülerdi. Özellikle Moloch, on birinci kitapta neredeyse Leydi Jocelyn'i öldürüyordu. O kadar güçlüydü ki Beş onu yok edemedi, bunun yerine onu asla kaçamayacağı mistik bir hapis haneye kapattılar.

Jerry, Willy ve beni duyan tüm askerler dönüp bana baktılar. "Uhm, Leydi Barbi... Kim bu insanlar?"

"Moloch'u hiç duymadın mı?" Göz kırıyorum.

Kafalarını sallıyorlar, yüzlerindeki ifade düpedüz şaşkın.

"Büyücüleri hizmetkârlarına dönüştüren ve onlara emirlerini yaptıran büyük kötü iblis mi?"

"Ben hiç Moloch diye bir şey duymadım," diye ekliyor Willy çekingen bir tavırla, ama diğer askerler onu destekliyor, havada bir koro halinde *ben de yokum* sesleri yükseliyor.

Onlara aval aval bakıyorum.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Moloch neredeyse altı kitap boyunca Beş'in baş düşmanı olmuştu. *Altı*. Bu sadece bir bölümde ortaya çıkan Karanlık Olan'ın kitap versiyonu gibi geçici bir kötü adam değil. Bu süper, mega, *ultra* bir kötü adam.

Bir sorun var.

Kitaplardan tanıdığım Akkaya bu olsa da, aynı zamanda... değil.

Çelişkili bilgileri anlamlandırmaya çalışırken zorlukla yutkunuyorum.

Ya bu bir kitap dünyası *değil de* evrende bir yerlerde gerçek bir dünyaysa? Ya kitap serisini yazan kişi olaylar hakkında biraz bilgi sahibiyse ama doğru bir anlatım yazmak için yeterli değilse?

Ama bu, sahip olduğum tüm bilgilerin işe yaramaz olduğu anlamına geliyor. Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilmemin hiçbir yolu yok ve saçma sapan konuşmak bana mahkemede hiçbir şey kazandırmayacak.

Şimdiye kadar Beş'i -şimdi *dördünü*- yakından tanıyor olmamın bana yardım etmeye daha meyilli olmalarını sağlayacağı üzerine bahse giriyordum. Ama artık gerçeğe kurguyu birbirinden ayıramadığım için stratejimi yeniden gözden geçirmem gerekiyor.

" orada!" Willy bir süre sonra haykırır.

İşaret ettiği yere bakınca, duvarları gökyüzü kadar yüksek, heybetli bir kale görüyorum. Büyülü rünler turuncu ve mavi ışık parıltılarıyla etrafta dönerek koruyucu bir bariyer oluşturuyor. O kadar güçlü ki, kuşlar bile bariyere paralel uçarak ondan kaçınıyor.

Derin bir nefes alıyorum, içimi bir parça panik kaplıyor.

Yarım saatten kısa bir süre içinde kalenin kapılarına ulaşacak ve Başkent'e gireceğiz. Kaleye ulaşmamız ve Leydi Jocelyn'in vereceği ziyafete katılmamız çok uzun sürmeyecek.

Zaman daralıyor ve Kral ve Kraliçe'nin önünde olayların hangi versiyonunu sunacağıma hızlıca karar vermem gerekiyor.

Çünkü eğer batırırsam.

Veba endişelenmem gereken son şey.

5

T Büyük salon gürültüyle dolup taşıyor. Askerler kadehlerini kaldırıp Karanlık Olan'ın yenilgisini ve yeni bir dönemin başlangıcını kutlamak için kadeh kaldırıyor.

Başkentteki karşılama çok etkileyiciydi. İnsanlar maiyetimizi görür görmez üzerimize çiçekler attılar, Kiya ilahisini söylediler ve bize sonsuza kadar sağlık dilediler.

Sokaklar açılmıştı, böylece saraya gidebildik ve hemen büyük yemek salonuna gönderildik. Atlarımızı bile beslemek ve temizlemek için aldılar.

Daha iyi bir karşılama hayal edemezdim. Akkaya halkının orduyu el üstünde tuttuğu ve özellikle böylesine karanlık bir dönemden sonra cesur davranışlarından dolayı onları kutladığı çok açık.

Ancak özellikle Karanlık Olan öldüğüne göre, herkes parti yapmaya ve Başkent'in duvarlarının ötesinde hala var olan tüm ölüm ve kasveti unutmaya hazır.

"Şunu alayım." Büyük bir sürahi bal likörü alırken garsonlardan birine gülümsüyorum. Büyük hata. Dengemi sağlamak için ayaklarımın üzerinde sallanırken neredeyse deviriyordum. Lanet olsun! Bu çok ağır.

Onu koridorun kenarına taşımayı başarıyorum ve görünüşte -ve doğru bir şekilde- yönümü için bir anlığına yere bırakıyorum. Cebimdeki pembe kökle oynarken sert bir şekilde nefes alıyormuş gibi yapıyorum, sürahiye gizlice bırakmadan önce parmaklarımın arasında eziyorum.

Herkes benimle ilgilenemeyecek kadar meşgul, özellikle de askerler arasında bazı çatışmalar çıkınca. Odada bu kadar çok testosteron varken

Sonunda bir sik ölçme yarışması yapacaklarını merak ediyorum.

Pembe kökün suyunun bal likörüyle karıştığından emin olmak için birkaç dakika daha oyalandıktan sonra bir kez daha alıp masamıza gidiyorum.

"Beni buraya getirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Size sonsuz minnettarlığımı sunuyorum." Askerlere teker teker birer fincan doldururken onlara hitap ediyorum. Neyse ki her birimin kendi masası var, böylece hasar lokalize olacak. Tüm bunların masum kurbanları olan diğer askerler için üzülüyorum ama yakın zamanda kendimi öldürtmek de istemiyorum.

Ivan'a dolu bardağını uzatırken dudaklarım sürekli bir gülümsemeyle geriliyor. Şaşırtıcı bir şekilde bana bakmıyor bile. Başka bir askerle tartışmakla meşguldü. Öfkeyle bardağı deviriyor, ben de hemen dolduruyorum.

Şimdi bir bekleme oyunu.

Masanın sonundaki yerime oturuyorum ve yavaşça kendi yemeğimi seçerken PomPom'a gizlice biraz yemek yediriyorum.

Midem protesto için gurulduyor.

Ben açım. Gerçekten açım. Ama kaderim şu anda dengede dururken nasıl yemek yiyebilirim? Ivan'ın bayıldığını görene kadar hiçbir şey yutamayacağım.

Dakikalar akıp gidiyor ve endişem artıyor.

Salonda yüksek sesli bir tezahürat patlak verir ve ardından bir slogan yükselir. "Çok yaşa Kraliçe! Çok yaşa Kraliçe!"

Sikeyim.

Leydi Jocelyn bir el hareketiyle herkesi susturur.

Koridora adımını atarken topukları kaldırıma vuruyor.

Yakası, kolları ve etekleri fırfırlı dantelli açık pembe bir elbise giyiyor. Beli puantiyeli kalın bir kemerle vurgulanmış - *kesinlikle harika!* Elbette tarzime gidip benzer bir kıyafet diktirmek için onun kıyafetini zihnime not ediyorum.

Açık renk saçları mükemmel bukleler halinde sırtından aşağı dökülüyor. Ortasında pembe bir fiyonk olan şirin bir saç bandı bile takıyor. Aman Tanrım, sanırım kıskançlıktan *öleceğim*. Buna bir an önce ihtiyacım var!

Kötü an, Barbi. Keşfedilme ve ardından öldürülme tehlikesiyle karşı karşıyasın. Leydi J'nin mükemmel moda seçimlerine hayran olmanın zamanı değil.

O anda Ivan'ın gözleri benimkileri buluyor, dudaklarında sinsî bir gülümseme kıvrılıyor. Ayağa kalktı.

Oh hayır! Lanet ! Her şeyi mahvedecek!

Beynimin bir şeyler düşünmesini isterken öfkeyle göz kırpmıyorum.

Çabuk. Koltuğundan kalkıyor.

"Majesteleri. Ben..."

Yüksek, *gürültülü* bir çatırtı havada

patlar. Ivan hareketsiz, gözleri

kocaman.

İfadesi gergin bir şekilde iki olmadan önce daha fazla ses geliyor.

Kaşlarım şaşkınlıkla birbirine çarpıyor. Bir an için neler olduğunu anlamıyorum. Ama keskin bir koku bana doğru gelirken, her şey anlam kazanıyor.

Öğürüyorum.

Bir adım daha atmaya çalışır, ancak koridorun ortasında, kraliçenin tam önünde dizlerinin üzerine düşer.

"Majesteleri..." diye kekeliyor, gözleri yuvalarında şişiyor. Tekrar konuşmak için ağzını açıyor ama kışından başka ses çıkmıyor.

Aman Tanrım!

Elim şok içinde ağzıma gitti.

Koku yoğunlaşmakla kalmıyor, artık görsel olarak da eşlik ediyor. Önceden gri olan kaldırım koyu yeşil, kahverengiye çalan, yarı sıvı bir karışımla lekelenmiştir.

Kalabalıktan önce nefesler kesiliyor, ardından kahkahalar yükseliyor. Ancak masamızdan başka insanların da aynı semptomları göstermeye başlaması uzun sürmüyor, ancak neyse ki Ivan kadar şiddetli değil - aslında masayı terk etmeyi ve tualete gitmeyi başarıyorlar.

"Bu iğrenç yaratığın ayaklarımın dibinde ne işi var?" Leydi Jocelyn gürleyerek herkesi etkili bir şekilde susturur.

Ivan'ın ishal olmuş zavallı haline bakar ve yüzünde tiksinti dolu bir ifade belirir.

"BEN... BEN..." Ivan hâlâ konuşmaya çalışıyor ama her denemesinde kışından daha fazla pis sıvı akıyor.

Kahretsin! Tabii ki pembe kök de kitaplardaki tanıma uymuyordu. Oh, neyse. *Bir şey* olması hiç olmamasından iyidir.

Yine de... Nedense şimdi onun için ve küçük deneyimin diğer kurbanları için üzülüyorum - tuvalette sıkışıp kalmak hiç eğlenceli değil. Çok genç olduğu için bal likörü içmeyen tek kişi Willy'ydi.

Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Bunun onun da başına gelmesini hiç istemezdim.

"Bunun anlamı nedir? Muhafızlar! Onu hemen götürün! Küstahlığı yüzünden onu bir aylığına hücreye atın," diye emrediyor hayatımda duyduğum en kibirli sesiyle.

Aval aval ona bakıyorum, *bunun* bir rüya -daha çok bir kabus- olup olmadığından emin değilim.

Evet, bu iğrenç. Ama acı çektiği belli olan biriyle böyle başa çıkılamayacağı kesin. Ivan'ın yüz hatlarından belli olan acı için *ben* bile üzülüyorum ve o benim bebeğimi tehdit etti, ki bu başlı başına affedilemez bir şey.

Ancak benim tanıdığım Leydi Jocelyn yardım isteyebilir ya da güçleriyle ona biraz rahatlama sunabilirdi - bir şifacı, değil mi? Bunun yerine, onu bir ay hücre cezasına mı çarptırıyor?

Ağzım şok içinde açık kaldı. İnançsızlık içimi dolduruyor.

Ancak mümkün olan en kötü anda, PomPom masanın altından atlar, kaldırımı koklar ve Ivan'a doğru ilerler.

"PomPom, hayır!" diye seslendim. Ne yapacağını biliyorum ve o iğrenç maddeyi koklamasını engellemek için onu kollarımın arasına almayı akıl edemediğim için içim parçalanıyor.

Onu tam zamanında yakalayıp kollarımla sarıyorum. Ama bakışlarımı yavaşça kaldırdığımda, idolüm Leydi Jocelyn'in bakışlarıyla ilk kez karşılaşıyorum.

Bayılmamak ya da çok fazla fangirl olmamak için kendimi kontrol etmek zorundayım. Ama yüz ifadesine bakınca ikisinin de hoş karşılanmayacağını anlıyorum.

Mutlu görünmüyor.

Lanet olsun!

Ta ki gözleri PomPom'un sevimli kabarıklığını görene ve ifadesi hafifçe yumuşayana kadar.

"Ah, seni küçük tatlı şey," diye mırıldanıyor, eğilip PomPom'un başını okşuyor.

"Leydi Jocelyn." Gözlerimi yere dikerek başımı eğiyorum. "Sizinle özel olarak konuşabilir miyim?"

"Peki sen kimsin?" diye soruyor ilgisiz bir ses tonuyla.

Etrafıma bir göz attığımda herkesin büyük bir ilgiyle bize baktığını ve muhtemelen konuşmamızı dinlediğini fark ediyorum.

"Benim adım Barbara Bancroft. Bu da benim PomPom'um. Akkaya'nın ötesindeki bir dünyadan geliyoruz ve oraya dönmek için yardımınıza ihtiyacımız var," diyorum kısaca.

Beklendiği gibi, ifadelerim onun ilgisini çekiyor.

"Akkaya'nın ötesinde bir dünya mı?" Sesini alçaltıyor, böylece onu sadece ben duyabiliyorum.

Başımı salladım.

"Sizin ve Sör Damien'in büyülü yetenekleri hakkında pek çok şey duydum. Eve dönmeme yardım edebileceğinizi umarak sizinle tanışmak için Kiya'ya geldim," diye fısıldıyorum.

Kurnaz gözlerle beni değerlendiriyor.

"Beni takip edin," diyerek topuğunun üzerinde döndü ve büyük salondan dışarı çıktı.

Bana acıması için dua ederek arkasından yaklaşıyorum. Tanıdığım ve hayran olduğum Leydi Jocelyn bana anında yardım ederdi. Ama korkarım kitaplarım bu konuda da yanılmış olabilir.

Büyük salondan çıkar çıkmaz, bir düzine saray muhafızı birkaç adım geriden takip ediyor, yanlış bir hareket yapmam ihtimaline karşı gözleri üzerimde. Yakınlıkları beni geriyor ama onun Kraliçe olduğunu düşünürsek bu normal sanırım.

Leydi Jocelyn beni kendisinin ve Kral'ın heykelleriyle dolu yaldızlı bir koridora götürüyor. Mermer sütunlara bile onların yüzleri kazınmış. Ana koridordan daha küçük bir koridora geçtiğimizde, duvarlar onların resimleriyle dolu. Çok azı diğer büyücülerle birlikte. Çoğu Leydi Jocelyn ve Sör Damien'in birlikte ya da tek başlarına.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Kalenin her köşesini kendi suretleriyle doldurmak için hiç vakit kaybetmediler.

"Uhm, nereye gidiyoruz?" Başka bir koridora döndüğümüzde soruyorum.

Burası baş döndürücü derecede büyük. Ve ben kesinlikle uzaysal farkındalığa sahip olmadığım için lanetlendim, bu da kaçmaya çalışırsam muhtemelen kaybolacağım anlamına geliyor.

Evet, bu hiç de güven verici değil.

"Dünyalar arasındaki portallardan bahseden eski metinler var," diye açıklıyor keskin bir tonla.

"Yalan söylemiyorum. Söz veriyorum," demek için acele ediyorum. "Ben gerçekten buralı *değilim*. Evde yatmaya hazırlanıyordum ve bir de baktım ki kendimi Akkaya'da bir tarlada bulmuşum" diye açıklıyorum.

Bana bakmak için dönerek olduğu yerde durdu.

"Sanırım buralı değilsiniz," diyor, sözleri ölçülü. "Konuşmanızdan anlayabiliyorum."

"Benim... konuşmam mı?" Kaşlarımı çattım.

"Etrafınızda bir cazibe var."

Elini sallıyor ve parıltılı parçacıklar etrafımı sarıyor.

Tekrar tekrar göz kırpıyorum.
Aniden yumruğunu kapatır ve sis kaybolur.
"Ibnfiorngorngrginrig..." Konuşmak için ağzını açıyor ama kelimeleri anlamsız geliyor.

"Ne?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.
Bir parmak hareketiyle etrafındaki sis geri dönüyor ve artık çıplak gözle görülemeyecek hale gelene kadar dağılıyor.

"Aynı dili konuşmuyoruz," diye belirtiyor. "Sizi buraya kim gönderdiyse, bizim dilimizi konuşabilmenizi ve anlayabilmenizi de emretmiş olmalı."

"Yani... Beni buraya *biri* mi gönderdi?"

Dudaklarını büzerek başını sallıyor.

"Bu sihirli imzayı tanımıyorum, bu yüzden kimin yapmış olabileceğini söyleyemem. Ancak bunu biri yaptıysa, geri alınabilir."

Kulağa güven verici geliyor.

"Elbette Damien'ın yardımına ihtiyacımız olacak," diye devam ediyor. "Tabii ki."

Başka bir şey söylemeden dönüyor ve koridorda ilerlemeye devam ediyor.

"Yardım ettiğiniz için çok teşekkür ederim." Sessizlik bunaltıcı bir hal aldığı anda eklemek zorunda hissediyorum. "Hakkınızda çok şey duydum. Büyük bir hayranınızım."

Dilini tıkırdatıyor ama cevap vermiyor.

Tuhaf!

"PomPom'umu bile senin *sayende* aldım," diye teklif ediyorum çünkü garip sessizlikler.

PomPom, adını duyunca küçük bir onay sesi çıkarır.

Bu onun dikkatini çekmiş gibi görünüyor. Başını çevirip köpeğime bakarken kaşlarını kaldırıyor.

"İyi bir zevkin var."

Tek söylediği bu. Sonra yürümeye devam ediyor.

Sertçe yutkunuyorum. Bu efsanevi buluşmayla ilgili hayallerim yavaş yavaş yıkılırken içimi bir endişe kaplıyor.

Akkaya'dan önceki rüyalarımda kanka olabilirdik. Ama şimdi onunla etkileşime geçtiğimde, gerçekten nasıl hissedeceğimi bilmiyorum.

Sadece içimde kök salan hafif bir hayal kırıklığı var

-Sudan çıkmış balık gibi hissetme duygusu.

Leydi Jocelyn'i ilk okuduğum andan itibaren onun gibi olmak istedim. Tüm hayatımı onun gibi olmak için modelledim. O benim rol modelimdi ve olmak istediğim kişiydi. Ama şimdi, gerçeğiyle tanışmak...

Derin bir nefes alarak gözlerimi kısa süreliğine kapatıyorum.

O artık bir Kraliçe. Önemli bir pozisyonu var, bu yüzden kimseye gelişigüzel davranamaz. Evet, olmalı. Sadece küçük bir etkileşime dayanarak onu yargılayamam.

Birkaç dakika daha yürüdükten sonra kalenin muhafızlarla dolu özel bir bölümüne ulaşıyoruz.

Elini sallıyor ve hizmetçiler onun için çift kanatlı ahşap bir kapı açıyor. Ben de hemen arkasından onu takip ediyorum ve kapı arkamızdan büyük bir gürültüyle kapanıyor.

İkinci idolümle tanışacağım an yavaş yavaş yaklaşırken kalbim göğsümde güm güm atıyor. bildim bileli Sör Damien'a aşığım ve neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Ama aynı zamanda Akkaya'nın *şimdiye kadar* gördüğü en güçlü büyücü olan mutlak bir efsane olduğu için sinirlerim de titriyor.

"Giysilerini giy, Damien. Duyman gereken bir şey var," diye sesleniyor Leydi Jocelyn.

Çarşafkar karışıyor ve birkaç nefes alıp verme duyuluyor. Bakışlarımı kaldırıyorum, gözlerim şok içinde açılıyor.

İki çıplak kız yatağından fırlayıp kıyafetlerini arıyor. Yanımızdan hızla geçip odadan çıkarken kıkırdıyor ve kısık sesle şakalaşıyorlar. Leydi Jocelyn'i bir kez olsun tanımıyorlar ya da kocasıyla yaptıkları şeyden dolayı utanç duymuyorlar.

Sör Damien sırtını bize dönmüş, *çıplak pantolonunu* çekiştiriyor. Gömleğini giyerken dönüyor ama düğmelerini açık bırakıyor.

Sarı saçları omuzlarına dökülüyor, uçları hafifçe kıvrılıyor. Gözleri koyu mavi tonunda, yüz hatları hayal ettiğim kadar keskin.

Yine de midemde kelekler uçuşmak yerine, tek hissettiğim iğrenme ve derinlerde yatan bir rahatsızlık.

Karısına dönerken yüzünde sıkılmış bir ifade var. Ama bakışları onun yanından bana doğru uçarken, gözleri ilgiyle parlıyor.

"Burada neyimiz var Jos? Sakın bana hediye getirdiğini söyleme." Kendine bir içki doldurmak için masasına doğru giderken bir kahkaha atıyor. "En azından diğer ikisiyle işim bitene kadar bekleyebilirdin, bilirsin..."

"Kes şunu, Damien. Onun burada olma sebebi bu değil." Leydi Jocelyn gözlerini deviriyor. "O *başka* bir dünyadan," diye ekliyor, sanki önceki bir konuşmaya atıfta bulunuyormuş gibi.

Sör Damien'in fotoğrafları.

"Öyle mi?" diye soruyor bardağındaki içkisini döndürürken, tembelce masaya yaslanıp bizi izliyor.

"Doğruyu söylediğine inanıyorum," diye devam ediyor ve bakışları birleşiyor. Bir an için ikisi de bir şey söylemiyor, sadece birbirlerine bakıyorlar.

Telepatik olarak mı iletişim kuruyorlar? Bu en azından kitapların doğru yaptığı *bir* şey.

"Barbara, değil mi?" Birden gülümsüyor. Yakışıklı bir adam. Kitaplardaki tasvirler onun hakkını vermemişti. Ama gülümsemesi kasvetli. Beni rahatlatmak yerine tam tersini yapıyor. Kendimi tehlikeli bir şeyin içine sokmuş olabileceğim korkusu gibi, kıvrınma ve hemen oradan ayrılma dürtüsü de çok baskın.

"Bana Barbi diyebilirsin," diye ekliyorum
endişyle. "Barbi, o zaman."

Gülümsemesi genişler.

Rahatsızlığım artıyor.

"Bana şu bahsedin." "Ne demek
istediğinden emin değilim..."

"Benim için tarif et."

Onay için Leydi Jocelyn'e bakıyorum ve o da başını sallayarak beni konuşmaya teşvik ediyor. "Biz ona Dünya diyoruz. Akkaya'dan çok daha büyük ve çok sayıda ülke var. Büyümüz yok ama teknolojimiz var. Bu da aynı amaca hizmet ediyor sayılır. Ben ABD'den geliyorum. Dünyanın en büyük ülkeler ve..."

Ülkemi, kültürümüzü, ekonomimizi ve konuyla ilgili olabilecek diğer her şeyi açıklamak için elimden geleni yapıyorum. Leydi Jocelyn ve Sör Damien sessizce dinliyorlar, yüz ifadeleri ilgiyle dolu.

"Peki bu Dünya'da kaç kişi olduğunu söylemiştiniz?" Sör Damien düşünceli bir şekilde sorar.

"Yaklaşık sekiz milyar."

Gözleri büyür. Leydi Jocelyn'in nefesi kesilir. "Sekiz *milyar* mı?"

Başımı salladım.

"Akkaya'nın en iyi ihtimalle birkaç yüz milyonu var," diye ekliyor sessizce. "Damien, bu..." Leydi Jocelyn'in bakışları onunkilerle birleşir. "Gerçekten de öyle," diye kabul ediyor.

"Oraya geri dönmeme yardım edebilir misiniz diye merak ediyordum. Buraya nasıl geldiğimi tam olarak bilmiyorum ama-"

"Elbette," diye sözümü kesti Sör Damien. "Dünyanıza giden bir yol bulmanıza yardım etmekten onur duyarız."

"Yani geri dönmek mümkün mü?" Rahatlayarak fısıldadım.

"Akkaya'da diğer dünyalara bağlanan portallar var. Sizi geri getireceğiz," diye cevap veriyor Sör Damien kayıtsızca. "Danışmanlarımla görüşmem gerekecek. O zamana kadar elbette sarayında misafir olacaksınız. Her gün dünya dışından bir misafirimiz olmuyor." Kıkırdar.

Yavaşça başımı sallıyorum, ama içimden bir ses bunun çok kolay olduğunu söylüyor. "Jocelyn size misafir süitini gösterecek. Neden tekrar bir araya gelmiyoruz?"

Bana bu Dünya hakkında daha fazla bilgi verebilmeniz için akşam yemeği?"

"Bunu yapabilirim." Belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Teşekkür ." "Lafını bile etme." Elini sallıyor.

Bakışları Leydi Jocelyn'inkiyle birleşiyor ve aralarında bir şeyler geçiyor. Bir süre sonra Leydi Jocelyn başını sallıyor ve yüzüne bir gülümseme yerleştirerek bana dönüyor.

"Şimdi size odanızı göstereceğim," diyerek beni Sör Damien'in odasından kovdu.

Nankör ya da kaba olmak istemediğim için itiraz etmeden onu takip ediyorum.

Bana tahsis ettiği süit uzakta değil. Koridorun sonunda, kendi odalarından yaklaşık altı kapı aşağıda. Oda kahverengi ve kirli beyazın hoş bir karışımı. Odanın ortasında kral boy bir yatak, bitişik bir banyo ve balkona açılan çift kapılı bir oturma odası var.

PomPom'u kollarımdan bırakıyorum ve çevreyi tanımak için süitte koşturuyor.

"Bir hizmetçi gelip sana ve PomPom'a yeni kıyafetler ve yiyecek getirecek." Her zamanki gibi bebeğimden bahsederken sesi yumuşuyor. "Lütfen biraz dinlenin ve bu akşam yemek için tekrar bir araya gelelim."

Bununla birlikte, gitmek için dönüyor. "Uhm," diye seslendim.

Başını yana çevirerek durur.

"Belki sınırlarımı aşıyorum ama... Sör Damien ile evli olduğunuzu sanıyordum..."

"Öyleyiz," diye sertçe yanıtlıyor. "Ama o zaman neden-"

Odadan çıkmadan önce "İyi dinlenmeler," dedi ve kapı büyük bir gürültüyle kapandı. Görünüşe göre sınırlarımı aşmışım.

Kapalı kapılara bakarken yutkunuyorum, bir süredir hissettiğim hayal kırıklığı sonunda içime işliyor.

On yılı aşkın bir süredir Leydi Jocelyn ve Sör Damien benim için çift hedefleriydi. Biriyle çıkmayı aklımdan bile geçirmemiştim çünkü standartlarım çok yüksekti ve gerçek hayattaki hiçbir erkek bu standartları karşılayamazdı.

Her zaman birbirlerini çok sevmişler, birbirlerine çok bağlı olmuşlardı. Bir takım olmuşlardı - ortak bir amaç için savaştan bir çift eşit.

Ama bunların herhangi biri gerçek miydi? Başından beri bir illüzyonla mı yaşıyordum?

Leydi Jocelyn sadece gibi tatlı, yumuşak dilli bir hanımefendi değil. Ama Sör Damien, karısının onu üstünde görmesini bile umursamayan, aldatan bir alçak. Ve bu sadece bir kadınla değildi. Hayır, iki kadınla. Hem de aynı anda!

İğrenme duygusu midemde yuvarlanıyor. Öğrendiğim her şey karşısında uyuşmuş ve tamamen yıkılmış bir halde yatağa çöküyorum.

Hayatımın yarısından fazlası boyunca bir yalana taptım.

Hayal kırıklığı ve hüsrana gözyaşları gözlerime hücum ediyor ve içimden avazım çıktığı kadar bağırarak geliyor. Tanrım, bir şekilde Akkaya'ya geldiğim için çok mutluydum ve idollerimle buluşma ihtimali beni çok heyecanlandırıyordu. Ya şimdi? Sadece eve gitmek ve tüm bu olanları unutmak istiyorum. Hatta belki de bana bu kadar çok hayal kurdurdukları için o lanet olası kitapları yakmak istiyorum ama sonunda hepsi paramparça olacak.

Yine de her şeyden çok... Sanırım kendime kızgıyım. Onların hikayesine kendimi kaptırdım. Hayatım çok kasvetli ve yalnız olduğu için, kendimi onların fantastik dünyasına kaptırdım ve neyin gerçek olup neyin olmadığını unuttum.

Ve şimdi bu illüzyon yok olduğuna göre... Ben kimim? Ellerimi yumruk haline getirdim. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Eğer pembeyi seven, BonBon adında beyaz bir Pomeranian'ı olan ve sevgili Sör Damien'a son derece bağlı olan Leydi Jocelyn yoksa, o zaman ben nerede kalıyorum?

Ben de kimim?

PomPom bana doğru koşuyor, inliyor ve başını bacaklarıma sürüyor.

"Sorun değil tatlı kızım," diye mırıldanıyorum, başını okşayarak. "Leydi Jocelyn ve Sör Damien yabancılar. Muhtemelen birinin başka bir dünyadaki hayatlarının çarpıtılmış bir anlatımını yazdığından haberleri yokken bu kadar üzülmemeliyim." İç çekiyorum. "Ama bu durumu daha az acı verici yapmaz. I..." Yutkunuyorum. "Artık hiçbir şey bilmiyorum. Oh, PomPom, kendimi çok kaybolmuş hissediyorum," diye haykırıyorum.

Kucağıma atlıyor ve onu göğsüme sarıyorum, gözyaşlarımdan düşmesine izin verirken onunla birlikte ileri geri sallanıyorum.

Kapının çalınması beni korkutuyor. Gözyaşlarımı kuruluyorum ve kapıyı açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Bir hizmetçi elinde temiz giysiler ve PomPom ile benim için bir tepsi yemekle içeri giriyor.

Ona teşekkür ediyorum ve o gittikten sonra kapıyı kilitliyorum.

Elbise çok güzel bir pembe - Leydi Jocelyn'in ve dolayısıyla benim giyeceğim bir şey. Yatağın üzerine serilmiş elbiseye bakarken, onu parçalara ayırma isteği duyuyorum.

Ama yumuşak malzemeyi ellerimle kavrarken, bunu yapmaya kendimi ikna edemiyorum.

Peki ya Leydi Jocelyn düşündüğüm kişi değilse? Ya onların aşk hikâyesi bir sahtekârlıksa? Bu, okuduğum ve sevdiğim karakterlerin var olmadığı anlamına gelmez - sadece kafamda olsa bile? Peki ya gerçek insanlar boksansa? Onlar yokmuş gibi davranacağım ve kurgusal olanları aklımda tutacağım.

Derin bir iç çekerek duşa giriyorum, kendimi ve PomPom'u yıkıyorum. Ben çok aç değilim ama PomPom aç, bu yüzden yatmadan önce ona yiyecek bir şeyler veriyorum.

PomPom hemen uykuya daldı. Çok yorulmuş olmalı, zavallı bebek. Ne yazık ki benim için uyku o kadar kolay gelmiyor. Dönüp duruyorum ama düşüncelerimin sesi çok yüksek çıkıyor. Leydi Jocelyn'e olan takıntımdan dolayı kendimi çok aptal hissediyorum ve belki de uzun zamandır olmadığım bir şey olmaya çalıştığım için kendimden biraz utanıyorum.

Hayal kırıklığı içinde iç çektim.

Gözlerim kapalı, kendimi dinlenmeye zorluyorum. Ama tam bedenim gevşerken, ani bir ses artık odamda yalnız olmadığımı fark etmemi sağlıyor.

"Şimdiye kadar çıkmış olmalıydı," diyor kadınsı bir ses -Lady Jocelyn.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ama gözlerimi kapalı tutarak uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Sizce bunu şimdi yapmak akıllıca mı? Hâlâ son sayfa elimizde değil," diye devam ediyor.

"Ona canlı ihtiyacımız yok. Sadece kanını muhafaza etmemiz gerekiyor," diye ekliyor Sör Damien sinirlenerek.

Bıçağın soğuk metali tenimde kayıyor. Korku içinde donup kalıyorum.

Ne haltlar dönüyor?

"Ama Damien... Düşünüyordum da. Ya taze kan olmadığı işe yaramazsa? Hata yapmayı göze alamayız."

"Her şey yoluna girecek Jo," diye tersliyor ve bıçağın ucu etime saplanıp kan çekiyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve ses çıkarmamak için ağzımı kapatıyorum ama acı bedenimde yankılanıyor.

"Şansını deneyecek misin? Geçen sefer olanlardan sonra?" Leydi Jocelyn karşı çıkıyor. "Bunun için çok çalıştık. Ben bekleyelim derim. Zaten kendi dünyasına dönmesine yardım edeceğimizi düşünüyor. Hiçbir şeyden şüphelenmeyecektir."

Sinirli bir iç çekişle bıçağı boğazımdan çıkarıyor.

"ama. Sabırsızlanma, sevgilim. Hedefimize çok yaklaştık."

Bir dizi küfür savuruyor, ardından Leydi Jocelyn'den daha fazla güvence geliyor. Sonunda odamdan kayboldular.

Sonunda gözlerimi açmaya cesaret etmeden önce yüze kadar sayıyorum, tüm varlığım dehşetle doluyor.

Kendimi neye bulaştırdım ben?

6

"Dünyanızın bu kadar büyük olduğuna hâlâ inanamıyorum," diye haykırıyor Leydi Jocelyn o gün akşam yemeğinde. "Sekiz milyar insan akıl almaz bir şey."

Gülümsemeye zorluyorum, ama az önceki korkum geçmedi.

Akşam yemeğinde onlarla aynı masada oturmak ve benim dünyamla ilgili tüm sorularına cevap veriyormuş gibi yapmak tam bir işkence. Sanki daha birkaç saat önce beni öldürmeye çalışmamışlar gibi. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde fark edilmeden kaçmak istiyorsam bu gerekli.

"İlaçlarınızın gelişmiş olduğunu mu söylemiştiniz?" Arisa soruyor.

Küçük bir akşam yemeği ve bir zamanlar Beşli olan diğer iki büyücü Arisa ve Leoni de bize katılıyor. Onlar da benim dünyam hakkında aynı derecede meraklılar ama Jocelyn ve Damien'a duydukları saygıdan dolayı soruları çok az oluyor.

"Evet. İnsanlar daha uzun ve daha sağlıklı " diye mırıldanıyorum.

"Demek ki üstün yaşam güçleri var, değil mi?" diye soruyor, umutla Damien'a bakarak.

Başıyla onaylıyor ama bunun ne anlama geldiğini açıklamıyor.

Yemek yiyormuş gibi yapıyorum, Hansel'e yolumu göstermek için cebime gizlice biraz ekmek koyuyorum. Neyse ki yemekhane zemin katta ve dışarıya açılacak birkaç kapı tespit etmeyi başardım. Şimdi tek yapmam gereken odama doğru bir ekmek kırıntısı izi bırakıp daha sonra buraya geri dönmek için iz sürebilmek.

Sorular devam ediyor ve ben de onlara aklıma en çirkin ve sahte cevapları veriyorum. Beni neden kurban etmeleri gerektiğini hala bilmiyorum.

Bir noktada -kanımla ne tür bir ritüel gerçekleştirmek istediklerini kim bilebilir- ama burada kalıp bunu öğrenmeye niyetim yok.

İlk kırmızı bayrağım, Akkaya'nın çok azının okuduklarımla aynı olduğu gerçeği olmalıydı. Ama yine de idollerimin namuslu insanlar olduğuna dair bir umut besledim - ki öyle *olmadıkları* açık.

Tanrım, bu kitapları kim yazdıysa çok önyargılı olmalı. Karısını aldatan katil bir psikopattan başka bir şey olmayan Damien nasıl kahraman olarak tanımlanabilir?

Kabul edilemez.

Kendi başıma eve nasıl döneceğimi bilmiyor olabilirim ama onlardan uzakta tek başıma şansımı denemeyi tercih ederim.

"Bu güzel akşam yemeği ve bugüne kadar benim için yaptığınız her şey için teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum masadan kalkarken minnetle. "Yardımanız için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsiniz-"

"Saçmalama," diye sözümü kesti Damien - bunu kadınlara yapmak gibi bir huyu vardır. "Varlıkları hakkında bu kadar çok şey duyduktan sonra başka bir dünyadan biriyle tanıştığımız için çok heyecanlıyız. Yalnızca sizin hikâyeleriniz bile paha biçilemez."

Başımı eğiyorum, dudaklarımı saygılı bir gülümsemeye zorluyorum.

"Hizmetçi sizi odanıza götürecekt. İyi geceler Barbara," diyor Jocelyn bana umursamaz bir tavırla.

Hizmetçi beni odama geri götürüyor ve ana koridordan odama giderken küçük ekmek kırıntıları bırakıyorum. Şimdi tek yapmam gereken bu şatoda gece temizliği yapılmadığını ummak. Aksi takdirde .

Odama döndüğümde PomPom hâlâ kendinde değildi. Mamaya her ne koymuşlarsa onun küçük bedeni için çok fazlaydı. Bu içime bir öfke kıvılcımı gönderdi.

Küçük, savunmasız bir köpeğe bunu yapmayı nasıl düşünebildiler? Öfkeyle yumruklarımı sıkıyor, onlara bir şekilde misilleme yapabilmeyi diliyorum. Ama henüz yeteneklerine bir kanıt görmemiş olsam da, askerlerden onlarla boy ölçüşemeyeceğimi bilecek kadar çok şey duydum. Tek çarem kaçmak.

Birkaç saat sonra, PomPom için çarşaftan bir taşıyıcı hazırladım ve onu gövdemin üzerine bağladım. Odamın kapısını açıp dışarı çıkıyorum.

Ekmek kırıntılarının hâlâ yerde olduğunu görünce rahatlıyorum ve onları ana koridora kadar takip ediyorum. Şato ürkütücü bir şekilde sessiz, görünürde kimse yok. Göğsümde bunu gerçekten yapabileceğime dair umut çiçekleri açıyor.

Şimdi tek mesele dışarıya açılan doğru kapıyı bulmak. Birkaç başarısız denemeden sonra doğru kapıyı bulmayı başardım.

Gecenin soğuk havası yüzüme çarpıyor ve ciğerlerimi doldurmak için derin bir nefes alıyorum. Bunu yapacağım. Bir çıkış yolu bulacağım.

Geceye adım atıyorum ve düşük sıcaklıktan sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Pembe önlük herhangi bir sıcaklık sağlamıyor ve bu da üşütmeme neden olabilir...

Bu düşünmem gereken son şey! Bu hayatta kalmakla ve bir pagan tanrısına kurban edilmemekle, soğuk algınlığına yakalanmamakla ilgili, ki bunun ölümcül olmadığını söyleyebilirim.

Gizlice ana avluya doğru ilerliyorum, ama tam başardığımı -şatoyu geride bıraktığımı- düşündüğüm anda, tekrar görmeyi en az istediğim kişiyle karşılaşıyorum.

"Sen..."

Ivan'ın yüzü beni görünce öfkeyle buruştu. Özellikle de gözleri çerçevemi tararken ve gecenin bir yarısı kaçtığımı hemen anladığında - ki haksız da sayılmaz.

"Biliyordum! Sen lanet olası bir sahtekârsın!" Beni kolumdan tuttu ve neredeyse beni kaleye geri sürükleyecekti.

"Bırak beni!" Çığlık atıyorum. "Hepsi katil. Beni öldürteceksin," diyorum, belki onda insani bir etki yaratabilirim umuduyla - ama bundan şüpheliyim.

Gürültü sadece daha fazla askeri uyandırmaya yarıyor ve çok geçmeden kalenin önünde bütün bir seyirci topluluğu oluşuyor. Ivan hepsine casus olduğum için kaçmaya çalıştığımı söylemekten büyük gurur duyuyor.

"Muhtemelen Kralımızı baştan çıkarmaya çalıştı ama o buna kanmadı," diye devam ediyor. Havada bir yuhalama korusu yankılanır.

Gözlerim şok içinde açıldı.

"Kralı baştan çıkarmak mı? O beni kurban etmek isteyen psikopat bir katil," diye haykırıyorum onun elinden kurtulmak için mücadele ederken. Parmaklarını kafa derime geçirmeden önce onu bir saniyeliğine itmeyi başarıyorum, saçlarımı çekiyor ve beni yanında tutuyor.

Acı içinde ağlıyorum.

"Fahişe."

"Fahişe."

Aman Tanrım, bu insanlar Krallarının erdemini ciddiye alıyorlar. Elinin altında koca bir harem olduğunun farkında değil gibiler.

Kalabalıktan biri "Kraliçemiz buna izin vermeyecek" diye seslenerek diğerlerini daha da kızdırıyor. Bana söyledikleri sözler hiçbir kulağa uygun değil.

Kalenin pencereleri aydınlanır. Kargaşayı merak daha fazla insan ortaya çıkıyor. Bu noktada, sessizce kaçmak yerine, tam tersini yapıyorum.

İşlerin daha da kötüye gidemeyeceğini düşünüyorsam... çok daha kötüye gitti.

Kral ve Kraliçe görkemli bir şekilde ortaya çıktılar. Kendilerini kalabalığın ortasına, benden sadece birkaç adım uzağa ışınladılar.

Oh. Kahretsin.

"Majesteleri. Onu kaleden gizlice çıkarken yakaladım," diye konuşuyor Ivan beni saçlarımdan asarken. "Doğu için casusluk yapıyor olmalı."

"Ne?" Gıcırdıyorum. "Ben casus değilim. Sadece hayatıma dokunulmadan ayrılmak istiyorum, tamam mı? Onlar" -Kral ve Kraliçe'yi gösteriyorum- "beni hangi pagan tanrısıyla işbirliği yapıyorlarsa onun için kurban etmeye çalışan kült liderler."

"Adın ne asker?" Kral bir adım öne çıkıyor ve bana selam bile vermeden Ivan'a hitap ediyor.

"Ivan Rogers, Majesteleri."

"Ivan." Başını sallıyor. "Onu yakaladığın için cömertçe ödüllendirileceksin." "Haklıydım, değil mi? O kötü haber."

"Gerçekten de haklısın," diye devam ediyor Damien, bana küçümseyen bir bakış atarak. "Onun Karanlık Olan'ın sevgilisi olduğunu yeni öğrendim. Ölen sevgilisinin intikamını almaya çalışıyor olmalı."

Ne?

"Yalan söylüyor! Karanlık Olan'ı *tanımıyorum* bile," demek için acele ediyorum, ancak sağır kulaklara düşüyor.

"Öldürün onu!"

"Öldürün onu!"

Gözlerimi

kırpıştırdım,

sersemlemiştim.

Kalabalık ölümümü istiyor, Karanlık Olan'la herhangi bir şekilde ilişkili olduğum için beni lanetliyor.

Kral bir el hareketiyle herkesi susturur.

"Ivan. Onu zindana götür," diye talimat veriyor beni yakalayana. Kalabalığa dönerek devam ediyor. "Karanlık Olan'la ilişkisi olan herkes için adetimiz olduğu üzere, yeni ay gününde idam edilecek."

İnsanlar alkışlamaya ve *Kral*'ı övmeye başladılar ve bana işkence dolu bir ölüm dilediler.

Harika.

Ivan beni kalabalıktan uzaklaştırırken, Jocelyn aniden onu durduruyor.

"Bekle!"

Yavaş ve vakur adımlarla bana doğru geliyor. Çarşafı gövdemden çekip alıyor ve PomPom'u içinden çıkarıyor.

"Gidebilirsin," diyor PomPom'u kucığına alarak.

Benden gittikçe uzaklaşan küçük bebeğime bakmaktan başka bir şey söyleyemeyecek kadar şaşkınım.

Ivan parmaklarını bilerek kafa derime batırıyor, acıtmaktan zevk alıyor. Ama umurumda değil. Tek görebildiğim PomPom ve bu kötü insanların onu benden aldığı gerçeği.

Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor ve daha önce hiç bilmediğim bir öfke beni ele geçiriyor.

Ivan'ın bana tokat atmaktan başka çaresi kalmayana kadar PomPom diye bağırarak şiddetle çırpınıyorum - o kadar sert ki yıldızları görüyorum. Yine de bu, çocuğu elinden alınan acılı bir annenin kalbiyle boy ölçüşemez. İnsan değilse ne olmuş? O benim her şeyim.

"PomPom!" Uyanıp bana koşmasını umarak ona sesleniyorum. Ama koşmadı. Hâlâ kendinde değil.

"Bırak beni, seni vahşi. Bırak beni." Onunla savaşımaya devam ediyorum, özellikle de daha da karanlık bir koridora açılan karanlık merdivenlerden inerken.

Korku omurgamdan aşağı süzülüyor.

Koridorun iki yanında kirli hücreler var. Bazı mahkûmlar hâlâ hayatta, ancak diğerleri yok olup gitmiş, geride sadece kemik yığınları kalmış.

Yüce Tanrım! Beni saran dehşet dalgasına karşı yutkunuyorum.

Beni zindanın en karanlık köşesine, neredeyse hiç ışık olmayan bir yere sürüklüyor. Sadece son kafese ulaştığında duruyor -diğerlerinden daha küçük ve daha kirli. Mandalı açıp beni içeri atıyor.

"Siktiğimin orospusu. Kötü olduğunu biliyordum ama Karanlık Olan'ın fahişesiyle seyahat ettiğimi fark etmemiştim," diye tükürüyor bana.

"Bekle!" Ayağa kalkmaya çalışarak seslendim.

Kapı yüzüme kapanıyor, mandal tekrar takılıyor. Ivan bana alaycı bir şekilde gülümsüyor.

"İnfazını dört gözle bekliyorum." Kıkırdıyor. "O zamana kadar, en lanetli hücrede kalmanın tadını çıkarın."

Sonra dönüp gidiyor, kahkahası koridorda yankılanıyor.

Dakikalarca hücrenin paslı parmaklıklarına tutunuyor, içinde bulunduğum vahim durum aklıma geldikçe karanlığa bakıyorum.

Farklı bir dünyadayım. Kirli bir hapishanedeyim. Kurban edilmek/infaz edilmek üzereyim. Tamamen normal ve pembe hayatım nasıl oldu da zindanlar ve ejderhalara dönüştü - ejderhalar hariç?

Panik beni ele geçirirken nefes alışım hızlanıyor.

Bebegimi de benden aldılar. O aptal Leydi Jocelyn, tüm evrendeki en sahte kadın.

"PomPom'uma bir şey yaparsan seni öldürürüm," diye bağıyorum, sesim koridorda ilerliyor ve arkamda öfkeli bir yankı bırakıyor.

"Aghhhh!" Avazım çıktığı kadar bağırarak kalın metal parmaklıkları çekiyorum. Ne yazık ki boşuna. Çığlık atma seansım bittiğinde -sırf boğazım acıdığı ve burada kimsenin bana su getireceğinden şüphelendiğim için- yere çökerken hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

Soğuk, nemli ve karanlık.

"Neden ben?" Bir hıçkırığı yutarak fısıldıyorum.

Hücre o kadar karanlık ki, duvarların nerede olduğunu ve hangi parametrelere hapsedildiğimi bile seçemiyorum, bu da onu daha da klostrofobik hale getiriyor.

"Hayatımda yasadışı hiçbir şey yapmadım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Hiçbir şey çalmadım bile, tabii annemin almamam gerektiğini söylediği çikolatayı saymazsak. Ama o da kendi buzdolabımdandı. Sanki başkasının çikolatasını çalmışım gibi değil. Bunu asla yapmam. PomPom'umu çalan o aptal, entrikacı Jocelyn gibi değil."

Zavallı bebeğimi hatırlayınca tekrar gözyaşlarına boğuldum.

"Aman Tanrım!" Neredeyse yerimden sıçrayarak haykırıyorum. "Aptal Jocelyn'in BonBon'u var ve o bir erkek. PomPom'um bir dişi. Ya o..." İçimden boğuk bir nefes kaçıyor. "Ya PomPom'umdan faydalanırsa? Hayatında hiç bir erkekle birlikte olmadı."

PomPom'umun BonBon tarafından saldırıya uğradığını düşündükçe hıçkırıkları şiddetleniyor. Ve hepsi benim suçum.

"PomPom'un bekâretini alacak ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum." Ağlamaya devam ediyorum. Tatlı meleğimin o kadının köpeği tarafından aşağılandığını hayal ederken yüzümden kocaman gözyaşları akıyor.

"Beni bekle, PomPom. Annen senin için gelecek. Seni kurtaracağım, bebeğim!"

Ama buradan nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yok. Canlı olarak.

Dakikalar akıp gidiyor, saatlere dönüşüyor. Bedenim yorgun ama zihnim uyanık, bu muammayı çözmeye çalışıyor.

Güneş doğdu, zindana biraz ışık giriyor ama hücreme ulaşacak kadar değil. Ivan bunun en kötüsü olduğu konusunda şaka yapmıyormuş.

Hiç de hanımefendiye yakışmayan bir dizi küfür mırıldandım. Ama ne var biliyor musun? Hanımefendi olmanın canı cehenneme. Bir hanımefendi olmanın ne demek olduğunu ilk elden tecrübe ettim -*öksürük, öksürük, aptal Jocelyn*- ve bununla ilgili hiçbir şey yapmak istemiyorum.

Ayağa kalkıp hücremde volta atıyorum, devriye gezen askerlere dikkat ediyorum - yani Ivan'dan başkasına. Eğer kartlarımı doğru oynarsam, belki onları kapıyı açmaları için ikna edebilirim.

Bir ışık huzmesi metal parmaklıklar arasında dans ediyor ve hücremdeki köşeyi aydınlatıyor. Kırmızı ve parlak bir şeyin parıltısını yakalamasaydım pek dikkat etmezdim. Gözümü kırıyorum ve ışık neredeyse kayboluyor. Ama ne gördüğümünden eminim.

Değerli bir taşı, belki de bir yüzüğe takılıydı.

Kafamda bir ampul yandı.

Belki bununla bir gardiyana rüşvet verebilirim ve o da gitmeme izin verir!

Heyecanla ellerimi birbirine kenetliyorum ve hücrenin diğer ucuna ulaşana kadar her seferinde bir adım atıyorum. Yere kayıyorum ve yavaşça mücevheri gördüğüm alana yaklaşıyorum. Zavallı pembe elbisem topladığım tozlar yüzünden muhtemelen simsiyah olacak. Eğer idamım gerçekten gerçekleşirse -Umarım aptal Jocelyn en azından saygınlığımdan geriye kalanlara sahip olmama izin verir ve bana temiz bir pembe önlük verir.

Hücreye bir ışık huzmesi daha giriyor ve taşı görüyorum. Sanırım bir yakut yüzük. Işık tekrar sönmeden önce hızla hareket edip onu yakalıyorum.

Ama tam hücrede hava bir kez daha kararırken, bunun *sadece* bir yüzük olmadığını fark ettiğimde dudaklarımdan bir çığlık kopuyor.

Bir ele bağlı.

Mumyalanmış bir ele.

"Kutsal Ana!" Kıcığımın üzerine düşerek haykırdım.

İlk şok dalgası geçerken yutkunuyorum.

"Sorun yok, Barbi. Sadece ölü bir adam. Sana bir şey yapamaz. Hatta belki de yüzüğünün kendisiyle aynı kaderi paylaşmamana yardımcı olduğunu bilmek onu mutlu edecektir." Kendime moral vermeye çalışıyorum. "Eğer ölmüşlerse bu hırsızlık sayılmaz, değil mi? Bir suç işlemiyorum. Sadece hayatta kalıyorum. Evet, bu doğru. Bunu PomPom için yapıyorum. Ölen adam yüzüğünü çaldığım için bana kızacaksa, en azından bunun iyi bir amaç için olduğunu düşünmeli. Köpeğimi kurtarıyorum. Kim köpeklerden nefret eder ki? Hiç kimse!"

Düşüncelerimden memnun bir şekilde kendi kendime başımı sallıyorum. "Bu PomPom için. PomPom'uma kim hayır diyebilir ki?"

Ellerimin ve dizlerimin üzerine çökerek bir kez daha yavaşça yaklaşıyorum. "Üzgünüm, ölü adam. Sana özel insanlar için pembe defterime bir ithaf yazacağıma söz veriyorum," diyorum elini ararken mumyalanmış kolunu okşarken. Giysileri yırtık pırtık olsa da hâlâ giyinik. Şaşırtıcı bir şekilde ölü gibi kokmuyor - ölülerin nasıl koktuğu konusunda uzman olduğumdan değil ama Akkaya'ya geldiğimden beri birkaç tane gördüm.

"İki defterim var, görüyorsunuz. Pembe olanı sevdiğim iyi insanlar için, siyah olanı ise kötü insanlar için. Aman Tanrım." Nefesim kesildi. "Bu bana şunu hatırlattı. Eve gittiğimde aptal Jocelyn ve psikopat Damien'in isimlerini pembe olandan siyah olana aktarmam gerekiyor. Aslında kötüden de kötüler. Belki de sadece onlar için yeni bir defter açmalıyım," diye düşünüyorum kendi kendime.

Kolun ucunu buluyorum ve mumyalanmış ele yavaşça dokunuyorum, çok sert davranırsam kırmaktan korkuyorum.

"Merak etme. Vücuduna saygısızlık etmeyeceğim. Sadece yüzüğünü ödünç alıyorum. Sana söz veriyorum, PomPom ve ben sonsuza dek minnettar kalacağız," diyorum yüzüğü bulup yavaşça parmağından çıkarırken.

"Gevezeliği keser misin, kadın? Huzurlu uykumu mahvediyorsun."

"Oh, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

Beynim duyduklarımı yavaşça işlerken gözlerim açılıyor.

Bir ses. Derin, erkeksi bir ses. Benimle konuşuyordu.

Mumyadan gelen bir ses. Yani, mumya benimle konuşuyor! "Ahhhhhhh!"

Çığlık atıyorum, geriye doğru düşüyorum.

Çığlığımın yankısını bir yırtılma sesi takip ediyor.

Parmaklarım yüzüğün etrafına dolandı, ama yeniden dehşete kapıldım, bu *sadece*

Yüzük. Bir şeye bağlı. Bir parmağa. Mumyanın parmağı.

Aman Tanrım! Az önce bir mumyanın parmağını kırdım.

Boğazım başka bir ses çıkaramayacak kadar ağrıyana kadar bir çığlık daha havayı deliyor. Göğsüm yükselip alçalıyor, mumyanın olduğu karanlık noktaya bakarken nefesim kesiliyor - *konuşan* mumya.

"Artık parmağımı geri alabilir miyim?" diye soruyor kuru ve sıkılmış bir ses tonuyla. Akkaya'ya geldiğimden beri ilk defa bu kadar sıkıldım.

Gözlerim başımın arkasında yuvarlanıyor ve yere yığılıyorum.

OceanofPDF.com

7

"G Ood. Sonunda uyandın," diyor erkeksi bir ses. Derin, lirik ve oldukça hoş bir ses.

"Beş dakika daha," diye homurdanıyorum.

Yavaşça uyanırken esneyerek geriniyorum. Tanrım, çok korkunç bir rüya gördüm. Sadece eve nasıl döneceğimi bilmediğim kurgusal bir dünyada kapana kısılmakla kalmadım, aynı zamanda tüm rol modellerimin birer pislik olduğu ortaya çıktı. Üstüne üstlük, parmağını çaldığım için üzerime atlamak üzere olan konuşan bir mummyayı da kızdırdım.

İyi ki bu güzel ses beni uyandırdı, yoksa rüyamdaki mumyanın gazabına uğrayacaktım. Vücudumdan bir ürperti geçti. Neden konuşan mummyalar hakkında rüya görüyorum ki? Çözülmemiş bir travmam falan mı var?

Dudaklarımı şapırdatıyorum, biraz susamışım. "Bir bardak su alabilir miyim?"

Neden bu kadar susadım? Yatmadan önce her zaman iyi sıvı alırım, ama şimdi sanki yıllardır bir yudum su içmemişim gibi.

", kadın!" diye emrediyor aynı ses. Gözlerim parlayarak açıldı.

Karanlık. Burası benim odam olamayacak kadar karanlık. Ben de bir şey tutuyorum.

Endişe içinde yutkunuyorum.

Yüzüğün çıkıntıları tanıdık. Ama yüzüğe yapışan başka bir şey var. Bir şey.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Her şey bana geri geliyor, bunun farkına varmamla birlikte
Rüya değil.

"Benden uzak dur!" Ayağa fırlayıp konuşan mumyadan olabildiğince uzaklaşmaya çalışarak haykırıyorum. Yüzüğün olduğu parmağımı bir tür haç gibi önümde tutuyorum ve bunun beni onun gazabından kurtaracağını umuyorum. Ne de olsa, bana zarar vermek istiyorsa, önce yanlışlıkla parmağına zarar verebilir. Korkunç bir mantık, biliyorum. Ama bu noktada beynim mumyanın içi gibi lapa gibi.

"Histerik tavırlarına son ver, kadın," diye emrediyor. Ama onun emperyal tonu endişemi daha da artırıyor.

"Sakın yaklaşma. Pişman olursun," diyorum ona ve hücrenin diğer duvarına çarpana kadar geri çekiliyorum. "Ben... Ben bulaşmak isteyeceğin biri değilim," diye mırıldanıyorum, çılgınca etrafıma bakıyorum. Etrafımdaki herhangi bir şeyi anlamlandırmak için çok karanlık ve kalbim kulaklarımda başka bir şey duyamayacak kadar yüksek sesle atıyor.

Oh, Tanrım! İdamıma bile gidemeyeceğim çünkü bir mumya tarafından öldürüleceğim. Lanet olası Ivan! Bunu bilerek yaptı, o lanet adam.

"Öyle mi?" diye alay ediyor benimle.

"Evet." Sesimi yükseltiyorum. "I..." *Barbi, bir şeyler düşün.*

Bir mumya neden korkabilir ki? O zaten ölü!

"Belki farkında değilsiniz ama ben..." Yutkunuyorum. "Buraya kilitlendim çünkü Karanlık Olan benim erkek arkadaşım."

"Erkek arkadaşın mı?" Hücrede alçak bir kıkırdama yankılanıyor.

"Evet. O benim erkek arkadaşım. O... O *çok* kötü ve tehlikeli biri ve kara bulutları çağırabiliyor ve bir parmak şıklatmasıyla herkesi öldürebiliyor," diye Jerry'nin onun hakkında bana anlattıklarını sıraladım. "Ayrıca beni çok seviyor. Ben onun gözbebeğiyim, en sevdiği hazinesiyim, kalbinin ritmiyim - bir mumya olduğun ve kalbin muhtemelen atmadığı için bunu bilemezsin -" Daha fazla tanımlayıcı düşünmeye çalışırken kekeliyorum. "Sabahları uyanmasının sebebi benim, karanlık ruhunun ışığı - *karanlığa* vurgu yapıyorum," diye ekliyorum, hızlı düşünmemle gurur duyarak.

"O benim için dünyayı yakardı, biliyorsun, ve sen ölmüş olabilirsin, ama mumyalar da alev alabilir. Hatta muhtemelen mumyalanmamış bir bedene göre daha kolay yakılacağın için daha hızlı öleceksin." Boğazımı temizliyorum. "Gördüğün gibi, eğer bana bir şey yaparsan, bedelini ilk ödeyen sen olacaksın."

Sessizlik beni selamlıyor.

"İşin bitti mi?" diye soruyor sonunda aynı tembel sesle.

"Uhm, hayır mı? O kötü biri. Çok, çok kötü." "Öyle demiştiniz," diye mırıldanıyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Onu göremiyor olabilirim ama bana güldüğüne dair belli belirsiz bir izlenim edindim. Ve buna izin veremem. Sınırların dışında olduğumu anlaması gerekiyor.

"O, Akkaya'nın gördüğü en kötü adam. O kadar korkunç ki, insanlar onun adını bile söylemeye korkuyor çünkü onları öldürebilir."

"Onun adını söylemekten korkuyor gibi görünmüyorsunuz," diyor sert bir ifadeyle. "Ben *hariç* herkes. Ben onun kalbiyim," yalanını tekrarlıyorum.

Yine de bu güzel olmaz mıydı? Aptal benliğimin bir kez daha gerçek aşkı hayal etmesine izin verirken hüznü bir iç çekiyorum; her türlü teste dayanacak ebedi türden-sanki kendi hayallerim tarafından yeterince hayal kırıklığına uğratılmamışım gibi.

"Anlıyorum. Yani sen kuralın istisnasısın," dedi, ses tonu şüpheciydi.

"Tabii ki. Sana söylemiştim. Bu yüzden benimle bir şey denemeyi aklından bile geçirme çünkü gelip beni buradan çıkaracak ve eğer ona bana kötü davrandığını söylersem, gün ışığını asla göremeyeceğinden emin olacak. Burası biraz fazla karanlık olduğu için gün ışığını *göremiyorsun*. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun," diye çıkışıyorum çenemi yukarı iterek. "Seni mumya tozuna çevirecek."

Cevap vermiyor ve dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Aha! Numaram işe yaradı. Madem herkes Karanlık Olan'dan bu kadar korkuyor ve psikopat Damien beni çoktan sevgilisi ilan etti, neden onun ününden faydalanmayayım?

"Ben de öldüğünü sanıyordum," diye mırıldanıyor mumya.

Gözlerimi kırıştıyorum. Bunu nereden biliyor?

"Oh, o... o... ölü numarası yaptı, ama beni kurtaracak," diye yüksek sesle homurdanıyorum.

Saniyeler dakikaları kovalıyor ve ondan hiç ses çıkmıyor.

"Sadece parmağımı geri istiyorum," diyor sonunda.

Sözlerini düşünürken dudaklarım düzleşti. Onun parmağını ve yüzüğünü çaldım. Şimdi bir suçluluk acısı göğsüme saplanıyor. Muhtemelen psikopat Damien'in zavallı bir düşmanı ve kim bilir ne kadar zamandır bu hücrede çürüyüp gidiyor.

"Sana veririm bana zarar vermezsin değil mi?" Çekinerek sordum. Sadece emin olmak için.

"Hayır."

"Gerçekten mi?"

"Sana söz veriyorum," diye söz veriyor.

"Tamam. Sanırım bunu yapabilirim. Benim olmadığı halde aldığım için özür dilerim," diye ekliyorum özür dileyerek.

Yüzüğün olduğu parmağımı sallıyorum, gelip bekliyorum. "Bana gelmen gerekecek," diye buyuruyor.

"Ne?"

"Bana gel, dişi. Sana zarar vermeyeceğime dair söz verdim."

"Ama... Ama..."

"Büyük, kötü ve tehlikeli erkek arkadaşın, sana bir şey yaparsam bir daha gün yüzü göremeyeceğimden emin olacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Öfkeyle soruyorum. İç geçiriyor.

"Parmağım, dişi. Onu geri almak istiyorum."

Ne yapacağımı düşünürken birkaç dakika karanlığa bakıyorum. "İyi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Tüm cesaretimi toplayarak ayağa kalkıyorum. Hücrenin diğer ucuna doğru ilerliyorum ama karanlıktan dolayı nereye yürüdüğümü göremiyorum.

Küçük, dikkatli adımlar atıyorum. Yine de dengemi kaybetmem için tek bir yanlış hareket yetiyor. Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, kollarımı sağa sola savururken boğuk bir çığlık atıyorum.

"Ahhhh," diye inliyorum ayağım sert bir şeye takılıyor ve düşüyorum.

Her şeye rağmen kaldırıma çarpmadım.

Mumyayı vurdum.

"Özür dilerim?" Parmaklarımın giysilerinin zaten yırtık pırtık olan kumaşını çektiğini fark ettiğimde fısıldıyorum.

Homurdanıyor ama kalkmama yardım etmek için hiçbir çaba göstermiyor.

Kendimi yukarı kaldırmak için ona tutunuyorum, ancak bir kez daha düşüyorum, bu sefer dümdüz mumyanın üstünde.

"Parmağını geri alabilirsin," diyorum karanlıkta parmağımı ona vermek için ararken. Yakından bakınca, ondan davetkâr bir koku yayılıyor - ölüm ve kasvet kokusunu hiç de hayal ettiğim gibi değil. Tütün, misk ve kül karışımı bir koku ve hafif bir kahve esintisi.

Elini buldum ve parmağını ait olduğu yere koydum. O zaman neden hareket edemediğini de anladım. Duvara zincirlenmiş. Duvarda ağır bir

Bileğindeki metal zincir onu yerinde tutuyordu.

"Yapıştırıcıya ihtiyacınız var mı? Ya da kil?" Masumca sordum. "Senin için tekrar bir araya getirmeye çalışabilirim ama-"

"Kendi kendine iyileşecektir," diye zoraki bir cevap veriyor. "Oh. Tamam," diye mırıldandım.

On saniye önce hareket etmem gerektiği gözümünden kaçmadı. Ama o rahat. Ve sıcak. Şaşırtıcı derecede sıcak. Ve ben çok üşüyorum ve titriyorum.

"Parmağın için gerçekten üzgünüm. Söz veriyorum hırsız değilim, özellikle de vücut parçası hırsız değilim," diye ekliyorum gergin bir şekilde, sırf onun vücut ısıyla kendime birkaç dakika daha kazandırabilmek için.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor.

Sıcak nefesi tenime değişiyor. Hafif bir gıdıklanma hissiyle birlikte vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyor.

"Şaşırtıcı derecede irisin," diye takdirle mırıldanıyorum utanmadan omuzlarını yoklarken. Hmm, oldukça genişler. "Mumyaların buruşuk olduğunu sanırdım ama sen o kadar da kuru görünmüyorsun..."

Düşüncelerim farklı bir yöne yanaklarım kızarıyor.

Tanrım, Barbi! Bir mumya hakkında edepsiz şeyler düşünüyorsun.

Kendinden utanmalısın!

"Her zaman bu kadar çok konuşur musun?" diye soruyor aniden. Göz kırpıyorum.

"Sadece gergin olduğumda."

"Neden gerginsin?" diye karşı çıkıyor.

"Uhm." Yutkunuyorum. Neden bu kadar karanlık olmak zorunda? Neden onu göremiyorum? Ve neden güzel kokmak ve güzel hissetmek zorunda? Bu benim zavallı, zaten dağılmış zihnim için çok aldattıcı. "Bana zarar verebilirsin diye mi?"

"Tuhaf yaratık." Bana baktı ve eğer hava bu kadar karanlık olmasaydı, bana başını salladığını hayal edebilirdim. "Benimle güvende olduğuna dair sana zaten söz verdim."

"Hey, ben bir yaratık değilim, tuhaf da değilim." Göğsünü itiyorum, daha fazla zarar verebileceğimi fark ettiğimde geç de olsa duruyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Ben umutsuz vakayım. Böyle devam edersem bu zavallı mumyayı kısa sürede yok edeceğim. Ama vücudunda gezinmeye devam ettiğimde daha fazla zincirle karşılaşıyorum. Biri boynunda, diğeri belinde. İçimi bir hüznün acısı kaplıyor.

Durumuna yürek dayanmıyor. Bir hayvan gibi bu duvara zincirlenmiş, neredeyse hiç hareket etmesine izin verilmiyor.

"Tuhafsın. Ama bunu memnuniyetle karşılıyorum," diye ekliyor hüzünlü bir ses tonuyla. "Biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu."

"Ne kadar sürecek?" Fısıltıyla soruyorum.

"Yıllar mı? Belki daha fazla? Bu noktada artık bilmiyorum." "Nasıl *bu kadar* uzun süre burada kalabildin?"

"Bu sizi şaşırttı mı? Ne de olsa ben bir *anneyim*," diyor sert bir şekilde.

Aman Tanrım. Ona anne diyerek onu gcendirdim mi?

Göğsünü okşarken "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, *sıkı* bir annesin," diyorum. Evet, oldukça güzel. Ne buruşmuş ne de kuru. "Tabii ki mummyalar konusunda uzman değilim. Sadece birkaç film izledim ve o mummyalar görünüşlerini geri kazanmak için bazı sihirler yapmadan önce oldukça iğrenç görünüyorlardı - *sen* iğrenç grndğğnden değil," diye eklemek için acele ediyorum. "ok karanlık olduğu için neye benzediğini bilmiyorum. Ama iğrenç hissetmiyorsun," diyorum ona biraz daha dokunurken. Evet, çok hoş ve sıcak, daha da yaklaşırsam sarılası da. "O mummyaların etlerinde delikler ve yırtıklar vardı ve deliklerinden böcekler giriyordu, ama sen bana oldukça bütün görünüyorsun - kırdığım parmak hariç. Bunun için özür diledim mi?" Sinirli bir şekilde gülüyorum. "Aman Tanrım. Umarım cildinizde böcekler ya da buna benzer bir şey gezinmiyordur. Onların derinin üzerinde ve vücudunun içinde hareket ettiğini hissetmeyi hayal bile edemiyorum..."

Havada ani, derin bir kakhaha patlar.

Cümlemin ortasında durdum, dudaklarım dudaklarımdan gelen titreşimleri hissettiğimde ayrıldı.

Göğsünü.

"Nereden geldin sen kadın? Daha önce senin gibi biriyle hiç karşılaşmamıştım."

"Ne demek istiyorsun?" fkeyle talep ediyorum.

"Sen... ilginsin," diye mırıldanıyor alçak, zar zor duyulabilen bir sesle.

"Oh." Başımı salladım. "İlginç iyi mi yoksa ilginç kötü m?" Emin olmak için soruyorum.

Cevap vermiyor.

"Hadi ama. Böyle bir şey söyleyip de bunu niteleyemezsin," diye yakınıyorum. Bana sık sık kendi iyiliğim için fazla meraklı olduğum söylenir, ama ben buna meraklı demeyi tercih ediyorum. Ben sadece tüm gerçeklerin önümde olmasını isterim.

Bir kez daha cevap vermiyor.

"Hey!" Parmağımı onun sert, pek de mummyaya benzemeyen göğsüne sokuyorum. "Sana söylüyorum."

Derin bir iç çeker.

"İlginç iyi mi, ilginç kötü mü?" Tekrar ediyorum. "Lütfen kötü deme. Belki başka bir kelime seç. Tüm bu ölüm ve kasvetle zaten böylesine tehlikeli bir durumdayken bunun kafamda asılı kalmasını tercih etmem. Ama ilginç ve iyi bir şeyse öyle diyebilirsiniz. Belki başka bir sıfat da kullanabilirsin, yeter ki iltifat olsun," diye mutlu bir şekilde konuşuyorum. Biri bana nazik bir şey söylemeyeli çok uzun zaman oldu, bu yüzden hayatım boyunca ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğumun söylendiğini düşünürsek herhangi bir iltifat çok işime yarayacaktır.

Bir sonraki sözlerini merakla bekliyorum. Bir yabancının, daha önce hiç görmediğim *bu yabancının* onayının neden *bu* kadar önemli olduğundan emin değilim. Ama önemli. Kalbim boğazımda, yüksek sesle atıyor ve saçma bir endişeyle boğulmama neden oluyor.

"Çok konuşuyorsun. Uslu bir kız ol ve hücredeki köşene geri dön. Huzurumu geri istiyorum," diyerek konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyor.

Karanlıkta göz kırpiyorum, bu şekilde reddedildiğim için zorlukla yutkunuyorum. Daha da kötüsü, yüzünü başka yöne çeviriyor, yanağımdaki sıcak nefesinin ani yokluğu beni oldukça mahrum hissettiriyor.

Dışlerimi sıkıyorum. Sert, erkeksi bir sesin beni korkutmasına izin verecek biri değilim, bu yüzden davamı sürdürmek zorunda hissediyorum.

"Sapık Damien ve aptal Jocelyn de benim ilginç olduğumu düşünüyor. Beni hain bir amaç uğruna kurban etmek istedikleri için iyi anlamda değil ama bana *ihtiyaçları* olduğu için kötü anlamda da değil. Gördüğünüz gibi, ben oldukça önemliyim." Suratımı astım. "Ve tabii ki ben Karanlık Olan'ın kalbiyim," diye ekliyorum cevap gelmeyince huysuzca.

Yüksek sesle homurdanarak çıkmak için ayağa kalkıyorum, yolda yine tökezliyorum ve neredeyse birkaç kez düşüyorum. Hücredeki köşeme ulaştığımda omuzlarımı çökertiyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum, sonunda içimde tuttuğum yorgun nefesi dışarı verebildim.

Dudaklarım titriyor ve gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında toplanıyor. İçinde bulunduğum korkunç durumun yanı sıra kendimi ve PomPom'umu kurtarmak için yapabileceğim çok az şey olduğu gerçeği de kafama dank ediyor. Dünyadaki tüm kabadayılıkları sergileyebilirim ama sonunda kaderimle yüzleşmek zorundayım. İronik bir şekilde hayatımın yarısı boyunca tapığım lanet olası kurgusal bir dünyada öleceğim.

Karanlığa bakıyorum, soğukluk bir kez daha kemiklerime sızıyor. Kalan azıcık vücut ısını korumak için kollarım dizlerimin etrafında sıkılıyor.

O orada. Karamlıkta. Şeklini bile seçemiyorum, ama yeterince odaklanırsam, sessiz nefeslerini duyabiliyorum. Kısa ve kesik kesik, tıpkı onun gibi. Zindanda başka sesler de var. Hâlâ hayatta olan diğer mahkûmların inlemeleri ve sızlanmaları. Ama hepsi alçak, sessiz sesler. Gerçekliğimden uzaklaştım ya da belki de *bunun* benim gerçekliğim olduğunu henüz kabullenemedim.

Öfkemi yanlış kişiden -aynı zamanda Damien'ın kurbanı olan zavallı bir anneden- çıkardığımı fark ettiğimde derin bir utanç duygusu beni sarıyor.

Ama tam da berbat davranışım için özür dileyebilecekken -önce parmağını çalmıştım- zindanın derinliklerinden daha fazla ses patlak veriyor. Kendimi parmaklıklara yaklaştıırken başım dönüyor. Tünelin sonunda bir ışık kaynağı var - her geçen an daha da güçlenen bir ışık.

Dudaklarımı şapırdatıyorum. Çok susadım. Mahkumlara su yardımı yapılıyor mu? Nedense bundan şüpheliyim. Ama bu yine de sormamı engellemiyor.

"Affedersiniz. Orada kimse var mı?" Titreyen ışığa sesleniyorum.

Aldığım tek yanıt, rastgele bir mahkûmun acı dolu iniltisi oluyor.

Seni anlıyorum, dostum.

"Biriyle konuşabilir miyim lütfen? Tercihen daha yüksek biriyle?" Müdürle konuşmayı istemekten kendimi alıkoyuyorum. Tanrım, Karen'a mı dönüşüyorum? Ama sanırım bunlar tamamen farklı durumlar. Ne mükemmel bir hizmetten şikâyet ediyorum ne de mahallede başıboş dolaşan çocuklar için polisi arıyorum. Sadece biraz insanca davranılmasını istiyorum, ancak bunun burada bir endişe kaynağı olduğundan şüpheliyim.

Akkaya'nın bir insan hakları konseyi yok, gerçi şimdi görüyorum ki buna şiddetle ihtiyacı var. Örneğin anne *arkadaşımı* ele alalım - arkadaşım olduğundan değil, ama etrafta bir tek o var. Burada çürümeye terk edildi. Benim dünyamda bu yaklaşık yüz insan hakları ihlali anlamına geliyor.

Sesim zindanda yankılanıyor ama cevap gelmiyor.

Neden bugün herkes beni görmezden geliyor?

"Biri mi? Kimse yok mu? Bir bardak su istiyorum, lütfen," diye sesleniyorum. Cevap yok. "Duymadıysanız diye söylüyorum, yeni ayda idam edileceğim. Susuz ve güçsüz kalmamın yüce Kralınızın hoşuna gideceğinden şüpheliyim.

Zaten düşmüş birini öldürmenin ne zevki var, değil mi?" Umutla soruyorum. İdamların bir gösteri olması gerekiyor (yakın zamanda ölmek istediğimden değil).

Işık titriyor ve gittikçe yaklaşıyor.

Yanaklarımdan süzülen gözyaşlarımı silerken dudaklarım yavaşça gülümsemeye başladı. Belki biri yalvarışımı duymuştur.

Işık kaynağı tam hücrem önünde dururken gözlerimi siper ederek tekrar tekrar gözlerimi kırıştırıyorum. Ancak gözlerim ışığa alıştıkça, başımın eskisinden daha fazla belada olabileceğini fark ediyorum.

Ivan gözlerinde kötülükle bana bakıyor.

"Artık o kadar yüksek ve kudretli değilsin, değil mi?" Bana gülüyor.

Bana bir tekme atınca irkiliyorum ve parmaklıklardan biraz uzağa kış üstü düşünüyorum. Kilidi açıyor ve hücreye giriyor. Yanında tüm odayı aydınlatan bir fener taşıyor.

"Geceyi bu ucubeyle geçirdikten sonra hâlâ bu kadar neşeli olmana şaşırdım," diye alay ediyor. Tam o anda, fener hücrenin en karanlık köşelerini bile aydınlatırken arkama bakıyorum.

Hücre arkadaşıma bakarken ağzım "O" şeklinde açılıyor. Uzun, siyah saçları yüzüne dökülmüş, beline kadar uzanıyor. Yüz hatlarını seçemiyorum ama bir mumya *olmadığı* açık. Çok iyi durumda olmadığı kesin ama insan ve canlı. Cildi hastalıklı bir renk tonuna sahip, küllü bir kahverengi. Vücudu büyük ve geniş, göğsü ellerimle hissettiğim kadar büyük.

Gözlerim hemen eline gidiyor ve yüzük parmağının tıpkı söylediği gibi eline yapışmış olduğunu fark ediyorum.

Zor yutkunuyorum.

Boynunun, göğsünün, kollarının ve bacaklarının etrafında onu duvara bağlı tutan bir düzineden fazla zincir var. Tamamen hareketsizleştirilmiş.

Onu içime çekerken göğsümde bir sızı yankılanıyor. Hareket bile edemiyor, değil mi? Ama neden bu kadar aşırıya kaçtın? Tek bir zincir iş göreceksen neden bu kadar çok zincir?

Işık üzerinde parlarken, Ivan'a bakmamak için başını yana çevirir. Kötü adam bir adım öne çıkar.

"Arkadaşımı rahat bırak," diye patladım kendimi durduramadan. Yüzünde hastalıklı bir gülümsemeyle bana döndü.

"Arkadaş mı?" Bana kıkırdıyor. "Kendin için ne söyleyeceksin, ucube? Hücrende genç ve güzel bir kadın var ve sen kıpırdayamıyorsun bile," alay ediyor ve ayağıyla adamın bacağına tekme atıyor. Zincirler

ama bacağı hareket etmiyor - çok sıkı bir şekilde sabitlenmiş. "Bu kadar zamandan sonra sakin sertleşebiliyor mu?"

Kaba sözleri karşısında yanaklarım utançtan yanıyor ve geriye doğru kaçıyorum.

Ivan el fenerini adamın vücudunda ileri geri hareket ettirerek kasıklarının üzerinde durdurur.

"Neden bunu test etmiyoruz?" Meşaleyi fırlatırken kahkahalar atıyor.

Ne yapmak istediğini anladığımda gözlerim açılıyor ve ne olduğunu anlamadan kendimi ona doğru atarak dengesini bozuyor ve ıskalmasına neden oluyorum. Ama zavallı adama yardım etmek yerine, her şeyi daha da kötüleştirdim.

Meşalenin göğsüne düştüğünü ve ateşin saçlarını sardığını gördüğümde nefesim kesiliyor. Vücudundaki kumaş parçaları alev alıyor, daha da yayılıyor ve derisini yakıyor.

"Hayır," diye fısıldadım şok içinde.

Ivan eserini hayranlıkla seyrederken kötü niyetle güler.

Ateş adamı sarıyor ama adam hiç ses çıkarmıyor. Tek bir acı fısıltısı bile. Her şeye sessizce katlanıyor, alevlerin vücudunu yalamasına izin veriyor.

Acı dayanılmaz olmalı, yine de her şeye dayanıyor.

Nasıl? Eti alev alev yanıyor ve kabarıyor olması gerekirken nasıl ses çıkarmaz?

Bakışlarımı Ivan'a çevirdiğimde gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Hiç bilmediğim bir nefret içimi dolduruyor.

"Seni kötü adam," diye haykırıyorum. Ellerimi yumruk yapıp ona vuruyorum. "Bunu nasıl yapabildin? Nasıl yapabildin-"

Cümlemi tamamlayamadan avucu yanağıma çarpıyor ve beni geriye doğru uçuracak kadar sert bir darbe alıyor.

"Sana konuşman için izin verdim mi?" diye ısırtıyor beni.

Elimi yanağıma götürüyorum, ona isyankâr bir bakış atarken yanağımı ovuşturuyorum.

"Senden *nefret ediyorum*," diye bağırdım.

Ama bu onu daha çok güldürüyor.

"Sence umurumda mı?"

Bana doğru bir adım atıyor, bana bakarken dudakları şehvet dolu bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Bak ne diyeceğim. Onun aleti sertleşmeyebilir ama benimki ."

Aynı anda, elleri kemerine gidiyor ve göğsümde panik alevleniyor, aynı zamanda hangi dünyada olursam , kadınların

her zaman bu tür şiddetin hedefi olacaktır.

Sürünerek geri çekilirken gözlerimi çılgınca kırıştırıyorum, başımı ona doğru sallıyorum. Yavaşça bana doğru geliyor, sanki bu kedi-fare oyunundan zevk alıyormuş gibi ve bana ulaşmadan önce korkumun zirvede olduğundan emin olmak istiyor.

Bana yardımcı olabilecek *herhangi bir şey* düşünmeye çalışıyorum ama aklım başımdan gidiyor, korku düzensiz bir nabız kisvesi altında kulaklarımda yankılanıyor.

Hücrenin ışığı söndüğünde benden birkaç adım uzaktaydı.

OceanofPDF.com

8

T Ateş söner.

Karanlık etrafımızı sarıyor.

Ivan'ın kan donduran ıgıllıkları havada patlamadan önce odayı ürkütücü bir sessizlik kaplıyor. Bir ışık parlaması görüş alanımı dolduruyor. Ivan'ın tüm vücudu alev alev yanıyor, ateş onu içten içe tüketiyor.

Çıgıllıkları devam ediyor, acımasız sesi engellemek için avuçlarımı kulaklarıma bastırıyorum.

Ateş onu canlı canlı yakarken, gözlerim onun yanından hücre arkadaşıma kayıyor. Kömürleşmiş bir ceset bulmayı bekliyorsam, ne yazık ki yanılmışım. Kıyafetleri çoğunlukla yanmış ve derisine yapışmış. Ama bedeni zarar görmemiş. Kabarcık yok, yanık yarası yok. En ufak bir kızarıklık bile yok.

"Kesin şunu!" Ivan ıgılık atıyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve yardım istemek için adama dönüyor. "Lütfen, dur!"

Yalvarışları cevapsız kalır.

Adam yavaşça başını çevirir. Saçlarının yarısı yanmış ama hâlâ omuzlarına kadar uzanıyor. Saf siyah, üzerinde ateşten kalan külün en ufak bir izi var.

Gizemli adamı ilk kez gördüğümde sertçe yutkunuyorum.

Yüzü küllü, hastalıklı. Ama bu onun yüz hatlarının güzelliğini azaltmıyor. Çenesi güçlü ve belirgin. Elmacık kemikleri çeliği kesebilecek kadar keskin. Delici gözleri büyük ve yuvarlak. İrislerinin rengini seçemiyorum ama gözlerinde büyüleyici bir nitelik var - o kadar ki gözlerimi kaçıramıyorum.

Ivan'ın ölümüne yenik düşmesini izlerken yüzü ifadesizdir. Yere düşüyor, çılgınlıkları sessiz bir yankıya dönüşüyor. Vücudu öldükten uzun süre sonra da yanmaya devam eder, kalıntılarından geriye kalanlar ateşi besler.

"Nasıl..." Hücre arkadaşşıma bakarken fısıldıyorum.

Bakışlarını ateşten bana çeviriyor, gözleri kısılıyor. "Nesin sen?" Fısıldıyorum.

Sadece muazzam güce sahip biri böyle bir şey yapabilir. Ama bu hiç mantıklı değil. O kadar güçlüyse, nasıl oluyor da hâlâ bu zindanda zincirli? Nasıl oldu da hâlâ kaçamadı?

Birkaç dakika boyunca bana bakıyor, ifadesi değişmiyor. Kuru, duygusuz. Hiçbir tepki yok. Bir düşmanı yok etmenin sevinci ya da en azından onu ateşe verdiğim için bana duyduğu kızgınlık yok. Hiçbir şey yok.

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek ona doğru bir adım atarken dudaklarımı yalıyorum.

"Yapma," diye kaba bir sesle homurdanıyor. "."

"Ne?"

Yüzünü buruşturuyor. Gözlerini sıkarak öne doğru yığılır. Nefes alıp vermesi zorlaşırken ağzı açılıp kapanıyor. Cildi daha önce neredeyse yarı saydam görünürken, şimdi kırmızımsı bir renkle kaplanmış. Dişlerini gıcırdatırken boynundaki ve alnındaki damarlar çıkıntı yapıyor. Sanki görünmez bir güçle savaşıyormuş gibi. Vücudu öne doğru eğiliyor, zincirleri takırdıyor. Zar zor hareket edebiliyor ve bu da acısını daha da arttırıyor.

"Sen iyi misin?" Endişeyle sordum.

"Sakın," diye homurdandı, "kıpırdama."

"Ama... acı çekiyorsun," diye sızlanıyorum.

Acı dolu bir inilti çıkarmadan önce bana ciddi bir bakış fırlatıyor.

Yüce Tanrım, neler oluyor? Ivan'ı öldürdüğü için bazı ikincil etkilerden mi muzdarip?

Vücudu kontrolsüzce kasılıyor, kasları zincirlerine karşı geriliyor. Zincirleri giderek daha yüksek sesle takırdarken havada bir kakofoni patlar.

Emrini hiçe sayarak kendimi öne doğru sürüklerken dudaklarımı ıslatıyorum. "Lütfen. Bana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye fısıldıyorum yanına ulaştığımda.

Ivan'ın yaktığı ateş söndükçe odadaki ışık da azalıyor.

Acı çektiği çok açık olduğu için zincirlerini çıkarmanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Ama birini çektiğim anda, bir enerji zap'ı beni geri itiyor.

"Agh." Elimi ovuşturarak nefes nefese kaldım.

Zincirlerine karşı çılgınca hareket ederken vücudu biraz daha kasılıyor ve o zaman fark ediyorum ki zincirleri her zorlamaya çalıştığında enerji akımları onu da çarpıyor.

"Hepsi... senin... hatan," diye
hırıldıyor. Şaşkınlıkla göz
kırpiyorum.

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

Konuşmak için ağzını açıyor ama gözleri başının arkasına kayıyor. Alt dudağını sertçe ısıyor. Gerginlik içinde yankılanıyor, damarları yüzünün her yerinde görünüyor.

"O...biliyor. O...gördü," diye tutarsızca mırıldanıyor. "İhtiyaç... dışarı..."

"Lütfen sana nasıl yardım edebileceğimi söyle," diye tekrarlıyorum. Onu bu kadar acı içinde izlemek bana fiziksel rahatsızlık veriyor.

Bana cevap vermiyor.

Zindanın koridorunda boğuk seslerle birlikte adımlar yankılanır.

Biri geliyor!

Sığ bir nefes alarak yavaşça trans halinden çıkıyor.

"Yardım etmek ister misin?" diye soruyor, bana bakmak için boynunu bükerek. Yakından bakınca gözleri grimsi gümüş renginde; soğuk, buz gibi.

Hevesle başımı sallıyorum. Beni kurtardı. Onun için yapabileceğim bir şey varsa, yaparım.

"Buraya gel," diyor sert bir sesle. "Buraya mı?"

Tam yanına gelene kadar ona . "Daha yakın," diye
mırıldanıyor.

"Ne?"

"Ben hareket edemem, kadın. Benim için hareket etmen gerekecek," diye .
"Şimdi yaklaş."

"Anlamıyorum..."

"Kucağıma otur."

Gözlerim açılıyor ve skandal bir nefes alıyorum.

Başını yorgunca sallıyor.

"Sana bir şey yapabilecek gibi görünüyor muyum?" diye soruyor sertçe.

Haklı olduğunu kabul etmek zorundayım. Ayrıca, kısa bir önce cesedine takılıp düştüğümde onun kucağındaydım. Bu da farklı bir şey değil.

Ama o zamanlar onun neye benzediğini bilmiyordunuz; onun bir mumya olduğunu düşünüyordunuz.

Mumya *değilse* ne olmuş? Ya da mankenlerin uğruna cinayet işleyeceği çarpıcı bir yüzü varsa? Bir duvara zincirlenmiş ve zar zor hareket edebiliyor. Benden faydalanması imkansız. Olsa olsa ben ondan faydalanabilirim, faydalanacağımdan değil. Çoğu gün yasalara uyan bir vatandaş olmakla gurur duyuyorum. Ve *bazı* fantezilere dalabileceğim ya da dalamayacağım rüyalarım için yüzünü ödünç alsam da, ona doğrudan bir şey yapıyormuşum gibi değil. Değil mi?

Aptallığım karşısında başımı salladım. Bu bir ölüm kalım meselesi - bir adamın gerçekten öldüğü bir durum, yine de iyi ki kurtulmuşum. Kendime hakim olmalıyım.

Yavaşça kucığına oturuyorum, omuzlarına tutunuyorum. Vücudunun sıcaklığı içime işliyor ve içgüdüsel olarak kendimi ona sarmak istiyorum. Şu anda doğru düşünemeyecek kadar travmatize olmuş durumdayım ve o benim tek dayanağım. Bu yüzden ona tutunuyorum, sıcaklığını ve şimdi daha da sarhoş edici olan o kışkırtıcı kokusunu içime çekiyorum.

Bakışlarımı onunkilere doğru kaldırırken yavaşça göz kırpyorum. Gözlerimiz kilitleniyor ve sırtımdan aşağı bir titreme iniyor.

"Peki ya şimdi?" Ona nazlı nazlı bakarken dudağımı ısırıyorum.

"Bana yardım etmeyi kabul ediyor musun?" diye tekrar soruyor, sesinden yayılan titreşimler doğrudan içimde dolaşıyor.

"Evet. Neye ihtiyacınız var?"

Yaklaşmam için çenesiyle başını sallıyor.

Yapıyorum ve sıcak nefesi kulağıma değerek beni ürpertiyor.

"Fazla zamanımız yok. Muhafızların geri kalanı buraya doğru geliyor."

Yutkunuyorum.

"Gücümü yeniden kazanmak ve buradan çıkmak için beslenmem gerekiyor. Eğer bana yardım edersen, seni de buradan çıkarırım."

"Beni yemek mi istiyorsun?" Nefes nefese soruyorum. Görüntüler beynimde dans ediyor, PG-13 *olmayan* görüntüler. "Bu çok erken değil mi? Yani, daha bir randevuya bile çıkmadık ve açıkçası, üçüncü randevudan sonra bile bunu yapmana izin vermezdim. Belki yanağına bir öpücük kondurmana izin veririm. Ama-"

"Ne , kadın?" Kirpiklerim şaşkınlıkla kırpışıyor.

"Beni yemek istediğini söylememiş miydin? Bunun gücünü yeniden kazanmana nasıl yardımcı olacağını bilmiyorum ama-"

"Kanın. Kanına ihtiyacım var."

"Oh," diye fısıldıyorum. Utanç beni ele geçirirken yanaklarımda ısı çiçekleri açıyor.

Boğazımı temizliyorum.

Tamam, belki de bir vampirdir. Bu mantıklı olurdu. Akkaya'da yaşayan bazı vampir türleri hakkında okumuştum. Belki de onlardan biridir.

"Beni öldürmez mi?" Her ihtimale karşı soruyorum.

Bunu düşündüğüme bile inanamıyorum ama buradan çıkmam gerekiyor ve ona da borçluyum. Biraz kan bana zarar vermez.

"Hayır. Sana zarar verecek kadar almayacağım."

"Tamam. Bir şartla benden beslenebilirsin. PomPom'umu geri almama da yardım etmelisin" dedim. Bu pazarlığa açık değil.

"Peki. Sana söz veriyorum," diye mırıldanıyor tenime karşı. nasılsa dudakları şaşırtıcı bir şekilde tenime yaklaştı.

Tüylerim diken diken oldu.

Dudaklarını boynuma değdiriyor. Bir, iki kez. Nefesim sığlaştıkça beklentim artıyor.

Ağzı etimin üzerinden geçerek tenimi usulca sıyıran keskin dişlerini ortaya çıkarıyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıp acıyı bekliyorum.

Ama jilet gibi keskin kesici dişleri etime batarken bile, sadece yavaş yavaş sıcak bir hisse dönüşen donuk bir uğultu var. Ağzı bana karşı sıcak, delinmiş yaralardan akan kanı emerken dili tenimi yalıyor.

Topraklanmak için omuzlarına sıkıca tutunuyorum ve kaslarının yavaşça şiştiğini, vücudunun her geçen an, kanımın her damlasıyla daha da büyüdüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum.

Dişlerimi alt dudağıma gömüp utanç verici bir inilti çıkarmamak için kendimi zor tutarken soluk soluğa kalıyorum, çünkü delikten gelen ısı artmaya devam ediyor, vücuduma yayılıyor ve utanmadan kendimi ona sürtmeme neden oluyor.

Yine de başladığı gibi biter.

Geri çekiliyor, dolgun dudaklarında birkaç damla kan parlıyor.

Ben de karşılık olarak kendi dudaklarımı yalıyorum.

Delinme yaralarını hissettiğimde çoktan iyileştiklerini, derinin hiçbir şey olmamış gibi pürüzsüz olduğunu fark ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye başını eğiyor.

Yanaklarına renk geldi. Teni artık solgun ve hastalıklı değil. Yüz hatlarında yenilenmiş bir canlılık var. Cildi artık bronzlaşmış, sağlıklı bir renk tonunda ve gözleri daha önce donuk bir gri iken şimdi gümüş rengine. Vücudu da eskisinden çok daha iri, kasları güçle dalgalanıyor.

Önce bir kolunu, sonra diğerini hareket ettirir ve zincirler ikiye ayrılır. Boynunu öne doğru hareket ettirir ve o zincir de kırılır.

Onu yerinde tutan her zinciri teker teker yok eder.

İşi bittiğinde, ayağa kalkarken beni kollarının arasına aldı.

"Şimdi PomPom'unu alacağız," diye buyurdu.

"Oh. Tamam." Şaşkınca başımı salladım.

Parmağını şıklatmasıyla hücrenin kapısı patlayarak açılır.

Koridora adımımızı attığımız anda onlarca muhafız zindanın dar koridorunda sıraya giriyor, kılıçlarını kaldırmış savaşmaya hazır bekliyorlar.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandım şok içinde. "Öleceğiz."

Bana cevap vermiyor ve muhafızların güç gösterisinden de etkilenmiş görünmüyor.

Bir koluyla beni tutarken, diğeriyle askerleri kenara çekiyor, kalabalığı sanki Musa'nın kendisiymiş gibi ayırıyor. Ama muhafızlar öylece kenara çekilmiyor. Duvara çarptıklarında toza dönüşüyorlar ve ilerlememiz için yolu açık bırakıyorlar.

Yavaş yavaş hayranlığa dönüşen bir sıkıntıyla gözlerimi kırıştıyorum.

Bu... Bu az önce oldu mu? İnsanları toza mı çevirdi?

Sanki fantastik bir filmin içindeyim! Heyecanım artıyor ve sersemce ciyaklıyorum. Elbette bu iyi bir şey *değil*, şiddeti de tasvip etmiyorum. Ama bu insanlar bize karşı şiddet uygulamak üzereydi -Damian'ın aklındaki pagan ritüeli için kurban edileceğim gerçeğini bir kenara bırakın. Bunun hafifletici sebepler olduğuna inanıyorum.

Kurtarıcım her gardiyanı toza çevirmeye devam ediyor ve ben de onu alkışlıyorum, bir başkasının bize doğru geldiğini gördükçe sağa sola işaret ediyorum. Diğer mahkûmlar zindandan çıktığımızı gördükçe haykırıyor ve bu adam tüm kafesleri açıp diğer mahkûmların gitmesine izin verirken sadece iyi görünmediğini, aynı zamanda bir kalbi olduğunu da kanıtlıyor.

"Çok güçlüsün," diye mırıldanıyorum pazularını takdirle okşarken. Sanırım şimdi Ivan'a beni gizemli kurtarıcımın aynı hücreye koyduğu için teşekkür etmeliyim.

Zindandan çıktığımızda güneş gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor. Temiz havayı büyük bir yudumla içime çekiyorum. Ah, bu iyi hissettiriyor.

Yakışıklı arkadaşım da aynısını yapıyor, gökyüzüne bakıp gözlerini kapatıyor, hafif esintinin ve güneş ışığının yüzünden aşağı süzülüşünün tadını çıkarıyor.

Mükemmel profilini izlerken hülyalı bir iç çekiyorum. Çenesi o kadar keskin ki, onu bir aşk romanının kapağında görebilirim. Ve o düz, aristokrat burnuyla aynı anda hem asil hem de otoriter görünüyor.

Ve iyi davrandı. Bana karşı.

Agh! Kendi iyiliğim için fazla başım dönüyor. Bunun bir ölüm kalım meselesi olduğunu unutmamalıyım, beyaz atlı prensimle tanıştığım rüyalarımın biri değil. İnsanları kolayca toza çevirdiğine bakılırsa, pek de erdem timsali sayılmaz. Ama hey, savaşta ve aşkta her şey mübahtır.

"Aptal Jocelyn PomPom'umu çaldı. Odasına gitmemiz gerek," diye talimat veriyorum, zihnim daha fazla gülünç senaryo üretmeden. Şu an *savaş* zamanı. Belki *aşk* konusunu sonraya saklayabiliriz. Bay Her Şeyi Toza Çeviren ile bir randevuya çıkmayı kesinlikle düşünmezdim - tabii eğer isterse.

Homurdanarak onaylar ve yürümeye devam eder. Ona doğru gelen herkes toza dönüşür.

Kara bir bulut etrafımızı sarıyor, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi sağa sola yayılıyor. Karanlık dokunaçlar bize saldıran büyü kullanıcılarıyla mücadele ederken aynı zamanda bizi koruyor. Ne elementlerin gücü ne de büyücülerden gelen enerji patlamaları, hiçbir şey onun karanlık kalkanını delemiyor gibi görünüyor.

Birkaç dakika sonra kaledemiz.

Ona nereye dönmesi gerektiğini ve hangi kanadın doğru kanat olduğunu anlatmak için elimden geleni yapıyorum ama uzamsal farkındalığım berbat ve sonunda kayboluyoruz - ve başka bir kraliyet muhafızları sürüsü tarafından kuşatılıyor.

Dişlerini gıcırdatıyor, bu sinir bozucu askerlere sinirleniyor. Onu suçlayamam. Büyü kullanıcıları bile onun yüksek becerileriyle boy ölçüşemiyor; tüm bunlar yeni arkadaşımın hayretle iç çekmeme neden oluyor.

Geri kalan muhafızları öldürdükten sonra batı kanadına gidiyoruz. Kadınlara ve çocuklara zarar vermekten kaçınması gözümde kaçmıyor.

ona olan hayranlığım katlanarak artıyor.

"İşte, merdivenleri hatırlıyorum." Jocelyn'le birlikte kraliyet dairesine gittiğimizde kullandığımız yaldızlı mermer merdivenleri gösteriyorum.

Başını sallıyor -çok konuşan bir adam değil, ama ben sessiz, düşünceli olanları severim- ve yaldızlı merdivenlerden çıkıyor.

"Ya Damien ve Jocelyn oradaysa? Güçlüler," diyorum aklımdan geçen düşünceyle. Onlar boşuna Kiya'nın hükümdarları değiller. Onlar Akkaya'nın gördüğü en güçlü büyücüler. Ne kadar güçlü olursa olsun, kurtarıcımın zarar görmesini falan istemem.

Yakışıklı arkadaşım dişlerini gıcırdatıyor, bu da değerlendirmemi onaylamadığının bir işareti. Ama bana bir cevap vermiyor, gözleri etrafımızdaki her şeyi inceliyor.

"Sanırım şu odaydı." Koridorun sonundaki odayı gösterdim. "Oh, hayır, bekle. Sanırım şuradaki." Fikrimi değiştirdim ve tam tersini işaret ettim. "Yoksa şurası mıydı..."

Beni dinlemiyor, birkaç tur daha atıp bir kapının önünde durmadan önce gizli bir koridora doğru ilerliyor.

"Sen ne..." Sözümü kesiyorum. Bir parmak hareketiyle kapıyı menteşelerinden ayırdığında gözlerim açılıyor. İçeri giriyor, başka bir odaya geçmeden önce sağa sola bakıyor. Damien ve Jocelyn'den beklediğim gibi lüks bir oda. Her yerde kabarık koltukların yanı sıra köpek oyuncakları ve diğer aksesuarlar var.

Tam o anda kulağıma sevimli, tanıdık bir ses geliyor.

"PomPom!" diye bağıryorum, zavallı bebeğime doğru koşarken onun kollarından fırlıyorum. O da beni görüyor ve keskin bir havlama sesi çıkararak bana doğru koşuyor. Dili dışarıda, gözleri mutlulukla parlıyor ve belki de birkaç damla gözyaşı döküyor. Bende çok olduğunu biliyorum.

Ortada buluşuyoruz. Kollarımı açıyorum ve göğsüme atlıyor, kısa bacakları bir kez olsun işini yapıyor. Çok güzel kokuyor ve çok kabarık. Jocelyn onu yıkatmış olmalı. Bebeğimi çaldıktan sonra en azından bunu yapabilirdi, o sefil kadın.

PomPom yanağımı yalıyor ve art arda bir dizi havlama sesi çıkarıyor; bu şekilde beni özlediğini söylüyor.

"Ah, bebeğim. Annen burada," diyorum ona, göğsüme sarılıyorum ve sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum.

Odada bir havlama sesi daha yankılanıyor ama bu kez PomPom'dan gelmiyor. Yorganın altından koyu kahverengi kürklü bir baş çıkıyor,

dışarı fırlayıp bize doğru koşuyor.

Bu...

PomPom başını diğer köpeğe çevirirken sızlanıyor, kollarımdan kaçıp ona gitmeye çalışıyor.

"BonBon, hayır!" Ardından kadınsı bir soluk geliyor. İleri doğru koşuyor, arkamdaki arkadaşımı görünce olduğu yerde duruyor. Gözleri açılıyor ve yere düşüyor.

"Lütfen bana zarar verme. Lütfen..."

BonBon'un bakıcısı olmalı. Ama eğer bu BonBon'sa... Siyah ve krem karışımı, kitaplardaki tasvirinden çok farklı olan kabarık kürküne bakarken göz kırpyorum. Yine de daha az sevimli değil ve sevimli ifadesi karşısında kalbim eriyor.

Yakışıklı arkadaşım PomPom'uma bir bakış atarken, "Gitmemiz gerek," diyor.

Döndüğümde, BonBon havlayıp bana saldırırken PomPom'un mızızlanmaları daha da yükseliyor.

Olamaz! PomPom ona aşık mı oldu? O... "Bana yapmadığını söyle, PomPom," diye mırıldanıyorum endişeyle.

Tek cevabı bir mızızlanma ve BonBon'a doğru özlem dolu bir bakış.

Bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor ve bir son dakika kararı vermem gerektiğini fark ediyorum.

Diğer kadın hâlâ yerde yatıyor, canını bağışlamamız için bir dizi yalvarış mırıldanıyor ama bize bakmaya cesaret edemiyor. Bundan yararlanarak BonBon'u kollarıma alıyorum ve arkadaşımın yanına dönmeden önce onu PomPom'un yanına yatırıyorum.

Tanrım, şimdi de köpek hırsızı aptal Jocelyn'e dönüşüyorum. Ama BonBon'un benimle ve PomPom'la daha iyi bir hayatı olacağından hiç şüphem yok; şimdiden birbirlerine aşık görünüyorlar! Sevgimi başka bir bebekle paylaşmaya hazır olmayabilirim ama aynı zamanda tatlı PomPom'uma da hayır diyemem.

Yakışıklı arkadaşım kucağımdaki fazladan köpeğe bakıp gözlerini deviriyor. Ama önünde durduğumda, iki köpeğimle birlikte beni güçlü, erkeksi kollarına alıyor ve çıkışa doğru ilerliyor.

Artık yürüyemiyor. Kara bulut sarıyor ve onu da beraberinde götürüyor. Yerde asılı duruyor, duruşu düzgün, yüzü ifadesiz ve yakışıklı, ah, çok yakışıklı.

Ama birazcık kanın insana neler yapabileceğine bir bakın. Hollywood'da vampir yüzü tedavisinin moda olmasına şaşmamalı. O birkaç kişiyi daha toza çevirirken, ben onun mükemmel yontulmuş yanaklarına hüzünle bakıyorum. PomPom da BonBon'a aynısını yapıyor, ne de olsa ona iyi öğretmişim.

O sadece *benim* hayatımı kurtarmadı. PomPom'umu da kurtardı!

Eğer bu *bayılmanın* tanımını değilse, ne bilmiyorum.

Kaleden dışarı çıkarken, mücadele edenlerin sadece düşük seviyeli büyücüler olduğunu fark edince şaşıyorum. Damien, Jocelyn, Arisa ya da Leoni'den hiçbir iz yok. Kral'ın uzman büyücülerden oluşan muhafızları bile yok. Kaleye girip çıkmanın bizim için bu kadar kolay olmasına şaşmamalı.

"Uhm, psikopat Damien neden böyle gitmemize izin veriyor? Şikayet ettiğimden değil ama beni kurban etme konusunda oldukça kararlıydı. Şimdi gitmeme izin vermesi çok garip. Seni de. Kim bilir ne kadar zamandır seni o iğrenç zincirlerin içinde tutuyordu ve şimdi kaçmana izin mi veriyor?"

Dudakları ince bir çizgi halinde çekiliyor. Her şeyin envanterini çıkarırken gözleri kurnazca etrafta geziniyor. Bunun onu rahatsız ettiğinin tek işareti olarak burun delikleri genişliyor.

"Burada olmamasına şaşırmadım," diyor sonunda. "Sonunda benden istediğini aldı."

"Ha? Ne demek istiyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"Bu konuda endişelenmenize gerek yok," diye cevap veriyor sert bir sesle ve pencerelerden birini açıp bizi dışarı uçuruyor. Onun kara bulutunun üzerinde kale arazisini ve Kiya kalesini terk ediyoruz.

, *yani* Kiya'nın muhteşem binalarının üzerinde havada süzüldüğümü fark ettiğimde şaşkın bir gıcirtı çıkarıyorum. Sadece en sevdiğim kurgusal dünyayı deneyimlemekle kalmıyorum -tamam, kabul ediyorum, düşündüğüm kadar güzel olmayabilir- aynı zamanda sihri de deneyimliyorum.

I. Am. Uçuyorum.

Başımı arkaya atıyorum ve bir sürü anlaşılmaz ses çıkarıyorum. PomPom ve BonBon da aynısını yapıyor. Üçümüz bu yeni deneyimin tadını çıkarırken anlamsız bir koro oluşturunuz.

Ne yazık ki bulutlardaki yolculuğumuz yere inmemizle birlikte sona eriyor. Etrafımızı saran uzun ağaçlar ve gür çalılarla bir ormanın içindeyiz. Güneşin konumuna göre öğleden sonra bir vakit.

Bir adım geri atmadan önce bizi yere bıraktı. Bir an bana baktı, buz gibi gri gözleri benimkilere sabitlenmişti. Benim, ama doğrudan güneş ışığı altında daha da yakışıklı. Kemik yapısı, boyu, geniş omuzları, sivri bel ve uzun bacaklarıyla birleştiğinde tek kelimeyle ilahi. Neredeyse kendimi yelpazelemek istiyorum. Üzerinde hâlâ eskiden giydiği yırtık pırtık kıyafetler var, bu yüzden hayal gücüne pek bir şey kalmıyor. Onu daha önce göremiyor olabilirdim, ama o zaman bile göğsünün sertliğini ve şimdi güçle dalgalanan uykudaki kaslarını hissedebiliyordum - tabii ki kanım sayesinde.

Dudağımı ısırdım. Benim kanımı almış! Ne kadar havalı değil mi? Kanla beslenmesi havalı olduğundan değil, gerçi vampirlere karşı hep bir zaafım olmuştur - Edward tipi değil, Lestat tipi. Ama damarlarında *benim kanım* dolaşıyor ve ona güç veriyor. Bu konuda oldukça kötücül ve erotik bir şey var ve ona hayran olmaya devam ederken iç çekmekten kendimi alamıyorum.

Damien'in onu yıllarca o hücreye kapatmasına şaşmamalı. Tanrı seviyesindeki yakışıklılığını kıskanmış olmalı. Onun kadar güzel bir adam gördüğümü sanmıyorum ve birçok TV programı izledim. K-pop yıldızları bile yanına yaklaşamaz.

Sertçe yutkunuyorum, gözlerimi ondan alamıyorum. Evrenin bir yerlerinde böyle biri beni beklerken elbette evdekileri fark etmezdim. Kurgusal bir dünyada olması ya da başlangıçta onu bir mumya sanmış olmam kimin umurunda?

Hepsi *kaderdi*.

Yanaklarım kızarıırken kirpiklerim titriyor. Köpeklerimi yere bırakıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve ona nazlı bir gülümseme veriyorum.

İşte bu. Bu, her kitapta başroldeki erkeğin kadın kahramana bir bakış atıp *benim* dediği andır. Beni sahiplenecek ve PomPom ve BonBon'la sonsuza dek mutlu yaşayacağız, çifte randevulara çıkacağız ve dünyaları dolaşacağız. Burada olmadığı sürece nerede yaşayacağımıza dair bir tercihim yok. Sevmediğimden değil ama vebalı bir ülkede yaşamamayı tercih ederim. Eminim o da bana katılacaktır.

Konuşmak için ağzını açtığında nefesimi tutarak bekliyorum. "Artık güvendesin," diye başladı.

"Evet." Ona yaklaşırken gülümsüyorum. "Senin sayende güvendeyim. *sen*."

Başını sallıyor.

"Elveda o zaman." Bununla birlikte, gitmek için döner. Ne?

OceanofPDF.com

9

I şok içinde geri çekilen figürüne bakıyorlardı.
O... O
sadece...

PomPom ve BonBon etrafımda dönerken mutlu bir şekilde havlıyorlar, kalbimin nasıl yere düştüğünden habersizler.

Bana adını bile söylemedi.

Gözlerimi tekrar tekrar kırıpıyorum, bir şekilde tüm bunların sadece kötü bir rüya olduğunu düşünüyorum.

Sonunda peşinden koşmaya değer bulduğum bir adam buluyorum ve o ne yapıyor?

Bana bir bakış bile atmadan gidiyor!

Daha da kötüsü, infaz fiyaskosu dışında sıfır noktasına geri dönmüş olmam. Şimdi kendi dünyama nasıl geri döneceğim? Akkaya'da ölümcül bir salgının hüküm sürdüğünü düşünürsek, bunu anlayacak kadar uzun süre nasıl hayatta kalacağım?

Cevap çok açık.

Bunu tek başıma yapamam, bu nedenle yakışıklı arkadaşımın yanında kalmalı ve bana yardım etmek için kalbinin iyiliğini bulmasını ummalıyım. Tabii bir de beni bu kadar kolay terk etmesine bakılırsa, beni arkadaşı olarak görmediği gerçeği var. Ama benim ve bebeklerimin buradan canlı çıkabilmesinin tek yolu, istese de istemese de onun yanında olmak. Aslında, ona vazgeçilmez olduğumu göstermenin bir yolunu bulmalıyım, hatta belki ona biraz daha kan teklif etmeliyim.

Düşünce akışımdan memnun bir şekilde başımı sallıyorum.

Kan alma işlemi düşündüğüm kadar korkutucu değildi, hatta belki biraz keyifliydi. Onu iyi beslemek zor olmayacak.

bizi vebadan uzak tuttuğu için, değil mi? Bence bu oldukça iyi bir anlaşma. Ama onu da buna ikna etmeliyim.

Dudaklarımı büzüyorum.

Benden gittikçe uzaklaşıyor. Kısa sürede izini kaybedeceğim, bu yüzden hızlı hareket etmeliyim.

PomPom ve BonBon'un önünde dizlerimin üzerine çökerek onlara sertçe hitap ediyorum.

"O an geldi. Yardımaınıza ihtiyacım var. O hoş ve yakışıklı adamı takip edeceğiz ama sesimizi çıkarmamalıyız, tamam mı? Hayalet gibi olmalıyız. Onu takip ettiğimizi anlamamalı." En azından davamı anlatmanın bir yolunu bulana ve onu onun gıda bankası olabileceğime ikna edene kadar. Bu bir kazan-kazan. Eminim beslenebileceği çok fazla sağlıklı ve güzel kız yoktur, veba neredeyse herkesi öldürmüşken olmaz.

Ama onun dişlerini geçirebileceği, dudaklarını teninde gezdirebileceği ve ona bu kadar yakın durabileceği başka bir güzel kız bulduğunu hayal ettiğim an, kırmızı görüyorum.

Hayır, bunu yapmayacak!

Onu sadece ben besleyeceğim. O da beni ve bebeklerimi koruyabilir ve belki bu arada tüm bunların kader olduğunu ve birlikte olmamız gerektiğini anlayabilir.

Tesadüflere inanmam.

Bu tuhaf, pek de kurgusal olmayan dünyada olmam bile yeterli bir kanıt.

Bu kader. Ve ben sadece onu kucaklayabilirim.

Bu düşünceyle hülyalı bir şekilde iç çektim. Ah, içimdeki romantik uzun süre uykuda kaldıktan sonra tüm gücüyle ortaya çıkıyor. Tam olarak uykuda değil, sadece rüyalarımın gömülmüş. Ama şimdi mükemmel erkeği buldum!

Yakışıklı - her zaman bir gereklilik. Güçlü ve kararlı. Ama en önemlisi nazik!

PomPom'umu ve beni kurtardı, ama bebeğim bu denklemden daha önemli. Ayrıca o sinir bozucu Ivan'ı da öldürdü ve her ne kadar cinayeti tasvip etmesem de, iyi ki kurtulduk diyorum.

Yavaşça göz kırpıyorum. Lanet olsun! Neredeyse yine düşüncelerimin içinde kayboluyordum ve yakışıklı arkadaşım benden uzaklaşıyor!

"PomPom," diye fısıldıyorum güzel bebeğime. Gözleriyle bana gülümserken dili dışarıda. "BonBon'un sessiz olmasını sağlamak için sana güvenmeliyim. Bunu benim için yapabilir misin?"

Başını bacaklarıma sürerken kısık bir inilti çıkarıyor. Hemen ardından BonBon'a döndü, yüzünde vahşi bir ifade vardı

kadınsı bir otorite. Birkaç kez havlıyor ve BonBon boyun eğerek başını eğiyor.

"Aferin kızıma." Başını okşuyorum. Favorilere oynamak istemediğim için BonBon'a dönüp onu da okşuyorum. "Aferin oğlum."

İkisi de övgüden mutlu bir şekilde yüzlerini buruştururlar.

Onlara başımı sallayarak ayağa kalkıyorum ve sessizce beni takip etmelerini işaret ediyorum.

Çoktan gözden kayboldu, lanet olsun! Gittiği yöne doğru hızlıca yürüyorum, varlığımızı ele verebilecek yüksek yapraklı alanlardan kaçındığımdan emin oluyorum.

Güçlü biri. Süper duyuları olduğunu düşünmezdim.

Ancak daha fazla mesafe kat edip ona yaklaştıkça, onu takip ettiğim için beni azarlamak için dönmüyor. Umursamaz bir şekilde yoluna devam ediyor.

Dudaklarımda memnun bir gülümseme beliriyor. Bunu başaracağız.

Yavaşça yürüyor. Kıyafetleri o kadar yırtık pırtık ki, sadece gövdesini kaplayan birkaç tel ve vücudunun alt kısmında bir şort görüntüsü var. Cildi kusursuz ama yangından kalan siyah is bu kusursuzluğu bozuyor.

Duşa ihtiyacı var.

Kendimi koklamak için kolumu kaldırdığımda benim de bir duşa ihtiyacım olduğunu fark ediyorum.

Tanrım! Hücrede bir gün geçirdim ve şimdiden kokmaya başladım. Ve beni kendine yakın tuttu.

Aman Tanrım! Bu yüzden mi beni geride bıraktı? Kokum onu rahatsız mı etti? Dudakları boynumdaydı. O zaman da hücre kokusunu algılayabilir miydi?

Bu hiç adil değil! Adam yıllarca o hücrede çürümeye bırakıldıktan sonra harika kokuyordu ve ben sadece bir gün sonra lağım gibi kokuyorum.

Şimdi aklımdan başka bir düşünce geçiyor. Ya bizi duyamıyor ama kokumu alabiliyorsa?

PomPom bile daha iyi kokuyor çünkü kraliyet muamelesi gördü. BonBon da öyle.

"Sizce ben de kokuyor muyum?" Köpeklerle alçak sesle soruyorum. Onların burunları daha iyi. Kokarsam bana söylerler, değil mi?

Bir an durup PomPom'un beni koklamasına izin veriyorum.

BonBon'un taklit ettiği iğrenmiş bir yüz ifadesi takınıyor ve kendime olan güvenim resmen dibe vuruyor.

İçinde bulunduğum durum karşısında başımı sallayarak, bir daha onun yanına gitmeden önce bir nehir bulup yıkanmaya karar veriyorum. Evet, bunun yardımı olabilir.

Onu *takip* etmeye devam ediyoruz. PomPom ve BonBon şaşırtıcı derecede . Gizlice yürürken hiç ses çıkarmıyorlar.

arkamda. Arada bir onlara gülümsüyor ve iyi çalışmaya devam etmelerini teşvik etmek için havalı bir öpücük veriyorum.

Ama bir nehre geldiğimizde aniden durdu.

Ben de öyle yapıyorum, köpeklerin de durması için elimi kaldırıyorum. Bir ağaç kümesinin arkasına saklanıyoruz, çalıların arkasında alçakta yatıyoruz.

Göz atmak için birkaç dalı ayırdım.

Nehrin önünde dizlerinin üzerine çöküyor ve sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca yansımasına bakıyor.

Tabii ki yapar. Muhtemelen tanrı katındaki görünüşünün hâlâ bozulmadığından emin olmaya çalışıyordur.

Ellerini birleştirerek biraz su alır ve yüzünü yıkar. Aynı işlemi boynu ve koltuk altları için de yapıyor ve daha görünür olan islerin bir kısmını temizliyor.

İşini bitirdikten sonra kalkıyor.

Uzun boylu. Benim 1.80'lik boyumdan çok daha uzun. Boyu 1.80'den uzun olmalı ve ben hülyalı bir iç çekiş salarken bu sadece başımı döndürüyor.

Birlikte mükemmel görüneceğiz. Şimdiden birlikte çektireceğimiz tüm fotoğrafları ve o sözde arkadaşlarımla sevgilimi gördüklerinde hakaretlerini nasıl yutacaklarını hayal ediyorum.

Al bakalım, Clarice!

Gitmek için döndü, ben de çalılıklardan çıktım ve köpeklerime beni takip etmelerini söyledim.

Be

n. Kokum yüzünden yaşadığım panik patlamasından sonra nehir biraz fazla çekici geldi. "Sadece birazcık. Burada kal PomPom ve BonBon'un dolaşmasına izin verme, tamam mı?" Anlıyormuş gibi başını sallıyor. Bazen anladığından emin oluyorum.

Nehre koşup yüzümü ve koltuk altlarımı da yıkıyorum. Keşke biraz Sabun... Ama dilenciler seçici olamaz.

Ne yazık ki, biraz tazelenmiş hissederek, takip faaliyetlerimize devam ederken köpeklerimi beni takip etmeleri için çağırıyorum. Onlar mükemmel suç ortakları ve beni takip ederken bu kadar sessiz oldukları için onlarla ne kadar gurur duysam azdır.

Yakışıklı arkadaşına çabucak yetişiyoruz. Aramızda biraz mesafe bırakarak, ormanın derinliklerine doğru ilerlerken onu takip etmeye devam ediyoruz.

Birkaç saat sonra ayaklarım beni öldürmeye başlıyor ve midem açlıktan guruldamaya başlıyor. Bir günden fazladır bir şey yememiştım! Bu sadece suç.

Daha da kötüsü, beynim zihnime her türlü lezzetin görüntüsünü sokmaya karar veriyor ve bir ısırık sulu et ya da en azından biraz çikolata yeme düşüncesiyle ağzımın suyunun akmasına neden oluyor - seçici değilim.

PomPom ve BonBon iyi çocuklar. Şimdiye kadar şikayet etmediler ama biliyorum ki onlar da aç ve yorgun olmalılar.

Güzergahı nedir? Ve neden yürümek zorunda - gerçi onu takip etmemi sağladığı için şikayet etmiyorum. Ama o kara bulutu var. Neden onu kullanmıyor? Onlardan bende de olsaydı, bir bardak su almak için bile yürümezdim. Ama yine de, uzun süredir o hapisanede kilitli. Belki de bacaklarını esnetmeye ihtiyacı vardır.

Orman manzarası hep aynı. Yürüyoruz, yürüyoruz ve sadece uzun ağaçlar, sık çalılar, çalılar ve rahatsız edici böceklerin sesi var. Böceklerden nefret etmiyorum, yemin ederim. Ama hassas bir cildim var ve böcek ısırıkları kurdeşen dökmeme neden oluyor. Zaten yeterince kötü kokarken, şu anda ihtiyacım olan son şey bu. Yüzümde kırmızı yaralar ve pis bir koku varken bu adamın beni fark etmesini nasıl sağlayacağım? Belki de pis koku böcekleri de uzak tutar.

Durdu.

Ağaçların gölgesi altında küçük bir açıklıkta kamp kurar.

Bir sonraki hareketlerini incelerken PomPom ve BonBon'u durdurmak için elimi kaldırdım.

Birkaç ağaç dalı toplayıp yere koyarken kendi kendine bir melodi mırıldanıyor ve ateş yakmak için büyüsunü kullanmadan önce bir ateş çukuru oluşturuyor.

İşte o zaman gökyüzünün çoktan karardığını fark ediyorum. Muhtemelen geceyi burada geçirecek.

Bu bizim de durduğumuz anlamına geliyor.

İç çekiyorum. Keşke biraz yemeğimiz olsaydı. PomPom ve BonBon'a dönüp baktığımda birbirlerine sokulduklarını, neredeyse kucaklaştıklarını fark ediyorum. Yorgunlar, zavallı bebekler. Ama en azından onları sıcak tutacak bir sevgileri var.

Ah, genç ve aşık olmak. Dikkatimi kendi müstakbel aşk ilgime çevirmeden önce, bebeğimin yeni ilişkisinden mutluluk birkaç dakika boyunca onlara hayranlıkla bakıyorum.

Onu artık orada göremeyince gözlerim hemen açılıyor.

Ateş alev alev yanıyor, duman gökyüzünde dolaşıyor ama ondan hiçbir iz yok.

Bir an için panik beni ele geçirdi.

Ya onu takip ettiğimi fark ettiyse ve yangını dikkat dağıtmak için kullanıp benden kaçtıysa?

Sağa sola bakıyorum, onu hiçbir yerde bulamadığım için kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Ama tam göğsüm endişeden patlamak üzereyken, açıklığın diğer ucundaki çalılar takırdıyor ve o yeniden ortaya çıkıyor.

Elinde ölü bir kuş tutuyor. Tüyleri çoktan alınmış ve artık sadece derisi ve eti kalmış.

Ateşin üzerine dikkatlice bir döner ızgara kurarken ağzım sulanıyor. Kuşu alevlerin üzerine yerleştiriyor, yavaşça döndürüyor ve her tarafını kızartıyor.

Yemek kokusu köpeklerle de ulaşıyor ve yumuşak sesler çıkarıyorlar.

"Şşşt," diyorum onlara. Artık bizi duymasına izin veremeyiz.

Ama kızartılmakta olan o görkemli kuşa bakarken, vücudumun öne doğru eğilmesine engel olamıyorum, zihnim, gördüğüm tek şey o sulu kuş olana kadar beni unutuyor.

Bu bir işkence. Saf işkence.

Gökyüzündeki ışık azalsa bile, kuşun derisinin altın rengini ve sularının alevlerin üzerine düşerek onları daha da körüklediğini görebiliyorum.

Bir bacağına koparıp o çıtır eti dudaklarına götürmesini izlerken daha da acı verici.

Yutkunuyorum. Sertçe. Merhamet ve belki biraz yemek artığı için ağlamaktan dudağımı ısırmak zorunda kalıyorum.

Parmaklarımı kalçalarımın gömüp, etin üzerine sarılan dolgun dudaklarına bakıyorum, yavaşça çiğnemeden önce ısıyorum.

Yutkunurken adem elması aşağı yukarı sallanıyor.

Alevler boynuna gölge düşürerek kaslarını ve tendonlarını vurguluyor ve şimdi sadece et için değil, mükemmel yontulmuş vücudu için de salyalarım akıyor.

Tanrım! Bunu hak edecek ne yaptım ben?

Kemiği yere atmadan önce bacağına yiyor ve ben de PomPom ve BonBon'u fiziksel olarak tutmak zorunda kalıyorum, böylece o büyüleyici yemek kokusunu ararken yanımdan uçup gitmiyorlar.

"Hepimiz bu işin içindeyiz çocuklar," diye fısıldıyorum. "Acınızı anlıyorum. Söz veriyorum, bundan kurtulduğumuzda size bir sürü ikramda bulunacağım, tamam mı?"

Şu anda benden pek memnun görünmüyorlar. Sanırım sınırı çizdikleri yer yemek. Ama aynı zamanda, gizliliğimi bozmalarına izin veremem, bu yüzden ikisini de kollarıma çekiyorum - rahatça sığabilecek kadar küçükler - ve havlamamalarını veya çok fazla gürültü yapmamalarını sağlamaya çalışıyorum.

Yakışıklı arkadaşım bir göğüs parçasını yırtıp çıkarırken keyfine bakıyor, tamamen et ve çıtır deri. Tanrım, buna nasıl karşı koyacağım?

Sadece ağız hareketleri bile başımı belaya sokacak.

Midem yine gurulduyor.

Aniden ayağa kalkmadan önce o parçayı yiyor. Bir an ellerini vücudundan ayırarak etrafına bakınıyor ve parmaklarındaki suyu silmek için bir şey aradığını fark ediyorum. Başını sallayarak kendini açıklığın dışına ışınıyor.

Vücut diline bakılırsa, temizlenmek için nehre gittiğini tahmin ediyorum. Bunun benim için bir şans olduğuna karar vermeden önce geri gelmeyeceğinden emin olmak için birkaç dakika bekliyorum. Eminim bir parça eti kaçırmaz, değil mi?

"Sakin olun çocuklar. Size de biraz getireceğim, tamam mı?" Köpeklerime söyledim.

Bana karşı sabırsızlanmaya başladılar ama PomPom nasıl itaat edileceğini biliyor ve karşılığında BonBon'un da talimatlarına uymasını sağlıyor.

Onları çalılıkların arasında saklı bırakırken, açıklıkta hâlâ kızarmakta olan kuşa doğru koşuyorum. Zamanın çok önemli olduğunu bilerek arka bacakları, göğüs etinin bir kısmını ve butları hızla koparıyorum. Tamam, belki bu kadar eti özleyecek ama geceleri ormanda dolaşan vahşi hayvanlar var. Onlardan herhangi biri bu cezbedici kokudan etkilenip bir parça çalabilirdi, değil mi?

Kollarım sulu etle dolduğunda, ganimetlerimle birlikte çalılıklara kaçıyorum.

PomPom ve BonBon yemeği gördüklerinde etrafımda dans ediyor ve alçak sesle onaylıyorlar.

"Al, bu senin için," diyorum PomPom'a arka ayaklardan birini verirken. "Bu da senin için." Aynı şeyi BonBon'a da yapıyorum.

Onlar yemeklerini yerken ben de etten ilk ısırığımı alıyorum.

Dudaklarımı yalarken ilahi bir iç çekiyorum, o lezzetli meyve suyunun boşa gitmesine izin vermek istemiyorum.

Tanrım, ama bu harika.

Mükemmel pişirmiş.

Onu mükemmel bir aşk ilgisi yapan bir başka ek avantaj.

Ah, ama sonunda ana karakter dönemimdeyim! Yakışıklı arkadaşına birbirimiz için mükemmel olduğumuzu fark ettirir ettirmez, benimki elimin altındayken başkalarının sonsuz aşklarını elde etmelerini okumak zorunda değilim.

Şimdilik bu harika etle yetineceğim.

Çalıların arasına saklandığım ve tek izleyicim dört ayaklı olduğu için, davranışlarıma dikkat etmem bile gerekmiyor. Hızlıca porsiyonumu bitirip kemikleri köpeklerle verirken, kalan tüm suyu parmaklarımla emiyorum - artık boşa gitmesine izin veremeyiz, değil mi?

"Biraz daha al."

Gözlerimin önünde daha fazla et parçası sallanıyor.

Açlığım sandığımdan daha güçlü olmalı, çünkü artık bir şeyler görüyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum kutsal sunuyu alırken, dudaklarımı birbirine yapıştırırken gözlerim ona takılı kalıyor, gözlerim arzuyla parlıyor.

Ama ete uzandığımda ellerim hareketsiz kalıyor ve yavaşça başımı kaldırıyorum. Tüm bunların kötü bir rüya olmasını umarak tekrar tekrar göz kırpiyorum.

Temiz ve yeni kıyafetler giymiş; koyu renk bir gömlek ve bol bir pantolon. Saçları geriye doğru, yüzünden uzakta bağlanmış, bu da çenesinin çarpıcı kesimini ve rahibeleri kızdıracak o korkunç elmacık kemiklerini vurguluyor.

Yüz hatlarında bir eğlenceyle bana bakıyor; yüzünde gördüğüm, kaşlarını çatmayan ya da her zamanki gibi çekici olmayan ilk ifade bu. Kaşları kalkık, ağzı orantısız bir gülümsemeyle kıvrılmış, bu da içimin yapış yapış olmasına neden oluyor.

Yutkunuyorum.

Tanrım, nasıl oluyor da eskisinden daha çarpıcı olabiliyor?

Ay ışığı mı? Yoksa *onu* artık yiyecek olarak gören açlıktan acınası benliğim mi?

PomPom ve BonBon yemekleriyle o kadar meşguller ki hayatımın en utanç verici anını yaşadığımı fark etmiyorlar bile - muhtemelen hayatımın geri kalanında *asla* yaşayamayacağım bir an. Kıçımın ana karakter enerjisi. İşlerin gidişatına bakılırsa daha çok sınıf palyaçosu enerjisi gibi.

Ona suçlu bir gülümseme vermeden önce kolumla ağzımı siliyorum.

Uygun bir cevap düşünürken saniyeler geçiyor, ama zavallı aç beynim söyleyecek en az uygun şeye karar veriyor.

"Köpekler yemeği çaldı!"

OceanofPDF.com

IO

"T Köpekler, ha?" Bana kaşlarını kaldırdı.

"Evet."

"Beni takip etmenize neden olan şey köpekler miydi?" diye soruyor.

"Uhm, evet? Sizinle sadece kısa bir süre tanıştılar ama büyük hayranlarız. Çok, çok büyük hayranlar."

"Anlıyorum." Başını salladı. Elinde hâlâ et var ve onu takip etmek için uydurduğum zavallı bahaneyle dikkati dağılmışken etin geri kalanını kapıp ağzıma tıkıyorum. En azından bu şekilde, beni kaldırıma atsa bile, karnım en azından doycak.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

Hızlı hızlı çiğniyorum, kollarım şimdiden PomPom ve BonBon'u arıyor, gerekirse dışarı fırlamak için - gerçi bunun bir faydası olmazdı. Kara bulutları var! Eminim bana yetişecektir. Ama belki de bu berbat girişim için bana bonus puan verir.

"Daha fazla et var. Çalılıklarda saklanmak zorunda değilsiniz."

Ona en iyi köpek yavrusu bakışımı atmadan önce yemeğin son kısmını da yutuyorum.

"Bana daha fazlasını mı vereceksin?"

Her ihtimale karşı kirpiklerimi de kırıştırıyorum. Bana başını sallıyor ve arkasını dönüyor.

Ateşe geri dönerken "Gel," diye sesleniyor.

Bu önemli fırsatı kaçırmak istemediğim için PomPom ve BonBon'u alıp onun peşinden gidiyorum. Ben otururken ikisinin de görüş alanım içinde oynamasına izin veriyorum.

onun yanında, ateşin yanında.

Onayını beklemeden dalıyorum ve kuş leşinden biraz daha et çekiyorum.

"Büyük, kötü erkek arkadaşının şimdiye kadar senin için gelmiş olacağını düşünmüştüm," diye ekliyor tembel bir sesle, beni incelemek için arkasına yaslanarak.

İşte o anda yemeğimi yavaşlatıyorum ve görgü kurallarımı hatırlıyorum. Domuz gibi davrandığım için beni dışlamasına izin veremem, değil mi?

"O... meşgul." Bir bahane uydurdum. "Buralarda bir yerlerde kötü şeyler yapıyor. Kötü adamların nasıl olduğunu bilirsin," diye ekliyorum gergin bir şekilde, elimi sallayarak. "Her zaman yapacakları bir sonraki ahlaki açıdan sorgulanabilir şeyi ararlar."

Gerginliğim ortaya çıktı. Hiç iyi değil. "Yani onun yerine beni takip etmeye mi karar verdin?" diye soruyor, eğlenerek.

PomPom onun yanına geldi, kucağına oturmadan önce ellerini kokluyor. O buna aldırmıyor gibi görünüyor. Aslında, o hınzır gözleriyle bana bakmaya devam ederken dalgın bir şekilde onu okşuyor.

"Ah, şey..." Mırıldanıyorum.

Lanet olsun! Neden PomPom'a iyi davranmak zorunda? Şimdi bu onu bin kat daha çekici yapıyor.

Gözlerim ellerine kayıyor. Büyük, erkeksi ellerine. Yutkunuyorum.

"Beni kurtardığın için sana doğru dürüst teşekkür etmedim. . Beni kurtardın

Ve size teşekkür ediyorum."

Salak!

"Şimdi bana teşekkür ettiniz. Bizi ödeşmiş say."

Kalkmaya ve muhtemelen gitmeye hazırlanırken PomPom'u yanına koyuyor. Tekrar.

Panikledim.

"Bekle! Bekle! Tek sebep bu değil."

Durdu. Başını yana eğip açıklamamı bekliyor.

"Burada kimseyi tanımıyorum. Aptal Jocelyn ve psikopat Damien dışında, ama bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz gördük. Eve dönmeme yardım edebileceklerini düşünmüştüm ama bunun yerine beni her ne pagan ayini yapıyorlarsa ona kurban etmeye karar verdiler."

"Ev mi?" diye soruyor.

Ona yaklaşırken hararetle başımı sallıyorum.

"Bana inanmayabilirsiniz ama ben bu dünyadan değilim. Buraya nasıl geldiğimi bile bilmiyorum. Bir an odamdaydım, sonra Akkaya'da bir tarladaydım, sonra belalı bir köye rastladım ve neredeyse ölüyordum, sonra o sinir bozucu askerler beni yakaladı ve neredeyse yine ölüyordum." Derin bir i  çektim. "İki gündür *neredeyse ölüyordum*, hiç dinlenemedim!"

"Başka bir dünya mı dedin?" Gözlerini bana dikti. "Hmm..." Parmağını düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor. "Bu mantıklı."

"Mantıklı olan ne?" Aniden sordum.

"Tuhaf tavırların." Kıkırdıyor. "Gerçekten de tuhaf birisin," diye düşünüyor, neredeyse kendi kendine.

"Yani bana inanıyor musun?"

"Akkaya sözde aracı bir diyardır. Diğer dünyalara açılan sayısız portala ev sahipliği yapar" diye bahsediyor.

"Madem bu kadar kolaydı, neden eve dönmeme yardım etmediler? Neden beni öldürmeye ve köpeğimi çalmaya çalışıyorlar? Bunu kim yapar?"  fkeyle soruyorum, öfkem bir kez daha uyandığında başımı sallıyorum.

"O köpeği de  almadın mı?" Başını şu anda benim PomPom'umu kovalayan BonBon'a doğru eğiyor.

"Onu ben *kurtardım*. Arada fark var," diye hayıflanıyorum. "Benimle ve PomPom'la daha mutlu. Artı, birbirlerine *aşıklar*," diyorum gururla.

"Sen  yle diyorsan."

Gülüyor. G z kırpıyorum.

"Benimle alay mı ediyorsun?"

Yine mi?

"Sizinle alay etmek bana düşmez. Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

Gözlerimi ona diktim.

"Aptal Jocelyn'in tarafını tutuyor , değil mi?"

"Tabii ki hayır. O kadından ben de en az senin kadar hoşlanmıyorum. Belki daha fazla." Omuz silkiyor. "Köpeği onun pençesinden kurtarmış olabilirsin ama gerçek şu ki, onu yapmakla su ladığın şeyin aynısını sen de yaptın, bu da ikiye zl l k."

Ona kaşlarımı  atıyorum.

"Her zaman böyle... bilgiçlik taslar mısınız?"

"Daha kapsamlı bir bakış açısı sağlıyor." Kibarca başını sallıyor.

Nefesimin altında kadınlara yakışmayan birkaç küfür mırıldanıyorum ve bu da onun kıkırdamasına neden oluyor.

"Her neyse." Boğazımı temizliyorum. "Gerçek şu ki beni öldürmeye çalıştılar. Kaçmaya ve herkese ne kadar sadist psikopat piçler olduklarını anlatmaya çalıştığım da, bunu *benim* üzerine yıkmaya ve beni Tanrı bilir neyle suçlamaya çalıştılar. Yani, bana baktınız mı? Bir sineği bile incitemem!" Oldukça sinirli bir şekilde haykırıyorum.

"O köpeği sen çaldın," diyor arsızca. "Ve yüzüğümü." Ona sert bir bakış attım.

Gülüyor.

"Ben sadece yüzüğünü çalmaya *çalıştım*. Geri verdim." "Ve parmağımı."

"Ben de senin parmağını geri verdim!"

Sesimin yükseldiğini fark eden PomPom yanıma koşuyor ve ona hırslayarak duruşuna devam ediyor. BonBon da onun işaretini takip edip aynısını yapıyor.

Benim küçük ordum!

Bir kahkaha patlatmadan önce dakikalarca bize bakıyor. "Temiz hava soluyorsun, kadın."

"Benim bir adım var, biliyorsun." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Adım Barbi." "Pekala, Barbi. Beni takip etmenize izin verdiğim için memnunum. "Beni takip etmene izin verdiğim için uzun zamandır bu kadar gülmemiştin."

"Sen... bana *izin mi verdin*?" Skandala uğramış bir şekilde tekrarlıyorum. "Pek de sessiz değildin." Gülümsüyor.

"Ne? Çok sessizdim."

"Size yüksek sesle düşündüğünüzü söyleyen oldu mu? Çünkü siz öyle düşünüyorsunuz. Bunu dinlemek oldukça eğlenceliydi."

Aval aval ona baktım ve yavaş yavaş anladım. Nehirde durdu çünkü kokmuş derim için endişeleniyordum. Yiyecek getirdi çünkü ben açlıktan ölüyordum. Yemeği çalmama *izin verdi*.

Kalbim göğsümde daha da büyürken öfkem eriyip gidiyor. Yanaklarım ısınıyor ve bunun nedeni ateşe olan yakınlığım değil. Hayır, hepsi onun yüzünden.

Birden başka tarafa baktım.

"Oh," diye mırıldandım. "Teşekkür."

Bana başını sallıyor ve bir şey söylemek yerine elime bir parça et daha koyuyor.

Kalbim. O kadar büyük ki patlamak üzere.

Bir parça et yerken gözlerimi ona çeviriyorum ve minnettarlığımı göstermeye çalışıyorum.

"Adın ne senin? Bana hiç söylemedin."

"Hiç sormadın ki." Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

Böyle gülümsediğinde daha da nefes kesici oluyor ve eskisi kadar korkutucu değil. Tanrım, onu günlerce izleyebilirim.

Yaklaşıyorum.

"Ee? Senin adın ne?" Etten bir ısırık daha alarak soruyorum.

Dönüyor, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta.

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben nefes almayı unutuyorum. Gerçekten de nefes almayı *unutuyorum*, öyle ki boğulmamak için büyük bir yudum hava almam gerekiyor. Bu da sonunda yemeğimde boğulmama neden oluyor. Eğer o zaman utandıysam, kontrol edilemeyen hıçkırıklar beni ele geçirdiğinde başımı kuma gömmek üzereyim.

Gözlerim açılıyor ve elimi ağzıma götürüyorum.

Yine de sesler oldukça yüksek ve dikkat dağıtıcı olduğu için boşuna.

"Ben domuz değilim, yemin ederim." *Hiccup*. "Sadece acıkmıştım ve..." *Hiccup*. "Sanırım çok hızlı yedim." *Hiccup*. "Ama sana söz veriyorum, bundan daha iyi davranışlarım var." *Hiccup*. "Beni yemeğe götürseydin, seni utandırmazdım ve-"

"Nykander," diye kesti. "Benim adım Nykander."

Ve beni daha da bayıltmak için önünde bir sürahi su cisimleştirip bana uzatıyor.

"Bu yardımcı olacaktır."

Oh, Nykander. Keşke bilseydin... Kendine ömür boyu sürecek bir takipçi buldun.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum ve hıçkırık sakinleşene kadar büyük yudumlar alıyorum. Belki de yemek yemeyi yavaşlatmalıyım. İhtiyacım olan son şey bu zavallı adamı hasta etmek ve onu benden tamamen soğutmak.

Ben sakinleştikten sonra "Hangi dünyadansın?" diye soruyor. "Hmm. Biz ona Dünya diyoruz, gerçi senin onu tanıyacağından emin değilim. isim."

"Dünya mı?" diye düşünür. "Oh, anlıyorum. Anthropa. Bilmem gerekirdi. Ne de olsa insansın."

"Anthropa?"

"Sizin dünyanız yabancılar tarafından böyle adlandırılıyor. Orada birkaç kez bulundum. Güzel manzaralar. Korkunç insanlar." Başını sallar.

"Benim dünyama mı gittin?" Göz kırıyorum. Başını salladı.

"Yine de uzun zaman oldu. Bazı şeylerin değiştiğini varsayıyorum" diye diplomatik bir şekilde ekliyor.

"O kadar da değil." Omuz silkiyorum. "İnsanlar hâlâ berbat."

Kaşları havaya kalkıyor, dudaklarına benim dudaklarımın yansıttığı gülümseme geliyor. "Damien'in sana özellikle sorduğu bir şey var mıydı? dünya?"

"Ona tarif etmemi istedi. Gerçi nüfustan çok etkilenmiş görünüyordu, ki bu konuda onu suçlayamam. Neredeyse sekiz milyar insanımız var ve sayılar artmaya devam ediyor."

Donup kalıyor, gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor usulca, dalgın dalgın uzaklara bakarak. "Sağlık hizmetimiz onları da şaşırttı," diye ekliyorum.

"Ha?"

"Yani, en son teknolojiye sahibiz ve neredeyse her hastalığı tedavi edebiliyoruz," diye saçmalamaya devam ediyorum. "Akkaya nüfusunun yarısının bu vebadan öldüğünü düşünürsek, neden bununla ilgilendiklerini anlayabiliyorum. Belki de benim dünyamdaki sağlık hizmetlerinin vebanın tedavisine yardımcı olup olamayacağını merak ediyorlardır."

"İkinci kez vebadan bahsediyorsun. Sen neden bahsediyorsun?"

Duruyorum, dönüp şok içinde ona bakıyorum. "Bilmiyor musun?"

Başını sallıyor.

"Ama... Az önce süper duyuların olduğunu kabul etmedin mi? Ve etrafta ışınlanabiliyorsun? Her şeyin ne durumda olduğunu biliyorsundur."

Kaşlarını çatıyor.

"Soruyorum çünkü neden bahsettiğinizi bilmiyorum. O hücrede kaldığım süre boyunca sadece kendimi hayatta tutmaya yetecek kadar enerji kullandım. Dış dünya hakkında hiçbir şey duymadım."

"Birkaç yıl önce Akkaya'yı bir veba salgını kasıp kavurdu. Duyduğuma göre buna Karanlık Olan sebep olmuş. Damian onu yaraladı ve şimdi iyileşmek için ruhların enerjisini kullanıyor."

Yüzünde sert bir ifade belirir.

Kendini benden uzaklaştırırken nefesinin altından küfrediyor. Karanlık sis onu çevreliyor. Derisinden akararak etrafında koruyucu bir koza oluşturuyor. Etrafta çılgınca hareket eden sisin neredeyse kendine ait bir hayatı var, tıpkı önüne çıkan her şeyi yakmaya çalışan ateşin evcilleşmemiş alevleri gibi.

"Nykander? İyi misin?" Belirsizce soruyorum.

Karanlık aniden dağılıyor.

Bir kez göz kırpmıyor. İki kere.

"Karanlık Olan'ı mı *kastediyorsun*?" Kaşlarını kaldırıyor, önceki karanlık atmosfer tamamen yok olmuş.

"Ah...evet..." Gözlerim açıldı. "Herkesin korktuğu kötü adam. Ama görüyorsun, o kötü ama o kadar da kötü *değil*. Onu tanıdığınızda iyi bir adamdır. Kitlese bir salgına neden olmaz. Sadece insanlar beni tehdit ederse tabii..."

"Çünkü sen onun karanlığının ışığıydın," diyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor.

"Kesinlikle. Ben onun kalbiyim," diye gururla ilan ediyorum. "Biri bana zarar verirse, elbette bir vebaya neden olur. Ama bunun dışında sakın biri. Eğer bir şey varsa, bahse girerim o psikopat Damien'ın bununla bir ilgisi vardır."

Çenesini avucuna dayayarak bana bakarken eğlenerek bir gülümseme takınıyor.

"Karanlık Olan'dan çok övgüyle bahsediyorsun," diye belirtiyor.

"Evet, o..." Az önce aşkımın önünde kendimi kullanılamaz hale getirdiğimi fark edince ağzımı kapatıyorum. Lanet olsun! Bana zarar verebilecek bir mumya olduğunu düşündüğümde bu küçük yalan işe yarayabilirdi, ama şimdi onun ruh eşim olduğunu fark ettiğime göre, *yeni* bir yalan bulmam gerekiyor.

"Ne yazık ki benden ayrıldı." Boğazımı temizleyip iç çekiyormuş gibi yapıyorum. "Şimdi mi?"

Başımı salladım.

"Hücreden kaçtıktan sonra benden ayrıldı. Telepatik olarak. Çünkü o çok fazla gücü olan güçlü bir kötü adam, biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum." Sempatik bir şekilde başını sallıyor. "Ama sen onun kalbi olduğunu söylememiş miydin?"

"İşte tam da bu *yüzden*!" Hayal gücüm yeni fikirlerle dolup taşarken patladım. "Herkes tarafından sağda solda avlanan büyük, kötü bir adam olduğunu biliyor. Beni tehlikeye atmak istemiyor, bu yüzden gitmeme izin vermeye karar verdi." İç çekiyormuş gibi yapıyorum. "Bana mutluluğu başka bir yerde bulmamı söyledi, onunla olmasa bile. Çünkü o böyle iyi biri ama sadece bana karşı. Şimdi bir sonraki kötü macerasına doğru yola çıktı."

"Hm." Dilini dişlerine vuruyor. "Kalbini bırakırsa o kadar da kötü biri sayılmaz, değil mi? Eğer ben olsaydım, ve ben böyle bir

Kötü adam, dişimle arama hiçbir şeyin girmesine izin vermem," belirtiyor gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Burası aniden ısındı mı? O derin sesiyle '*kadınım*' dedi.

S.W.O.O.N.

"O farklı türde bir kötü adam," diye açıklama yapmaya çabalıyorum, yanaklarıma tırmanan kızarıklığı fark etmemesi için dua ediyorum. Kafamı allak bullak ediyor - zaten önceden de biraz kafam çalışmıyor değildi. Ama şimdi bin tane daha yalan uydurmak bir yana, zar zor işlevimi yerine getirebiliyorum! "O yanlış anlaşılmış bir tip, herkese kötü görünebilir ama aslında altın gibi bir kalbi var. Çünkü öyle," diye kekeliyorum. "Kötü biri ama *o kadar da* kötü değil. Bazen bir hayvan barınağında gönüllü olarak çalışıyor. Ben ve PomPom sayesinde, görüyorsunuz. Onu dönüştürdük ve şimdi kendini geliştirme yolunda ilerliyor..."

Bana yaklaşırken alçak bir sesle "Yine o şeyi yapıyorsun," diyor.

Hızla göz kırpiyorum.

"Ne şeyi?" Fısıldıyorum, aniden mesafenin her geçen saniye daraldığının farkına varıyorum. Kalbim bu kadar gerilimi kaldıramıyor. Her kalp atışının davulu kulaklarımda gürültülü bir yankı yapıyor. Ter alnımda birikiyor, şakaklarımdan aşağı damlıyor.

Çok yaklaştı.

Aman Tanrım! *Çok* yaklaştı.

" konuşuyorsun." Ağzının köşesi yukarı doğru çekildi.

Gözlerim yavaşça yukarıya, dudaklarının karşı konulmaz kıvrımından beni kısıvrak yakalayan o büyüleyici gözlere doğru hareket ediyor.

Yutkunuyorum. Sert.

"Gergin misin Barbi?" diye soruyor, derin sesi üzerime çöküyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Gergin mi? Ben mi? Neden gergin olayım ki? Ben sakinim, *çok* sakinim" diye mırıldanıyorum.

"Hm," diye düşünüyor, alt dudağını

ısıyor. Tanrım! Lütfen beni *hemen* al!

Dişleri düz, beyaz ve kesinlikle mükemmel. Ve ben güzel dişlere bayılırım.

"Bundan emin misin?" "Kesinlikle eminim. Eminim."

Kendimi zihinsel olarak azarlarken utanç içinde gözlerimi kapatıyorum. Gaf üstüne gaf. Toplum içine çıkmaya uygun değilim. Herkesin bana gülmesine şaşmamalı. Ben yürüyen bir felaketim.

Kahkahası kulaklarıma ulaşıyor ve gözlerimi yavaşça açtığımda, benden uzaktaki yerine geri döndüğünü görüyorum.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

"Nasıl daha iyi yalan söyleneceğini öğrenmelisin Barbi." Ses tonundaki ani değişim karşısında gözlerimi kırptırdım.

Ayağa kalkar ve kıyafetlerini düzeltir.

"Yemeğin geri kalanını alabilirsin. Dağın yukarısına doğru giderseniz, sizi Anthropa'ya geri götürecek bir geçit bulacaksınız."

Beni kovuyor.

Aynen böyle.

"Ama-"

"Onu tanımak zor olmayacak. Mavi olmalı..." portala nasıl ulaşacağımı anlatmaya devam ediyor ve yirmi dört saat önce ihtiyacım olan tek şey buyken, artık durum böyle değil. Sonunda hayatımın macerasına atılmak üzereyken nasıl geri dönebilirim? Artık maceralar, sihir ve gerçek aşk hakkında *okumak* zorunda değilim. Bunları *yaşayacağım*.

Ayrıca, evde beni sıra dışı bir şey beklemiyor.

Onunla göz hizasına gelmek için ayağa kalkarken kararlı bir şekilde "Eve gitmek istemiyorum," diyorum. Tamam, onun yarısı kadar olduğumu düşünürsek bu biraz abartılı olabilir. Ama ellerimi kalçalarıma koyuyorum ve gözlerinin içine bakarak şöyle diyorum. "Ben de seninle geliyorum."

Yüzündeki eğlence azalıyor.

Sessizlik bizi dakikalarca kuşatıyor. Sadece ateşin çıtırtısı ve köpeklerin havlaması var.

"Peki nereye gittiğimi düşünüyorsun?" diye sorar alçak ve ölçülü bir ses tonuyla. "Bilmiyorum. Ama senin gittiğin yer benim için tek başıma yola çıkmaktan çok daha güvenli. Sen güçlüsün. Beni koruyabilirsin," diye itiraf ediyorum utanmadan. "Endişelenmemiz gereken veba var, ayrıca psikopat

Damien ve çevresi de var. İkimiz de kaçtığımızdan beri, bütün Kıta zaten bizi arıyor. Bu yüzden işimi şansa bırakmayacağım." "Acil olarak

ilgilenmem gereken kendi görevim var," diye ekliyor gergin bir şekilde. "Bir insandan sorumlu

olamam." Kalbim küt küt atıyor. Tekrar.

Omuzlarım dikleşerek ona bakıyorum. Ne beklediğimden emin olmasam da hayal kırıklığı içimde sekiyor. Hayallerim yavaşça paramparça oluyor ve en başta bu hayallere sahip olduğum için kendime kızıyorum.

"Benden daha mı önemli?" Beni duymasını istemeyerek fısıldıyorum.

Aptal, aptal kız.

Kitaplar ve gerçek hayat birbirine karışmaz.

Yüz ifadesi aniden değişiyor. Artık önceki şakacı, biraz da çapkın adam değil, karşımdaki adam karanlık bir enerji yayıyor. Havadaki değişimi hissetmem için karanlık sisinin cisimleşmesi gerekmiyor. Yüzü yeniden ifadesizleşiyor, gözleri beni ürpertici bir soğuklukla süzerken dudakları acımasız bir çizgiye oturuyor.

"Genç ve aptalsın, Barbi. Dünyanın senin gibi bir kıza neler yapabileceği hakkında hiçbir fikrin yok," diye gürlüyerek bir adım öne çıkıyor. Geriye doğru yalpalıyorum, ama yerimde duruyorum - istediğim son şey beni zayıf görmesi. "Buraya tesadüfen gelmiş olabilirsin ama kutsal ya da kutsal olmayan tüm tanrılarına şükretmelisin ki küçük, sakın evine geri dönme ve küçük, sakın bir hayat yaşama şansın var."

"Sen... Sen sadece beni korkutmaya çalışıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirliyor. Ama gözlerine ulaşmıyor. "İşe yarıyor mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, yine de vücudumu bir titreme kaplıyor. Kalbim göğsümde hızla çarpıyor, ama kendime beni korkutan şeyin onun yoğun tavrı değil, sadece yakınlığı olduğunu söylüyorum.

"Öyle olmalı, Barbi. Olmalı." Sırıttıyor. "Görünüşe göre seni şımartmakla hata etmişim." Biçimi ince, önsezili bir çizgi.

"Hayır, ben-"

"O portala gideceksin ve Anthropa'ya geri döneceksin. Anlaşıldı mı?" Sesinde büyüleyici bir nitelik var, ancak tehdit ve ceza vaadiyle dolu bir ses.

Başımı tekrar sallıyorum.

"Beni bırakırsan yine peşinden gelirim," diyorum meydan okurcasına. Bir adım öne çıkıyor.

Sırtım bir ağacın sert gövdesine çarpıyor ve bana hiçbir kaçış yolu bırakmıyor. Yavaşça başımı kaldırdığımda dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle beni izlediğini görüyorum.

"İşte burada yanılıyorsunuz. Beni takip etmene *izin verdim*. Bu bir daha olmayacak," diye alaycı bir şekilde belirtiyor.

"Yani bu kadar mı? Beni tek başıma mı bırakacaksın? Ya geçide giderken başıma bir şey gelirse? Ya psikopat Damien ortaya çıkıp beni öldürmeye karar verdiği için geçide ulaşamazsam? Benim ölümüm vicdanını sızlatacak..."

Avucunu yüzümün hemen yanındaki gövdeye dayarken eğlenen bir kaşını kaldırıyor. Eğiliyor, nefesi bir jilet kadar uzakta.

"Vicdanım olduğunu mu düşünüyorsun?" "Ne?" Hızla göz kırpmıyorum.

"Şöyle söyleyeyim, *Barbi*. Sen, kendimi eğlendirecek bir şey bulamadığım yıllardan sonra kısa bir süreliğine dikkatimi dağıttın. Ne daha fazlası, ne daha azı. Gerçi şimdi bunun bir hata olduğunu anlıyorum."

"Sen... Sen yanıyorsun." Yutkunuyorum. "Sen iyisin. *Bana* karşı iyiydin. O korkunç Ivan'ı öldürdün. PomPom'umu kurtardın, bana yemek ve su verdin ve-"

"Güzel..." diye tekrarlıyor, aniden kahkahalara boğuluyor. "Güzel. *Hoş* olduğumu söylüyorsun..."

"*Bana*. Bana iyi davrandın. Bu yüzden peşine takılmama izin vererek iyi davranmaya devam edebilirsin ve ben de seni biraz daha eğlendirebilirim. Belki sana daha fazla kan bile verebilirim," diye kekeleyerek elbisemin yakasını çekip boynumu ortaya çıkarıyorum. "Kanımı seviyorsun, değil mi? Sana daha fazlasını verebilirim."

"Peki bana başka ne vereceksin?" "Ne?" Göz kırpmıyorum.

"Bana kanını ve başka ne vereceksin?"

"I-" Dudaklarımı yalıyorum. "Başka ne istiyorsun? Şarkı söyleyebilirim ama çok iyi değil. Pek hoşuna gitmeyebilir ama eğlenceli olabilir. PomPom'umla bir dans rutini de yapabilirim, ama sanırım BonBon'a da öğretmeliyim ki kendini dışlanmış hissetmesin ve bu biraz zaman alabilir, ama size söz veriyorum bu *çok* eğlenceli. Bunun için ödüller kazandık ve-"

"Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye sözümü kesti. "Benim için şarkı söyleyip dans mı edeceksin?"

"Ve sana kan vereceğim," diye fısıldıyorum.

"Ve bana kan ver," diye tekrarlıyor, sesi ironiyle gölgeleniyor. "Başka?"

"Uhm, başka ne istiyorsun?"

Dudakları tehlikeli bir gülümsemeye kıvrılıyor. "Sormak zorunda mısın?"

Rahatsızca yutkunuyorum. Her şey yanlış gidiyor ve bunun pek çok sebebi var. Tanrım, onun hakkında gerçekten yanılmış mıyım? O da başka bir Ivan mı?

"İma ettiğin şey uygunsuz," diye boğuluyorum, bakışlarımı kaçırarak.

Göğsüm aniden *çok* sıkışıyor, nefesim daralıyor.

"Öyle mi? Neden?" diye soruyor tembelce, sıcak nefesi yanağımı okşayana kadar eğiliyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Eski erkek arkadaşım, Karanlık Olan, buna *çok* kızardı. Paylaşmayı sevmez. Ayrılmış olabiliriz ama bu dudakların başka bir erkeğe yaklaşmasını istemiyor. Eğer bir şey denersen, ortaya çıkıp seni mumya tozuna dönüştürebilir - teknik olarak mumya olmasan bile. Ama o *kadar* güçlü," diye nefes nefese konuşuyorum, panik içinde kelime kusuyorum.

Birkaç saniye cevap vermiyor. Sonsuzluk gibi gelen saniyeler. Sonra gülüyor.

Alnını sol omzuma yaslıyor ve gülüyor. Titreşimler bedenime yayılıyor, özlem ve korkunun paradoksal bir karışımını yaratıyor.

Sonunda benimle alay edercesine gülmeyi bitirdiğinde -çünkü dürüst olalım, benimle *birlikte* gülmüyor- geri çekiliyor.

Benden bir adım uzaklaşıyor ve yüz ifadesi göğsümde yeni bir korku yaratıyor.

Boş.

Karanlık.

Ateşin gölgeleri yüzünün bir tarafında uğursuzca oynasırken, diğer tarafını gizemle örtüyor. Ağzının bir köşesi alaycı bir şekilde kalkmış, beni bütünüyle yutmakla tehdit eden kurt gibi bir gülümseme.

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm tatlım ama ben ne yanlış anlaşılmış bir kötü adamım ne de bir *kalbim* var," diye alaycı bir şekilde söylendi. "Bahsettiğin vebaya neden olmamış olabilirim ama beni suçladıkları diğer her şeyi yaptım."

Şok içinde ona bakarken gözlerim açılıyor.

"Sen... Ama... Sen olamazsın... O öldü..." Kekeliyorum. Utanç, mahcubiyet ve küçük düşme duygusu düzgün bir kelime bile söylememi engelliyor.

"Oh, ama ben hayattayım." Sırıttıyor.

Daha önce onun huzurunda zihinsel olarak birçok kez bayılmış olabilirim, ama onun aslında benim *sahte erkek arkadaşım*, Karanlık Olan olduğunu ilan ettiğinde, ruhum bedenimi terk etmeye karar verdi.

İlk kez -belki de ikinci kez, çünkü daha önce parmağını çaldığımda da olmuştu- bayılıyorum. Ve gevşekçe yere düşüyorum.

Artık neyin gerçek neyin gerçek olmadığını bilemeyecek kadar bilincim gidip geliyor.

Yerde, başım Nykander'ın kalçasına yaslanmış, o da dalgın dalgın bana bakıyor.

Kırpıklarım bir farkındalık titreşimine karşı çırpınıyor. "Seni aptal kız," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Eli yanağımı kavlıyor, başparmağı dairesel hareketlerle tenimi okşuyor.

Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor ve hareket etmeye çalışıyorum.

"Yapma," diye emrediyor ve nedense bedenim ona itaat ediyor.

Gözlerim tamamen açık, uzuvlarımla hissi geri geliyor. Başımın arkasında bir acı yankılanıyor ve saçıma ıslak bir şey yapıyor.

"Bütün planlarımı mahvediyorsun, değil mi Barbi?" Kendi kendine söyleniyor. Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

Dişleri uzuyor ve bileğini ağzına götürerek etini sertçe ısıyor. Ne yapmak istediğini merak edecek zamanım yok çünkü kanlı bileğini dudaklarıma bastırıyor. Kanı ağzıma doluyor, tadı metalik ama garip bir şekilde tatlı.

Vücudum tepki olarak mırıldanıyor ve üzerime hoş bir sakinlik çöküyor.

"Şimdi uyu," diye fısıldıyor. "Düşünebildiğin tek şey ben olana kadar uyu..."

Son sözleri bulanık. Bunları gerçekten söyledi mi yoksa sadece benim hayal gücümün bir ürünü mü bilmiyorum.

Isı göğsümde patlıyor, kalbimin hemen üzerindeki bölgede yoğunlaşıyor.

Ona karşı çırpınıyorum, içimde bir ateş oluşuyor-kemiklerimin derisini yüzmek istememe neden olan bir ateş. Acı dayanılmaz bir kreşendoya ulaşıyor ve ben artık dayanamıyorum.

"Lanet olsun!" Gürleyen sesi ormanın durgunluğunda yankılanıyor. Karanlık, gölgeli dallar etrafımızı sarıyor, ilkel bir dansla çılgınca hareket ediyorlar. Odaklanıp odaklanmıyor, bedenimin etrafında kıvrılıyor ve etime sızıyorlar.

Ama tepki veremeyecek
kadar güçsüzüm.
Uyuyorum.

OceanofPDF.com

II

A Panikle ayağa fırladığımda dudaklarımdan irkilmiş bir nefes uçup gidiyor.

Bu bir kabustu, değil mi? Karanlık Olan'a karşı tek taraflı bir aşk beslemiş olmam mümkün değil. Ve kendimi ona atıp kanımı ona sunamazdım, böylece kötü adam olmaya geri dönebilir ve daha fazla insanı terörize edebilirdi. Hayır, bunu *asla* yapamazdım.

Sonsuz hayal kırıklığıma rağmen, bu bir kabus *değildi*.

Geriye dönüşler zihnimi istila ederken sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Gri buzlu gözler. Keskin elmacık kemikleri. Güçlü çene.

Büyük, erkeksi eller. Nefes alışım yoğunlaşıyor.

Adı... Adının Nykander olduğunu söyledi.

Beni yanına alması için yalvardığımı, onu *eğlendirmek* için yapabileceğim her şeyi anlattığımı hatırlarken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Tanrım... Kendimi nasıl böyle bir palyaçoya dönüştürebildim?

Eski erkek arkadaşım Karanlık Olan paylaşmayı sevmez.

Bu dudakların başka bir erkeğe yaklaşmasını istemiyor.

Bu arada, tüm bu aptalca bildirilerle kendime bir pasta yaparken, gerçek Karanlık Olan bana gizlice gülüyordu.

Şimdi bile midem bu düşünceye isyan ediyor. Ağzımdan çıkan tüm o saçmalıkları hatırladıkça yanaklarım utançtan yanıyor.

Sabahları uyanmasının sebebi benim.

Karanlık ruhunun ışığı.

Bu sözler benimle alay ediyor, tek yapmak istediğim yerde eriyip çıplak gözle görülemeyen küçük bir toz parçacığı haline gelmek olana kadar zihnimde yankılanıyor.

Ancak o zaman bu düşüncelere eşlik eden alaycı kahkahalardan kurtulabilirim.

"Aghhhhh!" Kollarımı ve bacaklarımı ileri geri sallayarak çığlık atıyorum. Yatağın yumuşaklığı oldukça şiddetli ve medeni olmayan patlamalarımın izin veriyor. Ama daha da gerinip başımı ahşap yatak başlığına vurduğumda gerçekliğe geri dönüyorum.

"Ah," diye mırıldanıyorum başımın arkasını ovarken, bir nebze de olsa sakinleşiyorum.

Ona PomPom'umla onun için bir dans gösterisi yapacağımı söylemem yetmiyormuş gibi, bana tüm romantik hayallerimi yerle bir eden müstehcen bir teklifte bulunmak zorunda kaldı.

Onu aklımdan *geçenden* tamamen farklı bir şekilde *eğlendirmemi* istedi. Bana ve köpeklerime iyi davrandığı için onun daha iyi bir adam olduğunu düşündüm.

"Aptal," diye mırıldanıyorum kendi kendime. "Çok aptalca!"

En ufak bir ilgiyi bile ilgi sanırsam olacağı budur. Bu utancı ve daha fazlasını hak ediyorum çünkü kendimi bir aşk romanındaki ana karakter olarak hayal etmek tamamen benim hatamdı. Geriye dönüp baktığımda, aptalca romantik düşüncelerimi hatırladıkça vücudumu bir ürperti sarıyor.

Ve ne için? Uzun boylu, esmer ve yakışıklı olduğu için mi? Milyarlarca insan da öyle ama *o kadar* yakışıklı değil.

Sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. Kendimi daha iyi kavradıktan sonra inceliyorum. Ahşap paneller görüş alanımı dolduruyor. Birkaç adım ötede bir kapı ve her iki yanında içeriye ışık girmesini sağlayan iki pencere var.

Kaşlarımı çatıyorum. Yer tanıdık değil.

Neredeyim ben?

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyorum.

Oda küçük. En fazla iki yüz metre kare.

Zemin ısıtılmış ve odanın içinde çıplak ayakla yürürken ayak parmaklarım memnuniyetle kıvrılıyor. Ayakkabılarımı giymediğimi de o zaman fark ediyorum. Kendime baktığımda, daha önceki kokmuş elbisem yerine temiz pembe bir elbise giydiğimi fark ediyorum. İyi bir önlem olarak koltuk altlarımı kokluyorum ve kendi kendime başımı sallıyorum.

Fena değil. Ben temizim.

Ama bu aynı zamanda Şu soruyu da akla getiriyor. Ben *nasıl* temizim? Ve kıyafetlerimi kim değiştirdi?

Kaşlarımı çatıyorum.

Karanlık Olan, beni soyanın kendisi olmamasını umsa iyi olur yoksa gazabımın tüm gücünü hissedecek. Küçümsenmiş bir Barbi'nin öfkesi cehennemde bile yoktur!

Etrafa bakmaya devam ediyorum. Yan tarafta bir gardırop ve yanında bir sandalye bulunan küçük bir masa var. Arkamda uyuduğum yatak ve yanında küçük bir komodin var. Etrafta hiçbir kişisel eşya ya da bu kulübede birilerinin yaşadığını gösteren herhangi bir şey yok.

Arka tarafta, duş, lavabo ve tuvalet ile donatılmış küçük bir banyoya açılan yarı açık bir kapı bulunmaktadır.

Ama bir şey eksik.

PomPom ve BonBon nerede?

Panik göğsümden kabarıyor ve ön kapıya doğru koşuyorum, kapıyı açıyorum ve köpeklerimi aramaya hazırım.

"Bu da ne..." Düşmemek için kapının pervazına tutunurken gıcırđıyorum. Ayaklarım bir uçurumun üzerinde sallanıyor, kendimi yukarı çekmeye çalışırken ileri geri sallanıyorum.

Bu lanet olası küçük ev, doğrudan bir hendeğe akan bir uçurumun üzerine inşa edilmiş. Yüce Tanrım! Dibini bile göremiyorum.

Sis vadinin her yarığından süzölerek manzaranın çoğunu gizliyor. Uzaktaki birkaç dağ zirvesi tamamen kar ve buzla kaplı; bu durum sadece *çok* yüksek rakımlarda görüldüğü için hiç de rahatlatıcı değil.

"Yardım edin," diye inliyorum. Ellerim yavaşça kayıyor, yerçekimi beni aşağı çekiyor.

Saniyeler akıp gidiyor. Küçük bir dua ederken hayatım gözlerimin önünden geçiyor.

İşte bu kadar.

Bu son.

Tahtayı kavrayamadığım, tırnaklarım kemiğe kadar yıprandığı ve kanadığı için gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Bir sonraki an, düşüyorum.

Düşüşün basıncından kulaklarımda bir vınlama sesi patlıyor.

Anne, baba, özür dilerim. Kötü bir evlat oldum. Beklentilerinizi hiç karşılayamadığım ve sizi hep hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.

PomPom, sana daha iyi için beni affet. Sen de BonBon.
-Tanışmamız kısa sürmüş olsa bile.

Boğazımdan bir çığlık kopuyor, kalbim göğsümde patlama tehlikesi geçirirken kollarım dört bir yana savruluyor.

Sisin içinden yere doğru düşerken pişmanlık duyacak zamanım kalmadı.

Ancak hepsinin üzerinde bir kesinlik vardır.

Beni kurtaracak bir Beyaz Atlı Prens yok.

Beni ararken dünyayı ateşe verecek bir Karanlık Olan yok.

Kitaplar *yalan söyledi*.

Görünürde yeşil bir toprak parçası beliriyor ama yere çakılmadan önce görsel uyarıları değerlendirecek zamanım yok.

Üzerime hücum eden acı dalgasına karşı gözlerimi kırptırıyorum. Sırt üstü yatıyorum, bakışlarım gri tonlu mavi gökyüzüne doğru.

Uzuvlarım garip bir pozisyonda, bir bacağım altımda, diğeri yanlış yöne bükülmüş. Omuzlarım belli bir açıyla bükülmüş ve aşağıya baktığımda gördüğüm kana bakarak kemiğin etten ayrıldığını varsayıyorum.

Derin nefes al.

Ben ölmedim.

Nasıl? Bilmiyorum.

Ama vücudum kesinlikle harap oldu.

Ellerimi hareket ettirmeye çalışıyorum. Acı hayret verici ve kollarımı normal bir pozisyona getirirken yüksek sesle ağlamaktan kendimi alamıyorum. Gerçekten de, derimin içinden çıkıntı yapan birkaç kırık kemik var.

Acıya rağmen kendimi oturur pozisyona getirmeyi başarıyorum.

Zihnimde kafa karışıklığı dönüyor, ama aynı zamanda, kolumu yeterince güçlü bir şekilde sarsarken üzerime yerleşen garip bir sakinlik var, kemikler yerine oturuyor. Aynı şeyi diğeri için de yapıyorum, kolayca yerine oturduklarını görünce şaşırıyorum. Daha da iyisi, deri hiçbir leke kalmayana kadar yavaşça iyileşiyor.

Tuhaf. Ama şikayet etmiyorum.

Dikkatimi bacaklarıma veriyorum. Kollarım iyileşebiliyorsa, bacaklarım da iyileşmeli.

Sağ bacağımı altımdan çekip düz bir şekilde yere koyuyorum ve ağırlığımı kemiklerimin üzerine vererek yeniden hizalanmalarını sağlıyorum. Her nasılsa, bu sorunsuz bir şekilde gerçekleşiyor.

Ne büyüsü bu?

Sol bacak biraz daha zor. Kaval kemiğim ikiye ayrılmış, bir tarafı derimden dışarı çıkmış. Çıkıntılı tarafı diğeriyle birleşene kadar yumrukluyorum. Bir yapboz gibi, tekrar normale dönene kadar -ya da olabildiğim kadarıyla- vücudumu bir araya getiriyorum.

Acı dindikten sonra ayağa kalkıyorum, uzuvlarımı yeniden bütün hissediyorum ama aynı zamanda onları... yabancı hissediyorum. Sanki benimmişler ama artık benim değillermiş gibi.

Derin bir hayal kırıklığı duygusu beni sarıyor - kalbimin göğsümden sökülmesine benzer bir şey. Özlem var. Göğsümün içinde kanayan bir delik, görünmez bir kan akıtıyor.

Neredeyim ben? *Neyim* ben?

Ve nasıl yaşıyorum?

Bin metreden fazla bir mesafeden düştüm. Tüm hesaplara göre, sadece ölmüş olmam değil, benden geriye sağlam çok az şey kalmış olması da gerekirdi. Bunun yerine, işte buradayım. Yaşıyorum. İyileştim.

Nasıl?

Karanlık Olan'dan bir şey mi kaptım? Daha önce kendini iyileştirmişti, değil mi? Ona parmağını geri verdiğimde, parmağı hemen eline . Beni ısırduğunda boynumdaki yaralar da iyileşti. Onun bununla bir ilgisi var mı?

Ama onu düşündükçe kalbime bir sızı saplanıyor. Onun anısı neden bu kadar dokunaklı? Daha önce yaptıklarımın utanır, tüm o aptalca etkileşimleri unutmak için kendimi zorlarken, şimdi onları zihnimde sürekli yeniden oynatıyorum -neredeyse bir şey arıyormuş gibi ama *ne olduğunu* bilmeden.

O nefret dolu bir adam. *O baştan çıkarıcı bir adam.*

Başımı kendime doğru sallıyorum. Kes şunu, Barbi! Daha iyisini hak ediyorsun!

Senin için dünyayı yakacak *gerçek* bir kötü adamı hak ediyorsun, uçurumdan düşmene izin verecek birini değil.

İşte bu ! Karanlık Olan Bay Nykander benim için kötü adam *değil*.

Amaçsızca dolaşarak ve kendi kötü adamımı nasıl bulup eğiteceğim gibi daha aptalca şeyler düşünerek yoluma devam ediyorum.

Yürümeye devam ederken kendi kendime kıkırdıyorum. Hâlâ Akkaya'da mıyım? Merak ediyorum.

O kulübeye erişilebilir bir giriş yoktu, bu yüzden tek mantıklı açıklama, belli birinin beni oraya götürmüş olması gerektiği idi.

Ama neden?

Madem Akkaya'da konusunda bu kadar sıkıntılıydı, neden beni geçide götürüp kendi dünyama geri getirmedi?

Yoksa ben zaten kendi dünyamdayım ve kulübe de geçidin beni götürdüğü yer mi? O zaman köpeklerim ne olacak? PomPom ve BonBon nerede?

Kesik kesik nefes alıyorum. Çok fazla soru, çok az cevap.

Elbisem kanla lekelenmiş. Tenim de öyle.

Yürüyen bir kabus gibi görünüyorum.

"En azından etrafta ne kadar düştüğümü görecektir kimse yok," diye mırıldanıyorum kendi kendime, kendimi küçümsemek kalan tek arkadaşım.

Bir zamanlar pembeydim. Şimdi kıpkırmızıyım.

Manzara sonbaharda hayal ettiğim gibiydi. Dağların arasında yemyeşil bir vadi, önümde uzanan devasa ormanlar. Aynı zamanda yaşamdan da yoksun. Etrafta insan yok, ama daha da şaşırtıcı olanı, hiç hayvan da yok.

Birden durdum.

Derimin hemen altında bir karıncalanma hissi oluşuyor; tüm hücrelerimi birlikte titreştiren bir uğultu. Kalbimin üzerindeki deri yanıyor. Rahatsızlığı hafifletmek için parmaklarımla o bölgeyi ovuyorum ama yanma giderek daha belirgin hale geliyor.

İşte zaman duydum.

"Barbi!"

Gürleyen sesi vadide yankılanıyor, baslar vücudumda yankılanıyor - önceki inancıma ihanet etmeme neden olan yumuşak bir okşama.

Yanık yoğunlaşıyor, canlanıyor ve kalbimin temposunu belirliyor.

Güm. Güm. Güm.

Kulağımda yankılanıyor, görünüşe göre vadide de yankılanıyor.

Uzaklarda yankılanıyor, beni, manzarayı ve dünyayı yıkıyor.

Güm. Güm. Güm.

Yumruğumu kalbimin üzerine vuruyorum. Durmayacak.

Sesi daha da yükselirken Nykander görünür hale gelir. Gökyüzünden aşağı iniyor, vücudu zahmetsizce süzülüyor.

Uçuyor ama kanatları yok. Tıpkı kalbimin şarkı söylemesi gibi, ama telleri yok.

Ağzım kurudu, nabzım kulaklarımda çınlıyor.

O da kan kırmızısı. Tepeden tırnağa kana bulanmış.

"Barbi!" diye sesleniyor ayakları önümde yere değerken.

Kırmızı lekeli elbiseme bakarken gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı. Vücudumda yara olup olmadığını kontrol ediyor, etrafımda dönüyor ve bakışlarında alışılmadık bir endişeyle beni inceliyor.

"Sana ne oldu?" diye soruyor sert bir sesle. Eli kolumda dolaşarak beni kendisine doğru çekiyor.

"Buraya nasıl geldin? Yaralandın mı?"

"Bırak beni," diye bağırarak onu kişisel alanımdan itiyorum. Sadece varlığı bile kalbime bir şeyler yapıyor, o mide ekşimesinin içimdeki yaşamı boğmasına neden oluyor.

"Neren ağrıyor?" Dişlerini gıcırdatıyor, elleri vücudumda bir aşağı bir yukarı hareket ediyor.

"Bırak. Bırak!"

"Hareket etmeyi kes."

"Ben iyiyim. Benim için sahte bir endişe duymana gerek yok, seni tehlikeli Karanlık Olan." Gözlerimi deviriyorum. "Zavallı köylüleri korkutmaya devam et ve beni unut," diye mırıldanıyorum.

Dudaklarını büzüyor.

"Konuşmaya başla, Barbi. Ne oldu? Buraya nasıl düştün?" "Düştüm.

Görünüşe göre düşmeye dayanıklı biriyim." Güldüm.

Bunu komik bulmuyor, gözleri göğsüme dalıyor.

"Buraya bakın bayım," diye bağırıyorum, bir parmağımla çenesini yukarı kaldırıyorum -ya da benden biraz daha uzun olduğu için kaldırmaya çalışıyorum.

"Düştün ve iyisin. Yaralı *değilsin*..." diye kendi kendine düşünür.

"Anlıyorum."

"Ne görüyorsun? Ne görüyorsun?"

Bir şey biliyor mu? Haklı mıydım ve bana bir şekilde bulaştı mı? Belki boynumu ısırduğında tükürüğüyle?

Ugh. İlk kez bir erkeğin dudaklarının bana yaklaşmasına ve enfeksiyon kapmasına izin verme şansına sadece ben sahip olabilirdim.

"Önemli değil. Geri dönelim." Başını sallıyor, kolumdan çekip beni de kendisiyle birlikte sürüklüyor.

Yerimde duruyorum.

"Sizinle hiçbir yere gitmiyorum bayım," diyorum ona.

Bana kaşlarını kaldırarak yarım dönüyor.

"Kısa bir süre önce seni yanımda götürmem için bana yalvarıyordun."

"Benim bir muhakeme hatası." Çenemi yukarı itiyorum. "O zamandan beri yaptığım hatayı anladım."

Gözlerine eğlenen bir parıltı girer.

"Kim olduğumu öğrendiğin için mi?"

"Sanki," diye yüksek sesle homurdanıyorum. "Senin berbat davranışların yüzünden. Görünüşe göre aramızda bir yanlış anlaşılma var." Boğazımı temizliyorum. "Ben sadece yardımın için minnettarım. Aramızda uygunsuz bir şey olmayacak. Aslında, artık ikimiz de kendi yollarımıza gidebiliriz."

"Öyle mi?"

İkna olmuş gibi görünmüyor.

"Evet. Kesinlikle uyuşmuyoruz. Ve önceki iddialarımla ilgili olarak," sertçe yutkunuyorum, utanç bir kez daha beni ağzına kadar dolduruyor. "Lütfen Karanlık Olan hakkında söylediklerimi dikkate almayın. Bu sadece bir savunma mekanizmasıydı, biliyorsunuz. Ne de olsa ben yabancı bir dünyada savunmasız bir kıyım. Benim masum yalanlarım sadece kötü adamları kötü şeyler yapmaktan caydırmak içindi."

Dudakları eğlenen bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor - içimi titreten bir gülümseme.

Hayır! Onun yakışıklılığının beni cezbetmesine izin veremem. Hormonlarını kontrol altına al, Barbi!

"Masum yalanlar mı? Bunların yıkıcı yalanlar olduğu söylenebilir," diye

. "Ne?" Gözlerimi kırıştıyorum.

Bir adım daha yaklaşıyor. Ayakkabıları çıplak ayaklarımla buluşuyor.

Alt dudağımı kemirirken başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Korumam gereken bir itibarım var. İnsanlar bir *kalbim* olduğunu öğrenirlerse ne derler?"

Kırpıklarım titriyor. Boynuma bir kızarıklık yayılıyor.

"Peki." Dudaklarımı yalıyorum. "Bunu psikopat Damien'la konuşmalısın," diye kekeliyorum. "Herkes Karanlık Olan'ın sevgilisi olduğumu söyleyen oydu. Ben sadece bundan yararlandım."

Gülüyor.

"Sanırım beni eğlendirmene izin verebilirim, Barbi." Kendi kendine başını sallıyor. Gözlerim açılıyor.

"Cehenneme kadar yolun var," diye . "Sen..." Parmağımı göğsüne sokuyorum. "Sen..."

"Evet?"

"Sen *kötü* bir adamsın ve ben kötü adamlarla eğlenmem," diye ekliyorum hışımla. "Şimdi bana köpeklerimin nerede olduğunu söyle ve yollarımızı ayıralım."

Bebeklerimi geri aldığımda, tüm bu olanları geride bırakabilirim. Artık utanmak ve kendimi soytarı gibi göstermek yok. Bu *kötü adam* ne kadar yakışıklı ya da çekici olursa olsun, kesinlikle bana göre değil. Artıklar için yalvarmayacağım ve bir anlık ilgi için haysiyetimi ayaklar altına almayacağım.

"Kulübedeler," diye yavaşça cevap verdi, buz gibi gözleri bir parça sıcaklıkla yarı erimişti.

"Güzel. Beni onlara götür ve geçide nasıl ulaşacağımı söyle. Eve dönüş yolunu bulacağım."

Yanından geçip kulübenin bulunduğu dağa doğru ilerliyorum. Yerinden kıpırdamadığını, bakışlarının bulanık ve çelişkili olduğunu fark etmem sadece birkaç adımımı alıyor.

"Korkarım bu artık mümkün değil," diye yavaşça konuşuyor. "Ne demek istiyorsun?" Skandala uğramış bir şekilde soruyorum.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür.

"Bir dağdan düşün Barbi. Neden hâlâ tek parça olduğunu merak etmiyor musun?" diye soruyor tembelce.

Duruyorum.

Gözlerine bakarken, sorusuna nasıl cevap vereceğimden emin olamadan bakışlarını tutuyorum. Merak *ediyorum*. Aynı zamanda cevaptan da korkuyorum.

"Senden bir şey kapmış olmalıyım," diye mırıldanıyorum. Avucunu yukarı kaldırarak küçük bir bıçak çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Kendini kes," diye talimat veriyor.

"Ne? Deli misin sen?"

"Kes kendini, Barbi," diye tekrarlıyor, yaklaşarak. Elimi tutup bıçağın sapına doluyor ve bıçağı açık avucuma yerleştiriyor.

"Uhm, Bay Karanlık Olan, erm, Nykander... Belki bunu etrafta keskin nesneler olmadan tartışabiliriz... Eminim bir anlayışa varabiliriz ve..." Gergin bir şekilde mırıldanıyorum.

Beni dinlemiyor. Bunun yerine, bıçağı derime bastırarak sol avucumun iç kısmında düz bir çizgi oluşturuyor.

Acıyla inledim. Beni serbest bırakıyor ve yüzümde şok ve böyle bir şey yaptığı için incinmişlik karışımı bir ifadeyle sendeleyerek geri çekiliyorum.

Ama sonra kendi sol avucunu kaldırır.

Aynı çizgi onun bedeninde de belirdi, benimkini yansıtıyordu.

Ama tam görüldüğü gibi kapanmaya başlar. Kan durur ve etler birbirine yapışır. Ve onun yarası iyileştikçe, benimki de iyileşiyor.

Şok içinde avucuma bakıyorum. Sadece kan lekeleri kalmış ama yara yok. "Nasıl? Bana neler oluyor..." Fısıldıyorum.

Benim kesiğim onun avucunda belirdi ve onunki iyileşince benimki de iyileşti.

Bıçağı alıp tekrar kesiyorum, bu sefer daha az tesadüfi bir yeri, yüzümü. Bıçak yanağıma saplanıyor ve onu aşağı çekerken dişlerimi sıkıyorum. Gözlerim onun yüzüne sabitlenmişti. Aynı kesik onun yanağında da görünüyor. Ben derimi kestikçe onunki de kesiliyor -her ne kadar hasara neden olacak bir bıçak olmasa da.

Vücuduma ne yaparsam onunkine de aynısını yapıyorum.

Bedenim şok içinde donup kalıyor. Bıçak yere düşüyor ve ben şaşkınlıkla onun kesiğinin ve benimkinin de tamamen iyileşmesini izliyorum.

Birbirimize bakıyoruz. Onun yüzünde ciddi bir ifade var; benimkinde ise inançsızlık.

"Sen incindiğinde ben de incindim," diyor bana doğru gelirken unutulmaz bir sesle. "Sen düştüğünde, ayaklarım yere sağlam basmasına rağmen ben de düştüm."

Gözlerim onun kanlı giysilerini tarıyor, kanama izleri alışılmadık bir şekilde benim elbisemdekilere benziyor.

"Anlamıyorum. Yani ben incinirsem sen de mi incineceksin?"

Ama nasıl? Neden? Biz için bir hiçiz."

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirir.

"İfadenize ne kadar katılmak istesem de, korkarım katılamayacağım."

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım. Bana doğru bir adım atıyor.

Yutkunuyorum, onu dikkatle izliyorum.

Elini kaldırırken bakışlarımı tutuyor.

Bir şeyi kanıtlamak için beni tekrar inciteceğini düşünerek gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Ama acı yok. Sadece elbisemin üst kısmını yırtılana kadar çekerken yırtılan malzemenin sesi var.

Nefesim kesiliyor, içgüdüsel olarak kollarımı kendime dolayarak üstümün düşmesini ve beni belden yukarısının çıplak kalmasını engelliyorum.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Keskin bir şekilde talep ediyorum.

Bana cevap vermiyor. Onun yerine kendi gömleğini çekiştiriyor, çıplak göğsünü ortaya çıkarmak için yırtarcasına açarken düğmeleri etrafa uçuşuyor.

Kalbinin üzerinde, sanki kızgın bir demirle etine kazınmış gibi görünen koyu bir iz var. Çoğunlukla düz çizgiler ve keskin açılardan oluşan karmaşık bir tasarım.

Beni kollarımı indirip göğsüme bakmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Kalbimin üzerinde, göğsümün hemen üstünde aynı iz var. Sanki derime yakılmış gibi aynı desenlere ve aynı koyu renge sahip.

de oldu, değil mi?

İşaretin bulunduğu yer bir süredir şiddetli bir şekilde yanıyordu ama ben duygularıma o kadar kapılmışım ki araştıramadım.

"Bu da ne böyle?" Ayaklarımın üzerinde sallanarak ve biraz sersemlemiş hissederek fısıldıyorum.

"Bir çiftleşme işareti," diye cevap veriyor yavaşça, öfkeyle. "Bir ne?"

"Bu benim eşim olduğun anlamına geliyor, Barbi. İstesem de istemesem de artık birbirimize bağlıyız."

OceanofPDF.com

I2

"S Yine mi o?" Ona bön bön bakıyorum. "Biz-"

"Dur." Elimi kaldırdım. "Mantıklı konuşmuyorsun. Nasıl çiftleşebiliriz ki? *Neden?* Anlamıyorum. Kitaplarda çiftleşme bağının tetiklenmesi için insanların en azından birlikte uyuması ya da onları birine sonsuza dek bağlayan sihirli sözcükler söylemesi gerekirdi. Biz ikisini de yapmadık. Peki biz nasıl *çiftleştik*, Nykander?" Ellerimi havaya kaldırarak soruyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor.

"Sizi temin ederim ki kendim için isteyerek seçtiğim şey bu değil," diye mırıldanıyor.

"Tanrım, teşekkür Nykander. Radarınızda bile olmadığımı duyduğuma sevindim." "Alınmanıza gerek yok. Bu sadece gerçek." Omuz silkti.

"Ama *nasıl?* Bu nasıl oldu o zaman?"

"Kan bağı." Dudaklarını büzüyor.

Kaşlarını çatıyorum.

"Zindanda senden beslendim ve dün bayıldıktan sonra kendini yaraladın, ben de seni iyileştirmek için kanımdan birkaç damla verdim. Kan değişimi bağı tetiklemiş olmalı," diye açıklıyor.

"Peki biriyle kan değişimi yaptığınızda bu düzenli olarak oluyor mu?"

"Hayır," diye karanlık bir şekilde cevap veriyor. "Aslına bakarsanız, bu hayatta sadece *bir kez* olur ve çok az insan bu uçsuz bucaksız evrende eşini bulma şansına sahip olduğu için bunun neşeli bir olay olması gerekir."

"Kendimi pek neşeli hissetmiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Oh, inan bana. Ben de sevinçli olmaktan çok uzağım." "O zaman ne yapacağız? Bağımızı nasıl koparabiliriz?" Derin bir nefes alır.

"Bilmiyorum," diye yanıtlıyor sonunda.

Yüzünde çelişkili duygular savaşıyor.

"Benim türüm için gerçek bir çiftleşme kaderin bir lütfudur. İki kişi kanlarını değiş tokuş ettiklerinde ve ilişkilerini tamamladıklarında gerçekleştiği varsayılır. Sanırım ikincisini yapmadığımıza ve yapmayacağımıza göre, bağ sadece yarı yarıya yerine getirilmiş olarak kalır ve bu nedenle iptal edilme şansı vardır."

Beni ne kadar istemediğini kesinlikle *yinelemesi* gerekiyor. Ben de bu yılki, belki de tüm hayatım boyunca reddedilme kotamı doldurduğumu sanıyordum.

"Çok emin görünmüyorsunuz," diye belirtiyorum.

"Dediğim gibi, türümden çok az kişi gerçek eşini buldu," diye alaycı bir şekilde ekliyor.

"Peki bu tür nedir?" Gözlerimi ona dikiyorum. Bakışlarıma karşılık veriyor ama sessiz kalıyor.

"*İnsan* olmadığının farkındayım. Ama nesin sen?"

"Bilmek istediğinden emin misin?" diye soruyor tehlikeli bir şekilde. "Biz çiftleştik, değil mi? Sanırım senin ne olduğunu bilmeyi hak ediyorum." "Sadece zorunluluktan," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Kaba olmak istiyorsan, sen bilirsin." Ona başımı salladım. "Köpeklerimle birlikte kendi dünyama geri döneceğim ve sen de beni ve bu sözde kan bağı unutabilirsin."

"Korkarım bu o kadar kolay değil." Düzensiz bir nefes bırakıyor. "Sen artık benim zayıf noktamsın. Düşmanlarım aramızdaki bağı öğrenirse, bana ulaşmak için seni hedef alacaklardır."

"Elbette," diye mırıldanıyorum. "Peki o zaman ne yapmamızı öneriyorsun?" "Elbette bana eşlik edeceksin. Köpeklere de izin vereceğim." "*İzin* mi vereceksin?" İnanamayarak soruyorum.

"Ayrıca heyecanınızı azaltmanızı isteyeceğim. Gergin olduğunuzda saçmalamaya meyilli olduğunuzu biliyorum, ancak umarım bundan sonra bunu kendinize saklarsınız" diye devam ediyor.

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum.

O... O kim olduğunu sanıyor?

"Doğru. Teşekkür ederim, ama hayır. Ben eve gidiyorum," diyorum ona sırtımı dönüp dağa doğru ilerlerken.

Daha dün beni yanına alması için ona yalvarmaya hazır olduğumu düşününce... Kendi aptallığım karşısında başımı sallıyorum.

Çiftleştiler.

Çiftleştığımızı söylüyor.

Ve şu ana kadar gördüğüm kanıtları göz önünde bulundurduğumda, onun haklı olduğunu söylemeye meyilliyim.

Başka koşullar altında, bunun romantizmin özü düşünürdüm. İki insan sadece kader tarafından birlikte olmak için seçilmekle kalmıyor, aynı zamanda gerçekten de *bir* oluyorlar! Ne kadar havalı değil mi?

Benim durumum hariç, çünkü sadece birbirimizi tanımıyoruz, birbirimizden çok hoşlandığımızdan da emin değilim.

İleri doğru bir adım atıyorum ama önümde belirip yolumu kesiyor. "Bu bir öneri değildi, Barbi. Benimle geleceksin."

"Yoksa?" Çenemi meydan okurcasına yukarı itiyorum.

"Seni yanımda götüreceğim," diyor kayıtsızca, ama gözlerindeki o tehlikeli parıltı bana ne yaptığını çok iyi bildiğini söylüyor - beni tehdit ediyor.

Cadalo!

"Yani bu konuda başka seçeneğim yok mu?" "Hayır," diye cevap veriyor kibarca.

"Ne kadar süre için?"

"Bağımızı geçersiz kılacak bir yol bulana kadar." "*Eğer*. Bunun mümkün olup olmadığını bile bilmiyoruz." Tekrar omuz silkiyor.

"Yani hayatımın geri kalanında seni takip etmemi mi bekliyorsun?"

Başını yana eğiyor.

"Teknik olarak, yaşam gücümü ve yenilenme gücümü ödünç aldığınıza göre hayatınızın geri kalanı sonsuza kadar sürecek. Bir şey değil."

Yavaşça göz kırpıyorum. Sessizliğe gömüldüm. Sadece bir ölümsüze dönüşmüş olabileceğimi söylediği için değil, ölümsüzlük bir bağlayıcı maddeyle birlikte geldiği için -onunla-.

"*Sonsuza* kadar seninle kalacağımı kastetmiyorsun herhalde." Nefesim kesildi.

"Eğer bağımızı geçersiz kılmanın bir yolunu bulamazsak, tam olarak bunu kastediyorum." Bana sert bir bakış attı.

"Ama... Bu adam kaçırmaktır. Ben rıza göstermiyorum! Bana kanını verdiğinde rıza göstermedim ve bu sahte çiftleşmeye, kan bağına ya da adına her ne diyorsanız ona da rıza göstermiyorum," diye patladım. "Ben. Etmiyorum. Rıza Göstermiyorum."

Yüz hatları kararıyor.

Elbisemden sarkan bir parçayı tutarak beni sertçe kendine doğru çekiyor. O buz gibi gözleriyle beni süzerken nefesi yüzüme değiyor.

"Bunu istediğimi mi sanıyorsun?" diye soruyor alçak, uğursuz bir sesle. "Bir daha asla bir dişiye bakmayacağıma yemin ettiğimde lanet olası bir eş istediğimi mi sanıyorsun?"

Kirpiklerim onun hırçın ses tonu karşısında şaşkınlıkla titriyor.

"Sen ortaya çıkıp başıma beladan başka bir şey açmayana kadar o hücrede çürümekten memnundum."

"Bir dakika bekle. Sen ne-"

"O adamı öldürmek için güçlerimi kullanmamın bedelini biliyor musun?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Damien'ın zihnimi kurcalamasına ve değerli bir eşyanın yerini öğrenmesine yetecek kadar uzun süre gardımı indirdim. Tüm bunlar zihinsel bariyerlerimi güçlendirmek yerine *sana* yardım etmeye karar verdiğim için oldu."

Vücudumda bir titreme oluyor.

"Özür dilerim," diye sızlanıyorum.

"Özür dilemek yeterli değil. Damien o yere daha önce ulaşabilecekken olmaz. O yüzden aptalca şikâyetlerini başka bir güne sakla Barbi. Benimle geliyorsun ve bu son sözüm," diyor sert bir şekilde. "Kaderin bizim için düzenlediği bu saçmalıkta başka bir seçeneğimiz olmayabilir ama bu berbat durumdan en iyi şekilde yararlanacağız."

Alt dudağımı ısırıyorum.

"Ne dediğimi anlıyor musun Barbi?" Başımı salladım.

"Güzel. İyi bir kız olacaksın ve beni takip edeceksin. Dediklerimi yapacaksın ve başını belaya *sokmayacaksın*. Anlaşıldı mı?"

"Başka bir seçeneğim yok ki," diye mırıldandım.

"Kesinlikle. Başka seçeneğiniz yok," diye yorum yapıyor. "Benimle gelmek istedin. Tebrik ederim. Artık benden asla kurtulamayacaksın," diye alaycı bir tonda ekliyor. Ağzının kenarları yukarı kıvrılıyor ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor.

Benden hoşlanmıyor, değil mi?

Yine de son sözü söylemesine izin vermeden önce, daha önce attığım bıçağı aldım ve göğsüne sapladım.

Sanki bunu yapmamı beklemiyormuş gibi gözlerini kocaman açarak bana bakıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum, acının bana da gelmesini bekliyorum.

Vücudumdaki bıçak yarasını ararken "Yaralanmıyorum," diye mırıldanıyorum.

"Sadece tek bir şekilde çalışıyor. Bunun için kadere teşekkür edebilirsin. Benim türümün erkekleri dişlerini korumak için yaratılmıştır."

Bıçağı göğsünden çıkarır ve yarası kapanır.

"Son bir şey daha," diyor bıçağın kanlı ucuna bakarken. "Teklifini kabul edeceğim."

Kaşlarım soruyla havaya kalktı.

"Ne teklifi?"

"Optimum güçte olmak için her gün beslenmem gerekecek. Kan teklifinizi kabul edeceğim," diyor utanmazca.

Ona bakarken ağzım şaşkınlıktan bir karış açık kaldı.

"Kesinlikle *olmaz*. Bu teklifin süresi doldu bayım," diyorum ve parmağımı göğsüne sokarak ne demek istediğimi anlatmaya çalışıyorum.

Duydunuz mu! Şimdi de kanımı mı istiyor? Hem de bir kez reddettikten ve bana hala yanaklarımı yakan o uygunsuz teklifi yaptıktan sonra.

"Az önce ne üzerinde anlaştık, Barbi?" Dilini dişlerine vurarak bana bakıyor ve dikkatimi bir kez daha düz, beyaz, *güzel* dişlerine çekiyor.

"Seni *beslemeyi* kabul etmedim!"

"Dediklerimi yapmayı kabul ettiniz ve size beni her gün besleyeceğinizi bildiriyorum."

Ona aval aval bakıyorum.

"Şimdi de bana seninle yatmam gerektiğini söyleyeceksin."

"Fazla umutlanma, tatlım. Bunu yapmayacağım. Sadece aramızdaki bağı riske atmakla kalmayacağım, aynı zamanda bir yemin ettim ve bu yemini bozmaya hiç niyetim yok."

"Beni umutlandırmak mı? Dünyada hiçbir şey için seninle yatmazdım," diye belirtiyorum skandalla. "Ve bana öyle demeyi kes. Ben senin sevgilin değilim, seni alçak!"

Kaba, kendini beğenmiş bir piç olmaktan kendini alamıyor, değil mi? Yine de her sözüyle benim hakkımda ne düşündüğünü açıkça ortaya koyuyor; aramızdaki bağ talihsiz bir kazaydı ve ben onun için sadece bir suç ortağıyım.

Ağız orantısız bir gülümsemeyle kıvrılırken "Eminim," diyor.

Derin, sakın bir nefes alıyorum.

"Ne düşündüğün umurumda değil. Seninle yatmak istemiyorum, seni beslemek de istemiyorum. Kendine başka bir kan bankası bul. Damarlarım iş için kapalı, süresiz olarak."

"Bunu yapamam. Kan bağımız olduğu için, beni besleyebilecek kan senin kanın. Beni beslemeyi başaramazsan, benimle ilk tanıştığın zamanki gibi yavaş yavaş yok olurum. Ama bu seferki fark, aynı yaşam gücünü paylaşıyor olmamız. Eğer ben yok olursam, sen de yok olursun."

Birden kafama dank etti.

"Aman Tanrım! Sen bir , değil mi?" Başını arkaya atar ve güler.

"Bir vampir," diye tekrarlıyor başını sallayarak. "O varlıkları duymuştum ama üzülerek söylüyorum ki ben onlardan biri değilim."

"O zaman nesin sen? Neden bana söylemiyorsun?" Sıkıntıyla iç geçiriyorum. "Tartareia denen bir diyardan geliyorum," diye yanıtlıyor.

"Eskiden bize

Tenebris'in Oğulları, ama eski günlerden bu yana çok şey değişti. Bazılarına göre biz tanrıyız. Diğerlerine göre..." diye devam ediyor, koyu sis vücudunu sararken gözleri kararıyor. "Bizler iblisiz."

"Oh," diye mırıldanıyorum, yeni bilgiyi yavaşça kavırıyorum.

Ben çiftleştim. Zorla olmasa da kazara. Bir tanrı/şeytanla.

Macera istedin, Barbi. Sonsuza kadar bir tanrı/ibisle sıkışıp kalmaktan maceralı bir şey yoktur.

Ne şanslıyım.

"Merakını giderdiysem artık kulübeye dönebilir ve önümüzdeki yolculuğa hazırlanabiliriz," diyor elimi tutarken.

Kara sis bizi sarıyor, yerden kaldırıyor ve havaya savuruyor.

"Bir sorum daha var," diye ekliyorum bir an düşündükten

sonra. "Hm?" Bana bir bakış atarken mırıldanıyor.

"Sen... eşcinsel misin?" Fısıltıyla sordum. "Yargılamıyorum, sadece merak ediyorum."

"Ben... eşcinsel miyim?" diye tekrarlıyor, kıkırdayarak. "Peki bu sonuca nasıl ulaştın Barbi?"

"Öylesin, değil mi? Biliyordum," diyorum sessizce. Benimle çiftleşmekten neden nefret ettiği şimdi daha iyi anlaşılıyor. Kader ona gerçekten bir numara yapmış.

"Bunun nedeni aramızdaki bağı tamamlamayacak olmam mı?"

"Ah, tabii ki hayır," diye mırıldandım beceriksizce, elimi sallayarak. "Ama bir yeminden bahsettiniz ve..."

"Bu konuda endişelenmene gerek yok. Başını belaya sokmadığın sürece ortaklığımız gayet iyi işleyecek. Anlaşıldı mı?"

Onunla tekrar tartışmayı düşünürken dudaklarımı ıslattım. Ama bundan ne kazanacağım ki?

"Doğru. Bağ geçersiz kılmanın bir yolunu bulana kadar." "Kesinlikle." Başını sallıyor.

Ve hala kadınlardan hoşlanıp hoşlanmadığını merak ediyorum. Sanırım artık bir önemi yok, değil mi? İlişkımız daha da ilerleyecek gibi değil. Onun tuhaf yeminleri var ve benim de... şey, standartlarım var.

Dağa doğru uçuyoruz ve kulübenin girişine ulaşıyoruz. Bu perspektiften, evin kayanın içine inşa edildiğini ve bir kısmının havadan girişe izin vermek için dışarı çıktığını görebiliyorum. Kimsenin izinsiz girmemesini sağlamak için akıllıca bir yol.

İçeri giriyoruz ve kapıyı arkadan kilitliyor. Küçük evde iki yüksek sesli havlama patlak veriyor. PomPom ve BonBon bana doğru koşuyor, beni gördüklerinde yüzlerinde mutluluk ifadesi beliriyor.

"Bebeklerim!" diye sesleniyorum, kendimi Nykander'ın elinden kurtarıyorum ve iki pofuduk meleğimi almak için kollarımı açıyorum. Mızızlanıp yüzümü yalıyorlar ve ben de onları kollarımın arasına alıp tatlı sözler mırıldanıyorum.

Nykander yüzünü buruşturuyor ve dolaba yöneliyor. Dolabı açtığında birkaç kıyafetin yanı sıra benim giydiğime benzer birkaç elbise de görüyor.

"Bir duş al ve üstünü değiştir. Birkaç saat içinde yola çıkacağız."

Tüm dikkatimi köpeklerle veriyormuş gibi yaparken ona isteksizce başımı sallıyorum. Ama zihnim hala onun kıyafetlerimi değiştirdiği ve vücudumu temizlediği gerçeğine odaklanmadan edemiyor. Yani, muhtemelen beni çıplak görmüştü. Ve bana dokunmayacağını söylemesine dayanarak... Belki de gerçekten kadınlardan hoşlanmıyor ve endişelenecek bir şeyim yok. Ama neden içimde küçük bir hayal kırıklığı hissediyorum?

"Köpekleri nereye götürdün? Uyandığında burada değillerdi."

Tüylerinin keçeleşmediğinden emin olmak için tüylerini fırçalarken onlara yiyecek bir şeyler veriyorum. Banyoda bir diş fırçası gördüm.

Nykander'a gizlice bir göz attım. Muhtemelen onun. Ama o artık benim eşim, bu yüzden paylaşması gerekecek, bu da dolaylı olarak PomPom ve BonBon ile paylaşması gerektiği anlamına geliyor çünkü dişlerini fırçalamaları gerekiyor.

"Sen uyuyordun. Gürültü yapıyorlardı," diye cevap veriyor banyodan.

Sözlerini zihnimde evirip çevirirken elim PomPom'un güzel beyaz ceketinin üzerinde duruyor. Gürültülü oldukları ve ben uyuduğum için onları başka bir yere mi götürdü?

Kulağa çok hoş geliyor.

Duştan akan suyun sesi küçük kulübeyi dolduruyor. Kapalı kapıya bakıyorum, onu içeride hayal ederken yanaklarım ısınıyor...

Bu düşünceleri kafamdan atmam gerekiyor. Özellikle de şimdi kendimizi bu çıkmazın içinde bulmuşken.

Biz çiftleştik.

Bunun sadece güçlü bir erkeğin isteksiz eşine sahip çıktığı ve teslim olana kadar ona kur yaptığı aşk kitaplarımda olduğunu sanıyordum.

Ne yazık ki benim durumum bundan çok farklı. Nykander kendi iyiliği için fazla yakışıklı ama beni sahiplenmek için acele etmiyor. Ve ne kadar isteksiz olsam da, gerçek şu ki, doğru koşullar altında teslim olmayacak kadar derin bir bağlantıya özlem duyuyorum.

Hayatım boyunca bir yere ait olmak istedim.

Annemin kültürüne hiçbir zaman uymadım ve onun standartlarına göre her zaman düşük performans gösterdim. Babamın ailesinin de durumu pek iyi değildi, çünkü annemle ailesinin isteklerine karşı gelerek evlenmişti, bu da babaannem ve dedemle olan ilişkimin her zaman gergin olduğu anlamına geliyordu.

Okulda da durum farklı değildi ve arkadaş edinmek ben büyüdükçe daha da zorlaştı. Ve arkadaşlarımla olan geçmişime bakarak, bunun özgeçmişime eklenecek bir başka başarısızlık olduğunu söyleyebilirim.

Ben hep garip biriydim.

Görünüşte bir yere ait olmak için yakaladığım tek şansın bir sahtekarlıktan başka bir şey olmadığı ortaya çıktı - hem de kazara.

Çiftleştiler.

Yüksek sesle alay ediyorum.

Bir haftadan kısa bir süre içinde, PomPom'uyla rol yapan pembe Barbi'den, pek de kurgusal olmayan bir dünyada mahsur kalan ve yanlışlıkla kaba ve otoriter bir tanrı/iblisle çiftleşen kırmızı kanlı Barbi'ye dönüştüm. Ama hey, en azından artık bir değil *iki* köpeğim var. İyi tarafından bakmalıyım.

Banyonun kapısı açılıyor ve Nykander dışarı çıkıyor. Kendi farkında olduğunu sanmıyorum çünkü üzerinde sadece bir havlu var.

Beline kadar. Çıplak göğsünün yanı sıra artık kalplerimizin üzerinde paylaştığımız o iz de sergileniyor. Karnındaki çizgiler ve çıkık pazıları sertçe yutkunmama ve bakışlarımı kaçırmama neden oluyor.

Bu hiç adil değil! Neden gerçek bir ogre olamadı ki, aktif olarak onu arzulamak zorunda kalmayayım? Acaba bu çiftleşmenin bir yan etkisi mi - onu en iştah açıcı yiyecek olarak görmem gerçeğı.

Evet, bu o olmalı. Doğaüstü etkiler olmasa beni istemediğı açık olan birini hâlâ isteyecek kadar aptal olamam.

"Banyoyu kullanabilirsin. Uzun sürmesin," diyor bana bir havlu fırlatırken.

Zar zor yakalıyorum, saçma sapan bir şeyler geveliyorum. Banyoya doğru yürürken elbiselerden birini almak için duruyorum ve aklımın başka yerlere gitmesine engel olamıyorum.

"Bu elbiseler kimin?" Onu izlemek için yarım dönerken soruyorum.

Ahşap duvara yaslanmış, köpekler ayaklarının dibinde şakacı bir şekilde birbirlerini kovalıyor - belki de ondan biraz ilgi görmeyi umuyorlar. O buz gibi gözleriyle beni dikkatle izliyor ve diken diken oluyor.

"Onlar senin," diye yanıtlıyor.

"Şimdi. Peki ya öncesi? Başka bir kadının elbiselerini giymek istemiyorum," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken.

Ağzının köşesi yukarı kıvrılıyor. "Onlar yeni, sadece senin için aldım."

"Oh," diye mırıldandım. "Çok ."

Gülümsemesi kayboldu.

"Ben nazik değilim, Barbi. Ben pratik biriyim. Hareketlerimi kişisel çıkarlarımdan başka bir şeyle karıştıрма. Artık bana bağlısın, bu yüzden sana iyi bakılmasını sağlamalıyım."

"Doğru. Bunu unutmakla ne kadar aptallık etmişim." Gözlerimi deviriyorum. "Yine de bu, biz bağlanmadan önce bana neden iyi davrandığını açıklamıyor. Bunu inkar edemezsin-"

Bir saniye içinde önümdeydi. Kokusu burun deliklerime doluyor, sabun ve onun o özel kokusu. Başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar derimin altına işliyor. O hücrede ilk kez kokladığımdan beri aklımdan çıkaramıyorum.

Bakışlarımı yavaşça onunkilerle buluştururken yutkunuyorum.

"Sen bir dikkat dağıtıcıydın. Başka bir şey değil." Her kelimeyi telaffuz ediyor. "Tavırların bana... birini hatırlattı," diyor elini yüzüme götürüp saçımın bir telini gözlerimden uzaklaştırırken. "Sadece birkaç dakikalığına bir yanılsama içinde yaşamama izin verdim."

"Kim?" Fısıldıyorum.

Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme oluşur.

"Bu seni ilgilendirmez. Şimdi git."

Yavaşça geri çekilip banyonun kapısını kapatmadan önce bir süre daha ona bakıyorum.

OceanofPDF.com

I3

"Y Nereye gittiğimizi hâlâ söylemedin," diye homurdanıyorum alnımdaki teri silerken. *Saatlerdir* bu ormanda yürüyoruz. "Ve neden her zaman yaptığın gibi ısınlanmak yerine *yürümek* zorunda olduğumuzu."

PomPom ve BonBon kuyruklarını sallayarak yanımda yürüyorlar. Yeni çevrelerini keşfederken yüzlerinde mutluluk ifadesi var. Şaşırtıcı bir şekilde, uzun mesafeyi protesto eden bir ses çıkarmadılar.

Orman sık, gölgelik gökyüzünü kapatıyor. Etrafta sayısız ses var, hepsi de ortaya çıkıp beni ısırabilecek farklı yaratıklara işaret ediyor.

Bay Huysuz Pantolon'a olan bu sinir bozucu bağ sayesinde teknik olarak ölümsüz olsam ne olur? Yine de dev bir anakonda ya da Akkaya ormanlarında dolaşan her neyse onun tarafından ısırılmak hoşuma gitmezdi.

Üzerimde sadece dizlerime kadar uzanan bir elbise olduğu için baldırlarım uzun otlara ve bana sürtünen bitkilere açık. Gittiğimiz yerde hiç patika yok, kimsenin yıllardır buralarda olduğunu gösteren bir şey de yok.

Bileğimi kaşıyorum, bir böceğin ısırığı yüzünden kızarmış. Kaşınıyor ve sinirleniyorum. Ama onun da kaşındığı gerçeğiyle teselli buluyorum.

Nykander duruyor, beni tepeden tırnağa incelerken kaşlarını kaldırıyor.

"Oraya vardığımızda öğreneceksin," diye gizemli bir şekilde cevap veriyor.

"Bak şimdi, Bay Karanlık Olan. Ne kadar hoşuna giderse gitsin, karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyorum" dedim. "Bunu anlıyorum"

Ben aslında sizin taşınabilir gıda bankanızım, ama biraz bilgi verirseniz sevinirim."

Portatif gıda bankasını tarif ettiğimde dudakları neşeyle titriyor.

"Bizi daha önce hiç gitmediğim bir yere ışınlayamam," diye yavaşça cevap veriyor. "Güçlerim sadece tanıdık yerlerde işe yarar."

"Oh," diye mırıldandım.

"Hava kararıyor. Bu gece burada kamp yapmalıyız," diyerek *asıl* sorularımı görmezden geliyor.

Bölgeyi inceliyor ve iki dev ağacın arasında uzak bir noktaya yerleşiyor. Erzak getirmek için ileri geri ışınlanırken beni yalnız bırakıyor -taze su, yiyecek ve bir nebze de olsa korunmak için her ağacın dalına bağladığı derme çatma bir çadır. İş bittiğinde bir ateş yakıyor ve tekrar ortadan kayboluyor.

Ben kenarda durmuş, o ışık hızıyla hareket edip her şeyi düzenlerken ona bakıyorum. Ama son kez geri ışınlandığında kalbim göğsümde patlıyor.

Sessizce iki köpek yatağı taşıyor ve onları çadıra seriyor. PomPom ve BonBon, yürüyüşle geçen bir günün ardından bitkin bir halde yataklarına koşarken ona birer mutlu havlama ve yalama veriyor.

"Çok düşüncelisin." Ateşin yanına oturdum.

Homurdanıyor ve ben biraz yiyecek ısıtırken dikkatini çadırın geri kalanını kurmaya veriyor.

İş bittiğinde, biraz uzakta olsa da bana katılıyor.

Ona küçük bir kâse et ve kızarmış patates uzatırken, "Hâlâ bekliyorum, biliyorsun," diyorum.

Bana ölümcül bir bakış atıyor ve nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Durmuyacağım. Sormaya ve seni kızdırmaya devam edeceğim. Yani sen söylesen iyi olur" diye uyarıyorum.

Cevap vermiyor, etinden küçük bir ısırık alıyor.

"Karanlık Olan?"

Cevap yok.

"Nykander?"

Hayır, beni görmezden gelmeye devam ediyor. "Nyk?"

"Bana öyle deme," diye . Nihayet! Bir tepki.

"O zaman bana cevap versen iyi olur. Bekliyorum." Arkama yaslanıyorum ve ona masum bir gülümseme veriyorum.

Bana başını sallıyor. Bir süre sonra konuştu.

"Ben bir obje arıyorum. Damien'in aradığının aynısı."

"Hangi obje?" Merakla sordum.

Ona yaklaşıyorum.

Bana kaşlarını çatıyor.

Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Benim geldiğim diyar, Tartareia, binlerce yıl önce bir tanrıça tarafından mühürlendi. Artık oraya girmek ya da çıkmak mümkün değil. Söz konusu obje benim o diyara girmemi sağlayacak."

Cevabına şaşırarak göz kırpıyorum. "Yani eve gitmek mi istiyorsun?"

"Bir bakıma," diye belirtiyor, ifadesi gizemle örtülü.

"Ne tür bir obje bu?"

"Çok soru soruyorsun," diye .

"Tabii ki. Benim yerimde olsan sen de yapmaz mıydın?" Gözlerini bana dikti. İç çekerek devam ediyor.

"Her zaman karışıklık içinde olmuş iki diyar vardır: Aperion ve Tartareia. Bazılarına göre ilki tanrıların eviyken, ikincisi şeytanların eviydi. Diğerlerine göre ise bunun tam tersiydi. Hepimiz Kaynağın ürünleriyiz, ancak evren dengeyle büyür - karanlığın olduğu yerde ışık da olacaktır."

"Tamam... Anladım, sen *Karanlık Olan*'sın."

"Benden açıklamamı istedin. Açıklayacağım," diye karşılık veriyor. Boğazını temizleyerek devam ediyor. "Bu eserler İlkelerin -ilk tanrıların- özüyle aşılınmış nesnelerdir. Bunlardan on dört tane var ve Aperion'da güvenli bir şekilde saklanıyorlar."

"Yani Aperion'a mı gidiyoruz?"

"Hayır." Kıkırdıyor. "Aperion'a adım atmama asla izin verilmezdi. Ama birkaç bin yıl önce, bir eserin evrenin farklı bir yerinde saklı olduğuna dair söylentiler duydum." Duraksıyor. "Akkaya'da."

"Oh." Göz kırpıyorum.

"Aperion'da on beş kraliyet hanesi vardır. Her Evin bir Tapınağı ve eserinin korunmasından sorumlu bir Baş Rahibesi vardır.

Moirai Hanesi ve Psyche Hanesi için bir eser paylaşıyorlar. Tartareia'nın mühürlenmesinden kısa bir süre sonra, Ananke Evi'nden Baş Rahibe eserle birlikte ortadan kayboldu."

"Yani şu Baş Rahibe'yi mi arıyoruz?" Başını sallıyor.

"Tam yerini bilmiyorum ama birkaç ipucum var. Şu anki sorun, Damien'in da bu ipuçlarına sahip olması," diye ekliyor, ifadesi gergin.

"Bekle. Damien da Tartareia'dan mı?"

"Bir bakıma. Benimle aynı türden değil ama... benzer."

"Anlamıyorum." Kaşlarını çatmış.

"Benim türüm bu yeteneklerle ve artan yaşam süresiyle bu şekilde doğar. Enerji akışımızı sabit tutmak için kana ihtiyacımız var. Ama benzer yetenekleri kazanmanın başka bir yolu daha var." Derin bir nefes alırken duraksıyor. "İki eş arasındaki kan bağı, var olan tek bağ türü değildir."

"Ne demek istiyorsun?" Kaşlarını çatmış.

"Tenebreis'in Oğlu kanını kullanarak bir insanı kendi kölesi haline getirebilir. Bu genellikle yıkım kapasitesine sahip ancak bunun için rehberliği olmayan bozulmuş ruhlarda olur. Damien bir zamanlar böyle bir ruhtu, Tenebreis'in Oğlu onu şimdiki haline, yani yüksek seviyeli bir iblise dönüştürmeden önce. Yeteneklerimiz benzer olsa da bir fark da var. Yüksek seviyeli iblisler kanla beslenmez. Sadece enerjiyle beslenirler. Ruhlarla," diye ekliyor acımasızca.

"Ruhları mı yiyor?" Kısık bir sesle tekrarlıyorum. Sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

Damien bir iblisti. Bir iblisle aynı masada oturup yemek yedim.

Yüce Tanrım! Neredeyse bir iblis tarafından kurban ediliyordum!

"Ruhlar evrendeki en saf enerjidir. Neden benim ruhların enerjisini iyileştirmek için o vebaya neden olduğuma dair bir söylenti olduğunu düşünüyorsunuz?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Ama..." İkiyle ikiyi bir araya getirdiğimde bocalıyorum. "Aman Tanrım! Bu, salgına Damien'in sebep olduğu anlamına mı geliyor? Ruhları tüketen de o mu?"

Başını sallıyor.

"En akla yatkın açıklama bu."

"Ama bir veba? Sadece, ne, bir ya da iki ruh yiyemez mi?"

Neden bu kadar çok kişiye ihtiyacı var? Akkaya'nın nüfusunun yarısı *gitti*!"

Ağız sıkı bir şekilde yüzünü buruşturuyor.

"Çünkü bu bir esir iblisin doğasıdır. Başlangıçta, bir ruh uzun süre beslenmesini sağlayabilir. Ancak bu iblisler güçlerini daha fazla kullandıkça, sürekli beslenmeleri gerekir. Hesaplamalarıma göre, Damien'ın yaşı bana yakın olmalı, bu da optimum kapasitede çalışması için yüksek miktarda ruha ihtiyacı olduğunu gösteriyor."

"Kaç yaşından bahsediyoruz?" Sormaya cesaret ettim.

"Burada zaman farklı akıyor, ama Tartareian yaşına göre ben on üç bin beş yüz dokuz yaşımdayım."

Ona aval aval bakıyorum.

On üç bin...

"Yirmi bir yaşımdayım," diye fısıldıyorum.

"Yaşını sormadım insan, umurumda da değil."

"Ama görmüyor musun?" Gömleğinin kumaşına tutunarak ve kendimi ona yaklaştırarak patladım. "Yirmi bir yaşımdayım ve on üç bin yaşında bir tanrıyla/iblisle çiftleşiyorum, her neysen artık! Başım dönüyor," diye dramatik bir şekilde ekliyorum.

"Histriyoniğe gerek görmüyorum Barbi," diye mırıldanıyor. "Olan oldu."

"Nasıl olabilir ki? Kadın kahramanın genç ve masum bir insan, erkek kahramanın ise yüz yaşında doğaüstü bir kötü adam olduğu kitaplarla dalga geçen yüzlerce forum olduğunu biliyor musun? Bizim durumumuzda sen on üç *bin* yaşındasın, daha da kötüsü. Resmen beşiği soyuyorsun, Nykander." Ona başımı sallıyorum.

Ellerimi üstünden çekip aldı ve beni kendisinden uzaklaştırdı.

"Sen bir kadın kahraman değilsin ve ben de bir kahraman değilim, Barbi," diye yavaşça konuşuyor, gözlerini bana dikmiş.

Ağır bir iç çekiyorum.

"Tabii ki söyleyeceksin," diye mırıldanıyorum. Bana uyarıcı bir bakış atıyor.

Dikkatimi yemeğime veriyorum, onu sözlerinden pişman etmenin acı verici yollarını düşünürken yavaşça çiğniyorum.

"Bekle bir dakika!" Birdenbire gözlerimin fal taşı gibi açıldığını fark ettim. "Eğer Damien ruhları böyle endişe verici bir hızla tüketiyorsa, o zaman..." Yutkunuyorum. "Bu yüzden mi benim dünyamda kaç insan olduğuyla bu kadar ilgilendi? Onları da yemek istediği için mi?"

Nykander başını sallar.

"Kesinlikle. Sizi kurban etmesi gerekmesinin nedeni de bu," diye açıklıyor kesin bir dille. "İblisler sadece hedef dünyadan birinin kanını kullanarak fiziksel formlarında bir dünyadan seyahat edebilirler. Senin kanın onun Anthropa'ya gidebilmesi için geçidi açan bir anahtar işlevi görüyor."

Şok içinde ona bakıyorum.

"Bu dünyamı kurtardığım anlamına mı geliyor? Ölmeyerek yani?" "Şey," diye düşünüyor düşünceli bir şekilde. "Teknik olarak kurtardın."

"Ha!" Ayağa fırlarken parmağımla onu işaret ediyorum.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyor.

"Ben bir kadın kahramanım. Dünya'yı psikopat Damien'dan kurtardım!" Kendimden geçmiş bir şekilde zıplıyorum. "Daha büyük şeyler için yaratıldığımı biliyordum," diye ekliyorum hüzünlü bir ses tonuyla. "Küçüklüğümden beri, okula gidip sıkıcı bir avukat olmaktan daha büyük bir kaderim olduğunu biliyordum - ki zaten bunu asla yapmayacaktım ve annem muhtemelen beni evlatlıktan reddederdi."

Nykander alaycı bir ifadeyle, "Barbi, yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi.

"Ne olmuş yani! Ben bir *kadın kahramanım*. Bana teşekkür etmelisin, biliyorsun. Şimdi, eşim olduğun için sen de bir kahramansın. Kötü şöhretinle böyle bir şeyi asla hayal edemeyeceğini biliyorum."

"Mantığınız hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyor, ama gülümsemeye karşı koyuyor.

"Hadi ama Nykander. Gizliden gizliye hoşuna gittiğini biliyorum," diyorum yanına çökerken. "İtiraf et." Kaşlarımı ona doğru imalı bir şekilde oynatıyorum.

"Böyle bir şeyi kabul etmeyeceğim." Kıkırdıyor.

Ona bakarken dudaklarım yavaşça bir gülümsemeye dönüşüyor. Böyle rahatken farklı bir adam gibi görünüyor, bana kaşlarını çatmak ve yapamayacağım her şeyi söylemek yerine gülüyor.

"Yine de anlamadığım bir şey var," diye başlıyorum. "Akkaya'da neden bu kadar kötü bir şöhretiniz var? Herkes bana senin Damien'ın peşinde olduğunu çünkü onun tacını çalmak istediğini söylüyordu."

Alay ediyor.

"Sanki. Onun peşindeydim çünkü nefret ettiğim bir adamın kölesi. Eserin Akkaya'da olabileceği söylentisini duydu ve Damien'ı onu alması için buraya gönderdi. Ama sen onunla tanıştın. O, övülmekten hoşlanan narsist bir piçtir."

"Aldatan bir piç de," diye espri yapıyorum. "Onunla tanıştıgımda yatakta iki çıplak kızla birlikteydi. *İki*, Nykander. Ve karısı da tam orada duruyordu!"

"Kadın sadece ismen onun karısı," diye bahsediyor. "O da bir köle ve evliliklerini bir kılıf olarak kullanıyorlar."

"Hiç fark etmez! Evlilik ," diyorum gururla. Ağzının köşesi yukarı kalktı.

"Bu Damien'ın günahlarının en küçüğü. Ona karşı bir direniş yaratmaya çalışıyordum ve bu bir süre işe yaradı, bu arada ben de eserin yeri hakkında ipuçları aradım." Dudaklarını büzüyor. "Kampımdaki biri bana ihanet etmiş olmalı çünkü sadece eserle ilgili yeni ipuçları bulduğumu bilmekle kalmadı, aynı zamanda en zayıf olduğum zamanı da biliyordu. Beni pusuya düşürüp zindanına kilitlediğinde aylardır beslenmemiştim, ipuçlarını zihnimden söküp almayı umuyordu," diye açıklıyor.

Kaşlarımı çattım.

"Neden bu kadar uzun süredir beslenmedin? Optimum güçte çalışmak için her gün beslenmeniz gerektiğini söylemişsiniz."

Dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor.

"Eskiden sadece zorunluluktan beslenirdim ve asla canlı bir donörden beslenmezdim. Senin bir istisna olduğunu söyleyebiliriz." Gülüyor. "Ve bak beni nereye getirdi," diye mırıldanıyor alçak, zor duyulabilir bir sesle.

"Neden? O kadar kötüysen neden insanlardan beslenmiyorsun? Sen Karanlık Olan'sın! Elbette birkaç kişiyi öldürerek paçayı kurtarabilirsin.

-"Cinayete azmettirdiğimden değil." Hemen ellerimi kaldırdım. "Bunu asla yapmam," diye fısıldadım. "Ama kötü adamların cinayetle ne ilgisi var, değil mi? Saraydaki o muhafızları kolaylıkla öldürdün."

"Öldürmek ve beslenmek iki farklı şey," diye düşünüyor arkasına yaslanıp gözlerini kapatırken ve başını gökyüzüne doğru eğerken. "Birine, asla başka birinden kişisel olarak beslenmeyeceğime dair yemin ettim. Gerçi şimdi bu yemini bozdum..."

"Zorunluluktan," diye belirttim.

Neden onu teselli etme ihtiyacı hissediyorum? Özellikle de bu benim onun için bir araçtan başka bir şey olmadığım gerçeğini pekiştirirken.

Ama vücut dilinde kalbimin tellerini titreten bir şey var. Rüzgâr koyu renk saçlarını yüzüne doğru savuruyor ama o saçlarını kenara çekmek için hiçbir çaba göstermiyor. Öylece duruyor, yüzü gökyüzüne dönük, gözleri kapalı ve dudakları ayırık. Sanki artık burada değilmiş gibi, sanki zihni başka bir yere gitmiş gibi.

Aramıza sessizlik çökerken dakikalarca ona bakıyorum. Duyduğum tek şey onun nefesi, rüzgarın uğultusu ve

ormanda dolaşan vahşi hayvanlardan.

Ondan yayılan bir hüznün var ve aniden yanına gidip ona sarılma isteği duyuyorum; onu kollarımın arasına alıp her şeyin yolunda olduğunu mırıldanıyorum.

Ama ben bakmıyorum. O geçmişine bakarken ben sadece ona .

Dizlerimi göğsüme çekiyorum ve başımı onların üzerine koyuyorum. Şu anda konuşmuyor olabiliriz ama bir şeyi paylaşıyoruz. Yalnızlık.

Birlikte olabiliriz ama her birimiz kendi yalnızız. Ben

şeytanlarımı iyi tanıyorum. Peki ya onunkileri?

Gözlerini kapattığında onu rahatsız eden nedir?

Elimin tersini gözlerime götürerek kirpiklerimi kaplayan nemi siliyorum.

Ayağa kalkarken "Ben uyuyacağım" diye konuşuyorum.

Beni duymuyor. Trans halinde kalmaya devam ediyor.

Çadırda köpeklerin yanındaki yerimi alıyorum ve onların sıcaklığını ödünç alarak küçük bedenlerini kendime yaklaşıtıyorum.

Nykander hareket etmiyor.

Göz kapaklarım gittikçe ağırlaşıyor ama uykuya daldığım ana kadar gözlerim onun üzerinde.

Derin bir gümbürtü beni uykumdan uyandırıyor. Ses ısrarcı, uykuya geri dönmemi engelliyor. Bebeklerim etrafımda geriniyor, inliyorlar ama uyanmıyorlar. Gürültünün kaynağını araştırmak için halsizce ayağa kalkarken başlarının üstüne bir öpücük konduruyorum.

Dışarısı zifiri karanlık.

Ateş neredeyse sönmüş. Sadece birkaç odun parçası, kâbuslarının ağırlığı altında uyuyan Nykander'ın dış hatlarını aydınlatmaya yetecek bir kıvılcım tutuyor.

"Nykander?" Ona doğru dikkatlice ilerlerken fısıldıyorum.

Sırt üstü yatıyor ve bir eli başının altında. Uzun bedeni yere uzanmış, onu aşındırıcı topraktan koruyacak hiçbir şey yok.

Neden çadıra gelmedi? Çadırı tam da bu nedenle kurmuştuk, yatarken rahat edelim diye. İnatçı adam köpekler için özel yatak alma zahmetine katlanmış ama kendi rahatını hiç düşünmemişti.

Başımı sallıyorum.

Dudakları yarıya kadar ayrılmış, yüzü çatık kaşlarla gölgelenmiş bir inilti daha çıkarıyor.

Kabus görüyor olmalı. Ve o zindanda o kadar uzun süre hapis kaldıktan sonra, onu suçlayamam. Muhtemelen bununla ilgili her türlü TSSB'si vardır.

Yanına ulaşıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve dikkatlice omzuna dokunuyorum.

"Nykander? Uyan ve çadıra gel. Orada daha rahat edersin."

Tabii ki kolayca kabul etmesini beklemiyorum. Hatta sırf *ben* de çadırda olduğum için kavga bile . Bazen sanki cüzzamlıymışım gibi davranıyor ki bu da kendime olan güvenim için hiç de iyi değil. Ne yazık ki, umarım bu sefer bir istisna yapar da hepimiz uykumuza geri dönebiliriz.

"Nykander?" Omzuna hafifçe bastırıyorum.

Bir şeyler mırıldanıyor, kaşları birbirine çarpıyor, vücudu hafifçe bir o yana bir bu yana sallanıyor.

Ağzına yaklaşıyorum ve ne dediğini duymak için zorluyorum.

"Mo..."

Mo?

"Daha fazla ne?" Diye soruyorum ama beni duymuyor gibi görünüyor.

Ter damlaları alnında toplanıyor ve yüzünden aşağı damlıyor. Elimini tersini tenine koyuyorum. Yanıyor! Bu normal mi? Kendi kendini iyileştirmesi gerekmez mi?

"Yapma," diye mırıldanıyor. "Mo... Yapma..."

Lütfen..." Hiç mantıklı konuşmuyor.

"Nykander." Onu nazikçe sarsıyorum. "Kötü bir rüya görüyorsun. Uyan artık!"

Tepki vermiyor.

Kabusunun içine hapsolmuş, oradan çıkmaya çalışıyor ama bunu başaramıyor. Ve ben ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum.

"Nyk, lütfen..."

Fısıldıyorum. Gözlerini açıyor.

Gecenin karanlığına rağmen gözleri ıslık ıslık parlıyor, bakışlarını üzerime diktiğinde erimiş bir gümüş gibi parlıyor.

"Uyanmışsın." Rahat bir nefes aldım. "Cevap vermediğin için bir an endişelendim ve..."

Kendimi sırtüstü yatmış, eli boynuma dolanmış, belirmiş bulduğumda rahatlamam kısa sürdü. Morartıcı bir tutuş değil. İçinde

Aslında başparmağını dairesel hareketlerle tenimde gezdirirken neredeyse nazik davranıyor. Sıcaklığı tenime geçiyor, gözeneklerime sızıyor ve beni azgın bir cehennem gibi tüketiyor.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Güm. Güm. Güm.

Ses kulaklarımda yankılanıyor, yüzümden bir nefes uzakta dururken sert nefesleriyle tamamlanıyor. Kafatasımın tabanından başlayan hafif bir titreme, ayak parmaklarıma kadar ilerliyor, kıvrılmalarına ve garip bir heyecan dansı yapmalarına neden oluyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onun güzel yüzüne bakıyorum. Gözleri benimkilerin üzerinde, bakışları beni delip geçiyor.

Bakışlarında beni suskunlaştıran bir yoğunluk var - hepsi yabancı ama aynı zamanda tanıdık bir hisler karmaşası.

Nefesim kesiliyor.

Sıcaklık var. Yakıcı, dayanılmaz bir sıcaklık. Yine de istediğim son şey . Hayır, kendimi bu cehennemin içine atmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istiyorum.

-En azından bütün olarak değil.

Göğsümdeki işaret yanıyor, elbisemin altında parlıyor, sanki kendi işaretinin yakınlığını hissedebiliyormuş gibi. Elimi göğsüne götürüyorum, düğmeleri açık gömleğinden aşağı sarkıtıyorum ve o noktayı arıyorum. Avucum onun işaretine temas ettiğinde, bir enerji zıplaması beni şok ediyor. İşareti canlanıyor ve göğsünün üzerinde kıvrılıp kayıyor. Bir yılan gibi avucumun üzerinde kıvrılıyor, sanki görünmez bir tehditle bizi birbirimize bağlamak istercesine beni kendine çekiyor.

Başka tarafa bakmıyor. Ben de bakamıyorum.

Elim çıplak tenine değiyor, bana bakarken kalbinin her atışını hissediyorum.

Güm. Güm. Güm.

Kalbinin ritminde ürkütücü bir kesinlik var, benimkine tıpatıp benzeyen bir ritim.

Üstümde sinsice hareket ediyor, ağırlığıyla beni ezmek kolunu altına yerleştiriyor. Sert vücudu örtüyor, kalçaları bacaklarımın arasına giriyor.

O... sert. "Nyk..."

"Mo," diye mırıldanıyor, başını eğiyor ve beni içine çekiyor. "Benim. Mo. Benim."

Dudakları yüzümün üzerinde gezinirken boynuma ulaşana kadar yavaşça aşağıya doğru kayıyor. Dili çenemin hemen altındaki noktayı yalamak için dışarı çıkıyor.

Tüylerim diken diken olurken aklım başımdan gidiyor, içimde zevkten heyecanlar fişkırıyor.

Dudaklarını tenimin etrafına sarıyor, onu ağzına çekiyor ve dişleriyle kemiriyor. İlk başta, şakacı ısırıklar. Ama dişleri çıkıntı yapıp derime battığında, yerini hızla saf bir zevke bırakan keskin bir acı hissediyorum.

"Nyk." Sırtımı ona yaslayarak nefes alıyorum, onu kendime yakın tutuyorum ve hiç durmamasını istiyorum.

Kan bedenimden ayrılıp onunkine geçiyor ve aramızdaki bağ güçleniyor. Onun izi avucumun altında titreşiyor. Benim izim onun dokunuşundan daha fazlasını ararken yanıyor.

"Benim," diye şehvetli bir şekilde fısıldıyor ve kontrolsüzce kızarıyorum.

Boynumdaki yara iyileşirken yavaşça yalıyor ve dişlerini derimin üzerinde gezdiriyor, daha fazla kan yüzeye çıkıyor. Buna karşılık kendi derisi de yırtılıyor.

Sert bir sesle "İç," diye emrediyor.

Gözlerimi kırıştıyorum, bir an için şaşırıyorum. Ama büyük eli enseme kavrayıp beni boynuna yaklaştırdığında, ağzım otomatik olarak kanını tatmak için açılıyor. Ama dudaklarımı boynunda gezdirdiğimde, yaraları küçük bir tattan fazlasını alamayacağım kadar hızlı kapanıyor.

"Isır beni," diye emrediyor.

Sesi derin ve çekici, onu memnun etmekten başka bir şey istemeyen gizli bir yanımla konuşuyor. Kendimi ona sürtmek için hareket edip kıvranırken bedenim artık bana ait değil, o benim bedenimden beslenirken ben onun özümüyle yıkanıyorum.

Dudaklarımı etine doluyor, derisinin altındaki damarlarında kan pompalandığını hissediyor, kalbinin atışını kendi kalbimmiş gibi duyuyorum.

Yine de kör dişlerimle onu nasıl ısırabilirim?

"Isır beni," diye tekrarlıyor. Emir içimde gümbürdüyor, sesinin tınısı tüm varlığımda yankılanıyor, ta ki tek yapabildiğim ona itaat edene kadar.

Ben bunun için doğmuşum. *Sadece* bunun için yaratıldım. Burada, bu anda olmak için.

Onun olmak için.

Dişlerimi derisinin üzerine indiriyorum, köpek dişlerim etinin derinliklerine gömülene kadar uzuyor. Taze kan ağzıma akıyor ve sanki hayatım boyunca bunu yapmışım gibi beslenerek açgözlülükle yutuyorum.

"İşte benim kızım," diye kulağımı tırmalıyor, övgüsü kanının özümü beslediği gibi egomu besliyor. "İç beni. Her damlasını. Her damlasını, Mo."

Mo.

Mo.

Mo.

Bu kelime zihnimde yankılanıyor, binlerce uyarı zili aynı anda çalıyor.

Daha önce mırıldandığında, bunun sadece tutarsız bir kelime olduğunu düşünmüştüm.

Ama değil, değil mi?

Vücudum onun altında gevşiyor.

Düşündüğüm gibi değil, değil ?

Çenemin her tarafını öpücüklerle boğuyor, dudaklarıma doğru yalayarak ilerlerken dişleri etimi sıyrıyor.

"Benim kızım," diye fısıldıyor.

"Benim Mo'm." Donup kaldım.

Midem bulanıyor, bir bulantı dalgası üzerime çöküyor.

Dudakları dudaklarıma değip ilk öpücüğümü çalmadan önce, tüm gücümü toplayıp onu üzerimden itiyorum, başımı yoldan çekiyorum, böylece hırpalanmış ciğerlerime derin bir nefes çekebiliyorum.

Kirpiklerim nemli ve gözyaşlarım retinamın arkasını yakıyor.

Nefes al. Nefes ver.

Göğsümdeki yanma dayanılmaz bir cehenneme dönüşürken gökyüzü üzerime kapanıyor. Ama bir zevk değil. Bu bir acı.

Benden uzaklaşıyor.

Yavaşça göz kırıyor, bakışlarına berraklık giriyor ve bununla birlikte binlerce kelimedenden daha fazlasını söyleyen sert bir bakış. Yanağı seğiriyor. Ölümçül bakışlarını üzerime dikerken ağzı acımasız bir çizgiye oturuyor.

Sonra beni beş kelimeyle öldürmeye devam etti.

"Sen benim Mo'm değilsin."

Birbirimize sessizce bakıyoruz, ikimiz de zor nefes alıyoruz.

Ağzındaki kanı elinin tersiyle silerken tiksinti dolu bir hareket yapıyor. Burun delikleri açıldığında yüzünde vahşi bir ifade belirliyor.

Flare.

"I-" Konuşmak için ağzımı açtım ama sözümü kesti.

"Uyu Barbi," diye emrediyor, sesi havada titreşiyor.

Dudaklarımı yalıyorum, onun artık kanının tadını alıyorum ve bocalıyorum.

"Hadi uyu. Yarın sabahın ilk ışıklarıyla yola çıkacağız."

"Bunun hakkında konuşmalıyız. Hakkında-"

"bir şey yok. Git. Uyu. Uyu."

Gözleri bana dikildi ve ben de ondan kaçarak çadıra doğru koşmaya başladım.

Ayağa kalkıyor ve kaybolmadan önce birkaç dakika gökyüzüne bakıyor.

Uzakta olmadığını biliyorum. Onu hâlâ hissedebiliyorum ya da kalbimin üzerindeki bu sefil iz onu hissedebiliyor. Ama yokluğu göğsümde bir delik açıyor.

PomPom ve BonBon'a sarılarak uzanıyorum ama uyumak mümkün olmuyor. Sadece tek bir düşünce var.

Mo kim?

OceanofPDF.com

I4

W Sabahları konuşmuyoruz.
Nykander uzaktaki eski bir haritayı incelerken ben köpeklerimin tüylerini tarıyorum. Eğer o dün gece olanları tartışmak için çaba göstermeyecekse, ben neden bunu yapmaya çalışayım ki?

Benim sadece onun taşınabilir besin kaynağı olduğumu açıkça belirtti, bu yüzden dün gece olanlar benden beslendiği için başarılı bir şekilde yazılabilir.

Dudaklarım kaşlarımı çatarak kıvrılıyor.

Lanet olsun sana, Nykander! Sana ve uyurgezerlik eğilimlerine lanet olsun ve tek bir dokunuşla aklımı kaçırmama neden olduğun için sana da lanet olsun.

Bu nasıl adil olabilir?

Acaba kazara çiftleşmemizin ona neden bu kadar çekildiğimle, onun dokunuşunu ve varlığını neden her şeyden çok arzuladığımla bir ilgisi var mı? Keşke onun türü ve çiftleşmenin onlar için ne anlama geldiği hakkında daha fazla şey bilseydim. Şimdilik elimde sadece Nykander'ın bana anlattıkları var ve o da bu bilgileri kendi hain amaçları doğrultusunda pekâlâ çarpıtabilir. Yani, bundan kurtulmanın bir yolu olmadığının ve sonsuza kadar onun huysuz kişiliğine bağlı kalacağımın farkında olabilir.

Ugh!

Neden bu kadar şanssızım?

Tek istediğim maceranın tadına bakmak ve belki bu arada destansı bir aşk hikayesi yaşamaktı. Onun yerine ne aldım? O sinir bozucu kaderler olmasaydı asla benimle birlikte olamayacağını bana hatırlatmaktan vazgeçmeyen otoriter bir pislik.

Bu da yetmezmiş gibi benden beslenmek, bana dokunmak ve boynumu öperken bana farklı bir isimle hitap etmek zorundaydı. Eğer hayatlarımız teknik olarak birbirine bağlı olmasaydı, onu bir sonraki hayatına göndermenin bir yolunu bulmakla meşgul olurum.

Bu adamın kendini bile açıklamama cüreti.

Bunu düşündükçe sinirleniyorum ve sessiz öfkemi ona hissettirmek için arada bir ona ters ters bakıyorum.

Ne yazık ki benim için gözleri yok - gerçek ve mecazi anlamda.

Nefesimin altında bir dizi küfür mırıldanıyor, doğrudan onun karanlık postunu hedef alan kendi kötü şans büyümü yapıyorum.

O zaman bile beni görmezden geliyor.

PomPom yaklaşırken mızızlanıyor ve başını bacağıma sürüyor. Sıkıntımı hissedebiliyor ve bunu daha iyi hale getirmek istiyor, pofuduk kalbi sağ olsun. BonBon hâlâ beni tanımaya çalışıyor ama PomPom'dan aldığı ipuçlarıyla o da beni sevgiye boğuyor. Destansı bir sevgiye sahip olmayabilirim ama bu sevimli bebeklerin sonsuz sevgisine sahibim.

"Siz ikiniz hayatımda gördüğüm en tatlı çiftsiniz," diye mırıldanıyorum onlara küçük bir ödül verirken.

Nykander bir pislik olabilir, ama *kabul edilebilir bir* pisliktir. Ne zaman kendini Tanrı bilir nereye ışınlasa, her zaman köpekler için biraz yiyecek ve ikramla geri döner. Henüz bedensel zarar verme ya da belki bir tür hadım etme girişiminde bulunmamamın tek nedeni bu (gerçi dün gece yaptığı numaradan sonra bunu hak ederdi). Ama köpeklerime iyi davranan herkese iyi davranmak gibi bir prensibim var. Bu yüzden PomPom ve BonBon'u mutlu ettiği sürece hiçbir şey yapmayacağım... uykusunda bile.

Eğer bebeklerimi rahatsız ederse, o zaman her şey biter.

Başımı çeviriyorum ve ona bir kez daha görmezden gelinen bir bakış daha atıyorum. "Hey, Karanlık Olan," diye sesleniyorum.

Yavaşça dönüyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Sana daha önce de söyledim, insan. Dün gece olanları bir daha tartışmayacağız," diye sert bir sesle ekliyor.

Burun deliklerim alevlendi. Neden bir çocuğu azarlıyormuş gibi görünüyor?

"Sakin . Ne söylemek üzere olduğumu bile bilmiyorsun.

O kadar da değilsin, biliyor musun?" Nefesimin altında sinirli bir şekilde mırıldanıyorum.

Dudaklarını büzerek başını yana eğiyor. Çılgınca yakışıklı yüzünün her yerinde inançsızlık okunuyor.

Lanet olsun sana, Nykander! Neden sana kızgın olduğumda bile kalbimi çarptırmak zorundasın?

"Aslında"-çenemi yukarı iterken boğazımı temizliyorum-"Daha iyisini yaşadım." Gözlerini bana dikti.

"Peki neyi daha iyi yaptınız?"

"Bilirsin işte." Omuz silkiyorum. "Boynumdaki o öpücükler. Oldukça özensizlerdi. Senin yaşındaki bir adamın daha yetenekli olacağını düşünürdüm."

"Öyle mi?" diye sordu ciddi bir sesle.

"Evet, gerçekten." Başımı salladım. "Daha fazla pratik yapabilirsin. Teklif ettiğimden değil. Ama bil diye söylüyorum, oldukça vasatın altındaydılar. Benim yaşımdakiler bunu daha iyi yapıyor."

Yalan dilimi yakıyor ama bilmesini isteyeceğim son şey, o *özensiz* öpücüklerin beni ne kadar etkilediği ya da *her* şeyi berbat etmeseydi benimle - tamamen değil, hala standartlarım var- istediği gibi oynamasına izin vermek üzere olduğum gerçeği.

Her kimse o *Mo*'ya hâlâ kızgıyım.

"Senin yaşındaki erkekler," diye tekrarlıyor, ikna olmamış bir şekilde. "Ve sen kendi yaşında birçok erkekle birlikte oldun?"

"Tonlarca," diye cevap vermek için acele ediyorum.

"O kadar çok ki sayısını unuttum." "Hmm."

"Hepsi *çok* daha iyiydi," diye devam ediyorum, sanki bu utancımı bir şekilde azaltacakmış gibi onu bir şekilde ikna etme ihtiyacı duyuyorum. "Bir tanesi öyle bir dil numarası yaptı ki beni yerde su birikintisi içinde bıraktı," diyorum iç çekerek.

Tanrım, daha önce hiç bir erkeğin elini tutmamış biri için en büyük oyuncu gibi konuşuyorum - şey, onunki hariç.

"Gerçekten mi? Ve bu erkek senin Karanlık Olan erkek arkadaşınla aynı olamaz mı?"

"Tabii ki," diyorum farkında olmadan. Bir elimi ağzıma götürürken gözlerim açılıyor.

Sırıttıyor.

"Hey!" Ayağa kalktım ve onu işaret ettim. "Beni kandırdın!" "Ben mi? Bunu ne zaman yaptım?" diye soruyor, eğlenerek.

"Kendi dünyamda *çok* popüler olduğumu bilmenizi isterim. Erkekler benimle çıkmak için sıraya giriyor. Sosyal medyamı görmelisiniz. DM'lerimde gezinen seksi erkeklerle dolu."

Teknik olarak bu bir yalan değil ya da tam bir yalan değil. DM'lerim dolu ama seksi adamlar değil. Çük resmi göndermenin bir şey olduğunu düşünen sürüngenler ve enseller.

Bir kızı elde etmenin yolu.

Bana dikkatle bakıyor.

Yutkunuyorum.

Bir adım öne çıkıyor.

"Neyin içinde kaymak?" diye soruyor alçak, çakıllı bir sesle.

"Uhm... DM'ler? Senin dünyanda sosyal medya falan olmadığı için bilemezsin," diye ekliyorum, gülümsemeye zorlayarak.

Bir adım daha atıyor.

"Hiç kimse hiçbir yere kaydırılmayacak. Anlaşıldı mı?" "Sen dikte edemezsin-"

Cümlemi tamamlayamadan bitiverdi. Yavaşça gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırarak geri çekiliyorum.

"Söylemeyi unuttuğum bir şey var," diye başlıyor tehlikeli bir sesle.

"Çiftleşen erkekler... bölgecidir."

Sözlerini anlamaya çalışırken gözlerimi hızla kırıştırıyorum. "Uhm..."

"Sizin yaşınızdaki erkeklerden, ateşli erkeklerden ya da başka herhangi bir erkekten bahsedilmeyecek. Beni anladınız mı?"

"sanmıyorum. Benden hoşlanmıyorsun bile-"

"Beni anlıyor musun Barbi?" diye tekrarlıyor, eli boynuma geliyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışırken yutkunuyorum. "I-"

"Evet. Evet diyeceksin."

"Ama-"

"Evet, Barbi. Evet diyeceksin."

Beni daha yakına çekerken boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Dişleri uzuyor, bana bakarken yüz hatları kararıyor.

Sırtımdan aşağı bir korku şeridi iniyor. "Evet," diye kekeliyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor. "Güzel." Başını salladı, bir adım geri çekildi.

Derin bir nefes alıyorum, vücudum hafifçe titriyor.

Ne... Neydi o?

Yine de bunun üzerine düşünmeme fırsat kalmıyor, çünkü aniden duruyor ve çenesi geriliyor. "Ziyaretçilerimiz var," diye belirtiyor.

"Ne?"

"Arkamda kal ve ben söylemedikçe konuşma."

İlk içgüdüm tartışmak olsa da, aynı zamanda oldukça güçlü bir kendimi koruma içgüdüsüne sahibim, bu yüzden köpeklerimi kapıp arkasından koşuyorum.

Birkaç dakika sonra yakınımızdaki çalılar takırdamaya başlıyor ve ayak sesleri ormanda yankılanıyor.

"Kaç tane?"

Fısıldıyorum. "On."

"Sence onları Damien mı gönderdi?"

Homurdanıyor.

"Bize zarar vermek isterler mi? Ama sen güçlüsün, değil mi?" Kolunu hafifçe sıvazlarken söylüyorum. "Bebeklerime zarar vermelerine izin vermeyeceksin," diyorum şaşkınlıkla etrafa bakan PomPom ve BonBon'a bakarken.

"Emirleri nasıl dinleyeceğini bilmiyorsun, değil mi?" diye mırıldanıyor kuru bir sesle.

Sık yapraklar, sırtlarında ağır çantalar taşıyan bir grup adamı ortaya çıkarıyor. Yüz ifadeleri bitkin, ciltleri solgun ve çizgilerle gölgelenmiş. Üzerlerindeki giysiler kirli ve yıpranmış, delikleri kumaştan dışarı taşıyor.

Bizi gördüklerinde şok içinde duruyorlar.

"Mika, bak! Daha fazla insan!" diye haykırıyor öndeki.

Bi

z. Nykander onlara bakıyor. Kolunu koruyucu bir şekilde bize doğru uzatıyor. "Kimsiniz siz?" Nykander dişlerini gıcırdatıyor. Vahşi bir köpeği andırıyor.

Efendisini koruyor ve kalbim göğsümde çırpınıyor - elbette farkında olmadan. Evrendeki onca erkek arasından bedenimin *buna* tepki vermeye karar vermesine hâlâ kızgınım.

Adamlar bir adım geri çekiliyor, Nykander'dan bana bakarken yüz hatlarını korku kaplıyor. Yiyeceklerimizi görüp açlık bakışlarını doldurmadan önce diğer yöne doğru koşmaya hazır bir şekilde uzaklaşıyorlar.

"Onların düşman olduğunu sanmıyorum," diye fısıldıyorum Nykander'a.

Kara bulutunun bizi sarmasını emrederken beni dinlemiyor.

Saldırıya hazırlanırken yüz ifadesi ölümcül bir hal alıyor.

"Kimsiniz ve sizi kim gönderdi?" diye soruyor o korkunç . Siyah dallar ondan kayarak adamlara doğru ilerliyor.

"Ah... biz..." adamlardan biri, lider, kekeliyor, sesinde korku yankılanıyor.

"Zarar vermek istemiyoruz. Sadece buradan geçiyoruz," diyor bir diğeri öne çıkarken. Daha yaşlı, saçları çoğunlukla ağarmış. "Vebadan arınmış bir köy olduğunu duyduk ve onu arıyoruz."

"Gördün mü, onlar kötü adamlar değil," diye tekrar fısıldıyorum. Nykander kımıldamıyor.

Adamlar vebadan canlarını zor kurtardıklarını anlatmaya çalışırken kelimeleri geveliyor ama Nykander ikna olmuyor. Etrafındaki kara bulut giderek büyüyor ve böyle devam ederse korkarım bu adamlar kendilerini savunmaya bile fırsat bulamadan onları toza dönüştürebilir.

Karanlık dalları neredeyse adamların üzerine geliyor. Geri çekiliyorlar, korku içinde birbirlerine sokuluyorlar.

Hayır, bu işe yaramaz. Nykander Karanlık Olan falan olabilir ama o bile yoldan geçen masum insanlara zarar verecek kadar alçalmamalı. Kendinden kurtarılmaya ihtiyacı var gibi görünüyor. Aksi takdirde karanlık ruhu daha da lekelenecek - ruhu için endişelendiğimden değil. İsterse cehennemin en derin çukurlarına gitsin, ama bu benim de peşinden gitmem gerektiği anlamına gelir çünkü şu anda birbirimize bağlıyız ve aşırı sıcakla aram iyi değil. Bebeklerim de ılıman iklimden hoşlandıkları için bundan nefret ederler. Hayır, cehennem bir seçenek değil.

"Acıkmış olmalısın," diye yüksek sesle takılıyorum. PomPom ve BonBon'u yere bırakıyorum ve Nykander'ın kolunu tutuyorum. "Kes şunu, Nykander! Onlara zarar vermeyeceksin," diyorum ve şaşırtıcı bir şekilde karanlık sis hemen geri çekiliyor.

"Eğer isterseniz yedek yiyeceğimiz var," diye nazik bir gülümsemeyle teklif ediyorum. Nykander şaşkınlıkla bana bakıyor. Vücudu gerilirken burun delikleri şişiyor. Adamlara güven verici bir gülümseme verirken onu görmezden geliyorum.

Çadırımıza doğru ilerlerken, yemeğimizin geri kalanını çıkarıp yabancılara dağıtıyorum, havadan sudan konuşup ailelerini soruyorum. Nykander orada taş gibi hareketsiz duruyor, etkileşimlerimize bakıyor. Gölgele kaybolmuş olabilir ama öldürme niyeti kaybolmamıştı. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan mezara girmiş olurdu.

Dakikalar geçiyor ve sonunda düşünceli halinden sıyrılıyor. Yaklaştı, dudakları hırıltıyla kıvrılmıştı. Birdenbire büyük bir ev sahibine dönüşmesini bekliyorsam, ne yazık ki yanılmışım. Adamlar kalan yemeklerimizi mideye indirirken, kolumdan çekip beni yanına çekti.

"Benim kadını çok cömerttir. Bu cömertliği kötüye kullanmazsan iyi edersin," diye homurdanıyor, sesi tehlikeli bir uyarı.

Havada bir teşekkür korusu patlıyor ve Nykander kulağıma fısıldamak için eğiliyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun, Barbi?"

"Açlıktan ölüyorlar." Onlar için hazırladığım her şeyi açgözlülükle yerken grubu işaret ediyorum. "Yeterince yemeğimiz var. Ayrıca, daha sonra daha fazla av yakalayabilirsiniz."

"On kişilik bir erkek grubunun kendi başlarına avlanamayacağını mı düşünüyorsun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Orman yaratıklarla dolu."

"Şunlara bakın! Size bir şey yapabilecek gibi görünüyorlar mı? Zavallı adamlar vebadan kaçmak için günlerce yürümüş olmalılar."

"Oh, Barbi." Başını bana doğru salladı. Gözlerini yüzümde gezdiriyor, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. Sonunda benden uzaklaşırken derin bir iç çekti. "Peki. Herkesin iyiliği hak etmediğini zor yoldan öğrenmeyi sana bırakıyorum."

Kaşlarımı çattım.

"Sen neden ?" O sadece gülümsüyor.

Erkekler yemeklerini bitirdikten sonra grubun lideri yemek için teşekkür etmek üzere yanımıza geliyor.

"Başkaları böyle yapmazken siz çok misafirperver davrandınız. Eğer bu iyiliğinize karşılık verebilirsek, lütfen bize bildirin" diyor gülümseyerek.

Yaşlı adam başını sallar.

"Nereye gidiyorsunuz? Vebasız köy arayışımızda bize katılabilirsin."

"Oh, hayır, teşekkür ederim..." Dudağımla ısırıyorum. Nereye gittiğimizi ben bile bilmiyorum.

"*Kadınım* ve ben başkentten uzakta geçirdiğimiz kişisel zamanın tadını çıkarıyoruz. Artık yolunuza gidebileceğinize inanıyorum." Nykander araya girerek garip bir şekilde ilişkimize vurgu yapıyor.

Onun nesi var? Bana defalarca *durumumuzdan* ne kadar hoşnutsuz olduğunu söyledi, ama şimdi beni alenen sahipleniyor? Umursadığımdan değil. Aslında, *kadınımın* ağzından çıkan kelimeler kulağa oldukça lezzetli geliyor. Ama acı gerçek şu ki, onlara güvenemem.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum.

"Nezaketiniz için teşekkür ederiz." Adam başını eğiyor. "Eğer bir daha karşılaşsak, iyiliğinize karşılık vereceğiz."

"Merak etmeyin," diyorum onlara gülümseyerek, Nykander'ın onlara ölümcül bakışlar atmasını görmezden .

Onlar giderken onlara el sallıyorum ve nihayet yalnız kaldığımızda Nykander'a dönüyorum.

"Neyin var senin?" diye bağırdım. "İhtiyacı olduğu bu kadar açık olan insanlara yardım etmeyecek kadar kalpsiz misin?"

Sadece ekipmanlarımızı toplamak için dönüyor. "Şimdi de beni görmezden geliyorsun," diye yüksek sesle homurdanıyorum.

PomPom ona havlayarak benim ona olan hoşnutsuzluğumu yinelerken BonBon da onu takip ediyor.

Al sana, Nykander. Senin karanlık sisin olabilir ama benim iki sadık yoldaşım var ve hiçbir saygısızlığa tahammül edemezler!

Birkaç dakika sonra konuşmaya tenezzül etti.

"Veba olup kontrol etmedikleri hiç aklınıza gelmedi mi?"

Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Vebadan kaçtılar ama bize hasta olup olmadığımızı bile sormadılar ya da herhangi bir hastalık belirtisi olup olmadığını kontrol etmediler."

"Peki." Dudaklarımı ıslattım. "Veba hızlı etki ediyor. Bize bulaşmış olsaydı hayatta olamazdık. Sen sadece onlardan nefret etmek için sebep bulmaya çalışıyorsun."

"Peki bunu neden yapayım?"

"Çünkü onlar erkek." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Kıskanıyorsun," diye belirtiyorum memnuniyetle gülümseyerek.

Benden hoşlanmıyor olabilir ama çiftleşme bağının onu bölgeci yaptığını kendisi söyledi. Ve her ne kadar yanlış sebeplerle olsa da, birinin *beni* kıskanacağı düşüncesi yanaklarımı ısıtıyor! Erkeklerin hırçın ve sahiplenici olduğu ve her zaman benim bu, benim şu dedikleri tüm o aşk romanlarını okurken bunu kaç kez hayal etmişim? Kaç kez birinin sahiplenmesinin nesnesi olmayı dilemişim? Birinin mutlak ilgisinin ve saplantısının. Tamam, o kitaplarda nasıl tasvir edildiği göz önüne alındığında *pek* sağlıklı olmayabilir, ama azıcık sahiplenmeye bile razıyım.

Ne yazık ki Nykander'ınki *yanlış* türden.

Nykander kıkırdar.

"Oh, Barbi, Barbi." Başını sallıyor. "Seninle ne yapacağım ben?"

Benimle tekrar alay etmesine neden olmayacak esprili bir cevap düşünürken acele etmiyorum. Ama görünüşe göre çok yavaşım, çünkü çadırı yere bırakıyor ve kendini önüme ışnlıyor.

Eli dışarı fırlıyor, bir ok etini delip geçerken avucu önümde açılıyor.

Benim için bir ok.

Gözlerim şok içinde
açıldı.

"Yardıma ihtiyacı olan zavallı insanlardı, ha?" diye soruyor yavaşça, oku elinden çekip alırken. Ama tam yarasının iyileşmesini beklerken, iyileşmiyor.

Ok ucuna yapışmış mavi bir madde var ve parçacıkları şimdi etine gömülmüş durumda.

"Lanet olsun," diye mırıldanıyor, gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor.

Gözlerini tekrar açtığında, grinin farklı bir tonundadırlar. Acıdan yıpranmış, çalkantılı bir gri.

Üzerimize daha fazla ok yağarken koyu sis bizi bir kalkan gibi sarıyor. Ama PomPom ve BonBon'u koruyucu kabuğun içinde yanımıza çekmeden önce değil.

Eli hala iyileşmedi.

"Neler oluyor? Kim bunlar?" Bebeklerimi göğsümde kucaklarken soruyorum.

"Ne, kim değil. Onlar iblis."

"İblisler... Ama... Neden daha önce söylemediniz? Onlara yemeğimizi vermeme izin verdin!"

Dudakları bir
gülümsemeyle yukarı
kalkıyor. "Fark eder
miydi?" Göz kırpıyorum.

"Söz dinlemiyorsun, Barbi. Küstah ve düşüncesizsin ve sonuçlarını düşünmeden kendini tehlikenin içine atıyorsun."

"Sadece bu ," diye fısıldadım. "Bilmiyordum..."

"Oh, ama sadece bu seferlik değildi, değil mi? Buradayız, değil mi? İyi bir kız olsaydın ve sana söylediğimde dünyana dönseydin bunlar olmazdı. Eğer inatla beni takip etmeye karar vermeseydin bunlar olmayacaktı."

Tam biraz ilerleme kaydettiğimizi düşünürken, bunu yine yüzüme vurdu. Sanki onunla çiftleşmek istiyormuşum gibi. Bu adamdaki küstahlık! Bana kanını vermesini kim istedi? Eğer bir şey varsa, bu *onun* suçu. Kan alışverişinin potansiyel tehlikesini biliyordu. Tüm bunlardan önce onun nasıl bir yaratık olduğunu bile bilmiyordum.

Peki, tamamen cahil olan ben nasıl suçlu oluyorum?

"Nykander..." Bana bakarken yüzünde beliren saf nefret ifadesini gördüğümde kendimi durduruyorum. Karanlık sisi bizi bir koza gibi sarıyor ve üzerimize gelen tüm okları geri püskürtüyor. Ve çok sayıda var, her biri sise deşip yere düşerken yüksek bir patlama çıkarıyor, neredeyse yok oluyor.

"Bu sana öğretmem gereken pek çok dersten biri. Çünkü sen benim eşimsin ve istesem de istemesem de senden ben sorumluyum."

İçimi bir parça suçluluk duygusu kaplarken bakışlarımı kaçırıyorum.

Sözleri canımı *yaktı*. Sadece dürtüselliğim konusunda haklı olduğu için değil, aynı zamanda benden ne kadar hoşlanmadığı da açık olduğu için.

Eminim yapabilseydi beni de toza çevirirdi - uzun zaman önce.

Derin bir nefes alıyorum. Bu sefil durum ve aptalca aşık olduğum kişinin benden kesinlikle nefret ettiği gerçeği üzerinde durmanın sırası değil.

"Elin..." Elini tutuyorum, mavi maddenin etine yayıldığını ve iyileşmesini engellediğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. "Nesi var bunun?"

"Bunu sonra düşünürüz," diye cevap verdi. "Bana onları öldürmemi söyle."

"Ne?"

"Söyle bana, Barbi.

Şimdi." "Öldür onları.

Lütfen..." Bana hızlıca

başını salladı.

Dikkatini gelen saldırılara çevirdiğinde ifadesi değişir.

Karanlık sisi dallara dönüşerek uzanıyor ve adamları saklandıkları yerlerden çıkarıyor. Sis her birinin bedenini sarıyor ve ben daha gözümü kırpamadan toza dönüşüyorlar.

Adamlardan geriye kalanlar birbiri ardına yere düşüyor ve rüzgâr tarafından sürüklenip götürülüyor. Nykander kara bulutun adamları yutuşunu izlerken kılını bile kıpırdatmıyor.

Birkaç saniye içinde gittiler. Onları o kadar kolay yok etti ki, *neden* oklarını bize atana kadar beklediğini merak ediyorum.

"Madem iblis olduklarını biliyordun, neden onları daha önce öldürmedin?" Bir bez çıkarıp ıslattıktan sonra yarasının sürerken küçük bir sesle soruyorum.

Gözlerini kapatır ve burnundan nefes verir. "Bana bir daha *asla* durmamı söyleme."

Isıran ses tonuyla geri çekiliyorum. Ama eline baktığımda, bana kızgın olmasına şaşmamalı. Bunu beni korumaya çalışırken yaptı ve nedense iyileşmiyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Cevap vermiyor.

Eline bakarak kalan mavi şeyi sıyrıyor ve eti yavaş yavaş iyileşmeye başlıyor.

"Bu mavi madde nedir?"

"İyileştirme yeteneklerimi etkisiz hale getirebilecek zehirli bir toz," diye cevap veriyor umursamazca.

"Ama *nedir* bu? Nereden geliyor?"

Bana uyarıcı bir bakış atıyor, bu da sorgulama tarzımdan hoşlanmadığının bir işareti.

"Çok fazla soru soruyorsun, Barbi."

"Seni-bizi-tehlikeye atacaksa bunu bilmeye hakkım yok mu? Beni sürekli azarlıyorsun ama senin dünyana yabancı olduğumu unutuyorsun. Her şey hakkında hemen hemen hiçbir şey bilmiyorum. Neden hep beni suçluyorsun? Sanki bir şeyleri bilerek yapıyormuşum gibi! Sadece ihtiyacı olan bazı adamlar gördüm ve onlara yardım etmek istedim. Bunda kötü olan ne? Ve sırf seni takip ettim diye sana bu şekilde bağlanmak istemedim! Benden hoşlanmayabilirsin, ama benim de senden hoşlanmayabileceğimi unutuyorsun! Bu duruma düştüğümüzden beri kesinlikle huysuz, kaba ve kötü bir adam oldun."

"İşin bitti mi?" diye tembelce soruyor arkasına yaslanıp bana bakarken.

"İşim bitmedi! Bana çok kötü davranıyorsun ve buna katlanmayacağım. Ya davranışlarını değiştirirsin ya da bu iş yürümez. Ve bu *bağlayıcı* durumdan nasıl kurtulacağımızı bulana kadar birlikte kapana kısılmış olabiliriz, ama bu hoş olmak zorunda olduğum anlamına gelmez. Benden zaten hoşlanmıyorsun. Benden kesinlikle nefret etmeni sağlayacağım ve böyle devam edersen bir an bile huzur bulmana izin vermeyeceğim," diyorum ona kararlı bir şekilde.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Beni daha fazla konuşmakla mı tehdit ?"

"Aynen öyle."

Bana bakıyor. Kahkahayı patlatmadan önce ağzının titriyor.

", Barbi. Sen kazandın," diyor başını sallarken. "Ne?" Gözlerimi

kırıştıyorum. "Ne kazandım?"

"Sizin... hassas duyarlılıklarınıza karşı daha düşünceli olacağım. Bu işe yarar mı?"

"Önce onu görmem gerekecek. Bana bir şeyler anlatarak başlayabilirsin. Ne kadar hoşuna giderse gitsin, karanlıkta kalmaktan nefret ederim," diye ekliyorum.

Gülümsemesi genişler.

"Peki bu mavi şey nedir ve neden iyileşme yeteneklerini etkisiz hale getiriyor?" Bezi yarasının etrafına daha dikkatli sürerken soruyorum. Parçacıkları çıkarmak onun bir kez daha iyileşmesini sağlıyor, bu yüzden yaranın tamamen temiz olduğundan emin olmalıyız.

"Bir Tenebreis Oğlu'na karşı kullanılabilecek en ölümcül silah, efendisinin kanına batırılmış bir silahtır." Yavaşça konuşuyor, gözlerini benimkilere dikmiş. "Bu sadece bir Tenebreis Oğlu'nun bilebileceği, iyi korunan bir sırdır."

"Ama..." Kaşlarımı çattım. "Bu demek oluyor ki..."

"Haklısınız. Tenebreis'in Oğullarından biri tarafından gönderildiler; efendimin kanına erişebilecek biri."

"Kim?"

Dudakları hüznü bir gülümsemeye dönüşür.

"Baine. Benim kardeşim. Damien'ı ve köle iblislerden oluşan bir orduyu kontrol eden kişi. Tartareia'ya döndüğümde öldüreceğim adam."

15

"D Amien de beni bastırmak ve yakalamak için efendimin kanını kullandı," diye devam ediyor.

"Ama efendiniz buna neden izin versin ki? Kanın ne için kullanıldığını bilmiyor muydu?"

Dudaklarını büzüyor.

"Efendim binlerce yıl önce öldü. Ben Tartareia'dan ayrılmadan çok önce."

"O zaman nasıl?"

"Kardeşim ölmeden önce kanının bir kısmını saklamış olmalı. Bu akla yatkın tek açıklama ama aynı zamanda en çok yaralayan da çünkü en başından beri beni öldürmeyi planlıyor olmalıydı."

"Ama o senin kardeşin! Kendi kanından birini nasıl öldürebilir?"

"Bunu sana söylediğim için üzgünüm Barbi, ama benim dünyam senin insan dünyana hiç benzemiyor. Kardeşlik bağları olmadığı gibi, babalık ya da annelik de yoktur. Evlilikler ittifaklardır ve çocuklar güç kazanmanın bir yoludur. Tenebreis'in her bir Oğlu kendi başınadır, bencilce öldürür, entrikalar çevirir ve ihanet eder. Tartareia'nın geçmişte bu kadar kolay mühürlenmesinin nedeni budur çünkü birlikte çalışma yeteneğine sahip değiliz. Herkes güç istiyor. Ama kimse bu gücü paylaşmak istemiyor."

"Bu kulağa... kasvetli geliyor."

"Öyle." Başını sallıyor. "Tüm niyet ve amaçlar için, evren Tartareia'nın mühürlenmesiyle daha iyi durumda."

"Yine de mührü kırmak için bir obje arıyorsun," diye not ediyorum, düşünceli bir şekilde ona bakarak.

"Bencil olmadığımı hiç söylemedim," diyor.

Endişe içinde dudağımı ısıırıyorum.

"Mühür kırıldığında ne olacak?" Başını arkaya eğiyor, gözleri kapanıyor.

"Kargaşa. Aperion'la olan savaş saflarımızı yok ettiğinden beri Tenebreis'in çok fazla evladı hayatta kalmadı. Kraliyet evlerimizde belki birkaç yüz safkan kaldı. Ama hepsi güce ve intikama aç. Aperion ve hatta tüm evren onların olana kadar rahat etmeyecekler."

"Ve sen bunu evrene salmak mı istiyorsun? Ne kadar tehlikeli olduklarını bilerek mi?"

"Ben yapmazsam başkası yapar."

"O zaman bu kadar zahmet niye? Neden önce Damien'ın objeye ulaşmasına izin vermiyorsun ve mühür kırıldığında peşinden gitmiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Çünkü o obje sadece mührü kırmakla kalmıyor." Dudakları kıvrılıyor. "Aynı zamanda sahibine bir avantaj da sağlıyor."

"Takip etmiyorum."

"Tenebreis'in Oğulları tehlikelidir, beni yanlış anlamayın. Ama evrendeki *en büyük* tehlike onlar değil. Çağlar önce, Kaynak'tan yaratılan üç tür varlık vardı - aydınlık, karanlık ve nether. Yedi ışık varlığı, yedi karanlık varlığı ve bunların arasında yedi varlık. Bunlar İlkel tanrılardı ve birlikte tüm ölümlüleri yarattılar - insan türünden ya da doğaüstü."

Sözlerini büyülenmiş bir halde dinliyorum. Daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ve nedense o bu kadim güçleri anlattıkça göğsümde bir heyecan belirliyor. Küçük yaştan beri fantastik kurgular tüketen biri için bu bir rüyanın gerçekleşmesi!

"Ancak kısa süre sonra Primordiallerin üç grubu arasında çatışma çıktı. Her biri ölümlüleri bir şekilde kontrol etmek istedi, bazıları iyilik için, diğerleri kötülük için. İlk savaş ölümlülerin kaderi üzerine başladı. Bin yıl boyunca sürdü. Tüm grupların gücü eşitti, bu yüzden tüm savaşlar berabere bitiyordu. Ta ki ışık Primordialleri gücü paylaşmak için nether Primordialleri ile bir anlaşma yapana kadar. Ve bunu rahatsız edilmeden yapmalarının tek yolu da karanlık Primordiyallerden kurtulmaktı. Birlikte, yedi karanlık Primordiyal'i tutabilecek bir hapisane diyarı olan Tartarstasis'i yarattılar."

"Tamam, peki sonra ne oldu?" Merakla sordum.

"Yediler Tartarstasis'te kapana kısıldılar ve on dört İlkel, evreni uygun gördükleri şekilde kontrol etmelerini sağlayacak ortak bir alem olan Aperion'u yarattılar. Ve bir tepki hareketi olarak, Yedi'nin torunları Tartareia'yı yarattılar, her yönden Aperion'un tam tersi bir diyar ve Yedi adına mücadeleyi sürdürmek anlamına geliyordu. Ancak... Bir şey oldu. Kimse nedenini bilmiyor ama bir süre sonra Primordialler ortadan kayboldu. Sanki evrenin kaderinden ellerini çekmişler gibiydi."

"Ne?" Gözlerim açıldı.

"Ama arkalarında bir şey bıraktılar." Gülümsüyor. "Özlerini içeren on dört eser - eğer evren onların gücüne tekrar ihtiyaç duyarsa diye. Ve on dört kişi Yedi'yi özleriyle hapsettiğinden, sadece özleri onları bir kez daha özgürleştirebilir."

"Yani aradığımız bu obje Tartareia'nın mührünü kırabilirken, on dördünün toplamı Tartarstasis'i açabilir mi? Doğru mu anladım? Ve Tenebreis'in Oğulları Yedi'yi evrene salmak ve onları kontrol etmek mi istiyor?"

"Evet. Kısa versiyonu bu."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum.

"Peki iyi adamlar kim?"

Kıkırdıyor.

"Hiç iyi adam var mı? Bundan şüpheliyim."

"Tabii ki söylersin," diye . "Sen Tenebreis'in oğlusun.

Sen kelimenin tam anlamıyla Yedi'nin

soyundan geliyorsun." "Hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim."

"Ama..." Gözlerimi öfkeyle kırıştıyorum, zihnim tüm bu olanları anlamlandırmaya çalışıyor. "Objeyi bu yüzden mi istiyorsun? Yedi'yi dünyaya salmak istediğiniz için mi? İstiyorsun..." Kelimeler boğazımda düğümleniyor. "O şeytani varlıkları evrene salmak mı istiyorsun? Ve benim de buna eşlik etmemi mi istiyorsun? Delirdin mi sen?"

Alay ediyor.

"Bu kadar dramatik olma canım. Ne yazık ki benim hedeflerim o kadar yüce değil. Yedi umurumda değil. Ama kardeşimin umurunda. Ve eğer eseri önce ben alırsam, bu onun alamayacağı anlamına gelir. Tartareia'ya dönmek istememin tek nedeni kardeşimi sonsuza dek ortadan kaldırmak."

"Neden? Seni öldürmeye çalıştığı için mi? Eminim konuşursanız, belki ortak bir zemin bulabilirsiniz. Neden, belki bu hepsi bir idi.

yanlış anlaşılma ve-"

"Sen çok masumsun, Barbi." Gülüyor. "Konuşma olmayacak. Sadece kan dökülecek ve acı çığlıkları atılacak. Bana yaptığı onca şeyden sonra en azından bunu hak ediyor."

"Ama sen hâlâ hayattasın. O kadar da kötü olamaz. Kardeşler birbirini öldürmemeli," diye fısıldıyorum usulca.

"Ben hayatta olabilirim. Ama Mo değil. Ve hepsi onun yüzünden," diye homurdanıyor, gözlerinin rengi öfkesini yansıtacak şekilde değişiyor.

Donup kaldım.

İşte yine o isim. Mo.

"Kim..." Cevabına hazır olup olmadığımın emin olamadan derin bir nefes alıyorum. "Mo kim?"

Bana sıkılmış bir bakış attı.

"Eşim olması gereken dişi."

Bu sözler kötü niyetle ya da bir suçlama imasıyla söylenmemiştir. Bu sadece bir gözlem ve bu da duymayı daha da acı verici hale getiriyor.

Ona bakarken kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Dökülmekle tehdit eden duygu dalgasına karşı yutkunuyorum.

Bu sözlerin beni ne kadar etkilediğini görmesin diye soğukkanlılığımı korumaya çalışırken göğsüme bir acı saplanıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Demek Mo bir kadındı.

Bundan şüpheleniyordum, ancak bunun doğrulanması vücuduma aynı anda binlerce kurşun saplanmış gibi hissettirdi.

Bu sadece aptalca bir aşk, Barbi! Bunu atlatacaksın.

Kendimi buna ikna çalışıyorum, ama gerçek şu ki, onun huzurunda ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar az aptalca bir aşk gibi hissediyorum ve daha çok ...

Dudaklarımı kayıtsız bir gülümsemeyle gererken titriyorum.

"Yani eşcinsel değil misin?" Kırgınlığımı gizlemek için şakayla karışık soruyorum. "Hayır." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Yani Tartareia'ya vardığımızda birileri bağımızı koparmamıza yardım edebilecek mi?"

Başını sallıyor.

Göğsümde umut çiçekleri açıyor. O zamana kadar bu aşkı besleyeceğim ve ne kadar uzun sürerse sürsün bu maceranın tadını çıkaracağım. Ve veda etme zamanı geldiğinde... Kelimeleri yüksek sesle söyleyebilmek için yeterince güçlü olmam gerekecek.

"Yaşlılar ne yapacaklarını bilmeli."

"Güzel. O zaman şu objeyi alalım! Ne kadar çabuk alırsak, yollarımızı o kadar çabuk ayırabiliriz."

"Şimdi de benden kurtulmaya mı hevesleniyorsun?" Eğlenen bir kaşını kaldırıyor. Kirpiklerini kırıştırırken gülümsüyorum.

"Sırf kardeşinden intikam almak için evreni sefil bir kadere mahkûm edeceğini fark etmeden önce senden birazcık hoşlanıyor olabilirdim. Şimdi..." Başımı sallıyorum.

"İlerlemeden önce bir anlamaya varsak iyi olur," diye sert bir sesle söze başladı. "Benim tek amacım Mo'nun intikamını almak. Dünya ya da kardeşimi öldürdükten sonra ne olacağı umurunda değil." Duraklıyor, bakışları benimkileri buluyor. "Ben iyi bir insan değilim Barbi, öyle olmak da istemiyorum."

, *Mo. Nykander senin için kelimenin tam anlamıyla kıyameti getirebilir.* Belki biraz aşırı ama içimdeki romantiğin bu açıklama karşısında bayılmaya hazır olduğunu inkar edemem.

Mantıklı yanım mı?

Yüce Tanrım, yanlışlıkla lanet olası bir psikopatla çiftleştim!

"Benim için endişelenme." Elimini umursamaz bir şekilde sallıyorum. "Bağımızı koparana kadar peşine takılacağım ve sonra birbirimizi bir daha asla görmeyeceğiz," diye mutlu bir şekilde şaka yapıyorum, ancak bu rol pahalıya mal oluyor.

Göğsüm neden bu kadar dar?

Neden sanki kırık cam parçaları yutmuşum gibi hissediyorum, keskin kenarları boğazıma takılıyor, tıkıyor ve içim kanla dolup taşana kadar kanamasına neden oluyor?

Neden böyle hissettiğime dair bir cevabım yok ama korkarım sebebini biliyor olabilirim.

Bu bir veba. En yaygın . Ve sonunda yakalandım.

Ne yazık ki ölümüm hızlı olmayacak. Yavaş ve eziyetli olacak, her dakika zavallı kalbimde yeni bir yara açacak.

"Doğru," diye mırıldanıyor, gözlerini bana dikmiş. Gülümsememi daha geniş, daha mutlu olmaya zorluyorum. "Sırada ne var o zaman? Nereye gidiyoruz?"

Derin bir nefes verirken yüzüne düşünceli bir ifade yerleşiyor. "Bir ipucum var. Ama bunun ne anlama geldiğini henüz çözemedim."

"Peki ipucu ne? Belki ben yardımcı olabilirim."

Bana "*sanki*" *der gibi* bir bakış attı. Ama yine de paylaşıyor.

"Elimde sadece bir bilmece var ama çözemiyorum. Şöyle diyor: Sarmaşık, *Gyral Dağları'nın doğusuna giden yolu gösterecek*. Gyral Dağları'ndayız. Ama *vinerelle*'in ne anlama geldiğini bilmiyorum," diye ekliyor hırçın bir sesle.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Bilmiyor musun?" Şaşkınlıkla sordum. "Ne zamandır Akkaya'dayım demiştiniz?"

"Birkaç bin yıl," diye homurdanıyor.

"Ve sen bilmiyorsun? Nasıl bilmezsin?" . Gözlerini bana dikeyyor.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana bir parça kâğıt ve yazacak şey ver," diyorum ona. Bana şüpheyile bakarken kıpırdamıyor.

"Hadi ama! Yap şunu!"

Bana başını sallayarak bir saniyeliğine ortadan kayboluyor, sonra elinde bir kâğıt ve kalemle geri dönüyor. Onları bana uzatıyor ve ben de çalışmaya başlıyorum.

Çizim becerilerim en iyisi olmayabilir ama işimi görüyor.

"İşte," diyorum kâğıdı önüne iterken. "Bu bir *vinerelle*. Bunu bilmediğine inanmıyorum, Nykander. Bu Akkaya'nın kadim amblemi."

Kâğıda, uzun, dikenli bir sapı olan beyaz ve pembe bir çiçek çizdim. Dikenleri onu yuvasından koparmaya cüret eden herkesin canını yakmakla kalmaz, yaprakları da insan ya da büyücü herkes için zehirlidir. Kitaplar onun geçmişinden uzun uzun bahsetmişti. O kadar yabani ve evcilleştirilemez bir çiçek olduğu için, kimse ona dokunmamıştı. Kimse ona dokunmaya cesaret edemediği için Akkaya'da garip bir şekilde büyümüşü; sanki kendi akı varmış gibi. Sarmaşık Akkaya'nın tarihinde o kadar önemli bir yere sahip ki, ciltli kitapların özel bir baskısı yaptırılmış ve kapağında resimli bir sarmaşık yer almıştı. Elbette hepsine sahibim. Sadece sınırlı sayıda basıldığını düşünürsek, onlar için oldukça iyi bir para ödemek zorunda kaldım.

"Hayır, öyle bir şey yok. Akkaya'nın kadim amblemi diye bir şey yok." Çizimimi hemen reddediyor.

"Evet, öyle! Bu kadar uzun zamandır burada yaşıyorsun ve bunu bilmiyor musun? Akkaya'nın kalbi gibi! Diğer tüm çiçekler ve bitkiler yıllar boyunca büyülerde ve ritüellerde kullanılırken, sadece asma çiçeğine dokunulmadı."

Başını eğiyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Sadece birkaç gündür buradasınız."

"Çünkü... Erm..." Akkaya hakkındaki bilgilerimin nereden geldiğini nasıl açıklayabilirim? Özellikle de çoğunun yanlış olduğu kanıtlanmışken. "Benim dünyamda Akkaya etrafında dönen bir dizi kitap var. Her şeyi ezbere biliyorum ve size söylüyorum, sarmaşık bir çiçektir. Bu çiçek." Kâğıt parçasını gösteriyorum.

Belki de bunun başka bir yanlış bilgi olabileceğini düşünerek kendime bu kadar güvenmemeliyim. Ama içgüdülerim öyle olmadığını söylüyor. İşte bu. Bu onun lanet ipucu.

Sözlerimi düşünürken konuşmuyor. "Akkaya merkezli bir kitap serisi mi?"

"Damien ve Jocelyn'i, Kuma'yı ve diğer büyücüleri bu şekilde biliyorum. Buradaki her şeyi böyle biliyorum. *Neredeyse* her şeyi. Ama yemin ederim kitaplar gerçek ve bu da Vinerelle."

Düşünceli bir şekilde çizimime bakarken aramızda bir kez daha sessizlik çöküyor.

"Sanırım bu çiçeği arayabiliriz," diyor sonunda.

"Evet, iyi karar dostum. Gördün mü, hiç de işe yaramaz biri değilmişim," diyorum ona yaklaşıp kirpiklerimi kırıştıtırırken.

BonBon'u kucağına almadan önce verdiği tek tepki gözlerini devirmek oluyor. Yolculuğumuza devam edebilmemiz için PomPom'u almamı işaret ettiğinde kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalkıyor. Çok fazla yürümenin minik bedenleri için yorucu olduğunu ve taşınmaları gerektiğini fark etmiş olmalı.

Kendime engel olamadan yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyor.

Kıyameti getiriyor olabilir ama köpeklere iyi davranıyor! Peşinden gitmek için acele ederken içimden hülyalı bir iç çekiş geçiyor.

Doğuya yöneliyoruz ve gözlerimizi sarmaşık için açık tutuyoruz. Neyse ki çok geçmeden fark ediyoruz. Neredeyse bir patika gibi, çiçek kümesi bizi dağa doğru yokuş yukarı götürüyor. Yürüyüş yolu yok ve zehirli yapraklarla temas etmemek için elimizden geleni yapıyoruz.

Neredeyse bilinçli olarak dikilmiş gibi, çiçekler sık bir ormanın içine doğru ilerliyor. Gölgecik güneş ışığını engelliyor. Uzun ağaçlar bizi dört bir yandan çevreliyor, hepsi dalların etrafında kıvrılan kalın sarmaşıklarla kaplı, bazıları aşağı sarkıyor ve ağaçta yaşayan birçok hayvan için sallanan bir sığınak yaratıyor.

Yaratıklar. Bazı maymunlar ağaçtan ağaca sallanıyor, bölgelerine tecavüz ettiğimizi fark ettiklerinde bize büyük ilgi gösteriyorlar.

Etraftaki tek sevimli ve minik yaratık olarak otoritesinin sorgulanmasına alışık olmayan PomPom - BonBon hariç, ama sevgi harikalar yaratıyor - onlara durmadan havlamaya başlıyor.

Hemen üstümüzdeki ağaçta birkaç maymun toplanmış, bizi büyük bir ilgiyle izliyorlar.

"Nykander! Bakın ne kadar tatlılar!" Kuyrukları iç içe geçmiş, vücutları bir kalp oluşturuyor ve içimdeki romantiği bayıltıyor. İki maymunun kahverengi, lüks kürkleri var, küçük yüzleri çok şirin ve sevimli.

Onlara olan minnettarlığımı hissededen PomPom, bana havlarken kimsenin sevgimde onun yerini almasına izin vermeyeceğini bilmemi sağlıyor.

"Sakin ol bebeğim. Sen hâlâ benim en sevdiğim kızsın," diyorum saçlarının tepesini öperken.

Nykander bana başını sallıyor ve maymunlara bir bakış bile atmadan önden yürüyor. Ne yazık ki dikkat sorunu olan tek kişi PomPom değil. Maymunlar, Nykander'ın kendilerini görmezden geldiğini görünce ona bir ders vermeye karar . Ağaçtan bir şey düşer ve kafasının üstüne iner.

"Ne..." Elini saçına götürüp nesneyi ararken gözlerini kırıştırıyor.

Saçından küçük bir kaka parçası koparmasını izlerken dudaklarım gülmekten titriyor. Ve maymunun üzerine kaka yapmış olabileceğini anladığında, onun ifadesi gök gürültüsüne dönüşürken, benimki kahkahalara boğuluyor.

"Aman Tanrım, Nykander!"

Maymunlar etrafta zıplayıp ciyaklayarak heyecanlarını ifade ediyorlar. Ama tam Nykander'la daha fazla dalga geçmek üzereyken -bu kadar huysuz olduktan sonra bunu hak ediyor- ağaçlardan küçük bir kaka kümesi daha düşüyor.

Bu sefer kafama.

Bunu gören Nykander başını arkaya atıp gülerek şunları işaret eder

Ben.

Küçük kakayı çıkarıp atarken ona en ölümcül bakışımı atıyorum.

Yere.

"Sen..." Maymunları gösteriyorum. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!"

Sözlerime cevap vermiyorlar, sadece gülmeye çok benzeyen sesler .

"Her yaratık senin dostun değildir, Barbi," diye mırıldanıyor Nykander eğlenerek.

Yanından geçip gidiyorum.

"Ve şimdi yolumuza devam etmeliyiz. O objeye ulaşmamız gerek, değil mi?" Nefesimin altında mırıldanıyorum.

Nykander aniden durmadan önce bir saat kadar daha çiçekleri takip ederek yolculuğumuza devam ediyoruz.

"Bunu hissediyor musun?" Etrafına bakıyor, burun delikleri açılıyor.

"Ne?" Daha fazla iblis ya da Tanrı korusun, daha fazla maymun tarafından saldırıya uğrayabileceğimizden endişelenerek soruyorum.

BonBon'u yere bırakıp yaklaşıyor.

durduğunda kalbim küt küt atıyor. eğiyor, nefesi yanağımı havalandırıyor.

Nefes al, Barbi, nefes al!

"Ne var? Ne oldu?" Kekeliyorum.

"Bu koku da ne?" Saçımı koklarken cahil gibi davranıyor. Ne

yaptığını anladığımda ağzım açık kalıyor.

Sefil adam!

"Oh, sessiz ol. Eğer ben kaka kokuyorsam, sen de kokuyorsun," diyorum ve hafifçe vuruyorum.

"Ne olmuş yani? Benim için sorun değil. Çok daha kötü kokular aldım. Ama sen..." Gözleri eğlenceyle kırıışıyor.

"Ben ne?"

"Bana hayatı boyunca şımartılmış küçük bir kız gibi geliyorsun. Çok fazla zorluk yaşadığından şüpheliyim." Sırıttıyor.

"Eve döndüğümüzde PomPom'un kakasını her dışarı çıkışımızda temizlediğimi bilmenizi isterim. Kakaya yabancı değilim!"

"Öyle mi?" diye soruyor.

"Aynen öyle. Küçüklüğünden beri benimle. Ona tuvalet eğitimi verdim ve biz evdeyken birkaç kez kaza geçirdi. Bir keresinde kucağıma bile yapmıştı. Kaka beni korkutmaz!"

"Anlaşıldı. Sen bir kaka ustasıydın."

"Ne-" Benimle dalga geçtiğini anlamadan önce bir an şok içinde ona bakıyorum.

Nykander bana kaşlarını çatmak yerine benimle dalga geçiyor. Kirpiklerim kalbimin atışlarını taklit ederek çırpınıyor.

Bakışlarımı kaçırırken yanaklarımda derin bir kızarıklık oluşuyor.

"Şaka yapıyordum, Barbi." Kıkırdıyor. "Seni kızdırmak şaşırtıcı derecede kolay."

"Şey..." Dudaklarımı ıslatıyorum. "Sanırım kaka ustası olmak hiçbir şeyin ustası olmaktan daha iyidir," diye mırıldanıyorum, dudaklarım yukarı kıvrılıyor.

O da gülümsemeyi paylaşıyor ve bir an için birbirimize bakıyoruz.

Burası birden ısındı mı? Elimle yüzümü yelpazeliyorum.

BonBon'un havlaması büyüü bozuyor ve Nykander'a onu kollarına için yalvarıyor.

Ve böylece yolculuğumuza devam ediyoruz.

Yine de an, beynimin muhtemelen onu asla unutmayacak olan kısmında sakladığım değerli bir anıya dönüşüyor.

Hava karardığında bir çıkmaz giriyoruz. Çiçeklerin yolu aniden duruyor ama etrafımızda açık bir tarladan başka bir şey yok.

Nykander etrafına bakınırken dudakları onaylamaz bir şekilde hırıldıyor. "Belki bir yolu kaçırmışızdır?" Teklif ediyorum.

Homurdanıyor.

PomPom kollarında , yere atlarken yüksek sesle havlıyor ve etrafımızda bir daire çizerek koşuyor. BonBon da öyle yapıyor ve ilk başta, uzun süredir kucağımızda oldukları için sadece oynamak istediklerini düşünüyorum.

Önümüzde kör edici bir ışık beliriyor, sendeleyerek geri çekiliyorum. Nykander arkamda, düşmemem için kollarıyla beni sarıyor.

Önümüzde dört adam belirdiğinde bu hareketi zihnimde romantikleştirmeye bile fırsat bulamıyorum. Tamamen zırh giymişler ve her birinin belinde iki ya da daha fazla silah kılıfı var.

"Ne..."

"Mabede hoş geldiniz." Adamlardan biri bize hitap etmek için bir adım öne çıkıyor. "Adım Elijah ve ben baş muhafızım. Buraya geliş amacınız nedir?"

Adamları tepeden tırnağa tarayan Nykander'ın yanağı seğiriyor.

"Buraya Baş Rahibe ile buluşmaya geldik," diye cevap veriyorum.

Elijah düşünceli bir şekilde başını sallar.

"Mabet yabancılara kapalıdır. Sadece Baş Rahibe'nin kutsamasına sahipseniz içeri girebilirsiniz."

"Peki onunla buluşamazsak nasıl alacağız?" diye soruyorum. Gülümsüyor.

"Yanımda kal, Barbi," diye fısıldıyor Nykander.

"Eğer Baş Rahibenin kutsamasına sahipseniz, üç soruya doğru cevap verebilirsiniz. Eğer doğru cevap verirsiniz, içeri girebilirsiniz. Yanlış cevap verirsiniz, geri çevrileceksiniz ve Mabedin yeri bir daha bulamayacağınız şekilde değişecek."

"Sorular nedir?" Nykander talep ediyor.

"İlk soru." O konuşurken başka bir adam öne çıkar. "Uzun, sert ve çıkıntılarla kaplı olan nedir?"

Bu soru karşısında gözlerim büyüdü. Nykander yanımda geriliyor. "Biliyorum!"

Ağzımdan kaçırdım.

"Barbi..." diye uyarı tonunda sesleniyor adıma. "Şimdi senin kirli düşüncelerinin zamanı değil."

"Ne?" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kirli düşüncelere sahip olan sensin. Ben sorunun cevabını biliyorum."

"Cevabı bulacağım, kadın," diye konuşuyor adam.

Boğazımı temizliyorum.

"Loza."

Nykander'ın eli kolumun üzerinde sıkılaşıyor.

"Bu doğru." Başını sallayan adam geri çekilir ve ikinci adam öne çıkar.

"Ortası, başı ve sonu nedir?" "Mazu nehri," diye yanıtlıyorum hemen.

"Bu doğru."

"Evet!" Heyecanla ayağa fırladım.

Nykander bana dönüyor, yüzünde bir şok ifadesi var.

Üçüncü adam son soru için öne çıkıyor. "Ruhun yolu nedir?"

"P'asala!" Hevesle

söyledim. "Bu doğru."

"Aman Tanrım! Başardım, Nykander! Gördün mü, ben işe yaramaz değilim," diye haykırarak onun etrafında zıplıyorum. PomPom ve BonBon da benim hareketlerimi taklit ederek hepimiz Nykander'ın etrafında dönüyor, dans ediyor ve sevinç çığlıkları atıyoruz.

yerde donup kaldı -belki de hepsini doğru bildiğime inanamadı. Yine de Leydi Jocelyn'in kitaplarda büyücülüğe kabul edilirken sorduğu soruların aynısıyken nasıl bilemezdim ki? En azından bazı şeyler kitaplardan çok farklı değil ve heyecanıma engel olamıyorum.

Adam geri çekilir ve Elijah'ı bize bir kez daha hitap etmesi için bırakır.

"Aferin." Başını eğdi. "Lütfen, Sığınak'a hoş geldiniz." Kolunu uzatır ve bir portal belirir.

Köpekleri alıp geçitten içeri giriyoruz ve kısa sürede kendimizi farklı bir zaman ve mekânda buluyoruz.

Etrafta koşuşturan çocuklar ve günlerine devam eden insanlarla köy hayat dolu. Sanki hep birlikte farklı bir dünyadayız - hastalık ya da çekişmelerin olmadığı bir dünyada.

"Baş Rahibe ile ne zaman buluşabiliriz?" Nykander sormak için Elijah'a döner.

"Baş Rahibe sizi kabul etmeye hazır olduğunda sizi çağıracak. O zamana kadar lütfen kendinizi evinizde hissedin. Teğmenim sizi kalacağınız yere götürecektir," diye açıklıyor ve bizi teğmeni Jeya ile tanıştırıyor. Ve böylece diğer adamlar gözden kayboluyor.

Nykander onaylamayan bir ses çıkarıyor ama muhtemelen Mabet'te sadece misafir olduğumuzu fark ettiği için daha fazla araştırmıyor.

Köyün derinliklerine doğru yürüdükçe, yerliler bize merakla bakıyor, hepsi yaptıkları işi bırakıp bize bakıyor.

"Sanırım çok fazla yeni gelen olmuyor," diye şaka yapıyorum

Jeya'ya. "Gerçekten de öyle. Binlerce yıldır hiç yeni gelenimiz olmadı." "Oh," diye mırıldanıyorum, şaşırarak.

Nykander nedense eskisinden daha huysuz bir şekilde Jeya ile benim arama giriyor ve zavallı adama ölümcül bir bakış atıyor. Göğsü dile getirilmemiş bir uyarıyla gümbürdüyor ve onu yola getirmek için dirsek atmak zorunda kalıyorum.

"Doğru." Jeya boğazını temizliyor. "Burası köy meydanı, tüm etkinliklerin gerçekleştiği yer. Şurada şifacının kulübesi var. Ve bu yol da-"

"Peki ya Baş Rahibe?" Nykander onun sözünü keser.

"Vadide ikamet ediyor. Ama önce çağrılmadan oraya gitmek yasaktır."

"Nykander, kibar ol," diye tıslıyorum ona. Bu insanlar çok kibar davrandı ve o kaba davranıyor.

Bana ters ters bakıyor ve o erkeksi, kendi iyiliği için fazla yakışıklı haliyle somurtmaya devam ediyor.

Jeya bize köy hakkında daha fazla şey anlatmaya devam ediyor ama ben Nykander'ın yakışıklı profiline bakarken sadece yarım kulakla dinliyorum. Tanrım, bir romanın kapağı için mükemmel bir model olurdu. Dünyadaki tüm kopyaları satın alır ve bütün gün ona bakardım. Ve eğer kitaptaki hikâyenin iki

Barbi ve Nykander adlı kahramanlar, daha da iyi. Sonsuza dek mutlu olduğumuzu hayal ederken ona bakıp okuyabiliyordum.

"İşte burası. Konaklama yeriniz. Lütfen tesislerimizden yararlanın ve köyü şimdilik eviniz olarak görün."

Jeya küçük bir kulübenin kapısını açıyor ve bizi içeri davet ettikten sonra ayrılıyor.

Kapı arkamızdan bir gümbürtüyle kapanıyor ve birdenbire yalnız kalıyoruz - artı köpekler.

Tek yapabildiğim, sadece bir yatak, bir masa, iki sandalye ve birkaç kitabın bulunduğu küçük bir raftan oluşan küçük alana bakmak. Arka tarafta daha da küçük bir tuvalet ve lavabo var. Duş bile yok!

Yine de en göze batan şey bu değil.

"Nykander... Sadece bir yatak var" diye mırıldanıyorum şok içinde yatağı işaret ederken. O da küçük. "Aman Tanrım!"

Okuduğum tüm senaryolar aklıma geliyor ve kalbim kontrolsüz bir şekilde hızlı atmaya başlıyor.

BonBon'u ve içinde malzemelerimizin olduğu çantasını yere bırakırken sıkılmış bir ses tonuyla "Evet, ne olmuş?" diye soruyor.

"*Sadece bir yatak var, Nykander. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun?*" Kaşlarını çatıyor, sanki iki başım çıkmış gibi bana bakıyor.

"Hayır mı?"

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. PomPom kollarımdan atlayıp BonBon'a katılarak yere yığılırken, ben de heyecan içinde ciyaklayarak küçük odanın içinde koşturuyorum. "Tıpkı kitaplardaki gibi. Sadece bir yatak var ve içine birlikte sıkışmamız gerekecek, ki sen de pek küçük sayılmadığın için bu biraz sıkışık bir durum *olacak*. Ama sonra sarılacağız ve-"

"Sen yatağı alabilirsin. Ben yeri alacağım," diye araya girerek tüm hayallerimi bastırıyor.

"Ne?"

"Ben... kucaklaşmam," diyor sert bir tonda.

Heyecanım sönüyor. "Ama-"

"Sarılmak yok, Barbi." İç çekiyor.

"Ama ya gece üşürsem?" Ona dönüp köpek yavrusu gözleri yaparak soruyorum.

"PomPom sizi ısıtabilir. O yetmezse BonBon da size katılabilir."

"Ama ya bu da yeterli olmazsa? Donarak ölmeme izin mi vereceksiniz?"

Bana bakıyor.

"Ben sarılmam," diye tekrarlıyor donuk bir sesle.

Surat asıyorum.

İşte o zaman başını sallıyor ve bana sırtını dönüyor.

Lanet olsun sana, aşk romanları! Aşk standartlarımı çarpıttınız. Sonunda, tek yataklı kinayeyi deneyimleme fırsatım oldu ve pek de aşık olmadığım ilgi alanım sarılmayı şiddetle reddediyor.

Belki de sarılmanın onu daha az kötü yapacağını düşünüyordur?

"Biliyorsun, kucaklaşmak senin kötü şöhretini azaltmaz. Ayrıca, dudaklarım mühürlü. Sen söylemezsen ben de söylemem," diyorum ve iki parmağımla dudaklarımı işaret ederek sırrını saklayacağımı bildiriyorum.

"Barbi," diye inliyor.

"Peki, Bay Huysuz Pantolon. Köpeklerimle kucaklaşacağım ve sen davet edilmeyeceksin. Üşüsen bile. Donarak ölebilirsin, umurumda değil, seni sarılmaktan hoşlanmayan iblis!" Yatağa doğru tepinirken, köpeklerimi yanıma çekerken ve ona soğuk omuz muamelesi yaparken söylüyorum.

"Şansımı deneyeceğim," diye eğlenen sesi yankılanıyor.

OceanofPDF.com

I6

I gecenin bir yarısı uyanıyorum. Oda karanlık ve yabancı ve bir an için panik göğsümde kabarıyor. Hemen bebeğime uzanıyorum ama yanımdaki yer boş.

"PomPom?" Kısık bir sesle soruyorum.

Bana cevap vermiyor. BonBon da vermiyor.

Odanın etrafına bakmaya çalışıyorum. Nykander da burada değil. Söylediği gibi yerde uyumaya gitmişti ama uyuduğu battaniyeler bomboş.

O nereye gitti? Köpekler nereye gitti?

Bacaklarımı yatağın üzerinde sallıyor, kulübenin içinde hiçbir şeye çarpmadan dikkatlice ilerliyorum. Ama onları aramak için dışarı çıkmama gerek yok. Küçük pencere doğrudan Nykander'ın köpeklerle takıldığı arka bahçeye açılıyor.

Parmağını PomPom'a doğru sallarken kısık bir sesle "Hayır, oyun oynamanın sırası değil PomPom," diyor. BonBon az ötede tuvaletini yaparken PomPom heyecanla onun etrafında koşuyor. "Hadi bakalım. Sıra sende PomPom," diye talimat veriyor ama PomPom onu dinlemiyor gibi görünüyor.

BonBon işini bitirir ve her ikisi de onun etrafında koşarken ona katılır. Sinirlenmesini bekliyorum. PomPom benden başka kimseyi dinlemez. Yine de ben sessizce onları izlemeye devam ederken, Nykander iki köpeği sevmek için dizlerinin üzerine çöküyor. Onlarla oynamaya çalışırken yüzünde içten bir gülümseme beliriyor.

Aydın loş ışığı yüzünü aydınlatıyor ve kalbimin göğsümde kıpırdamamasına neden oluyor.

Köpekler aynı anda üzerine atlayarak dengesini kaybetmesine ve sırt üstü düşmesine neden oluyor. Köpeklerin onu yalamasına ve yüzünü koklamasına izin verirken attığı kahkahalar kulaklarımı dolduruyor. Arada bir hafifçe okşayarak ya da karınlarını kaşıyarak onları cesaretlendiriyor.

Sonunda, yeterince ikna edince, PomPom'a övgü dolu sözler söylerken onu tuvalete götürüyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor ve kulaklarının arkasını kaşıyor. BonBon da övülmek isteyerek etrafta zıplıyor, bu yüzden Nykander ona ilgi gösteriyor ve iyi bir çocuk olduğunu söylüyor.

Onlara bakarken kirpiklerime nem yapıyor.

Ben de iyi bir kız olmak istiyorum, *onun* iyi kızı.

Lanet olsun. Neden bu kadar çekici olmak zorunda? Ve neden köpeklerime karşı bu kadar nazik, en küçük etkileşimde kalbimin göğsümde fırlamasına neden oluyor?

Köpekler işlerini bitirdikten sonra onları geri götürüyor.

Kapıyı açtığında beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyor - tabii ki şaşırıyor. Kulakları süper işitiyor.

Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Dışarı çıkmak istediler." "Beni uyandırmalıydın."

Başını sallar. "Uyuyordun."

Yerdeki yorganın arasındaki yerini alırken söylediği tek şey bu, ama bir şekilde köpeklerimin gördüğü ilginin aynısını görmek için deli gibi sızlanmama yetiyor.

Ne kadar acınası değil mi? Şimdi köpeklerimi kıskanıyorum! Gülümsemeliyim.

"İyi geceler o zaman."

Homurdanarak cevap veriyor ama benimle sohbet etmek istemediği açık.

Yüreğim burkularak bebeklerimin yanına yatıyorum ve uyumak için kendimi zor tutuyorum. Zihinsel olarak, o eseri alabileceğimiz ve aramızdaki bağı koparacak birini bulabileceğimiz günleri sayıyorum. Çünkü o zamana kadar... Kalbimin onun varlığında çok büyük bir tehlike altında olmasından korkuyorum.

Ertesi gün sabah uyanıyoruz ve köye doğru yola çıkıyoruz. Jeya yanımızda beliriyor ve bize köyün bir komün olarak çalıştığını, yani herkesin bir etkinliğe katılması gerektiğini söylüyor. Her sabah, köyün her üyesinin katıldığı, *çizim* adı verilen bir etkinlik düzenleniyor.

Komün, bir aktiviteyi listeleyen bir bilet çeker. Nykander ve ben bir çift olarak kabul edildiğimiz için sadece bir çekiliş hakkımız var.

Nykander, Baş Rahibe'yle daha erken tanışmakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, normalde buna katılırdım ama bu durumda nankör ya da kaba biri olarak görülmemizi istemiyorum.

Ona dirsek atıyorum ve Jeya için yüzüme bir gülümseme yerleştirirken kesmesini söylüyorum. Ne yazık ki bu Nykander'ı *daha* da kabalaştırıyor.

"Uzun süredir hapiste olduğunuzu biliyorum ama terbiyenize dikkat etmeniz gerekiyor. Bu insanlar burada kalmamıza nezaketle izin verdiler. Kaba davranarak devamıza yardımcı olamazsınız."

Bana ters ters
bakıyor.
Gözlerimi
deviriyorum.

"Buraya Baş Rahibe ile konuşmaya geldik, anlamsız işlerle uğraşmaya değil," dedi yüksek sesle.

İnsanlar yaptıkları işi bırakıp ona bakıyor, hatta bazıları nefeslerinin altında birkaç uyarı mırıldanıyor.

"Hödüklük yaparak Baş Rahibe'nin gözüne giremeyeceğinin farkındasın değil mi? Objenin nerede olduğunu söylemesi için ona *ihtiyacın* var."

Nykander'ın yüzünde isyankâr bir ifade belirir.

"Bunu yapmak istemediğini biliyorum. Ben de istemiyorum. Demek istediğim, bu bağdan daha hızlı kurtulmaktan başka bir çıkarım yok."

"İyi," diye homurdanıyor.

Tüm köy, içinde çok sayıda kâğıt parçası bulunan bir kovanın önünde toplanmıştır. Aileler ve çiftler bir grup oluştururken, on iki yaşın üzerindeki çocuklar kendi başlarına kalıyor. Teker teker gidip o günkü faaliyetlerini belirleyen kâğıtlardan birini seçiyorlar. Nykander onların kurallarına göre oynamaya pek meyilli görünmediğinden, öne doğru ilerleyip elimi kovaya sokuyorum, kâğıt parçalarını karıştırıyorum ve bir tane çiziyorum.

Metni okudum.

"Çamaşır yıkama görevindeyiz," diyorum

Nykander'a. Alay ediyor.

Jeya notuma bakarken yanımda beliriyor.

"Giysileri almanız için size çamaşırhaneyi göstereceğim."

"Çamaşır makineniz yok mu acaba?" Bizi köydeki ana binalardan birine götürürken soruyorum.

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Evet, tahmin etmiştim," diye mırıldandım. "Peki onları nasıl yıkamamız gerekiyor?" "Elle tabii ki. Nehir köyün kenarındadır. Burası olduğu için günlük bir görev, yıkanacak o kadar çok kıyafet olmayacak. Endişelenme," diye beni temin ediyor.

"Şimdi bundan pek memnun , değil mi?" Nykander kaşlarını çatmış görünce eğlenerek mırıldanıyor.

"Elimde yıkayabilirim," diye karşılık veriyorum ona. "Yapabilir misin?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Güçlerini kullanmadan."

Gözlerini bana dikti.

"Bunu bir yarışmaya dönüştürmek istediğinden emin misin?"

"Hadi bakalım, Karanlık Olan," diye alay ediyorum onunla.

Kollarını göğsünde kavuştururken kendinden emin bir şekilde "Başladı," diyor.

Çamaşır odasına girdiğimizde Jeya bize "Öğlene kadar işinizi bitirmiş olmanız gerekiyor" diyor. Kendi işlerini halletmek için ayrılmadan önce bize birkaç talimat veriyor.

Nykander ve ben yıkamamız gereken kıyafetlere bakıyoruz. Jeya çok fazla olmayacağını söylemişti ama bu oda yerden tavana kadar kirli kıyafetlerle dolu.

Ama tam işimizin zor olduğunu düşünürken, daha fazla köylü kirli kıyafetlerini bırakmak için çamaşırhaneye geliyor. Birbiri ardına, sanki tüm köy aniden yıkanması gereken kıyafetleri olduğuna karar vermiş gibi.

"Bunu bilerek , değil mi?" Uyuşukça mırıldanıyorum.

Nykander dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor.

"Belki sadece bir kereliğine, kıyafetleri nehre taşımak için yeteneklerinize izin verebilirim."

Yavaşça dönüp bana bakıyor, kaşları kalkık, dudakları orantısız bir gülümsemeyle kıvrılmış.

"Önce nehrin yerini tespit etmeliyiz. Daha sonra tüm eşyaları getireceğim."

İlk yolculuk için köyü dolaşırken ikimiz de kucak dolusu kıyafet alıyoruz. PomPom ve BonBon da geliyor ve günün ilk egzersiz dozunu alıyorlar.

Köylüler bize kasıtlı olarak ağır bir iş yükü vermiş gibi hissettirse de, herkes çok sıkı çalışıyor. Yemek pişiren, temizlik yapan ve küçük çocuklarla ilgilenen insanlar var. En iyi şekilde çalışmak için gereken her görev

Köyün işleyişi hesaba katılıyor ve bunu ne kadar iyi yaptıklarına hayran olmamak elde değil.

"Sence bu insanlar ?" Birlikte işlerini yapan ailelerin yanından geçerken Nykander'a soruyorum.

Başını sallıyor.

"Emin değilim. Ama buradaki çoğu insanın yetenekleri var." Kaşlarımı çattım.

"Ne demek istiyorsun?"

"Etrafta kaynayan enerjiyi hissedebiliyorum. Güçlü ve ağır, ama özellikle tek bir bireyden gelmiyor, bu da beni bunun kolektifin enerjisi olduğuna inandırıyor."

"Neden dünyadan bu kadar kopuk yaşamayı tercih ettiklerini merak ediyorum."

Gülümsemesi hüzne dönüşür.

"Çünkü huzura kavuşmalarının tek yolu bu olabilir," diyor. Devam etmesini beklerken merakla ona bakıyorum. "Yedi bin yıl önce Tartareia'dan ayrıldığımdan beri pek çok dünya gezdim. Ve bazı diyarlar güçlü ruhsal enerji ve olağanüstü yetenekler sergileyenleri kutlarken, çoğu kutlamıyor. İnsan ölümlülerin sayısı doğaüstü olanların sayısından çok daha fazladır ve bu da bir nüfus içinde bir norm oluşturur. Bu normdan sapmak dışlanmak anlamına gelir. Bazen avlanmak... öldürülmek. Farklı olduğunuzda dünya güvenli bir yer değildir."

"Ama doğaüstü varlıkların sayısı neden bu kadar az? Tam tersi olması gerekmez miydi? İnsanların doğaüstü varlıklardan çok daha kolay ölebileceğini varsayıyorum, değil mi? Bu da onların sayısını azaltırken doğaüstü canlıların sayısını artırırdı."

"Teoride, evet." Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Ama bahsettiğim faktörler var. Doğaüstü varlıklar avlanır, hatta bazen ödül olarak görülürler. Ama kıtlıklarının tek nedeni bu değil. Bir türün ruhani enerjisi ne kadar güçlüyse, doğum oranının o kadar düşük olduğu da bir gerçek. Örneğin benim türüm üç bin yaşında olgunlaşmış sayılır. Bir dişinin, ilki en az bin yaşına ulaşmadan ikinci bir çocuk doğurması çok nadirdir."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Vay canına. Bu çok ilginç. Sanırım benim dünyamdaki maymunlara benziyor," diyorum düşünceli bir şekilde. "Gorillerin nesli düşük doğum oranları nedeniyle tehlike altında."

Oranlar. Bir seferde sadece bir çocuk doğuruyorlar ve ilki sütten kesilmeden ikincisinin olması çok nadir. Ve insanlar bölgelerine tecavüz etmeye devam ettiği için, artık bizim bazı hastalıklarımıza da duyarlı hale geldiler."

"Evet." Başını sallıyor. "Bu gerçekten de iyi bir benzetme. Ziyaret ettiğim diyarlarda da bunu fark ettim. Daha önce sadece insanlarda görülen bazı hastalıklar artık doğaüstü canlılara da yayılmış durumda. Ancak farklı biyolojileri nedeniyle etkileri çok daha vahim oluyor," diye ekliyor. "Akkaya'daki vebanın hem insanlarda hem de doğaüstü canlılarda nasıl ortaya çıktığını merak ediyorum."

"Doğaüstü canlılar hakkında bir şey söyleyemem ama insanlarda nasıl ortaya çıktığını gördüm. Groteskti."  l mle ilk kez yüz yüze geldiğim anı hatırladığımda sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Ya adıklarımı ve askerlerin yakıp yıktığı köyde tanık olduklarımı anlatıyorum.

A ıklamalarımı düşünceli bir şekilde dinliyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan nehre varmış oluyoruz.

"Bu... Çok güzel," diye fısıldıyorum manzarayı seyrederken.

Nehrin suyu şeffaf kristal mavisi. Birkaç metre ötede, dağdan gelen ve nehri besleyen bir  elale var, su nehir kıyısına s  rıyor.

Suya doğru koşarken giysilerimi yere bırakıyorum ve koşarken terliklerimi çıkartıyorum. Kendimi yemyeşil çimlerin üzerine bırakıp parmaklarımı soğuk suya daldırıyorum ve yüksek sesli bir heyecan çığlığı atıyorum.

"Gel de dene, Nykander! Çok serin ve ferahlatıcı!"

Başını sallarken bana eğlenen bir ifadeyle bakıyor. Bunun yerine, kalan kıyafetleri getirmek için çamaşır odasına ı ınlanmadan önce elindeki yükü yere bırakıyor. PomPom ve BonBon etrafta ko up oynuyorlar ve g r n  e göre şimdilik onlar için endişelenmeme gerek yok - garip bir bitki yemediklerinden emin olmak için izlemek dışında.

Nykander'ın her şeyi alması birkaç seferini alıyor. Daha da k t  , bu insanların sıvı sabunları bile yok. Sadece benim dünyamdaki insanların uzun zaman önce kullandığı ve bazılarının kırsal kesimde hala kullanıyor olabileceği sodalı katı sabunları var. Ama bu da kıyafetleri sabunla elle fır alamamız gerektiği anlamına geliyor.

Dağ gibi yığılmış kıyafetlere bakarken yüz ifadem düşüyor. Bütün günümüzü alacak! Belki daha fazla!

Nykander bana doğru gelirken, kirpiklerimi kır ı tırarak ona bakıyorum. "Güçlerini kullanıp biraz sihir yapamaz mısın?"

Kıkırdıyor.

"Güçlerimi kullanmayacağım konusunda anlaşmıştık."

"Bu, ne kadar çok kıyafet olduğunu görmeden önceydi! Bunu asla bitiremeyeceğiz!"

"O zaman başlayabiliriz."

Gömleğinin düğmelerini açıp kenara fırlattığında beni şaşırtıyor. Çıplak gövdesi gözlerimi selamlıyor, aramızdaki bağ herkesin görebileceği kadar açık. Her nasılsa, onun üzerinde bir hak iddia ettiğimi bilmek -görünür bir hak- içimi huzursuz ediyor. Gözlerimi onun sert göğsünden ve daha da sert karın kaslarından ayıramıyorum.

"Barbi!" Nykander adımı söyleyerek beni hayallerimden uyandırdı.

"Ne?" Elimi ağzıma götürüp silerken kelimelerimin arasında bocalıyorum. Salyalarımın aktığından oldukça eminim. Ve sırtısına bakılırsa şeytan da bunu biliyor.

"İşe koyulun." Bana göz kırpmıyor.

Eğilerek pantolonunu dizlerine kadar katlıyor. Bir kucak dolusu giysi alır ve nehre adım atmadan önce onları yanındaki kıyıya bırakır. Soğuk suyla temas ettiğinde gözle görülür bir şekilde titriyor ama görevine başlamak için hiç vakit kaybetmiyor. Sabun sağ elindeyken giysileri sol elinde tutuyor ve dikkatle ovalıyor.

Hâlâ olduğum yerde donup kalmışım, gözümü ondan ayıramıyorum. Dakikalar geçiyor ve güneş ışığı teninde parlıyor. Su damlaları gövdesine sıçırıyor, sert karın kaslarından aşağı yavaşça damlıyor.

Dudağımı ısırdım.

O damlalardan biri olmak için neler vermezdim. O çok şanslı, lanet olsun ona!

"Barbi, ilk yükümü neredeyse bitirdim ve sen daha başlamadın bile," diye bahsediyor, bir kez daha beni bakarken yakaladı.

Yanaklarım kızarıyor ve kendimi en büyük aptal gibi hissediyorum. "Tamam. Şimdi halledeceğim," diye mırıldanıyorum.

Elbisem uzun ama Nykander'ın pantolonuna yaptığı gibi kıvıramıyorum. Onun yerine bir köşesini düğümleyip kısaltıyorum. Bir kucak dolusu kıyafet alıp yanıma yerleştiriyorum ve işe koyuluyorum.

Ben yükümü yarıladığımda, Nykander kendi yükünü çoktan bitirmiş ve diğerine geçmiş oluyor.

Nefesimin altında bir şeyler homurdanıyorum ve kendimi daha fazla zorluyorum. Rekabetçi tarafım, Nykander'ın ne kadar kolay bir şekilde

Bir buçuk fırçalamadan sonra nefes nefese kaldığımda çamaşırları yıkıyor.

Gözlerimi ona diktim.

"Hile yapıyorsun. Güçlerini , değil mi?"

Yüzünde sıkılmış bir ifadeyle bana dönüyor. Şimdiye kadar yaptığım yüke bakıyor ve kıs kıs gülüyor.

"Bir yarışma istedin." Sonra işine geri döndü.

Ona yetişebilmenin olası yollarını düşünürken burun deliklerim alevleniyor. Kalan kıyafetlere tekrar bakıyorum ve aklıma bir fikir geliyor. *Harika* bir fikir olmayabilir ama yine de bir fikir.

Elbisemin düğümlerini çözüyorum ve su dizlerimi geçene kadar nehirde ilerliyorum. Eteğimi köşelerinden katlayarak derme çatma bir leğene koyuyorum ve suyun içeri süzülmesine izin veriyorum. Tüm giysileri alıp eteğimin içine yerleştiriyorum ve sabun ekleyip birkaç dakika boyunca malzemeyi ovuyorum. Eteğimdeki su tamamen sabunlu ve tüm kıyafetleri aynı anda yıkamaya yardımcı oluyor.

Bu benim sürecimi hızlandırıyor ve ilk yükümü tamamladığımda heyecanım artıyor. Hemen diğerine geçiyorum.

Nykander bana bakıyor, dudakları eğlenerek yukarı kıvrılıyor.

"Çok yaratıcısın, hakkını vermeliyim."

"Elbette," diye homurdanarak biraz daha ovuyorum. "Kaybetmeyeceğim."

"Bu kadar rekabetçi olduğunu fark etmemiştim Barbi," diyor gözleri parlayarak.

Işık, grinin o güzel tonunu vurgulamak için gözlerine mükemmel bir açıyla vuruyor.

Güm. Güm. Güm.

Hain kalbime lanet olsun! Bir çift güzel gözün önünde neden bu kadar zayıf olmak zorunda?

"Kazanmayacaksan neden bir yarışmaya katılıyorsun ki?" Dikkatimi onun uhrevi çekiciliğinden başka yöne çekmeye çalışırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bazıları yolculuğun kendi başına buna değdiğini söyleyebilir."

"Çamaşır yıkamanın nasıl değerli bir çaba olabileceğini anlamıyorum," diye homurdanıyorum.

"Çünkü sabır senin en güçlü yönün değil, mi Barbi?" "Şey..."

Sanırım öyle," diye mırıldandım nefesimin altında.

Gülümsüyor ve tekrar konuşmadan önce ikimiz de bir süre sessiz kalıyoruz.

"O bilmecelerin cevabını nereden biliyordun?" Sesi artık şakacı ya da alaycı değil, yaptığı işi bırakıp bana dönerken bakışlarına tehlikeli bir parıltı giriyor.

"Çiçeği de aynı şekilde biliyordum. Kitaplarımdan." "Yine mi o kitaplar?" Kaşlarını çatı.

"Belki şimdi bana inanırsın. Gerçekten Akkaya hakkında kitaplar okudum ve tüm bu bilmeceleri cevaplarıyla birlikte içeriyorlardı. Hepsi Akkaya'nın irfanının bir parçasıydı. *Loza* eski bir geleneksel Akkayan silahıdır. Mazu, Akkaya'nın tamamını çevreleyen mitolojik nehirdir ve P'asala da-"

"Tüm ruhların öbür dünyaya ulaşmak için geçtiği aracı alem."

"Bunu biliyor musun?" Göz kırkıyorum.

"İlk ikisini bilmiyordum, daha önce de duymamıştım, ki Akkaya'da tüm tarihini bilecek kadar uzun süre kaldığım düşünülürse bu çok garip. P'asala'ya gelince, orası Aperion'un kontrolü altındaki ara diyardır. Tüm ruhların değerleri tartılmadan ve Aperion'daki Ruh Evi' uygun seviyesine gönderilmeden önce geçmeleri gereken uzun bir yoldur."

"Ne?" Ağzımdan kaçırdım. Ya ben aptalım ya da o hiç duymadığım terimlerle konuşuyor. "Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım."

"Cehennem ve cennet kavramlarınız. Ruh Evi teknik olarak sizin cennet ya da cehennem anlayışınız olarak nitelendirilebilecek seviyeleri barındırır."

"Oh." Başımı salladım. "Ama cehennem neden Aperion'a ait olsun ki? Tartareia'da olması gerekmez mi? Ne de olsa Tenebreis'in Oğulları'nın Yedi İlkel karanlık tanrının torunları olduğunu söylemiştin."

Nykander gülümser.

"Çok zekisin."

İltifatı karşısında gözlerim açılıyor, aynı anda yanaklarımda derin bir allık beliriyor. "Oh, teşekkür ederim-"

", berrak ve karanlık tanrılar arasındaki anlaşmaya göre öbür dünyanın ilk tasarımı buydu. İyi ölümlülerin ruhlarının gittiği cennet; lekeli ruhların gittiği araf ve son olarak günahkâr ruhların gittiği cehennem vardı. İlksel üçlünün her birinin bir tanesi üzerinde kontrolü vardı. Ancak savaştan sonra, ışık ve nether tanrıları öbür dünyanın kontrolünü tamamen ele geçirdi. Tartareia buna yanıt olarak inşa edilmiştir. Aperion gerçekten de ruhlar için en yaygın varış noktası olsa da, tek varış noktası değildir.

Bir. Tenebreis'in Oğulları bozulmuş ruhları arar ve Aperion habercilerini onların peşinden göndermeden önce onları kendi köleleri haline getirir."

"Yani onları iblislere dönüştürüyorsun." "Doğru."

Başını sallıyor.

"Hiç bir ruhu iblise dönüştürdün mü?" Başını hüzünle sallıyor.

"Bununla ilgilenmiyordum. Benim *kiyrayà*'m ve mesleğim vardı. Bu benim için yeterliydi."

Bu yabancı terim karşısında kaşlarım çatıldı. Ama daha acil bir merakım var.

"Tartareia nasıl oldu da orada değildiniz?"

Vücudu donar. Bakışlarını kaçırmadan önce yüzüne saf bir dehşet ifadesi yerleşir.

"Belki de benim orada olmamam bir lütuftu," diye mırıldanıyor, sesi çok uzaklarda.

Vücut dilini not alıyorum ve daha fazlasını araştırmıyorum. Acı verici bir anı gibi görünüyor, belki de binlerce yıl boyunca ailesinden ayrı kaldığı için - PomPom, BonBon ve benim sevmediğimize karar verdiğimiz korkunç kardeşi hariç.

"Bana şu kitaplarınızdan biraz daha bahsedin. Akkaya hakkındaki hikâyelerin sizin dünyanıza ulaşması ilgi çekici," diye düşünceli bir şekilde ekliyor.

"Kimse yazarın kim olduğunu bilmiyor. Kitapları anonim olarak yayınlamayı seçtiler. Ama çok popülerler. Naruto'dan bile daha popülerler ve küresel bir fenomen olduğu için bu da bir şey ifade ediyor." Yaklaşıp fısıldıyorum, "Kimseye söyleme ama benim de bir Naruto dönemim oldu. Kendimi Sakura olarak hayal ediyordum elbette, çünkü sonunda Sasuke'yle birlikte oluyordu ve Sasuke benim dünyamı süsleyen en ateşli çizilmiş karakterdi." "Spoiler verdiğim için özür dilerim."

Nykander'ın kafası iyice karışmış görünüyor.

"Ama bu yaklaşık on yıl önceydi." Elimi sallıyorum. "Akkaya'daki kitapları ilk okuduğumdan beri hemen hayranı oldum. Kongrelere katılıyorum ve hatta Akkaya'daki büyücü sistemine dayanan ve daha çok rol yapma oyunu oynadığımız bir uyuşmazlığı yönetiyorum," diye açıklıyorum. Ancak ona Leydi Jocelyn ve Sör Damien'in ana karakterler olduğu gerçeğinden bahsetmiyorum çünkü gerçek hayatta ne kadar iğrenç olduklarını öğrenmenin yarasını hala sarıyorum. Leydi Jocelyn'in tüm hayatım boyunca benim rol modelim olduğunu ya da her şeyde onu örnek aldığımı bilmesine gerek yok.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, kurgusal bir karakteri tüm kişiliğim haline getirecek kadar aptal olduğum için kendimi tekrar azarlıyorum. Yine de şimdi bildiklerime rağmen, hayali Jocelyn hayatımdaki bazı zor dönemleri atlatmama yardımcı oldu. Kimse yanımda değilken o yanımdaydı.

"Anlıyorum." Başını sallıyor.

"Evet! Bu en iyi kitap serisi! Eğer benim dünyama gelersen, özel baskılarımı okuman için sana ödünç veririm. Onur duymalısın, biliyorsun. O bebekleri hiç kimseye ödünç vermedim ama senin için bir istisna yapacağım."

Dudakları bir gülümsemeye dönüşür.

"Ama sadece senin için..." Sözümü kesiyorum.

Ona en sevdiğim kitap serisini anlatmanın heyecanıyla, eteğimle yaptığım derme çatma ağdan bazı giysiler kaçtı. Onların nehir tarafından sürüklendiğini görünce irkildim ve ne yapacağımı düşünmeden kendimi onların peşine attım, diğerlerini de kaybettim.

"Barbi!" Nykander arkamdan sesleniyor.

Ancak nehre doğru adım attığımda ayağım bir kayaya takılıyor ve tökezleyerek ilerliyorum. Ama ayağımı tekrar bulmaya çalışırken dik bir eğim olduğunu ve suyun çok daha derin olduğunu fark ediyorum.

Düşüyorum, ağızma ve burnuma su doluyor.

Ama panik yapamadan güçlü kollar beni kaldırıyor.

Ciğerlerime derin bir nefes çekerken sığıyorum.

Nykander beni kollarından tutuyor, sudan çıkarıp kıyıya çekiyor.

"Seni deli, deli yaratık," diye mırıldanıyor beni çimlerin üzerine yatırırken.

Tepeden tırnağa sıırıslıklam oldum. Kirpiklerime nem yapışıyor, bir kısmı yüzümden ve boynumdan aşağı damlıyor. Yine de tek yapabildiğim üstümdeki yakışıklı yüze bakmak. Vücutuyla güneşi engelliyor, üzerime doğru geliyor.

Su damlalarının teninde dans edişini, o sert ve lezzetli düzlemlerde gezinirken tuhaf hareketleriyle beni hipnotize edişini izlerken yutkunuyorum. Dilim dudaklarımı yalamak için dışarı çıkıyor.

"İyi misin Barbi?" diye soruyor, sesinde bir parça endişe var.

Kendimi toparlamam ve onun endişeli bakışlarıyla karşılaşmam bir anımı alıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor ama yüzündeki ciddi ifadeyi fark ettiğimde bu gülümseme çabucak kayboluyor.

Bana dikkatle bakıyor, dişleri uzarken göz bebekleri büyüyor, alt dudağını deliyor ve kan damlalarının üzerime düşmesine neden oluyor.

Vücut.

"Ben iyiyim. Sadece küçük bir kaza." Durumu hafife alıyorum.

Ama o cevap vermiyor.

Dudağını sertçe ısırırken adam elması aşağı yukarı sallanıyor, yeni yarasından daha fazla kan akıyor.

"Nykander?" Fısıldıyorum.

Bakışları bana, daha doğrusu vücudumun bir noktasına sabitlenmiş durumda. Gözlerinin izlediği yolu takip ederek aşağı bakıyorum ve neye baktığını fark ettiğimde dudaklarımdan bir nefes çıkıyor.

Açık pembe elbisem tamamen sıırıslıklam oldu. İnce pamuklu kumaş şeffaf hale geldi.

Ve sütyen giymiyorum.

Meme uçlarım suyun soğukluğu yüzünden sertleşti ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmadan kumaşın içinden dışarı çıkıyorlar.

Hâlâ ne tek kelime etti ne de çıplak halime baktı. Ve göğüslerime tepki veren sadece dişleri değil. Gözlerimi kocaman açmış, pantolonundaki çukura bakarken ağzım şok olmuş bir *O* harfi alıyor. Pantolon tamamen ıslak, kaslı bacaklarına yapışmış ve sertliğinin dış hatlarını vurguluyor.

Aman Tanrım!

Bu oldukça... bir şey. Büyük bir şey.

Utanmadan onun o kısmına bakmaya devam ederken dudaklarımı kemiriyorum, hafızama kaydediyorum.

Porno izledim. Kim izlemedi ki? Ama o adamlar bu konuda onun kadar yetenekli değillerdi. Ve sözde porno yıldızları oldukça iyi donanımlı. Yani, bu iş için bir gereklilik, değil mi?

Ve eğer bir porno yıldızından daha büyükse... Ne kadar büyük?

Öne doğru eğilip daha iyi bakmaya ve boyutunu ölçmeye çalışıyorum - tabii ki araştırma amacıyla. Ve rüyalarım için. Ne de olsa kızlar da ıslak rüyalar görür. Onlar sadece biraz daha... romantik? Ve kirli. Dürüst olalım. Nykander'la ilgili rüyalarım cehennem gibi kirliydi. İçimdeyken bana ne kadar iyi bir kız olduğumu kaç kez söyledi, beni tamamen sahiplendi ve beni onun olarak damgaladı ...

İç çekiyorum.

Sadece rüyalarımda.

Ne yazık ki gerçek hayatta köpeğime sadece ne kadar iyi bir kız olduğunu söylüyor.

Yakından bakınca şaftının dış hatlarını seçebiliyorum. Kalın. Ön koluma bakıyorum. Yüce Tanrım! O eski romanlar haklıymış! Ön kolum kadar.

İçimden bir ürperti geçiyor.

Sen büyük bir kızsın, Barbi. Bunu kaldıracabilirsin.

Yine de moral konuşması oldukça gereksiz, çünkü bunun gerçekleşeceğinden şüpheliyim

-Aramızda ten arkadaşlığı olmayacağını açıkça belirtti. Ama pantolonunun içindeki canavarın kesinlikle başka planları var.

Bakışlarımı yavaşça yukarı çekip onun aç buluşuyorum. İkimiz de kıpırdamadan birbirimize bakıyoruz.

Yüz hatlarında arzu belirtilerinin daha da belirginleştiğini gördükçe nefesim daralıyor. O da aynı şekilde sert nefes alıyor.

Öne doğru eğiliyor ve bakışlarındaki yoğunluk beni korkutmalı. Gözbebeklerinin karanlığı aydınlık irislerini gölgede bırakıyor, şehvet ve özlem o güzel derinliklerde yankılanıyor.

Çok yakın. Çok yakın.

Eli omzumdan boynuma doğru ilerliyor, sonra yavaşça köprücük kemiğimden aşağı inerek göğüslerimin vadisine ulaşıyor. Dokunuşu sarhoş edici, öyle ki zihnim bomboş bir karmaşaya dönüşüyor. Gördüğüm tek şey o. Hissettiğim tek şey. Şu anda önemli olan tek şey.

Büyük avucunu göğüslerimin üzerine yayıyor, genişliği neredeyse göğsümü kaplıyor.

Kalbim göğüs kafesimde gümbür gümbür atıyor, kendini tanıtmak ve ona ne kadar hızlı atabildiğini göstermek istediği için bu anı yakalıyor. Ne kadar sıkı çalıştığını, kanımı pompaladığını ve dişlerini içime geçirmesi için beni hazırladığını bilmesini istiyor.

bak.

Tüket beni.

Benimle sarhoş ol, ben de onunla sarhoş olayım.

Nefesi yüzümü yelpazeliyor, arzuyla titrememe neden olan serin bir esinti.

Dudaklarımı yalıyorum. İşte bu kadar. Oh, Tanrım! İşte bu. Hayatım boyunca beklediğim an.

İlk öpücüğüm.

Dudaklarımı büzerken gözlerim kapanıyor, dudaklarının dudaklarıma değeceği ve havai fişeklerin patlayacağı o büyülü anı bekliyorum.

Bekliyorum.

Ve bekliyorum.

Ama gözlerimi yavaşça açtığımda, artık olmadığını fark ediyorum.
Biraz uzakta, bir dizi küfür mırıldanırken elleriyle yüzünü ovalıyor.
"Nykander?" Geçici olarak adını söylüyorum.
"Sakın yaklaşma Barbi!" diye , sesi sert ve ıstırap dolu.
"İyi misin?"
"Dur!" Elini kaldırıyor ama bana bakmıyor. Gözlerini kapalı tutuyor.
Ciğerlerine uzun bir nefes çekerken göğsü genişliyor.
Elini ağzına ısırıyor. Sertçe.
Kendi kanıyla besleniyor.
Göğsümde endişe dalgalanıyor ve bir adım öne çıkıyorum.
"Sana kan verebilirim. İşte," diyorum kolumu uzatarak.
"Yap. Yapma," diye homurdanıyor.
"Ama-"
"Alacağım tek şey kan değil, Barbi. Burada kal. Geri çekil."
Onun kendisiyle mücadelesini izlerken aklım karışıyor. Yine de saniyeler geçtikçe, içindeki hayvan insana galip geliyor gibi görünüyor.
Dönüyor.
Gözleri simsiyah, dişleri uzun ve ürkütücü. Bana doğru gelirken çenesinden kan damlıyor.
Ve eğer mümkünse, eskisinden daha da sert...
"Barbi..." diye inliyor, sanki attığı her adımda acısı daha da artıyormuş gibi. Kendimi ona daha geniş açıyorum, başımı eğiyorum ve boynumu ona sunuyorum.
Gözleri arzuyla parlıyor. O kadar çok arzu ki içinde boğulmak ve bir daha asla yüzeye çıkmamak istiyorum. Ama onun da benimle birlikte boğulmasını istiyorum. Çünkü kendi gözlerim de aynı arzuyu yansıtıyor. Öyle ki, bu yabancı ve her şeyi kapsayan hislerin kölesi olana kadar içimi yakıyor.
Bizi sadece birkaç adım ayırıyor. Birkaç adım ama sanki dünyalar kadar uzak.
"Gel," diye fısıldıyorum, onu çağırıyorum.
Bana aç gözlerle bakıyor. Kış uykusundan uyanan aç bir vahşi ayı gibi.
"Bana gel," diye tekrar fısıldıyorum.
Çenesini sıkıyor, yumrukları iki yanında kenetleniyor.

"Kahretsin," diye küfrettikten sonra ışınlanarak gözden kaybolur.

OceanofPDF.com

I7

"H İŖte, tadına bak," diyorum yaptığım güveçten bir kaşık alırken.
Nykander öne doğru eğilir, ağzını açar ve dudaklarını kaşığın etrafına sarar.

Etkilenmemek için elimden geleni yapıyorum, ancak günün her saati birlikte olduğumuzu ve onun sürekli yeri seçmesine rağmen aynı küçük kulübede uyuduğumuzu düşünürsek bunu yapmak giderek zorlaşıyor.

Nehir olayının üzerinden üç haftaya yakın bir süre geçti ve tıpkı daha önce olduğu gibi bu konu da aramızda bir tabu haline geldi. Bu konu hakkında konuşmuyoruz. Referans vermiyoruz. Sadece hiç olmamış gibi davranıyoruz.

İstediği kadar rol yapsın, çünkü yanlış bir şey yapıp yapmadığımı merak ettiğim için yaşadığımız her küçük etkileşimi aşırı düşünmekten uykusuzluk geliştirdim.

Adama ne olduğunu bile soramıyorum çünkü bir anda ortadan kayboluyor.

Yine de buna rağmen ilişkimiz daha iyiye doğru değişti. Biz... arkadaş olduk - eğer ona tek taraflı bir aşk beslediğimi düşünürsek böyle bile diyebilirim.

Günlerimiz komünün görevlerini yerine getirmekle geçiyor ve her zaman birlikte olduğumuz için birbirimizle iyi geçinmenin ve eğlenmenin yollarını bulduk. Tabii ki Nykander, Nykander olduğu için her gün muhafızlara Baş Rahibe'yi ne zaman görebileceğimizi soruyor. Ve her gün aynı cevabı alıyor
-Bizi çağıracak.

Ama yakışıklı arkadaşım kaşlarını çatmadığında ya da bana çok konuştuğumu söylemediğinde, aslında yanında olmak çok hoş. Bonus, PomPom ve BonBon onu şimdiden ailenin bir parçası olarak görüyor.

Sabahları köpekleri çalıştırmak için ilk uyanan o ve aynı zamanda onları gizlice beslemek için mutfaktan et çalan da o. Bunu bildiğimi bilmiyor ama kıyafetlerini katlayıp çamaşırhaneye götürenin ben olduğumu unutuyor. Ve ne zaman ceplerini arasam, malzemeye yapışmış küçük et parçaları buluyorum.

Şu aptal adam.

O şimdiye kadar tanıştığım en düşünceli kötü adam - başkalarıyla tanıştığımdan değil. Ama onlar hakkında bir şeyler okudum ve genelde köpekler için et çalmazlar ya da benim için pembe kıyafetler tedarik etmezler. Çünkü o bunları da yaptı.

Küçük kulübemize rastgele geldiğimde yatağın üzerinde yeni bir pembe elbise bulurdum. Bunu sorduğumda, her zaman omuz silkip birinin attığını ve kendisinin kurtardığını söylerdi.

Burada kimsenin bir şeyleri çöpe atmadığının farkında değil gibi görünüyor. Yaptıkları şey ticaret.

Ve bir Nykander değerli yüzüğünden yoksun.

Hiçbir zaman hak iddia etmek istemediğı o gizli jestleri düşündükçe kalbim özlemle sıkışıyor. Ve bizi nelerin beklediğini bilmeme rağmen, *belki* de böyle olmak zorunda değildir diye umut etmekten kendimi alamıyorum.

Belki hâlâ umut vardır.

"Bu çok güzel," diye haykırıyor Nykander, şaşırmış bir halde. Kaşığı yalıyor ve biraz daha almak için tencereye daldırıyor.

"Gerçekten mi?" Göz kırpıyorum.

"Tadına bak. Şimdiye kadar pişirdiklerinin en iyisi" diye övüyor, sözleri samimi.

Güvecin tadına bakıyorum, tadını analiz etmek için dudaklarımı şapırdatıyorum.

"Bu iyi. Aman Tanrım, Nykander! Başardım!" Bir aşağı bir yukarı zıplayıp kendimi ona doğru atarken haykırıyorum.

Beni kollarının arasına alıp göğsüne sarılıyor.

"Başardın," diye mırıldanıyor saçlarımın arasında.

"Buna inanamıyorum," diye haykırıyorum, duygularım beni ele geçiriyor.

Bu üçüncü kez yemek pişirme görevinde bulunuşum ve yenilebilir bir şeyler yapmayı başardığım tek sefer. Önceki seferlerde, Nykander

araya girip günü kurtarmak zorunda kaldım ama şimdi ilk kez her şeyi tek başıma yaptım.

Ve bana kalırsa oldukça lezzetli.

"Dur sana bir kase getireyim. Bunca sabrından sonra ilkinin hakkını ediyorsun." Gülümsüyorum. Tabakların olduğu yere dönerek onun için büyük kaselerden birini seçiyorum ve güveçle dolduruyorum.

"Teşekkür . Büyük onur duydum." Başını eğdi.

Kıkırdıyorum, tabağı önüne itiyorum.

Bir kaşık alıyor ama aklıma ani bir fikir gelince onu durduruyorum. "Bekle."

Bir bıçak alıp parmağıma batırıyorum ve birkaç damla kanın çorbaya izin veriyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama beni durdurmuyor.

"Şimdi de kişiselleştirildi." Göz kırıyorum.

"Hmm," diye mırıldanıyor birkaç yudum alırken. "Bu iyi. Ama sanırım ben doğrudan kaynağından içmeyi tercih ederim."

Yanaklarım kızarıyor ve başka tarafa bakıyorum.

"Sanırım bunu hak ettin," diye mırıldanarak bileğimi ona doğru uzatıyorum.

Boynumu ısırdığı gecedan beri bir daha böyle bir şeye kalkışmadı. Sadece bileğimden besleniyor, beni uzakta tutuyor.

Elimi tutuyor, ağız bileğimin üzerinde gezinirken avuç içini yukarı çeviriyor.

Dişlerinin tenime batacağı anı beklerken endişeyle izliyorum - her zaman muazzam bir zevkle gölgelenen acıyı.

Dudakları tenimde geziniyor, tüylerim diken diken oluyor.

Dudağımla ısıriyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Ama tam dişleri tenimi sıyrırken mutfağın kapısı açılıyor ve Jeya içeri giriyor.

Nykander . Jeya'ya sıkıntıyla bakarken kolumu yüzünün yanında tutuyor.

"Meşgul olduğumuzu görmüyor musun?" diye sorar kuru bir sesle. Jeya gözlerini devirir.

"Oh, görebiliyorum. Herkes de görebiliyor." Avluya açılan büyük pencereleri işaret . Pencereleri dolduran yirmi otuz kadar çocuk ve genç merakla bize bakıyor.

Mahcubiyet beni bütünüyle yutuyor ve kolumu ondan çekiyorum.

"Neden buradasın, Jeya?" Nykander sırtını dikleştirir ve ona ölümcül bir bakış atar.

"Gençlerimizin zihinlerini yozlaştırdığınız gerçeği bir yana mı?"

"Ne? Kötü bir şey yapmıyorduk," diye . "Ona sadece biraz güveç veriyordum."

"Evet, bunu fark ettim. O yahniye gerçekten gözünü dikmişti," diyor Jeya kaşlarını oynatarak.

"Sana daha önce ne demiştim Jeya?" Nykander gözlerini ona diker. "Belki de üç hafta önceki konuşmamızı hatırlıyorsundur."

"Peki ya sözlerine kulak asmamaya karar verirsem?" Başını eğiyor, Nykander'a bakarken dudaklarında bir eğlence oynuyor.

Ne hakkında konuştuklarını merak ederek ikisinin arasına bakıyorum.

Nykander ve Jeya ne zaman konuşmuşlardı? Ne hakkında konuşmuşlardı?

Nykander'ın karanlık gölgeleri vücudundan yayılıyor, karanlığın dalları

Jeya'ya doğru uzanıyor. Gözleri kararıyor ve mutfaktaki hava aniden

değişiyor. Nykander'dan gelen saf bir öldürme niyeti var ve

Nedenini anlayamıyorum.

"Nykander?" Kolunu çekiştirerek soruyorum. "İzleyen çocuklar var."

Bu onun çılgına dönmesini bir an için engellemiş gibi görünüyor. Jeya sırtlıyor.

"Bundan dört hafta sonra köyde bir şenlik olacak. Bu bizim yıllık ay festivalimiz. Baş Rahibe bizzat katılmayacak ama izliyor olacak. O geceki performansınıza göre, kendisiyle görüşmenize izin verip vermeyeceğine karar verecek."

Kaşlarımı çatıyorum.

"Performansımız mı? Ne demek istiyorsun?" Gözleri benden Nykander'a kayıyor.

"Elbette bir kutlama var. Ancak her yıl Ay'ın Kral ve Kraliçesini taçlandırmak için bir yarışma düzenlenir. Bu aptalca bir gelenek elbette. Baş Rahibe sizin bu unvanları elde etmenizi istediğini özellikle belirtmedi ama denemekten zarar gelmez. Kazananlar her zaman onunla bir akşam geçirmeye davet edilir."

"Peki nasıl kazanacağız?" Jeya gülümser.

"Bunu festival sırasında öğreneceksiniz. Baş Rahibe her yıl farklı görevlerle ortaya çıkar."

Bununla birlikte, ayrılmak için döner. Ancak pencerenin yanında asılı duran gençleri azarlamadan ve onlara gidip ev işlerini yapmalarını söylemeden önce değil.

Nykander, Jeya'nın sözlerini düşünürken sessiz kalır.

"Eminim çok zor bir şey değildir," diyerek endişelerini hafifletmeye çalışıyorum.

Dudakları düzleşti.

"Ya da kasıtlı olarak zor olabilir. Bir sınav. Ve eğer geçemezsek..." "Bu kadar kötümser olma." Şakacı bir şekilde omzuna vurdum. "Bu kadar Köylülerin güçleri olabilir ama kimsenin senin kadar güçlü olduğundan şüpheliyim."

Köyde geçirdiğimiz süre boyunca, çevredeki insanların bazı yeteneklerine tanık olduk. Bunlar elementler üzerindeki kontrolden, metallerin manipülasyonuna ve gelişmiş duyulara kadar uzanıyordu. Yine de yeteneklerine rağmen hepsi ölümlü, bu da Nykander'ı etraftaki tek tanrı/iblis yapıyor.

"Bana olan güveninizi takdir ediyorum, ancak bu deneme gücünüzü ya da yeteneklerinizi ölçmeyebilir. Unutmayın ki bu Kral ve Kraliçe, yani sizin de kazanmanız gerekecek."

"Sence yapmaz mıyım?" Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Ben kazanmak için *doğmuşum*. PomPom ile katıldığım tüm dans yarışmalarında aldığım kupaları görmelisin. Köpeklerle tandem dansında devrim yarattığım söylenebilir."

Bana kafasını sallıyor.

"Köpeğinizle dans etmeniz isteneceğinden şüpheliyim."

"Asla bilemezsin," diye karşılık veriyorum. "Gizli bir yetenek gösterisi olabilir. Ve bu benim gizli yeteneğim. PomPom'la rutin kusursuz olmakla kalmıyor, aynı zamanda onu ne kadar iyi eğittiğimi de gösteriyor."

"Ben de senin gizli yeteneğinin birinin kulağını olduğunu sanıyordum," diye mırıldandı.

"Hey!" Gözlerim açıldı. "Ne dedin sen?" Gözlerimi ona dikiyorum, kaşığı alıp ona doğrultuyorum ve bu sırada üzerine birkaç damla güveç sıçratıyorum.

Ben de tam burada, tam bir gündür kavga etmediğimiz için aramızın çok iyi gittiğini düşünmüştüm.

Ne yazık ki, gerçek olamayacak kadar iyi olduğu kanıtlandı.

"İnkâr etmeye çalışma bile, Barbi." Eğlenerek başını sallar. "Ben asla-"

"Barbi." İç çekiyor ama dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Heyecanlandığında dakikada ortalama iki yüz beş kelime konuşuyorsun."

"İki yüz beş mi?" Kirpiklerim titriyor. "Bu çok kesin bir sayı..."

"Elbette." Başını sallıyor. "." "Sen..."

saydın mı?"

Gururla tekrar başını sallıyor.

"Sen..." Kaşığı alıp ona hafifçe vururken burun deliklerim alevleniyor.

"Beni dinlemek yerine sözlerimi mi sayıyordun? ne cüret!" diye haykırıyorum.

"PomPom'un kakasının renginin çok ilginç olduğuna eminim, ama bütün gün çalıştıktan sonra uyumaya çalışırken değil," diye ekliyor ve yavaşça benden uzaklaşıyor.

Gözlerim açılıyor ve peşinden gidiyorum.

Peşinden koşmamı izlerken dudakları keyifle yukarı kalkıyor ve görünüşe göre benimle dalga geçmekten büyük bir zevk alıyor.

"Bu onun sağlığı! Kakasına dikkat etmeliyim."

"Dediğiniz gibi, kaka ustası." Alaycı bir hareketle başını eğiyor.

"Nykander..." Bunda bir eğlence görmediğim için sesimi çıkardım.

"PomPom'un midesi son zamanlarda rahatsız. Tabii ki bir sorunu olmadığından emin olmam gerekiyor."

"Aksini hiç söylemedim." Kıkırdıyor.

"Ah sen... seni sinsi iblis! Seni yakalayacağım ve-"

"Bana daha fazla kaka mı anlatacaksın?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ugh!" Onu kovalamaya devam ederken ayaklarımı yere vuruyorum.

Durdu ve neredeyse onunla çarpışıyordum. Beni sabitliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni yerimde tutuyor.

"Kakası iyi, Barbi. Etrafa sordum. Bizimkinden iki kabin aşağıda oturan Bay Foerie şifacı olarak çalışıyormuş, ona bir sorun olup olmadığını sordum."

"Sen... yaptın mı?" Ona bakıyorum. "Yani dinledin mi?"

"Seni dinlememek çok zor." Kıkırdıyor. "Ama kakasıyla ilgili bir sorun olmasa da başka bir şey var..."

Panik içimde alevlendi.

Ellerini tutup yaklaşıyorum.

"Ne var? Lütfen bana hasta olduğunu söyleme. Burada olmaz, modern tıptan uzakta ve-"

"Hasta değil," diye beni temin ediyor. "O sadece üreme döneminde." "O..." Uyuşmuş bir şekilde tekrar ediyorum. "Üreme mi dedin?"

"Yavru taşıyor. Bay Foerie gelecek ay doğum yapacağından şüpheleniyor."

"Benim... Benim PomPom hamile mi? Yani... BonBon ve o çiftleşti mi?" Sesim titreyerek soruyorum.

"İşte yavrular böyle olur Barbi," diyor derin bir iç çekerek. "Aman Tanrım! Bunu nasıl bilemem? Bunu nasıl göremedim Geliyor musun? Nykander! PomPom'unun bebekleri olacak," diye haykırıyorum, çıldırarak.

"Köpekler böyle yapar. O kadar da şok edici değil."

"Öyle! Aman Tanrım! Daha fazla şımartılmaya ve daha iyi beslenmeye ihtiyacı var."

Tam bunu söylerken, mutfakta olduğumu fark ediyorum. Yemeğe erişimim var.

Nykander'ın yanından ayrılıp et kilerini karıştırıyorum ve biraz çiğ tavuk çıkarıyorum.

"Genelde onlar için aldığınız şey bu, değil mi?" Nykander'a sormak için geri dönüyorum.

Yüzünde suçlu bir ifade belirir.

"Sen... biliyor muydun?" diye soruyor başının arkasını kaşırken. "Anlamak o kadar da zor değildi."

"İşte bu." Bir adım öne çıkıyor ve onu benim için alıyor. Masaya götürüp küçük lokmalar halinde doğruyor ve kaynayan suya atıyor.

"PomPom ve BonBon seni çok sevdi, değil mi?"

"Öyle de denebilir." Omuz silkiyor. Ama dudaklarının kenarındaki gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Küçük bir poşeti et parçalarıyla doldurup kaçıyoruz. Yemek pişirmeyi bitirdiğim için teknik olarak mutfaktaki mesaimiz bitti.

PomPom ve BonBon birbirlerini kovalıyor, birlikte oynuyorlar ve hemen içimi bir endişe kaplıyor. PomPom'un daha dikkatli olması gerekmez mi? Bu maceradan beri ilk kez, keşke evde olsaydık da veteriner testler yapabilseydi ve iyi olduğundan emin olabilseydi diyorum. Ama sanırım Bay Foerie'nin tavsiyesiyle yetinmek zorundayız.

Kapı arkamızdan kapanıyor ve PomPom ile BonBon bizi fark ediyor. Şaşırtıcı bir şekilde, bana doğru acele etmiyorlar.

Bu Nykander.

"Aha." Gözlerimi ona diktim. "Bunca zamandır onları bu yüzden besliyordun. Onların iyiliğini kazanmak istedin."

Cevap vermiyor, dudaklarında gizli bir gülümseme oynuyor. Cebinden et dolu keseyi çıkarır. Köpekler hemen zıplıyor, sevinçlerini ifade etmek için dönüyorlar. Onları yemekle birlikte mama kaplarını yerleştirdiğimiz köşeye çekiyor ve eti ikisi arasında bölüştürüyor.

PomPom'un eskiden sadece benim için yaptığı mutlu dansı onun önünde bir daha yapıyorlar.

Kenarda durup ona ters ters bakıyorum.

Kalbimi çaldı, şimdi de köpeklerimi çalıyor.

Köpekler yedikten sonra Nykander onları yürüyüşe çıkarıyor ve ben yine arkadan takip etmekten başka bir şey yapamıyorum. Özellikle de PomPom'u sürekli överken ve ona *iyi kızım* derken.

Kakasını yaptıktan sonra kulaklarını kaşırken "Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldanıyor. BonBon da övülmek istiyor ve onun etrafında daireler çizerek koşmaya başlıyor. Arka ayakları üzerinde yükseliyor ve küçük patileriyle Nykander'ı okşuyor.

"Sen de BonBon. Sen iyi, iyi bir çocuksun," diyor rahat bir kahkahayla.

Surat asıyorum.

Köydeki işlerimizle ilgili oluşturduğumuz rutine rağmen, bana karşı hiç bu kadar rahat olmamıştı. Sanki kendini tutuyormuş gibi aramızda hep bir gerginlik var.

Onların etkileşimlerini kıskançlıkla izlerken birkaç adım gerilerindeyim. Aslında köpeklerimi kıskandığımdan değil - onlar dünyayı hak ediyor. Keşke o da bana aynı sevgi ve ilgiyi gösterseydi.

PomPom onun üzerine atlayıp ileri geri havlarken havlıyor.

"Hoşuna gitti, değil mi?" Onu nazikçe okşarken gülüyor. "Evet. kızıma." Övgüye karşılık veriyor, burnunu adamın avucunun içine sokuyor ve daha fazlasını istiyor.

"Sen *en iyi* kızsın," diyor kıkırdayarak.

"Peki ya ben?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak ağzımdan kaçırıyorum. Dönüp kaşlarını kaldırarak bana bakıyor.

"Peki ya sen?"

"Ben de iyi bir kız değil miyim?"

PomPom ve BonBon da bana sorgulayıcı bir şekilde bakıyor.

Nykander başını eğip bana bakıyor, bakışları derin ve delici. "Ne soruyorsun, Barbi?"

"PomPom'a hep şöyle iyi kız, böyle iyi kız diyorsun, peki ya ben?" Çenemi yukarı itiyorum. "Ben de iyi bir kıyım. Ev işlerimi yapıyorum. Yemek yapmayı öğrendim. Hatta nehirde kaybettiğim kıyafetlerimi telafi etmek için daha fazla çalıştım. Nasıl oluyor da hiç övgü almıyorum?"

"Onlar köpek, Barbi," diyor sırtını dikleştirerek. "Köpeklerle ilgili farklı beklentiler vardır."

"Nasıl yani? Kışımı yırtarak çalıştım ve biraz övgüyü de hak ediyorum. Arada sırada bana da iyi kız demek çok mu zor?"

Bu noktada yalvardığımı fark ettiğimde yanaklarım utançtan kızarıyor.

"Ve bunu almak için de önümde diz çökecek misin?" Gözlerim açıldı.

Gözünü kırpmıyor, beni izliyor ve tepkimi bekliyor.

"İstediğin bu mu?" Yavaşça konuşuyorum. "Önünde diz çökmemi mi?"

"Yapacak mısın?" Sırıttıyor.

"Şey." Boğazımı temizliyorum, aniden boyumdan büyük bir işe kalkışıyorum. "Benden tam olarak ne yapmamı istediğinizden emin değilim."

"Sanırım senden ne yapmanı istediğimi çok iyi biliyorsun," diyor.

Köpekler çoktan uzaklaşmış, etrafta oynuyorlar. Aramızda kaynayan yoğun gerilimden habersizler.

"Sen bir ahlaksızsın, Nykander. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?" Benimle dalga geçtiğini fark ettiğimde kelimeleri ona fırlatıyorum.

"Belki bu kadar çok kelimeyle değil."

"O zaman al bunu! Sen çekilmez bir serserisin ve oyunlarından bıktım! Sen bir pislik ve oyuncusun. Alçak bir sikik çocuk!"

"Ne zaman oyun oynadım ki?"

Onu bu konuda bu kadar kayıtsız görmek beni saf bir öfkeye sürüklüyor.

"Her zaman bir sıcak bir soğuksun. Bir an beni önemsiyormuş gibi davranıyorsun, sonra sanki orada değilmişim gibi beni görmezden geliyorsun. Bugünkü gibi. Bana karşı çok iyiydin, ama şimdi bir pislik gibi davranarak her şeyi mahvetmek zorunda kaldın."

Yüzünde sıkılmış bir ifade belirliyor. "Ne olmuş yani?"

"Ne *demek* istiyorsun? Bana karışık sinyaller gönderdiğini görmüyor musun? Birkaç hafta önce nehirde olanlar gibi. Bu konuyu hiç konuşmadık çünkü ben konuyu açtığımda hep ortadan kayboluyorsun."

Yüz ifadesi sertleşir. "Hiçbir şey olmadı, Barbi."

"Gördün mü? İşte tam olarak bundan ! Bir şeyler oldu. Neredeyse öpüşüyorduk, Nykander. Belki bundan da fazlası. Benim hakkımda ne düşünürsen düşün, ben aptal değilim. Bana nasıl baktığını gördüm. Sert olduğunu gördüm." Sertçe yutkunuyorum, tüm yüzümü saran kızarıklıkla savaşıyorum.

Bir adım öne çıkıyor. Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. "Hiçbir şey. Bir şey olmadı. Barbi."

"Ugh, seni çekilmez adam!" Ayaklarımı yere vuruyorum. "Benden etkilendiğini itiraf etmek bu kadar zor mu? Beni öpmek *istediğini*?"

Ne olduğunu anlayamadan sırtım sert bir yüzeye, arkamızdaki kabinin duvarına çarpıyor. Darbe beni sarsmaya yetti ama canımı acıtacak kadar değil. Önümde, öne doğru eğilirken beni hapsediyor.

Gümüş gözleri bakışlarımın altında kayıyor, aydınlık ve karanlığın bir karışımı, sanki her iki öz de içinde üstünlük için savaşıyormuş gibi.

"Ne zaman susman gerektiğini gerçekten bilmiyorsun, değil mi Barbi?"

"Uhm..." Dudağımı ısıırıyorum. "Açık sözlü olmayı tercih ederim. Bir şey beni rahatsız ediyorsa, bunun hakkında konuşurum. Eğer bu konuda konuşmazsak, o zaman sorunu nasıl çözeceğiz?"

"Çözülmesi gereken herhangi bir sorun olduğunun farkında değildim." "Belli ki bir sorun var çünkü-"

"Sana iyi kız demeyeceğim ve seni öpmeyeceğim ya da daha fazlasını yapmayacağım için.

Bu kadar mı?"

Kirpiklerim titrerken çenem küçük, zar zor algılanabilen bir baş sallaması yapıyor. "O zaman yapmalı mıyım? Şimdi öpeyim mi seni? Bu seni tatmin edecek mi?" diye soruyor.

dudaklarında alaycı bir gülümseme

beliriyor. Ona bakarken dudaklarım aralanıyor.

Yakından kesinlikle nefes kesici. Ancak tüm bu güzellik bana bakışıyla gölgeleniyor - görünüşe göre beni ya da duygularımı hiç dikkate almıyor.

Yaklaşıyor ve ereksiyonunu karnımda hissediyorum. Elini boğazıma götürerek başparmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor ve dudaklarımız sadece bir nefeslik mesafeye geliyor.

"Ama hayır. Bir öpücükle tatmin olmayacaksın. Daha fazlasını , değil mi? Çünkü sen açgözlü bir kaltaksın ve bana o lanet gözlerinle her baktığında yarrak için . Peki sırada ne var? Bir

Ne yapacaksın? Bu seni tatmin edecek mi ki beni rahat bırakacak ve o lanet olası gevezeliğini keseceksin?"

Onun sözleriyle içimde bir sızı oluşuyor.

"Ne..."

"Amını sikemem, bu aramızdaki bağı tamamlar. Ama kışını sikeceğim. Ne dersin?"

Yutkunuyorum ama sanki cam yutuyormuşum gibi geliyor. "Bir öpücük. Bir sikiş. Bu yeterli olur mu?"

"Kaba davranıyorsun," diye fısıldıyorum.

"Kötü davranmıyorum, Barbi. Gerçekçi oluyorum. Seni istemiyorum. Seni arzuluyor olabilirim, ama sanırım kan bağımız olduğu için bu beklenen bir şey. Ama kalıcı olarak bağlanmamızı riske atacak hiçbir şey yapmayacağım."

"Evet, öylesin." Sesim titriyor. "Kaba ve bayağı davranıyorsun ve-"

"Bir öpücük. Bir sikiş. kabul et, ister etme" diye .

Eli boynumu okşuyor, bir kolye gibi çevreliyor. Ağzı benimkinin üzerinde geziniyor, nefesi soğuk tenime ve daha da soğuk kalbime karşı sıcak.

Daha önce hiç kimse benimle böyle konuşmamıştı. Daha da kötüsü, kalbime ok gibi saplanan sadece sözleri değil, bakışları da. Bana sanki benden iğreniyormuş gibi bakıyor. Belki de aptalca hayallerim ve fikirlerim yüzünden durumu bir kez daha yanlış değerlendirdim. Belki de onun bana olan ilgisi aramızdaki bağın bir yan ürünüdür, başka bir şey değil.

Ama bu neden bu kadar acı veriyor?

Neden kendimi bu şekilde aşağılanmaya bırakacak kadar bu çıldırtıcı aşka kaptırmış durumdayım? Çünkü bu aşağılanma. Ben övgü istemiştim. O bana aşağılanma verdi ve bu seksi bile değildi.

"Bir öpücük. Bir sikiş," diye tekrarlıyorum. Kaşları havaya kalkıyor, bunu gerçekten düşünmeme şaşıyor. "Bunu bana vereceksin. Şimdi mi?"

"Söyle, ben de söyleyeyim."

Kuru bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor.

"Ama ben yarak için yalvaran açgözlü bir kaltağım. Bununla tatmin olacağımdan nasıl emin olabiliyorsun?" Ona kaşlarımı kaldırdım.

Kalbim göğsümden sertleşiyor. Daha önceki tüm umutlarım tekrar yıkılıyor ve merak etmekten kendimi alamıyorum. Bu şekilde daha ne kadar devam edeceğim? En iyi ihtimalle bana tahammül eden bir adamdan bir nebze ilgi görmeyi daha ne kadar umacağım?

"Sanırım bu sadece daha fazlası için iştahımı kabartacak," diye ekliyorum omuz silkerek. "Ama sanırım sorun değil. Bu köyde bir sürü uygun erkek var. Daha dün Jeya ile konuşuyordum ve ilgileniyor gibiydi. Sanırım bu boşluğu bir şekilde doldurmam gerekecek, değil mi?"

"Jeya'yla ne zaman konuştun?" diye aniden hışırıyor, boynuma sıkıca sarılıyor.

"Bilmek istemez miydin?" Sırıtiyorum. "Onun öpücüklerinin de seninkiler kadar özensiz olup olmadığını merak ediyordum. Karşılaştırma yapmak için, bilirsiniz. Ve sana bunu bildirmekten mutluluk duyuyorum-"

Hırlıyor. Gözlerimi panikle kapamama neden olan yüksek, gıcırtılı bir ses.

"Sana dokundu mu?" Kulağımın dibinde hırlıyor; hayvani bir ses, beni korkudan titretiyor. "Sana dokundu mu?"

"Belki. Belki de değil." Gözlerinin içine bakarken umursamaz bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Bana bir şey söyle, Nykander. Eğer başka bir adam beni becerirse, sen de bunu hissedecek misin? Onun içime girdiğini, beni okşadığını ve beni sikiyle doldurduğunu hissedecek misin? Bana dünyayı sarsan bir orgazm yaşattığı her anı hissedecek misin?"

Önemsiz biri olduğumu hep biliyordum ama bu derece değil. Ve lanet olsun, eğer iyi hissettirmiyorsa.

"Barbi..." diye homurdanıyor, sesi zar zor kontrol edilebiliyor.

"Ne? Ben yarak için yalvaran açgözlü bir kaltağım. Kendin söyledin."

"Eğer bir erkek sana elini sürerse, bu köyün tamamını yerle bir ederim. Beni sına Barbi," diye homurdanıyor, sesi tehlikeli bir uyarı gibi.

Kaşlarımı çattım.

"Bana kötü adam dedin. O zaman senin için kötü adam olacağım. Tek parmak, Barbi. Bir parmak ve tüm bu hayatlar kaybedilecek."

"Çocuklar bile mi?"

Gülümsemesi

genişler.

"Bir parmak, Barbi. Hepsi bu kadar. Başka bir erkeğe gülümsersen onu öldürürüm. Bu konuda sana söz veriyorum."

"Berbatsın," diye mırıldandım şok içinde. "Nasıl... Seninle ilgili iyi bir şey olduğuna nasıl inanabilirdim ki-"

"Çünkü sen aptal romantik hayalleri olan ve destansı bir romantizm yaşadığını sanan aptal küçük bir kızsın. Bunu sana söylediğim için üzgünüm tatlım, ama-"

Bitirmesine izin vermeyip dizimi kaldırıyorum ve bacaklarının arasına elimden geldiğince güçlü bir şekilde vuruyorum.

"Bunu küçük aptal bir duydun mu, seni pis ihtiyar," diyorum ona.

Eli boynumdan düşüyor ve yüzüne saf bir şok ifadesi yerleşiyor. Acıdan sersemlemiş bir halde bir adım geri atıyor.

Gözlerinin içine bakarken yerimde duruyorum.

Hepsi benim hatam. Bir kez daha onun küçük numaralarına kandım, ki şimdi anlıyorum ki bunlar sadece beni uysal ve onun yanında tutmak içinmiş.

Sağ elimi yumruk omzumu döndürüyorum ve burnuna temas ederek burun deliklerinden akan kanı keyifle izliyorum.

"O yarışmayı tek kazanmada iyi şanslar," diyorum ona, tepinerek uzaklaşmadan önce.

Yürürken sırtımı dikleştiriyorum. O zamandan beri ilk defa kendimle gurur duyuyorum.

Kalbim ayaklarımın altında paramparça olsa da kendimle gurur duyuyorum.

I8

"H Şimdiye kadar gördüğüm en çekici erkek!"
"Köyümüzde kaldığına inanamıyorum. Sence bu gece ay festivalinde olacak mı?" Benim yaşlarımda bir kız Nykander hakkında.

"Yapacak! Hatta yarışmaya bile katılabilir," diyor arkadaşı komplocu bir sırtışla.

"Öyle mi? Peki ya birlikte olduğu kadın? O da onunla birlikte olmayacak mı?" "Onları haftalardır birlikte görmedim. Başlangıçta tüm ev işlerini birlikte yapıyorlardı ama şimdi kendi başlarındalar. Sanırım Bir şey olmuş olmalı," diye fısıldıyor kız.

"Bu, bir şansınız olduğu anlamına geliyor. Ve eğer ikiniz de kazanırsanız-"
Yavaşça geri çekilirken dinlemeyi bırakıyorum, her şeyden çok sinirleniyorum. Elbette Nykander, insanlar onun müsait olduğunu düşündüğü anda bir hayran ordusu kazanacaktı. Peki ben ne elde ediyorum? Hiçbir şey!

Büyük beyanatlarıma rağmen, o zamandan beri Jeya'yı ya da herhangi bir erkeği görmedim ya da konuşmadım - ve denemediğim için değil.

Biriyle konuşmaya çalışsam bile beni görmezden geliyorlar ve orada değilmişim gibi davranıyorlar. Kadınlar için durum daha da kötü. Kadın dayanışması diye bir şey yok - Akkaya'da bile. Hepsi Nykander'a çok düşkün ve bu da onların zihninde benim rakip olduğum anlamına geliyor.

"Ugh!" Kulübeye dönerken bir çakıl taşını tekmelerken yüksek sesle homurdanıyorum. "Onun nesi bu kadar harika ki zaten?"

Parlayan kişiliği *dışında* her şeyi.

Nefesimin altında küfürler mırıldanmaya ve sefil bir adam olduğu için ona lanet okumaya devam ederken aniden duruyorum.

Sırtımdan aşağı bir titreme iniyor, buna bir farkındalık hissi eşlik ediyor - sanki izleniyormuşum gibi. Dönüyorum ama hiçbir şey görmüyorum.

Başımı sıkıntıyla sallıyorum.

İlk kez böyle hissetmiyorum - sanki sırtımda eğitilmiş gözler varmış gibi. Yine de köyde bana acıyan ve aynı zamanda benden nefret eden kızlardan başka kim olabilir ki? Her ne kadar aptalca romantik kalbim bunun Nykander olmasını dilese de, o olmasa iyi olur!

Onu görmek, onunla konuşmak ya da onun iğrenç kıcıyla herhangi bir şey yapmak istemiyorum.

Sonuna kadar kendini benden uzak tutabilir, teşekkür ederim. Haftalar önceki kavgamızdan beri, Nykander ve ben konuşmadık.

Bir merhaba bile yok. Kulübede de uyumuyor.

Aslına bakarsanız, nerede uyuduğu ya da ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bazen onu köyde işlerini yaparken görüyorum, ama beni fark ettiği anda her şeyi bırakıp bana bakıyor - şüphesiz benden ne kadar nefret ettiğini pekiştirmek için. Acaba beni uzaklaştırmak için mi böyle yapıyor diye merak ediyorum, eğer öyleyse de işe yarıyor. Sadece bana diktiğı buz gibi gözlerini fark etmem gerekiyor ve arkamı dönüp gidiyorum.

O zamandan beri benden de beslenmedi ve bunun onu nasıl etkilediğini bilmiyorum.

Düşüncelerim o yöne sapma tehdidinde bulunurken başımı sallıyorum. Artık onu umursamıyorum. Tüm evrendeki en yakışıklı adam olabilir -ki tartışmasız öyle- ama bu onun berbat davranışlarını mazur göstermez. Birinin yüzüme karşı bu kadar kaba olabileceğine asla inanmazdım. Beni istemediğini anlatmaya çalıştığının farkındayım - bedeni istiyor olabilir ama aklı istemiyor. Bu, bu konuda bu kadar kaba olması gerektiğı anlamına gelmiyor.

Yine de sonunda ipucunu aldım. Ve son birkaç hafta içinde, bu konuda her zaman bir zayıflığım olabileceğı gerçeğıyle yüzleştirdim, ancak bunun nedeni aramızdaki bağ olabilir. Belki de onun ima ettiği gibi gerçek değildir. Baş Rahibe'den objeyi aldığımız sürece bağımızı koparacağız ve her birimiz kendi yolumuza gideceğiz. Dürüst olmak gerekirse, Akkaya'yı deneyimledikten sonra hayatıma nasıl devam edeceğimi bilmiyorum.

Derin bir iç çekiyorum.

Kulübenin kapısını açtığımda beni PomPom ve BonBon karşılıyor ve yüzlerinde ıslıl ıslıl bir ifade beliriyor. Gözlerim mama kaplarına takılıyor ve oradaki yemek kırıntılarını fark ediyorum.

Bugün onları henüz beslemedim. Sadece biraz tavuk kaçırmayı başardım. Yani onları beslemiş olmalı.

Neden bana karşı bu kadar kötü ama köpeklerime karşı bu kadar iyi?

"İşte, bebekler," diye mırıldanıyorum, tavuk parçalarını etrafta sallayarak. Beni kaplarına kadar takip ediyorlar ve yiyecekleri eşit olarak bölüştürürken beni izliyorlar. Birkaç dakika boyunca kokluyorlar, sonra rahatlayıp yemeğe dalıyorlar.

Yavaşça geri çekilip yatağa uzanıyorum. Festival bu gece ve katılmak için hiçbir nedenim olmasa da köylülere kaba davranmak istemiyorum.

Küçük sandığımı açıp seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Çok fazla elbisem yok. Ama Nykander'ın bana aldığı pembe elbise var.

Malzeme ipeksi ve lüks. Birkaç kez çamaşır yıkama görevinde bulunduğumu düşünürsek, köylülerin bu kadar güzel kıyafetleri olmadığına tanıklık edebilirim. Nereden bulduğunu bilmiyorum, ama daha önce takdir etsem de, şimdi bana karşı davranışıyla bu duygu gölgelendi. Niyeti neydi? Planına uymam için moralimi iyi tutmak mı?

Yine de bu elbiseyi sırf ona ait olduğu için ne kadar yakmak istesem de yapamam.

Çok güzel. Burada sahip olduğum en güzel şey.

"Ne yapmalıyım, PomPom?" En sevdiğim moda arkadaşıma soruyorum. Adını duyuyor ve bana bakıyor ama yemeye devam etmeden önce omuz silkiyor.

Sanırım onu giyeceğim.

Banyoya gidip terli iş kıyafetlerimi çıkarıyorum ve pembe elbiseyi giymeden önce hızlı bir duş alıyorum. Elbisenin beli geniş, kolları kabarık ve ortasından düğmeli. Ayak bileklerime kadar uzanan elbisenin her iki bacağına da küçük birer açıklık var ve bu kesim beni daha uzun gösteriyor.

Aynada kendime bakarak saçlarımı tarıyorum ve başımın üstünde dağınık bir topuz yapıyorum.

"Sen kaybedersin, Nykander," diyorum omzumu memnun bir şekilde sallayarak. Derin bir nefes alıyorum ve kendime yeni bir güven yüklüyorum.

Şenlikler güneş battıktan sonra başlamak üzere, ki bu da her an olabilir.

Köpekler yemeklerini bitirdi, ben de onları kulübede bırakıp köy meydanına doğru yola çıkmadan önce tuvaletlerini yapıyorum.

Müzik zaten çalıyor. Birisi yaylı bir enstrüman ve trompete benzeyen bir ses eşliğinde güzel bir türkü söylüyor. Meydana yaklaştığımda büyük bir şenlik ateşi ve etrafında toplanmış bir insan kalabalığı dikkatimi çekiyor. İçecekler ve yiyecekler elden ele dolaşılıyor. Bir kız bana bir bardak bira uzatıyor ve hemen içiyorum. Çok sert değil ama geceyi atlatmama ve Nykander'ı tekrar görmeme yardımcı olacaktır.

Aklıma başka sorular takılıyor, en yaygın olanı da nerede uyuduğu. Onu etrafta neredeyse hiç görmedim, köyün büyüklüğü düşünüldüğünde bu oldukça imkansız görünüyor. Belki de benden o kadar iğrenmiştir ki, aktif olarak benden kaçmıştır. Üstün duyularıyla bu muhtemelen çocuk oynucağıydı.

Bir süre hiçbir şey olmaz.

İnsanlar içiyor, yiyor ve dans ediyor.

Müzik çok hoş ve ben de ayağımı ritme göre vurarak, kadın ve erkeklerin açıkça flört etmesini ve çiftlerin utanmadan öpüşmesini kenardan izliyorum. Ancak hiç çocuk olmadığını fark etmek şaşırtıcı. En genç insanlar benim yaşında. da beni Ay'ın Kral ve Kraliçesi'ni taçlandırmak için düzenlenen yarışmanın doğasını ve neleri içerdiğini merak etmeye itiyor.

Ay dolunay halini almış, gürültülü kalabalığın üzerinde ıslıl ıslıl parlıyor ve gökyüzünde daha da yükseliyor.

"Yarışma birazdan başlayacak," diyor arkamdan bir ses.

Döndüğümde Jeya'nın yanımda durduğunu görüyorum, gözleri şenlik ateşinde. "Ne oldu?"

"Görmeniz gerekecek. Ama içeri girmek için diğer taraftaki kadınlara katılmanız gerekecek." Benim yaşlarımda bir grup kadının sıra oluşturduğu sağ tarafı işaret etti.

Kaşları

mı

çattım.

"Neden

?"

"Unvanlar birbirine bağlı değildir. Kral için bir, Kraliçe için de bir yarışma var. Ancak sonunda, gecenin iki hükümdarının birleşmesi söz konusu olacak."

Gözlerim açılıyor. Eğer başka bir dişi kazanırsa, Nykander ile eşleştirilecek.

"Ne tür bir sendika?"

Birlik kelimesi kulağa... düşündürücü geliyor. Ve eğer düşündüğüm anlama geliyorsa.

Yüz hatlarım kararıyor.

Benden hoşlanmıyor olabilir ama bu ona başkasından hoşlanma izni vermez. Başkasına dokunmasına da izin yok. Bu sabah onun hakkında fısıldaşan o güzel kızlardan biriyle taçlandırıldığını düşündükçe içimde yavaş yavaş öfke birikiyor.

Hayır. Bunu alamayacak. Bu lanet yarışmayı sırf onu ve bu birliği alenen reddedebilmek için kazanacağım.

Zaten küçüklüğün zirvesine ulaştım. Biraz daha ne var?

Jeya'nın dudakları yavaşça yukarı kalkıyor.

"Çok fazla şey söyledim."

"Lütfen açıklayın," diye ısrar ediyorum.

"Bu benim gitme işaretim," diye mırıldanarak kalabalığın içinde kayboluyor.

Şaşkınlıkla arkasından bakakaldım. Ne oluyor be?

Müzik aniden durur ve ortam değişir. Erkekler solda, kadınlar ise sağda toplanıyor. Yarışmaya katılanlar bir sıra oluşturuyor ve ben erkekler bölümünde Nykander'i görüyorum.

Gözlerimiz birleşiyor, bakışları sert ve inatçı.

Sanki bakışlarıyla bir şey anlatmak istiyormuş gibi bana bakıyor.

Belki de kızgındır, bir sebebi olmadığından değil. Elimi her gün bıçaklamış olabilirim ya da olmayabilirim, böylece o da acıyı hissedebilir. Küçük mü? Evet, öyle. Acı verici mi? Başka bir evet, ama buna değer.

Sağa doğru yürüyüp sondaki kızların sırasına katılıyorum. Bu yarışmanın ne olduğunu bilmiyorum olabilir ama sırf Nykander'ın bu aptal küçük kızın kendi başına, onun yardımı olmadan bir şeyler başarabildiği gerçeğindeki şaşkın ifadesini görmek için kazanmayı çok istedim. Hatta herkesin önünde ona yanımda olacak son erkeğin o olduğunu söylediğimde daha da fazla.

Kararımı verdim ve çenemi yukarı kaldırıyorum, kendime olan güvenimi bu güzel elbiseyi giyer gibi giyiyorum - sanki benim için yapılmış gibi.

Ama kabadayılığımın rağmen, farkındalık sırtıma batıyor ve arkama bile bakmadan bana baktığını anlıyorum. Ya da daha doğrusu, gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

Benim sıramda on kadın ve bize paralel sırada da eşit sayıda erkek var.

Şenlik ateşi, diğer köylülerin seyirci olarak yerlerini aldıkları ve boncuk gözleriyle her şeyi yakından takip ettikleri bir daireyi aydınlatıyor.

Elijah kalabalığın ortasında belirerek, "Ay Festivali birazdan başlayacak," dedi. "Her denemeden sonra her iki tarafın da oy kullanmasına izin verilecek. Erkek tarafı hangi dişilerin yarışmada kalacağına karar verecek ve kazananları belirleyene kadar bunun tersi de geçerli olacak. Toplam dört deneme olacak."

Köylüler alkışlıyor. Bu kural değişikliği karşısında mırıltılar ve fısıltılar yükselir, ancak görünüşe göre oldukça iyi karşılanmıştır.

"İlk deneme beceriyi test edecek. Diğer üçü ise duyuları test edecek."

Bir alkış daha. Bu insanlar yarışmanın nasıl sonuçlanacağını görmek için çok hevesliler.

"İlk denemenin başlaması için zili çalmadan önce, katılımcılarımıza hoş geldiniz diyelim. Bayanlar, lütfen isimlerinizi söyleyin."

Kadınlar teker teker güzel bir gülümsemeyle kendilerini tanıtıyor, gizlice erkek tarafına bakıp kirpiklerini kırıştırıyorlar. Herkes kendini tam adıyla tanıttığı için sıra bana geldiğinde öne çıkıp tekdüze bir şekilde "Barbara Bancroft" diyorum.

Kalabalıkta alçak bir uğultu yankılanıyor ve bazı mutlu olmayan insanlar gülümsemediğim ya da gerektiği gibi etrafta dolaşmadığım gerçeğinden duydukları hoşnutsuzluğu dile getiriyorlar.

Onlara ters ters bakıyorum.

Yuhalamalar yoğunlaşıyor.

Herhangi bir popülerlik yarışması kazanacağımı sanmıyorum.

Ne yazık ki, bu oyunda kazanmak *istediğim* için bulunmuyorum. Tek istediğim o sefil Karanlık Olan'a nispet yapmak, hatta belki bu yolda onu biraz sabote etmek. Tanrı biliyor ya, onu alt edecek birine ihtiyacı var.

Sıraya geri dönüyorum. Şimdi sıra erkeklerde.

İlk olarak köyün erkeklerinden birkaçı kendilerini tanıtıyor ve kaslarını vurgulamak için omuzlarını kıvrıyor.

Göz kırıyorum.

Bu tanıştırmalarda çok özel bir şey var ve sanki şakanın içinde değilmişim gibi hissediyorum.

Nykander'ın sırası geldi. Öne doğru adım atarken gözleri benim üzerimde. Elleri arkasında, sırtı dimdik, sanki herkes onun altındaymış gibi etrafına bakıyor. Beni daha da kızdıran bir üstünlük havası var. Özellikle de dudaklarındaki ince sırıtışı fark ettiğimde.

"Nykander v'Kyró."

Gözlerim parlıyor.

Tam adını ilk kez duyuyorum.

Nykander v'Kyró. Bir şekilde ona yakışıyor. Ne anlama geldiğini merak ediyorum.

Kes , Barbi! Onunla ilgilenmiyorsun. Ondan nefret ediyorsun, unuttun mu?

Yüz hatlarımı küçümseyici bir kaş çatma

şekline sokuyorum. Bana kaşlarını kaldırıyor.

Lanet olsun sana, seni çekilmez sersem!

Bunu yüksek sesle söylemiyorum elbette. Ama ona söylüyorum ve o hassas duyularıyla bunu anlıyor, çünkü o kibirli gülümsemesi genişliyor.

Erkeklerin geri kalanı isimlerini belirtmek üzere öne çıkar.

"Harika! Hepiniz hoş geldiniz!" Elijah haykırır ve tüm dikkatler ona döner. "Bu yarışmada hepinize şans diliyorum ve aradığınızı bulmanızı diliyorum."

Bir alkış tufanı koptu.

"İlk deneme için becerilerinizi göstereceksiniz. Sizi tavsiye eden bir beceri seçin ve bunu herkesin önünde gösterin. Hazırlanmak için on dakikanız var. Yeteneklerinizi kullanmanız serbesttir. Bu turda bir kadın ve bir erkek oyun dışı kalacaktır!"

Köylüler çılgına dönüyor ve bunun en sevdikleri duruşmalardan biri olduğuna dair bazı mırıltılar duyuyorum.

"On dakika şimdi başlıyor. Elinizden geleni yapın!"

Kızlar destek için aile üyelerine doğru koşarken hemen dağılırlar. Bu denemenin neleri içerdiğini biliyor olmalıydılar çünkü hepsi hazırды. Bu arada şenlik ateşinin yanında bir tek ben kaldım.

Yukarı bakıyorum. Adamlar da yeteneklerini göstermeye hazırlanıyor. Ama ben bu kadar kısa bir süre içinde ne yapacağımı bilemediğim için yavaş yavaş çıldırırken, Nykander bir ağacın gövdesine yaslanıp etrafındaki çılgınlığı izlerken tamamen rahatlamış görünüyor.

Lanet olsun! Ne yapacağım ben şimdi? Tam bir aptal gibi görünmek ve Nykander'a yüzüme gülmesi için daha fazla sebep vermek istemiyorum.

İlk düşüncem PomPom'u getirip dans rutinimizi yapmak. Ama PomPom belirli bir müzikle eğitiliyor ve bu müzisyenlerin Cardi B'yi çalabileceğinden şüpheliyim. Bebeğim ne kadar akıllı olursa olsun, o hala bir köpek ve sadece eğitimi kadar iyi olabilir.

Başka ne gibi becerilerim var?

Sanırım şarkı söylemeyi deneyebilirim, ancak yarı yarıya yuhalanma ve yarışmadan hemen atılma ihtimalim var. Bunun dışında...

İç çekiyorum.

Benim becerilerim daha çok içe dönük türde - yalnız başıma, evimin mahremiyetinde yaptığım beceriler.

Yazmak gibi. Ama kimse benim bu konudaki dırdırımı dinlemek istemeyecektir.

Zihnim sergileyebileceğim potansiyel becerilerin listesini gözden geçirirken beynimde bir ampul yanıyor.

Bakışlarımla yavaşça Nykander'ı arıyorum, bana tekrar dikkatle baktığını görünce biraz tedirgin oluyorum. Acaba zihninde yarışmayı nasıl kaybedeceğimi ya da beni nasıl daha fazla utandıracağını mı planlıyor, çünkü bundan büyük bir zevk alıyor gibi görünüyor.

Bu da benim için olayı sağlamlaştırıyor.

Eğer üstün bir yetenek varsa, o da önemsiz olmaktır. Ve ona sadece bunu göstermeyi hedefliyorum.

ne kadar küçük olabileceğimi.

"On dakika geçti. Lütfen tekrar sıraya girin," diye sesleniyor Elijah. "Her seferinde bir kadın ve bir erkek yarışmacımız olacak. Audee, başlayabilirsin." Sıradaki ilk kıza işaret ediyor. "Lütfen bize becerinizi anlatın ve yeteneğinizi gösterin."

Bir adım öne çıkarak kendini şenlik ateşinin önüne bırakıyor. Ateş onun yüz hatlarını ve güzel beyaz elbisesini aydınlatıyor.

"Benim yeteneğim, herhangi bir malzemeden bir giysi yaratabilmemdir. Bunun için buraya giysi haline getireceğim düz beyaz bir kumaş getirdim." Erkeklerle dönüyor. "Lütfen ne yapmamı istediğinizi söyleyin."

Her nasılsa, umut dolu bakışları Nykander'ın üzerine düşüyor, ama o dikkat bile etmiyor. Hayır, sadece o buz gibi gözleriyle beni süzüyor.

Dudağım sinirle seğiriyor, ben de önemsiz bir insanın yapacağı tek şeyi yapıyorum. Ona dilimi çıkarıp başka tarafa bakıyorum.

Adamlar farklı giysiler öneriyor ve içlerinden biri daha yüksek sesle "Çekmeceler" diyor.

Bilmediğim bu terim karşısında kaşlarımı çatıyorum.

Audee gülümser. Bir makas çıkarıyor ve çalışmaya başlıyor, düz kumaşı rekor bir sürede kesiyor. Ardından birkaç köşe dikey, birkaç tane daha örüyor ve beş dakikadan kısa bir süre içinde bitmiş ürünü etrafta sallıyor.

Bir çift iç çamaşırı. Erkek iç çamaşırı.

Seyircilerden ıslık ve alkış sesleri yükselir. Eşyayı öneren adam takdirle başını sallar ve Audee'yi onaylar. Audee kızarır.

"Aferin, Audee. Lütfen yerinize dönün. Sıradaki Flin."

Audee sıradaki yerini alıyor ve Flin erkekler sırasının birincisi olarak öne çıkıyor.

Ne bulacağını görmek için merakla izliyorum.

Ama tam tişörtünü yırtıp güzelce şekillendirilmiş kaslarını ortaya çıkarırken, kulaklarımın dibinden bir hırıltı geçiyor.

Göz kırpıyorum, etrafa bakıyorum.

Omuz silkerek Flin'e bakıyorum, şu anda yarı çıplak tek bir vuruşla bir tahta bloğu keserek gücünü gösteriyor. Önümdeki kızlar neredeyse bayılacak gibi olurken Flin'in performansı beklenen etkiyi yaratıyor. Kendi aralarında konuşup onun görünüşünü ve gücünü övüyorlar ve onu koruyucu bir tip olarak görüyorlar - her neyse işte.

Yine de gösterinin tadını çıkaramıyorum çünkü bakışlarım onun mermer gibi karın kaslarına her indiğinde kulaklarımda bir uyarı sesi çınlıyor. Kaslarım çatılıyor, sesin kaynağını aramak için arkamı dönüyorum ama gözüme hiçbir şey çarpmıyor.

Bu da ne...

Flin rutinini bitiriyor ve kızlar tarafında sırada Loraine var.

Üflemeli bir müzik aleti ile hünerlerini sergiler ve tüm erkekler onu başlarıyla onaylar.

Nykander hariç hepsi, o da ona bakmıyor bile.

Hayır, kollarını vücudunun üzerinde kavuşturmuş, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi bana dik dik bakıyor.

Burun deliklerim alevlendi. Gözlerimi ona dikiyorum ve ona parmak sallamaktan kendimi zor tutuyorum. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmez.

Erkekler erkeksi becerilerini sergilerken, kadınlar da kadınsı varlıklarına odaklanırken deneme devam ediyor - bunda yanlış bir şey olduğundan değil. Ancak bir temanın ortaya çıktığını fark ettiğimde, fikrimin işe yarayıp yaramayacağını merak ediyorum. Eğer bu yarışmayı ilk denemede kaybedersem, bunu asla unutamayacağımdan şüpheliyim. Nykander sonsuza dek benimle alay edecek.

Nykander'ın sırası benden önce geliyor.

Yavaşça merkeze doğru ilerliyor. Gözleri benimkileri bulana kadar tembelce etrafına bakarken sıkılmış bir ifade takınıyor. Çaba bile göstermiyor.

Siyah dallarının havada kaymasına izin verir, vücudunun etrafında karanlık bir sis halesi oluşur.

Dalları Flin'in geride bıraktığı tahtaya uzanıyor ve onu toza dönüştürmeden önce karanlığıyla sarıyor.

Bir tezahürat korosu patlak veriyor ve nedense kızlar bunu son derece çekici buluyor. Bayılıyor, övüyor ve ona yapışkan gözlerle bakıyorlar.

"en yakışıklı erkek," diyor önümdeki kız - bu sabah onu öven kızla aynı kişi.

Nefesimin altında alay
ediyorum. "O da özüne kadar
çürümüş." Bana ters ters
bakıyor.

"Seni bıraktığı için çok üzgünsün," diye alay ediyor. "Ama merak etme. Senin yerine geçmekten mutluluk duyacağım."

"Denemeni görmek isterim."

Yüksek sesle ofluyor, sırası geldiğinde hazırlanıyor.

Şenlik ateşinin önünde yürür ve yeteneğinin kılıç parlatmak olduğunu belirtir.

Kaşlarını kalktı.

Kenardaki insanlardan birinden bir kılıç alır, ancak onu nasıl temizlediğini göstermek yerine kabzasını ağzına götürür. Yanaklarını çukurlaştırıyor ve kabzanın tamamını boğazının arkasına doğru kaydırıyor.

Gözlerim açılıyor ve ne tür bir kılıç cilalamayı ima ettiğini anlıyorum.

Adamlar kızın performansına dikkatle bakarken küfürler savuruyor, belli ki kızın parlattığı başka bir şey olduğunu düşünüyorlar.

İşi bitince sıraya geri dönüyor ve bana sırtıyor.

"En azından asla işsiz kalmayacaksın. Orada herkes kılıç taşıyor." Diğer tarafı gösteriyorum.

Dudakları kızgınlıkla seğiriyor ama bir sonraki erkek yeteneğini sergilemek için öne çıkarken dilini tutuyor.

Yine de kendi performansımı zihnimde gözden geçirdiğim için dikkatimi veremiyorum. Kısa bir süre sonra sıra bana gelecek.

Yapabilir miyim? *Yapmalı* mıyım?

Kuşkular içimi kemiriyor. Ama Nykander'a ve onun kendini beğenmiş bakışlarına bakınca, boşvermeye karar veriyorum.

Adam geri gitti ve ben öne çağrıldım.

"Merhaba. Ben Barbara Bancroft ve benim yeteneğim önemsiz olmak."

Köylülerin arasına sessizlik çöker.

"Açıklayabilir misiniz?" Elijah sorar.

"Düşmanım da aynı şeyi hissettiği sürece her türlü acıya dayanabilirim."
Güzelce gülümsüyorum.

İnsanların kafası hâlâ karışık.

Elbisemin cebinden küçük bir bıçak çıkarıp kolumu omzuma kadar çekiyorum. Bıçağın keskin kenarıyla, acıdan dişlerimi gıcırdatarak kolumdaki harfleri oyuyorum.

Son kelimedede bu yazıyor. Bitirdiğimde herkes bana şok içinde bakıyor.

Yaralarımın yere kan akıyor ama soğukkanlılığımı korumaya devam ediyorum. Özellikle de bakışlarım Nykander'ın gök gürültüsünü andıran bakışlarıyla çarpıştığında.

Kan onun da kolundan akarak yere damlıyor.

Gözleri yavaşça tamamen siyaha dönüyor, dişleri önünde uzuyor.

Yani haftalarca beslenmemenin ona yaptığı şey bu - tüm öz kontrolünü yok ediyor.

Yaralarım iyileşiyor. Bu özel gücü, şu anda kanıma susamış olan adamın kendisinden aldığım için öncekinden biraz daha yavaş.

"Uhm, Bayan Barbara." Elijah göz kırpmıyor. "Bu...uhm...etkileyici mi?" Gülümsemeye zorluyorum.

Kılıcımı hızlı bir manevrayla boğazıma saplıyorum. Nykander'ın boynunda bir kesik belirlediği anda kaşlarımı kaldırıyorum.

Çenesi sıkıca kapanır ve bir adım öne çıkar.

Zaten kapanmakta olan yarama uzanıyorum ve kanın bir kısmını dudaklarıma götürüyorum.

Ona bakıyorum.

"Lezzetli," diye

mırıldanıyorum. Öfkeyle

homurdanıyor.

Memnuniyetle omuz

silkiyorum. İntikam iyi

hissettiriyor.

İleriye bir adım daha atıyor, açlığı kanıyor. Az önceki yakışıklı adam yavaş yavaş bir canavara dönüşüyor.

Ancak bunun diğer kızların ondan hoşlanmamasını sağlayacağını umuyordum, tam tersi bir etki yarattı.

salyalarını akıtıyorlar.

Derin bir iç çekiyorum.

Hangi dünyada olduğum önemli değil. Uzun boylu, karanlık ve tehlikeli bir adam her zaman kadınların başından alır. Ve Nykander bunun gerçek tanımı.

Son yaram da iyileştikten sonra çekiliyorum ve yerime dönüyorum.

Son adam performansını sergileyecek ve oylama zamanı gelecek.

Kızlar tartışmak için bir araya gelirken erkekler de aynı şeyi yapar. Tabii ki hepsi Nykander'ın devam etmesini istiyor.

"Mino gitmeli," diye fısıldıyor biri. "En zayıf hareket onunkiydi."

"Katılıyorum. Onunla daha önce de birlikte oldum ve performansı en iyisi değil," diyor bir başkası.

Fikrimin hoş karşılanmayacağını bildiğim için -özellikle de popüler olmayan bir fikir olduğu için- bu konu ileri geri giderken sessiz kalıyorum.

Birkaç dakika sonra kızlar Mino'nun elenmesine karar verir.

Erkekler tarafında, bir yemek pişirme gösterisi yapmış olan Aida'nın gitmesine karar verdiler. Dürüst olmak gerekirse, Aida'nın becerileri benden daha iyi olduğu için benim seçilmememe oldukça şaşırdım.

Ama sanırım hiç kimse biraz kana karşı koyamaz.

"Aida, Mino, lütfen kalabalığa doğru ilerleyin," diye seslendi Elijah.

Elenen iki kişi aradan çıktıktan sonra devam ediyor: "Bir sonraki deneme kokuya dayalı olacak. Dişiler, lütfen Greta'yı takip edin. Erkekler, lütfen beni takip edin."

İstek tuhaf ama dokuzumuz Greta adındaki yaşlı kadını öndeki kabinlerden birine kadar takip ediyoruz. Oraya vardığımızda kapı arkamızdan kapanıyor ve kadın isteğini dile getiriyor.

"Her biriniz iç çamaşırlarınızı bana verin."

İç çamaşırlarını çıkarmak için eteklerini kaldırdıklarında kimse itiraz etmiyor. "Ne?" Şok içinde göz kırpmıyorum.

"Bayan Barbara, lütfen iç çamaşırlarınızı çıkarın."

"Ben-"

"Bayan Barbara?" Kaşlarını kaldırıyor, ses tonu inatçı.

Belki de şimdi bırakmalıyım. Evet, bu en uygun çözüm olurdu. Öyleyse neden buna uyuyorum ve iç çamaşırlarımı çıkarıyorum? Tanrım, bu kadar ileri gitmeye istekliysen fark ettiğimden daha da sevimliydim.

I9

A İç çamaşırlarını toplarken her birini bir numarayla etiketliyor. Benimki altı numara.

"Ben dönene kadar burada kalacaksın." Ve bununla birlikte, kapıdan çıktı.

Hâlâ şaşkınım. Ancak diğer kızlar değil.

Kimin eleneceğine dair bahis oynarken kıkırdıyorlar.

Görünüşe göre, bu turda üç kız elenecek.

Greta döndüğünde, bir çanta dolusu numaralı iç çamaşırı taşımaktadır.

-Erkeklerin.

"Hangi adamları oylayacağınızı düşünmek için on dakikanız var" diye talimat verdi.

"Ne? Nasıl?" Ağzımdan kaçırdım.

"Bunları koklayarak tabii ki. Bu bir koku testi. Hangilerinin en çekici olduğuna karar vermelisiniz."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Az önce erkeklerin iç çamaşırlarını koklamamız gerektiğini mi söyledi?

Ewww.

Greta odadan çıkıyor ve hepimiz erkek iç çamaşırlarıyla baş başa kalıyoruz. Ancak diğer kızlar, teker teker gidip iç çamaşırlarını koklamaya başladıklarında hiç de sinirlenmiş görünmüyorlar.

"Bunun hoş bir misk kokusu var," diye belirtiyor biri, derin derin içine çekerek. Neredeyse benim köpeğim gibi davranıyor ve bu endişe verici.

Daha fazla kız parçayı koklamak için öne çıkıyor.

Diğerleri için de aynı şeyi yapıyorlar, bazılarına iltifat ederken diğerlerini bir kenara koyuyorlar. Yine de her şey çok kişiseldir, bu yüzden çoğunluğun oyuna bağlıdır. Biri için hoş olan, diğeri için hoş olmayabilir. Eğer bir çift üç veya daha fazla kız tarafından seçilmezse, bir kenara bırakılır.

"Bunun hiç kokusu yok," diye kaşlarını çatıyor Loraine. "Bir şey hissediyor musun?" diye soruyor arkadaşına, o da başını sallıyor.

Kızlardan biri, "Barbara, sen hiç koklamadın," diye . Elindeki iç çamaşırına bakarken dudaklarını titriyor.

"Seninle aynı koku alma duyusuna sahip değilim," diyorum mazeret olarak. "Ben insanım."

"İnsan mı? Ama nasıl? O kesiklerden sonra iyileştiğini hepimiz gördük."

"Şey, bu biraz karışık. Ama bir kokuyu diğerinden ayırt edemiyorum, o yüzden siz neyi seçerseniz ben de ona uyarım," diyorum.

Aldırmıyor gibi görünüyorlar. Ama her bir çifti sınıflandırmaya devam ettikçe, hangisinin Nykander'a ait olduğunu ve nasıl koktuğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Dudaklarını sıkı bir çizgi halinde çekiliyor. Diğer kızların iç çamaşırlarını kokladığını gördükçe midemde bir boşluk oluşuyor, bir şekilde *onu* kokluyor olabilecekleri düşüncesinden rahatsız oluyorum.

Umursamaman gerekiyor, Barbi! gel.

Ancak bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Aradan haftalar geçmesine rağmen -olayı atlatmama yetecek kadar- onu unutmayı başaramadım. Ve en sinir bozucu şey de bu.

Bu bir bağ. Bağ *olmalı*. Çünkü kim hak sahibi bir pisliğin ardından salyalarını akıtacak kadar sadist olabilir ki? Ben değilim! Teknik olarak ben değilim. *Normalde* bunu yapmazdım. Ama bu sefer hafifletici sebepler olabileceğini ve onun arkasından salya *akıtılabileceğimi* kabul ediyorum.

Ugh! Lanet olsun, Barbi! Sen en kötüsüsün, biliyor musun? Aşk romanlarında uzun boylu, esmer ve yakışıklı bir kahramanı görünce bayılan, sevmekten nefret ettiğin o paspas kahramanlar gibisin.

Burnum kendimden iğrenerek kırılıyor.

Bağ yüzünden. Bağ *olmalı*.

EVET. Ve bu içgüdüsel bir bağ olduğu için, bununla mücadele etmek için beynimi kullanmalıyım. İşte bu noktada benim küçüklüğüm devreye giriyor. Bu yarışmayı kazanacağım ve Nykander'a küçük aptal kızın kim olduğunu göstereceğim.

Ama kızlar erkeklerin iç çamaşırları konusunda neşyle sohbet ederken, erkeklerin de bizimkiler için aynı şeyi yapıyor olması gerektiğini fark ettim.

Külot.

Aman Tanrım!

Yanaklarım alev alev yanıyor.

O külotu sadece bugün giydim, bu yüzden kokacak çok şey olduğundan şüpheliyim, ama yine de. Ailem beni ilişkiyi kesmekle tehdit ettiğinde ve kısa bir süre kitap bağımlılığımı beslemek için kullanılmış iç çamaşırlarımı veya ayak resimlerimi satmayı düşündüğümde bile bunu yapamayacağımı anladım. Bunu yapanlara karşı olduğum için değil, benim açık iznim ve varlığım olmadan kimsenin eşyalarımın tahrik olacağını hayal edemediğim için. Ama şimdi oluyor. Ve bir aptal gibi bunun olmasına izin verdim çünkü ben bu lanetli rekabete devam etmek için buna katlanmayı tercih eden bir küçüklük kraliçesiyim.

Süre dolduğunda aniden düşüncelerimden sıyrılıyorum.

Kızlar oyladıkları çiftleri yığılmışlardır ve Greta onları yanına almaya gelir. Bize onu şenlik ateşinin bulunduğu yere kadar takip etmemiz söyleniyor, erkekler de sıralarına geri dönüyor.

"Tekrar hoş geldiniz!" Elijah sesleniyor. "Bu tur için hangi kişileri eleyeceğinize karar verdiniz. Şimdi onları çağıracağım" dedi ve birkaç isim saymaya başladı.

Kızlar kendilerininkini duyduklarında sızlanıyorlar ve ben kendiminkini duymadığım için tamamen şaşırıyorum.

Yani hala buradayım.

Ve Nykander da hâlâ burada, adının anılmamasına bakılırsa.

Ona ölümcül bir bakış attım.

O da buna yarı sırtık yarı muzip bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve bu beni daha da çileden çıkarıyor.

Seni külot kokulu sapık!

Kızların *onun* iç çamaşırını koklamasına mı yoksa onun kızların külotunu koklamasına mı daha çok kızdığımı bilmiyorum. Boş ver, başkasının *benim* iç çamaşırımı koklamasına kızmalıyım.

Ugh! Ne ikilem ama.

Belki de tüm örneklere eşit derecede kızmalıyım.

"Herkesi tebrik ederim. Şimdi üçüncü denemeye geçebiliriz. Kokudan sonra bu gece ağırlayacağımız ikinci duyu görme olacak."

Eğlendirmek... Bu garip bir ifade şekli. Bu testleri kimin bulduğunu merak ediyorum çünkü bana sorarsanız hepsi biraz tuhaf.

"Görme denemesi için hepinizin tüm kıyafetlerinizi çıkarmanız gerekecek. Daha önce olduğu gibi, üç erkek ve üç kadın karşı tarafın elenecek. Amaç, kalan yarışmacıların birbirlerinin formlarını hoş bulmalarını sağlamaktır; bu da nihayetinde dördüncü deneme olan dokunma denemesiyle sonuçlanacaktır. Düşünmek için on dakikanız var."

Kaşlarımı çattım. Soyunmam gerektiği dışında söylediklerinden hiçbir şey anlamamıştım.

Yok artık!

Etrafıma bakıyorum, hem erkeklerin hem de kadınların çoktan kıyafetlerini çekiştirdiklerini fark ediyorum. Panik içimde kabarıyor.

Daha önce hiç kimsenin önünde çıplak kalmamıştım! Bunu ilk kez onlarca yabancıнын önünde yapmayı asla istemem.

Uzuvlarım korkudan titrerken sesim boğazımda düğümleniyor.

Bu davalar da neyin nesi? Bu insanlar sapık! Önce iç çamaşırı koklama, şimdi de nakey-nakey olayı mı? Hayır, teşekkür ederim. Kocaman gözlerim Nykander'ın buz gibi gözleriyle çarpışıyor.

Erkeklerin gömlekleri uçuşuyor ama o kılını bile kıpırdatmıyor. Ve ben gözümü kırpamadan önüme ışınlanıyor.

Karanlık sisi vücudundan yayılıyor, katılaşıyor ve herkesin bakışlarından uzakta, opak bir kozanın içinde bizi çevreliyor.

Yavaşça yukarı

bakıyorum.

O... kızgın.

Bana bakarken çenesi sıkıca kenetlenmişti.

İnsanlar onun kalkanını indirmesini sağlamaya çalışırken sisin diğer tarafından çığlıklar ve bağırışlar yankılanıyor yoksa ikimizi de yarışmadan çıkaracaklar.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldıyorum.

"Bakmayacaksın," diye

homurdanıyor.

"Ne?"

"Sen. Yapacaksın. Bakmayacaksın. Bak," diye tekrarlıyor kabaca, burun delikleri açılıyor. "Nykander..."

"Bu yarışma burada bitiyor," diyor, ne istediğimi ya da ne düşündüğümü sorma zahmetine bile girmeden.

Yüksek sesler patlak veriyor ve kalkan, güçlerini bize karşı kullanan diğerlerini görebileceğim kadar yarı saydam hale geliyor. Bazı ateş topları ve hatta cam parçaları var, hepsi de karanlık sisine karşı fırlatılıyor.

"Kes ," diyorum. "Kes , Nykander."

Karanlık sisi bedenine geri çekilmeden önce gözleri bir anlığına parlıyor. Bu hareket kuvvetlidir, eskiden vücudunun etrafında dalgalandığı gibi zarif bir şekilde değildir.

Bana huşu ve öfke karışımı bir duyguyla bakıyor, sanki beni öpmek mi yoksa boğmak mı istediğini bilemiyor.

Düşünce tarzımla zihinsel olarak alay ediyorum.

Beni asla öpmezdi. Bu fikirler de nereden çıktı?

Gördün mü Barbi, kurgusal dünyalarda çok uzun süre yaşarsan böyle olur. Hak etmeyen pislikler hakkında şiirsel ağıtlar yakmaya başlarsın.

"Buna izin verilmiyor." Elijah öne çıktı. "Siz ikiniz diskalifiye edildiniz."

Diğer yarışmacılar aynı fikirde olsa da, bazı kızlar Nykander'ın artık yarışmada olmayacağını düşünüyor.

Nykander dalgın bir şekilde homurdanıyor ve bize gitmemiz ya da kalabalığa geri dönmemiz söyleniyor.

Gitmek için döndüm ama o beni durdurdu. Elimden tutup beni önüne çekti ve vücuduyla tüm görüş alanımı kapattı.

Alçak bir sesle, "Kımıldama," diyor.

"Senin neyin var böyle?" Kaşlarımı çatıyorum ve onu atlatmaya çalışıyorum.

"Beni zorlama, Barbi. Şimdi olmaz. Haftalardır beslenmedim ve sen bütün gece önümde kanını sergiledin. Kırılma noktama yaklaştım ve eğer insanların öldüğünü görmek istemiyorsan, beni kırılma noktama kadar zorlama."

"Bunu öfkeli bir pislik gibi davranmadan önce düşünmeliydin. Artık tüm beslenme ayrıcalıklarını kaybettin, bu yüzden elimi çözüp gitmeme izin verirsen çok memnun olurum. Bu yarışmanın sonunu görmek istiyorum."

"Hayır."

Tek bir kelime. Sadece bir kelime. Vücudu gergin, görünüşte gölgelerinin kontrolünde olmasına rağmen tüm aurası ölümcül.

"Ne?"

"Gidiyoruz," diyor ve beni kalabalığın sonuna doğru çekiyor.

Devam eden tartışmamız yüzünden duruşmanın geri kalanını kaçırıyorum. Elijah üç kadın ve erkeği son tura kalan finalistler olarak anons ediyor ve ben de kim olduklarını görmek için zorlanıyorum.

Yine de Nykander beni geri çekerek bir kez daha görüşümü engelliyor. "Bırak beni, seni canavar," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Dur. Kıvrınma," diye homurdanıyor.

Vücudunda bir titreme oluyor. Beni tekrar kendine doğru çekmeden önce gözlerini kısa süreliğine kapatıyor.

Öne doğru sendeliyorum ve kendimi dengelemek için içgüdüsel olarak ona uzanıyorum. Ama o orada, beni yakalıyor. Elleri göğüs kafesimi buluyor, düşmemem için beni yerimde tutuyor. Vücudu olduğu yerde donmuş ve gergin.

Bana kızacak mı? Merak ediyorum.

Çok gergin ve bu korkunç ruh halini neyin bilmiyorum. Yine *de*, o bir pislik, bu yüzden bana saldırmak için fazla bir şeye ihtiyacı yok. Sadece var olmam gerekiyor ve o her saniye bana kaşlarını çatıyor.

Kendimi yukarı çekmek için parmaklarımı onun giysilerine doluyorum ki pembe bir kumaş gözüme çarpıyor.

Orada. Cebinde.

Yavaşça yukarı baktım. Gözleri açılıyor ve yanaklarının kızardığına yemin edebilirim. Dakikalarca birbirimize bakıyoruz.

Yarışma devam ederken uzaktan sesler yükseliyor. Bağırışlar, homurtular ve diğer tarıfsız sesler kulağımda yankılanıyor. Ama dikkatim ona yoğunlaştıkça hepsi kayboluyor.

"Neden sende bu var?" Fısıldıyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, adem elması aşağı yukarı sallanıyor.

"Neden sende o var, Nykander? Külötüm neden sende? Çaldın mı onları?" Gıcırđıyorum.

Derin, ürpertici bir nefes alır.

"Çünkü sen küçük bir aptalsın. Onları çok az ikna ederek ya da hiç ikna etmeden verdin. Ne düşünüyordun, Barbi? Yabancı erkeklere koklamaları için iç çamaşırlarını mı veriyordun?" Bana kaşlarını çatı, ifadesi tehlikeliydi.

"*Bana* aptal mı diyorsun? Sen de kendininkini verdin!"

"Hayır. Vermedim."

"Ne?"

"İyi ki yanlış yönlendirilmiş bir delikanlı senin iç çamaşırına elini sürmeden önce bunu engellemek için oradaydım. O zaman kendimi kontrol edebileceğimden şüpheliyim."

Şaşkınlıkla ona bakarken gözlerimi

kırıştırıyorum. "Seni anlamıyorum,"

diye fısıldıyorum.

"Yapmamanız daha iyi." İç çekiyor. "Keşke bilseydin..." Elini yorgun yüz hatlarının üzerinde gezdiriyor.

"Bu yarışmaya en başta katılmak isteyen sendin. Şimdi kurallara göre oynadığım için beni mi suçluyorsun? İkiyüzlüsün, Nykander!" Ona sertçe söyledim.

"Bu yarışmanın ne hakkında olduğunu biliyor musun Barbi?" Bana kaşlarını kaldırdı.

"Ay'ın Kral ve Kraliçesini taçlandırmak için tabii ki."

"Peki kral ve kraliçe taç giydikten sonra ne olacağını düşünüyorsunuz?"

"Bu..." Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bilmiyorum."

"Sikişiyorlar," diyor boş boş. "Herkesin önünde sevişiyorlar."

Dudaklarım şokla aralandı.

"Ne?" Mırıldanıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu kendi başına bir yarışma değil. Bu bir çiftleşme ritüeli. Kral ve kraliçe çiftleşecek ve köyden özel muamele görecek. Sence koku neden bu kadar önemli bir rol oynuyor? Sizce neden insanlar kıyafetlerini çıkarıp birbirlerine dokunuyor ve okşuyorlar?"

"I-"

"Bunların hepsi uyumlu bir erkekle uyumlu bir dişiye eşleştirme planının bir parçası."

Tam o anda Elijah kazananları açıkladı: Flin ve Lorraine.

Kalabalık onlar için tezahürat yapar ve kutlamalar daha güçlü bir şekilde devam eder.

Dirseğinin aralığından bakıyorum, neler olduğunu görmek için zorlanıyorum.

Şenlik ateşinin önünde daha önce olmayan bir yatak var. Seyirciler kazananlara işaretler verirken gürültülü ve şamatalı. Yüksek sesli bir inilti havayı delip geçmeden önce yataktaki hareketi ve birbirine dolanmış çıplak uzuvların birkaç görüntüsünü yakalıyorum.

Ancak Nykander bir kez daha görüşümü engellemeden önce görebildiğim tek şey bu.

"Onlar... Onlar seks yapıyorlar. Tam orada," diye kekeliyorum, gözlerim kocaman. "Bu kadar yeter, Barbi. Gidiyoruz," diyor Nykander sıkıca.

"Ama bilseydiniz... Neden katıldınız? Neden *bana* izin verdin Katılmak mı?" Sızlanarak sordum.

"Çünkü yeni öğrendim," diye homurdanıyor. "O lanet Jeya ikimizi de kandırdı."

"Ama..." Nykander beni kollarıyla sarıp sarmaladığında ve bizi kulübeye geri ışınladığında başka bir şey söyleyemiyorum.

PomPom ve BonBon varlığımızla irkilerek uyanıyor ve bizi selamlamak için acele ediyorlar. Onu kendimden uzaklaştırıyorum, yüzümde saf bir küçümseme ifadesi var.

"Dokunma bana," diye bağırdım.

Bir adım geri çekiliyorum ve şaşırtıcı bir şekilde bana izin veriyor. Yüz hatları hâlâ gergin, nefes alış verışı zorlaşıyor. Yüzünde dalgın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Artık kendin çıkabilirsin," diye mırıldanıyorum kulübenin derinliklerine doğru yürürken ve yatağa otururken.

PomPom ve BonBon benimle birlikte atlıyor ve Nykander'ı görmezden gelerek ikisini de okşuyorum.

Yine de gitmiyor. Orada duruyor, kımıldamadan.

PomPom sırt üstü dönerek küçük hamile karnını ortaya çıkarıyor ve karnının ovulması için yalvarıyor. Ben de tabii ki Nykander'ın gitmesi umuduyla onu görmezden gelmek için her şeyi yapıyorum. Karnında hafif bir hareket var ve yemin ederim bebeklerin hareket ettiğini neredeyse hissedebiliyorum. Tüm varlığım tarifsiz bir tanımlamayla dolarken gözyaşlarım gözlerime doluyor.

PomPom'unun bebekleri olacak. Ve doğum yapmasına çok az kaldı. Tahminlerime göre BonBon'la tanışalı yaklaşık elli beş gün oldu ve gebelik süresi yaklaşık altmış üç gün olmalı. Yani sadece bir hafta kaldı.

Endişe kemiriyor.

Daha önce doğum yapan bir köpek görmemiştim. Neye ihtiyacı olacağını ve ihtiyaçlarını buradan karşılayıp karşılayamayacağını bilmiyorum. Nykander'ın önerdiği şifacı pek işe yaramadı. O insanlar konusunda uzman, köpekler konusunda değil.

"Yakında baba olacaksın." BonBon'un kulaklarını kaşıyorum. "Heyecanlı mısın?"

PomPom'a dönüp karnını yalamadan ve mahrem yerlerini koklamadan önce yüksek sesle havlıyor.

Göz kırpıyorum, sonra kızarıyorum.

Neden köpeklerimin mahrem bir anına izinsiz giriyormuşum gibi hissediyorum?

Göz ucuyla Nykander'ın hâlâ orada olduğunu görüyorum. Bize dikkatle bakarken topuklarının üzerinde dengede durmaya çalışıyor.

"Neden hâlâ buradasın?"

Dudaklarını büzüyor.

"Şimdi de yarışmada başarısız olduğum için beni mi suçlayacaksın?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayır," diye mırıldanıyor.

"Gerçekten mi? Çünkü eğer kazanırsan bu senin Baş Rahibe ile tanışma şansın olacaktı."

Omuz silkiyor. "Eninde sonunda bizi çağıracak." *Ben* değil de *biz* demesi dikkatimden kaçmadı. Gözlerimi ona dikiyorum.

"Yani bu mı? Hakaret yok mu? Artık bana aptal demek yok mu?"

"Yaptığın şey aptalcaydı." Yaklaşırken iç geçiriyor. "Kıyafetlerini çıkaracak mıydın?" Bunu sorarak beni şaşırttı.

"Tabii ki hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Külot koklama olayının tuhaf olduğunu düşünmüştüm. Yani, bunu kim yapar ki? Ama ne için olduğunu bilmediğim için bir şekilde kabul ettim."

"Neden? Yarışmaya katılmak zorunda değildin."

Kollarımı göğsümde kavuştururken ona "Çünkü ben aşağılık biriyim," diyorum. "Ve kazandığında seni küçük düşürmeyi planladım."

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Anlıyorum. Yetenek sınavında kesinlikle küçüklüğünüzü gösterdiniz."

"Çok doğru. Bu gerçek bir yetenek, bu yüzden bundan sonra arkanı kollasan iyi olur. Karanlık, karanlık ruhuna uyması için seni pembe defterimden siyah defterime indirdim."

"Ama ben *senin* o karanlık ruhun ışığı olduğunu sanıyordum?" diye ekliyor gülümseyerek.

"Dikkatli ol, Karanlık Olan," diyorum ona uyarı tonuyla. "Diğer yeteneğimin kilidini açabilirsin. Ve bu senin için iyi olmaz, özellikle de şimdilik birlikte kapana kısıldığımızı düşünürsek."

"Peki bu yetenek nedir?" Bir adım atıyor. Sırıttıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Saplantılı olduğum kadar önemsizim de."

Yüz hatları şaşkınlıkla aydınlanır.

"Ancak pembe defter ekibinin bir üyesiyken benim iyi tip takıntılığımı kazanmış olabilirsin, şimdi kara listemde olduğun için, takıntılığın seviyesi buna göre ayarlanacak."

"Peki bu... takıntı ne anlama geliyor?"

"Hayatını cehenneme çevireceğim," diyorum hiç vakit kaybetmeden. "Senin o süslü güçlerinden hiçbirine sahip olmayabilirim ama daha da iyi bir şeyim var."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Azim," diye devam ediyorum. "Ne unuturum ne de affederim."

"Samimi bir özür alsanız bile mi?" Sözleri beni ürküttü.

"Ne?"

Bir adım daha attı. Şimdi birbirimizin önündeyiz, bu bana pek iyi gelmiyor çünkü hatırladığımdan daha da yakışıklı. Ama onun tanrısal bakışlarının beni sarsmasına izin vermeyeceğim. Tam intikam modundayken olmaz.

"Özür dilerim." Bir elini yüzüme götürüp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

Gözleri benimkilerin üzerinde ve sözlerinin samimi olduğunu görünce şaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?" Yutkunuyorum.

"Davranışım için özür dilerim. Seninle o şekilde konuşmamalıydım." Derin bir nefes alır. "Bunların hiçbirini hak etmedin Barbi. Kendi hayal kırıklığım beni ele geçirdi ve sana saldırdım."

"Sen az önce..." Mutlak bir şokla kirpiklerim titriyor. "Hatalı olduğunu mu söylüyorsun? Sözlerin ve eylemlerin için sorumluluk mu alıyorsun?"

Ciddiyetle başını sallıyor.

"Yüce Tanrım, gerçekten de kurgusal bir dünyada olmalıyım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bu da onun şaşkınlıkla kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Sözlerim sizi incittiyse özür dilerim," diye tekrarlıyor, sesi ciddi ve emin değil.

Tüm çehresi, doğal özgüveni her an ortaya çıkan biri için belirsizliği haykırıyor.

Onu incelerken başımı eğiyorum.

"Sık sık özür , değil mi?" Başını sallıyor.

"Bu benim ilk seferim."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Kaçtığınızdan beri ilk kez mi, yoksa on üç bin bilmem kaç yıldır ilk kez mi?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Ne?"

"On üç bin yıldır ilk kez," diye itiraf ediyor sonunda. "Bu yüzden bu işte bu kadar kötüsün." Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum.

Sözlerim onu şaşırttı. "Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Şey, her şeyden önce. *Haftalar* oldu, Nykander. Uygun olduğu için şimdi özür dilemezsin. Her şeyi berbat ettikten ve karşındakini incittiğini fark ettikten sonra özür dilersin."

Bakışlarını başka yöne çeviriyor, iyice azarlanmış görünüyor.

"Haftalar sonrasına kadar seni ne kadar incittiğimi fark etmemiştim," diye mırıldandı suçlulukla. "Ben... seni izliyordum. Seni deşifre etmeye çalışıyordum. Ama öğrendikçe, sana nasıl yaklaşacağım konusunda kafam daha da karıştı. Ve köy kütüphanesinde bunun için bir kılavuz yoktu."

"Sen... Sen kütüphanede bir kılavuz mu aradın?" Şaşkınlıkla sordum.

"Kadınsı hassasiyetler söz konusu olduğunda pek iyi değilimdir. Her şeyi eskisinden daha da berbat etmek istemedim."

"Oh, vay canına." Gözlerim büyüdü. "Yani neredeyse bir ay boyunca benden uzak durmanın daha iyi olduğuna mı karar verdin?" diye soruyorum.

Utangaç bir şekilde başını sallıyor.

"Sen, sevgili Karanlık Olan, bu kadar yaşlı biri için oldukça duygusal açıdan bodursun." Ona başımı salladım.

Göz kırıyor. Sonra gülümsüyor.

"Bana canım dedin," diyor, kendinden memnun bir şekilde.

"Tüm yapabildiğin bu mu? Tanrım, umutsuz vakasın."

"Beni affedecek misin?" Eskiden yaptığım gibi kirpiklerini bana doğru savuruyor ve ilk kez bu taktiğe maruz kalıyorum. *Ne kadar* etkili olduğunu fark ettiğimde dehşet kaplıyor içimi.

"Hayır," diye sertçe cevap verdim. "Bana kötü davrandın. Sözlü bir özür hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Özür dilediğini kanıtlaman gerekecek."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Göz kırıyor.

"Sevgili Karanlık Olan, bunu çözmek senin işin. Şimdi kendin çıkabilirsin. Duş almam gerek." Gitmek için dönüyorum. "Ama önce bana külotumu geri ver," diyorum cebine uzanırken.

Benden kaçıyor ve elimi kenara çekiyor.

"Onları özgürce verdin. Ben aldım, yüzden bende kalacaklar."

"Seni sapık!" Suçluyorum. "Külotumu geri ver!"

Geri çekiliyor, dudaklarında şeytani bir gülümseme beliriyor.

"Nykander! Zaten çok fazla külotum yok ve onları her gün yıkamak zorundayım. Lütfen külotumu bana geri ver," diyorum iç çekerek.

"Sana daha fazlasını getireceğim," diye cevap veriyor, beni fazla geçiştirerek. Bir an için sözlerini düşündüm.

"Pembe mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Çok pembe."

Ona bakarken dudaklarımı büzüyorum. Sonra başımı sallıyorum.

Bu adam tuhaf. Ve ben de oldukça tuhaf olduğum için bu bir şey söylüyor.

"İyi. Her neyse. Şimdi git."

Tam sonunda beni yalnız bırakacağını düşündüğümde, beni şaşırtan bir şey yapıyor. Elimi yakalıyor ve beni kendisine doğru döndürüyor. Göğüslerim göğsüne değiyor, dudaklarım şaşkınlıkla aralanıyor.

"Ne yapıyorsun?" Kekeliyorum, kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

"Özür dilediğimi kanıtlıyorum." Sırıttıyor.

OceanofPDF.com

O Bir an kulübedeyiz. Sonra, bir tepedeyiz, köye bakıyoruz. Nykander gitmeme izin veriyor ve ben bir adım geri çekiliyorum. "Neredeyiz biz?" Kaşlarımı çatıyorum.

Cevap vermiyor. Onun yerine elimi tutuyor ve beni birkaç adım ötedeki bir noktaya götürüyor. Bana göstermek istediği şeyi fark ettiğimde gözlerim açılıyor.

Etrafta birkaç alet ve bitmemiş tahta parçaları var. Ama onların yanında bir köpek kulübesi var.

Pembe bir köpek evi.

"Nedir bu?" Fısıldıyorum.

"PomPom'un doğuma girdiğinde yuvaya ihtiyacı olacak," diye açıklıyor.

"Burada daha rahat edeceğini düşündüm. Pembenin içinde."

"Sen... Bunu sen mi yaptın?" Yutkunuyorum, duygular boğazımı tıkıyor. Başını salladı.

"Ama neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece yaptım."

Rahatsızlık içinde bir ayağından diğerine dengede duruyor.

Yanından ayrılıyorum ve incelemek için köpek kulübesine yaklaşıyorum. Hem PomPom hem de BonBon'un sığması için biraz daha büyük yapmış ve içinde ikisi de pembe olan iki köpek yatağı var.

"Bunun için gerekli malzemeleri nereden buldun?" "Köyden."

"Pembe minderler mi?"

"Nasıl?" Dudaklarını

büzüyor.

"Onlar için işimi takas ettim."

Sözleri bana dokunuyor ama dokunmamalı.

Evi incelemeye devam ediyorum. Kendi elleriyle inşa etmiş, bu çok açık. Detaylar muhteşem ama önünde yere çöktüğümde küçük girişin üzerindeki oyma yazı dikkatimi çekiyor.

PomPom'un villası.

", " diye mırıldanıyorum, gözlerim PomPom'un kesinlikle seveceğinden hiç şüphem olmayan bu pembe harikaya yapışmış.

"Neden?"

"Bana iyi davranmandan hoşlanmıyorum, Nykander. Aslında, bir pislik olmanı tercih ederim."

Kaşları şaşkınlıkla bir araya geliyor.

"Ama hoşuna gideceğini düşünmüştüm."

"Oh, hoşuma gitti. Mesele bu değil. Ama böyle şeyler yaptığında senden eskisi kadar şiddetle nefret edemiyorum."

"O zaman belki de... Benden nefret etmiyorsundur?" Umut dolu bir soru. Dudaklarında belirsiz bir gülümseme belirliyor.

Başımı sallıyorum.

"Bunu yapamam. Çünkü eğer senden nefret etmiyorsam... Eğer mesafemi korumak için nedenlerim yoksa, o zaman..."

"Sonra ne olacak, Barbi?"

"Sana yakın olmak isteyeceğim. Ama sana yakın olmak sadece beni incitir ve ben artık daha fazla incinmek istemiyorum Nykander."

"Özür dilerim." İç

geçirdi. Ona hüzünlü

bir gülümseme

veriyorum.

"Özür dilemek dinamiğimizi değiştirmez, değil

mi?" "Ama ya değiştirebilseydi?"

Kaşlarım soru işaretiyle havaya kalktı.

"Ya bana yakın olmak acı vermiyorsa?" "Ne

söylemeye çalışıyorsun?"

Yanımda yere otururken derin bir nefes alıyor. Elimi kendisinden çok daha büyük olan elinin içine alıyor ve hafifçe sıkıyor.

"Pisliğin tekiydin. Ama bunun bir nedeni var Barbs, her ne kadar çok zayıf bir neden olsa da."

"Diken mi?" Eğlenerek soruyorum.

"Hoşuna mi?" Gözlerini

kırpıştırıyor. Gülümseyerek

başımı sallıyorum.

"Daha önce kimse bana böyle seslenmemiştir. Ben... hoşuma gitti," diye mırıldanıyorum utangaçça. Gülümsüyor, kendi kendine başını sallıyor.

"Haklıydın. Senden etkilendim. Ama başka bir kadını çekici bulacağım düşüncesi bile beni korkuttu," diye itiraf ediyor.

"Neden?"

"Çünkü yapmayacağıma yemin ettim."

Profiline bakarken sessiz kalıyorum. Ay ışığı burnunun yüksek köprüsünü aydınlatıyor, onu muhteşem ve ulaşılmaz gösteriyor. Ama bizi çevreleyen ruh hali bunun tam tersi. İlk defa onda beni çağıran bir kırılganlık var.

Ve bu beni korkutuyor.

"Yeminine saygı duyacağım, Nykander. Hiçbir şeye kalkışmayacağım. Benim için endişelenme. Ama en azından dostane şartlarda devam etmeliyiz. Söylediklerin için seni affediyorum ama bu unutacağım anlamına gelmiyor. Sözlerin çok acımasızdı."

Suçluluk duygusu yüz hatlarını çiziyor.

"Sorun da bu zaten, Barbs. O yemini ve diğerlerini çoktan bozdum. Bunun sadece çiftleşme bağı olduğunu sanmıyorum. Senden etkileniyorum ama her şeyden çok... seninle vakit *geçirmek* istiyorum."

"Öyle mi?" Şaşırarak sordum.

"Komiksin, sevimlisin ve çok eğlencelisin. Kendimi binlerce yıldır gülmediğim kadar gülerken buluyorum. Mo öldüğünden beri ilk kez senin yanındayken ruhumda bir hafiflik hissediyorum."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Ama aklım onun sözlerine inanmayı reddediyor.

Ne de olsa daha önce yanmıştım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

"Tanıştığımız andan beri sana karşı artan duygularıyla savaşıyorum. Çiftleşme bağından *önce*. Başlangıçta, uzun süredir kilitli ve yalnız olduğum için beni eğlendirdiğini düşünmüştüm. Ama bu, neden senin yanında olmayı arzulamaya devam ettiğimi açıklamıyordu. Seni ormanda bıraktıktan sonra, çekip gitmeyi düşündüm. Uzaklaşmaya *çalıştım*. Ama yapamadım. Kendime seni kolladığımı söyledim ama ne zaman başkasını kolladım ki? Başından beri, basitçe açıklanamaz olduğunda bile açıklamaya çalıştığım bir anomaliydi."

"Ama o zaman da beni itmiştin."

"Çünkü korkuyordum," diye itiraf ediyor, başını eğerek yıldızlara bakıyor. Sesinde bir melankoli izi var.

"Sen, korktun mu?" Şüpheyile sordum.

"Ben, korkuyorum." Kıkırdıyor. "Kendi kulaklarıma bile yabancı geliyor." "O zaman bunu neden yaptın? Neden bana karşı bu kadar acımasızdın?"

"Seni kendimden uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Sen bana gülümsedikçe, beni daha çok güldürdün ve bu kalbimde uzlaşamadığım bir yarık yarattı. Bir yanım daha önce yaptığım gibi devam etmek istiyordu: objeyi almak, Tartareia'ya dönmek ve intikamımı almak. Yeterince kolay görünüyordu. Ama diğer yarım... daha fazlasını istiyordu."

Yumuşak bir öpücük için dudaklarına götürmeden önce başparmağı bileğimi okşuyor. Yine de, kalbimin göğsümde durmasına neden olan bir öpücük.

"Daha fazla mı?"

Sadece gülümsüyor.

"Eğer koşmayı bırakırsam, beni alır mısın?" Sormak için bana döndü.

. Gözlerindeki bakış beni farkındalıkla ürpertiyor. "I-"

"Şu kastetmiyorum. Her şeyi ettiğimin farkındayım."

"Ama ya tekrar kaçmaya karar verirsen? Ya..." Soğukkanlılığımla toplamak için duraksıyorum. "Ya Tartareia'ya varırsan ve bağımızı koparmanın bir yolunu bulursan. O zaman ne olacak?"

Bana bakıyor.

"Bunun olmayacağını size gösterebileceğim tek bir yol var."

Kaşlarını soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Bağımızı tamamlayacağız, böylece çiftleşmemiz tamamlanmış olacak."

Gözlerim şok içinde açılıyor. Ama ben daha ne dediğini anlayamadan o devam ediyor.

"Senden önce yolculuğumun tek bir sonucu vardı. Ölüm. Ama seninle... Belki hayatta ikinci bir şansım olur."

Sözlerini düşünürken dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı çıkıyor.

Göğsüm sıkışıyor, kalbim duygularla ağırlaşıyor. Duymak istediğim her şey , değil mi? Ama neden daha mutlu değilim? Neden şimdiden kendimi onun kollarına atmıyorum?

Gerçek şu ki, onu ne kadar özlersem özleyeyim, içimde küçük bir parça bundan şüphe duyuyor - bizimle ilgili her şeyden şüphe duyuyor.

"Bana ondan bahset," diye fısıldadım. "Mo hakkında." Yüz hatları geriliyor ve gözlerini kaçırıyor.

"Bunun işe yaramasını istiyorsan, eninde sonunda açılmak zorunda kalacaksın Nykander. Senin hakkında neredeyse hiçbir şey bilmezken seni nasıl kabul edebilirim? Aşkın hakkında..."

Bunu yüksek sesle söylemek bile bana her şeyden daha çok acı veriyor. Bundan bu kadar şüphe duymamın nedenlerinden biri de bu.

İkinci en iyi olmak istemiyorum. Her zaman eski sevgilisini düşünmesini ve beni sadece teselli ödülü olarak görmesini istemiyorum.

Her şeyi istiyorum.

Belki de bunu arzulamam açgözlülük. Ama onun hayattaki ikinci şansı olmak istemiyorum. Onun ilk ve tek şansı olmak istiyorum. Ne yazık ki bir kadın bunu çoktan hak etti.

Beni saran hayal kırıklığı dalgasına karşı yutkunuyorum.

Geçmiş taşa yazılmış. Bunu değiştiremem. Ama geleceği... "O benim karımdı," diyor sonunda.

Ona şaşkınlıkla bakıyorum.

"Benim kültürümde erkekler olgunluğa eriştiklerinde, aynı zamanda kan bağışçısı olan ilk sevgililerini alırlar. Bundan sonra bir erkeğin birden fazla sevgilisi olması alışılmadık bir durum değildir. Evlilik çok daha sonra, bir erkek yedi ila on bin yaşına geldiğinde gerçekleşir. Tartareia'da Tenebreis'in kızları olan bir grup dişi vardır ki bunlar özellikle güçlü bir pozisyondaki bir erkeğe eş olma görevi için yetiştirilirler. Terbiyeleri kusursuzdur ve gelecekteki kocaları için saf olmak ve çocuklarının da mükemmel bir soyağacına sahip olmasını sağlamak için tam bir inziva içinde yetiştirilirler. Bu arkaik bir uygulamadır, ancak aristokrasi saflarında işler her zaman böyle yapılır."

Başımı salladım, devam etmesi için onu teşvik ettim.

"Onunla tanıştığımda üç bin yaşındaydım. O bana inanan tek kişiydi. O zamanlar Aperion'la savaş halindeydik ve ben de kendi payıma düşen savaşı çoktan görmüştüm. O, savaş alanının olmadığı her şeydi. Saf. Utangaç. Yaramaz." Sevgiyle gülümsüyor. "Ama Tenebreis'in kızı değildi. Ailemin isteklerine karşı gelerek onu eşim olarak aldım. O zamanlar ağabeyimin beni öldürme planından haberim yoktu. Işınlanma yeteneklerimi annemden, karanlık madde manipülasyonumu da babamdan miras aldığım için benden pek hoşlanmadığını hep biliyordum. Ona hiç miras kalmamış. Çatışmamız babamız öldüğünde, kız kardeşim doğduktan birkaç yıl sonra başladı. Kardeşim klanımızın lideri rolünü üstlendi, ancak beni her zaman kendi klanı için bir tehdit olarak gördü.

güç. Bir gün beni öldürmeye çalıştı." Aniden durdu, gözleri sıkıca kapandı.
"Yine de öldürdüğü ben değildim. Onu öldürdü. Mo."

Vücudunu bir titreme
sarar. "Benim yerime o
öldü."

Sesindeki acı açıkça belli oluyor. Ham, hala kanayan bir yara.

"Nykander..."

"Veda bile edemedim. Ruhunun özü yok edilmişti, bu yüzden ondan
geriye hiçbir şey kalmadı. Hiçbir şey," diyor hırıltılı bir sesle.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum.

Bu aşk oyununda rakibim olabilir ama Nykander'ın bugün burada
olmasının sebebi de o. Benimle birlikte.

O...onu kurtardı.

Böyle birinden nasıl nefret edebilirim?

Bana ulaşabilmesi için onu kurtaran birine nasıl kızabilirim?

Gözünün kenarından damlayan kanlı bir damla yaşı silmek için elini
uzatıyor. Benden uzağa bakıyor, bana bu savunmasız yanını göstermek
istemiyor. Yine de *bu* yönü kalbimin göğsümde daha hızlı atmasına ve
ruhumun onun için daha fazla haykırmasına neden oluyor.

"Canın acıyorsa ağlayabilirsin, Nykander."

Başını sallıyor, gözyaşlarını daha fazla geri kırıyor.

"O zamandan beri onun intikamını almak için geri dönmenin bir yolunu
bulmaya çalışıyorum. Aklımdaki tek şey buydu ta ki..."

Kendime engel olamadan ona doğru uzandım. Yanaklarını avuçlarımın
arasına alıp yüzünü kendime yaklaşıtıyorum ve bana bakması için onu
zorluyorum. Gözleri kan deniziyle çevrili çalkantılı bir gri. Gözleri tıpkı ruhu
gibi kanıyor ve bir başkası için kanadığını bilmeme rağmen kalbimi kırıyor.

-Ben *olmayan* biri için.

"Onun için yas tut. Onun için ağla. Ama bana gelmek istiyorsan, tüm
yükünü geride bırakman gerekecek," diyorum ona nazikçe. "Senden
hoşlanıyorum. Gerçekten hoşlanıyorum. Belki de senden hoşlanmaktan daha
fazlasını yapıyorum, ki bana karşı davranışlarını düşününce nedenini bilsem
lanetleneneceğim. Ama aramızda bir şeyler *var*. Bunu kabul ediyorum. Ama
başka bir kadın olmamı dileyen biriyle sonsuza kadar birlikte olmayı hayal
edemiyorum. Onu bırakmazsan seninle olamam, olamayacağım. Sizden
intikamınızdan vazgeçmenizi ya da onu unutmanızı istemiyorum; bunu
yapmam zalimlik olur. Ama senden

Eğer benimleysen, *sadece* benimlesindir. Aramızda hayalete yer yok ve hayatımı başka bir kadına takılmış biriyle geçirmektense yalnız geçirmeyi tercih ederim."

Gözlerini kırıştırıyor ve kan damlaları yanaklarından aşağı düşüyor. Eğiliyorum ve dilimle yalıyorum, kanının tatlılığını tadıyorum.

"Bana ne yapıyorsun Barbi?" diye soruyor hırıltılı bir sesle. "Nasıl oluyor da seninleyken bana her şeyi unutturuyorsun?"

Eliyle enseme kavırıyor, beni kendisine yaklaştırıyor ve alnını alnıma yaslıyor.

"Yedi bin yıldır başka biriyle birlikte olmadım," diye mırıldanıyor, ağzı tenime yakın. Sıcak nefesi yanağımı okşuyor ve beni ürpertiyor. "Yedi bin yıldır başka bir dişiye *bakmadım*. Buna kadar. Sana kadar."

"Nykan-"

"Bırak da söyleyeyim, Barbi. Kelimeler benim güçlü yanımdan değil ve doğru olanları ifade edemediğim için yanlış şeyler söylediğim birçok örnek bulabilirsin." Yutkundum. "Ben askeri bir ailede büyüdüm. Eğitim aldım ve savaştım. Tartareia'dan ayrıldıktan sonra objeyi aramak için dünya dünya dolaştım, plan yapmak, savaşmak ve öldürmekten başka bir şey yapmadım. Onca yıl boyunca hiçbir şey dikkatimi dağıtmadı. Ta ki sen benimle aynı hücreye düşene kadar - ta ki sen beni sonsuza dek ilk kez güldürene kadar. Başından beri Mo'nun anısına ihanet edemeyeceğimi düşünerek bununla savaşıyordum. Ama biri bana, senin içeri girmene izin vermemin onun anısına ihanet değil, onu onurlandırmak olacağını anlamama yardımcı oldu."

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor ama o sadece gülümsüyor.

"Ben iyi bir erkek değilim, Barbi. Onurlu niyetlerim yok. Planım hâlâ geçerli."

"İyi olmana ihtiyacım yok, Nykander. Sadece senin iyi olmana ihtiyacım var.

Ben."

Gözlerinde özlemle bana bakarken elleri çenemi okşuyor. Bana doğru eğiliyor, dudakları nabız noktamın üzerinden ayrılıyor ve diliyle izini sürüyor. Dişleri uzuyor, hassas etimi sıyrıyor.

Boğazımdan kısık bir inilti yükseliyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar çimlerin üzerinde sırtüstü uzandım, o ise üzerimde belirdi. Yüz hatları karanlığa gömülmüştü. Sadece ayın loş ışığı yüzünün yarısını aydınlatıyor ve açıktan ölmek üzere olan ifadesini ortaya çıkarıyor.

Dudaklarını boynumda gezdiriyor ama ona sınırsız erişim izni vermeme rağmen beni ısırmıyor.

Aşağı iniyor.

Ağzı göğüslerimin üzerinde geziniyor, nefesi elbisenin kumaşından bile beni gıdıklıyor.

Orama dokunduğunu, oramı yaladığını hayal ettikçe nefesim daralıyor...

Vücudumda bir ürperti dolaşıyor.

Ama o sadece benimle dalga geçiyor.

Kalçalarımın aşağıya doğru kayıyor.

Elbisemi çekerek çıplak bacaklarımı ortaya çıkaracak şekilde kaldırıyor. Gecenin soğuk havası mahrem yerlerimi okşuyor ve hala külot giymediğimi fark ediyorum.

"Uhm, Nykander..." Tam endişemi dile getirecektim ki, ağzını iç uyluğuma dayayınca kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Dilini tenimde gezdiriyor, yukarı doğru öpüyor. Tam yörüngesini çözdüğümü düşünürken, dişlerini uyluğuma batırarak beni şaşırtıyor ve doğrudan femoral arterimden besleniyor.

Acı ve zevk karışımı bir duygu içime işlerken sırtım kavisler çiziyor. Kan ağzına akıyor, beni sersemletiyor ve tamamen onun merhametine bırakıyor.

Beni daha da açarken elleri kıcımlı kavırıyor, bana ziyafet çekiyor ve her damlanın tadını çıkarıyor.

Dişlerini etimden çekerken göğsünden derin bir gümbürtü kopuyor, bunun yerine yaram kapanana kadar kalan her kan parçasını yalamak için ağzını kullanıyor.

"Siktir," diye mırıldanıyor tanınmaz bir sesle. "Çok tatlı. Yani..." diye mırıldanırken, yukarı doğru ilerlemeye devam ediyor ve beni tekrar ısırtıyor.

Onu daha fazlasını almaya, benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar beni tüketmeye teşvik ederken parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum - özümün her bir parçası onun içinde evini bulana kadar.

Bir kez daha, kapanmakta olan yarayı kucaklamak için arkasına yaslanıyor ve çıplak seksimi ortaya çıkarmak için elbisemi kalçalarımın üzerinde toparlıyor.

İslağım. Utanç verici bir şekilde.

Ama beni derin derin içine çekerken, kokumun tadını çıkarırken aldırıyor gibi görünüyor. Ağzı tam seksimin üstünde, nefesi sıırılsıklam kıvrımlarımı okşuyor. Bedenim onun için ağlıyor. Hiçbir şey umurunda değil

ama tatmin. Önümde sergilediği o tatlı coşkuyu arzuluyor.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor, yüzünü bacaklarımın arasına sokarak. "Çok tatlısın."

Bir utanç dalgası beni ele geçirirken yutkunuyorum. İlk kez biri beni böyle görüyor ve ondan inanılmaz derecede rağmen bir şeyler doğru gelmiyor.

Bu çok hızlı gidiyor. Onu tüm varlığımla arzuluyor olabilirim, ama o beni henüz öpmemi bile.

"Nykander," diye sesleniyorum saçlarını çekerek. Bana bakmak için başını kaldırıyor. Gözleri eskisi gibi çılgınca bakıyor, irisleri neredeyse tamamen siyah. "Dur," diye mırıldanıyorum utangaçça. "Bu çok erken. Çok..."

Sözlerimi algılaması bir anını alıyor ve aniden kendini benden uzaklaştırıyor.

Tam boyuna kadar ayağa kalkar. Bakışlarını kaçırıyor, göğsü inip kalkıyor.

"I-" Kendimi oturma pozisyonuna getirip üzerimi örtmek için elbisemi aşağı çekerken beceriksizce mırıldanıyorum.

"Bana kendini açıklamana gerek yok, Barbi."

"İstemediğimden değil. İstiyorum ama..." Belirsizlik içinde dudağımı ısırıyorum. "Fazla deneyimim yok ve çok hızlı gidiyoruz."

Başını çevirip bana bakıyor. İfadesinin yoğunluğu bacaklarımın arasındaki ağrının büyümesine neden oluyor.

Yanaklarım onun bakışları altında alev alev yanıyor ve kendimi daha prezentabl hale getirmek için kıvrılırken bir yandan da aşağıdaki rahatsızlığı hafifletmeye çalışıyorum.

Tanrım, ilk kez bu kadar tahrik oluyorum ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

"Ne kadar tecrüben var?" Vücudu gerilirken soru bir hırıltı olarak çıkıyor.

"Uhm." Kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Hiç mi?"

Cevabım onu rahatlatmış gibi derin bir iç çekmeden önce bakışları beni tepeden tırnağa tarıyor.

"Peki ya *senin yaşındaki çocuklar?*" Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. Dudaklarımda garip bir gülümseme belirliyor.

"Hiç yok," diye mırıldanıyorum kuru bir sesle.

Bir adım öne çıkarak önümde tek dizinin üzerine çöküyor. Avuç içiyle yanağımlı kavırıyor, başparmağıyla çenemi okşuyor.

"Güzel," diye mırıldandı. "Şimdi seni kulübeye geri götüreceğim." Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Ne?" Göz kırıyorum. Bu anı oldu. "Yanlış bir şey mi yaptım? .. bilirsin işte? Çok üzgünüm Nykander, ama ilk seferimin hep özel olmasını hayal etmişim ve bu pek de özel sayılmaz." Köpek kulübesine doğru el sallıyorum. "Özellikle de seni henüz tam olarak affedip affetmediğimi bilmediğim için. Belki birlikte daha fazla zaman geçirdikten sonra? Bilirsin işte, kavga etmeden ve sen bir pislik gibi davranmadan. Aramızdaki bağı tamamlamak istediğini söylediğini biliyorum ama... Biraz zaman alabilir miyim? Bu istemediğim anlamına gelmiyor. Sadece ne bekleyeceğimi bilmiyorum, gerçekten. Kitaplar okudum ve baharatlı filmler izledim, ama hepsi bu kadar ve gerçek hayatın kurgu olmadığını biliyorum, bu yüzden..."

İşte yine deli bir kadın gibi saçmalıyorum.

"Barbi." Gülümsüyor. "Bunun için endişelenmene gerek yok. Senin hızında gideceğiz," diye beni temin ediyor.

Ona titrek bir gülümseme verdim. "Teşekkür ederim."

"Ama seni geri götürmemin nedeni bu değil," diye devam ediyor, sesinde bir parça utanç var.

Kaşlarım havaya kalktı. Cevap olarak pantolonunu işaret ediyor.

Gözlerim ilk kez onun vücudunda geziniyor ve dudaklarımdan bir nefes uçup gidiyor.

Çok serttir. Çok, çok sert. Acı verecek kadar sert.

"Bu sorunu çözmek için biraz zamana ihtiyacım var," diye özür dileyerek ekliyor. "Ve senin o tatlı kokun işimi hiç kolaylaştırmıyor."

"Oh."

"Hadi, geç oldu. Seni geri götüreceğim."

Onu durdurduğumda ayağa kalkmama yardım ediyor, gitmeye hazırım.

"Deli olmadığına emin misin?" Aramıza biraz mesafe koymak için bir adım geri çekilerek soruyorum.

Ama kontrolsüzce kızaran beceriksiz biri olduğum için geriye doğru sendeliyorum. Bacaklarım çırpınıyor, beni yakaladığında neredeyse yere temas edecektim. Beni sabitliyor, dokunuşu kıyafetlerimi yakıyor.

"Ben deli değilim, Barbi. Neden olayım ki? Seçimlerinize saygı ve liderliği size bırakıyorum."

Dudağımlı ısırdım.

"Acıyor mu?" Pantolonundaki çukura doğru başımı sallıyorum. "Madem biliyorsun... Binlerce yıldır hiçbir şey yapmadın. Yapmadın, değil mi? Başka bir kadına bakmadığını söyledin, ama bu aynı zamanda... yapmadığın anlamına mı geliyor?"

"O mu?" Kaşlarını kaldırıyor, eğleniyor.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye beceriksizce mırıldanıyorum.

"Evet, tam olarak bu anlama geliyor. Yedi bin yılı aşkın süredir bir dişiyle birlikte olmadım."

Kirpiklerim titriyor.

"Bu çok uzun bir süre," diye mırıldanıyorum usulca.

"Bu yüzden herhangi bir ek süre yaratmayacaktır," diyor bana nazik bir gülümsemeyle.

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum dalgınca. "Peki çok kadınla birlikte oldunuz mu? Kaç tanesini öptün? Kaç tanesiyle ikinci aşamaya geçtin? Peki ya home run? Çapkın mıydın? Artık benim deneyim seviyemi biliyorsun ama seninkini bilmiyorum. İşlerin yolunda gideceğinden emin olmak için neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor."

Başını yana eğiyor, eğleniyor.

"Söylediklerinin yarısını anlamadım," diyor kıkırdayarak. "Ama ilk soruna cevap vermek gerekirse, şimdiye kadar öpüştüğüm ve birlikte olduğum tek kadın Mo'dur."

"Oh."

İçime bir kıskançlık saplanıyor.

Onun *ilkiydi*. Onu unutamamasına şaşmamalı. Muhtemelen ona her şeyi o öğretmiştir.

"Güzel ?"

"Barbi." İç çekiyor. "Bu sorular da neyin nesi?" "Merak ediyorum."

"Bunu bilmek isteyeceğini sanmıyorum. Bazı şeylerin söylenmemesi daha iyidir."

Gizlice ona bakıyorum.

"O zaman bunu bana söylemek zorunda değilsin. Ama onunla başka ne yaptın?"

"Barbi," diye uyarı tonunda sesleniyor adıma.

"Tamam, tamam. Ama yapacağını söylemiştin-" Yutkunuyorum, kelimeyi yüksek sesle söylemekte zorlanıyorum. "Kıçımı sık," diye ağzımdan kaçırıyorum ve bu sırada hemen kızarıyorum. "Bunu onunla da yaptın mı?"

Hızla çarpan kalbimi durdurmak için yanaklarımı avuçlayarak yarım dönüyorum.

Bazı şeylerin söylenmemesinin daha iyi olduğu konusunda haklı, ama merak etmekten kendimi alamıyorum. Neyle kıyaslanmam gerektiğini ve sadece *beni* görene kadar onu zihninden silmek için ne yapmam gerektiğini bilmek istiyorum. Ve bunu yapabilmemin bir yolu da onunla akıllara durgunluk veren bir seks yapmak - öyle ki bana bağımlı hale geliyor.

Ancak sorun şu ki, bunu nasıl yapacağım konusunda oldukça bilgisizim.

Baharatlı romanlarımdan birini getirmeliydim.

"Sen imkansızsın." Başını sallar. "Ama hayır. Bunu biz yapmadık."

Başımı çeviriyorum, gülümsemem genişliyor. Daha önce anal üzerine pek düşündüğümü söyleyemem ama her şeyin bir başlangıcı vardır, değil mi?

"O zaman ben de senin ilkin olacağım," diye ilan ediyorum. "Senin ilklerinden en az birine sahip olacağım," diye fişkırıyorum.

Dakikalarca bana bakıyor.

"Sanırım haklısın," diyor dudakları yukarı kıvrılırken. "Kıçını sikmeme izin vereceğini varsayıyorum."

Vücudum daha da ısınırken dudağımı ısıyorum.

"Eninde sonunda. Ona doğru ilerleyebiliriz."

"Bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum." Bir elini yüzünde gezdirirken gülüyor.

"Neden? Bu yeni çiftler için olmazsa olmaz bir konuşma. Ve biz de öyleyiz, değil mi? Biz yeni bir çiftiz. Henüz seni affetmiş değilim. Ama ilerleme kaydediyorum. Bu arada, biz erkek ve kız arkadaşız," diyorum ve kendimi işaret etmeden önce onu gösteriyorum.

"Bir çift, ha? Sanırım biz buyuz."

"Yakın ilişkiler bir çift için önemli olduğundan, bence her şeyi baştan ortaya koymak daha iyi. Bu şekilde birlikte çok daha zevkli vakit geçireceğiz," diyorum kendimden emin bir şekilde.

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarını kaldırdı. "Hiç tecrüben yok."

"Belki." Omuz silkiyorum. "Ama ben bu şekilde deneyim kazanmak *istiyorum*. Şeffaf bir şekilde. İletişimle. karşı dürüst olmamızı istiyorum. Eğer ruhlarımız aynı fikirdeyse, bedenlerimiz de aynı fikirde olacaktır."

Sözlerim karşısında gözleri açılıyor ve bakışlarını kaçırıyor. Göğsü her nefeste inip kalkıyor.

"İlk seferinin özel olmasını istediğini söylemiştin. Senin için özel olan ne?"

"Aşk," diye cevap veriyorum hemen. "Beni sevmeni istiyorum. Bana o kadar geri dönölmez bir şekilde aşık ol ki bir an bile ayrı düşünme."

"Aşk," diye tekrarlıyor, kelimeyi dilinde tadıyor ve yabancı buluyor.

"Sev beni Nykander, ben de kendimi tamamen sana vereyim." Yaklaşıyorum. "Bedenimi ve ruhumu. Senin olacağım. Beni sev ve sana sonsuza dek bağlılığımı sunayım." Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve boynuna iffetli bir öpücük bırakıyorum. "Ama beni aldatırsan, en kötü kâbusun olurum - sonsuza dek ve ötesinde."

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bakın, ben oldukça basit bir yaratığım. Sadece tek bir şeye ihtiyacım var." Durumu hafifletmek için gülümsüyorum.

O benim eğlencemi paylaşmıyor.

"Sen, Barbi, basit olmaktan çok uzaksın, çünkü sorduğun şey evrendeki en paha biçilmez şey."

OceanofPDF.com

21

W Köy meydanında el ele yürüyoruz. Yanımda o kadar büyük ki. Çok koruyucu.

Yanına sokulurken içimden hülyalı bir iç çekiş geçiyor.

"Benimle gel. Sana göstermem gereken bir şey var," diyor gözlerinde hınzır bir parıltıyla.

Beni köy dükkanlarından birine sürüklemesine izin veriyorum. İçeri girdiğimizde, tatlıların ve hamur işlerinin kokusu bana doğru yayılıyor. Derin derin içime çekiyorum, ağzım sulanmaya başladı bile.

"Bay Nykander," diye hitap ediyor dükkân , ellerini önlüğüne silerek. Gülümseyerek bir adım öne çıkıyor ve bizi etrafa bakmaya davet ediyor.

"Sipariş ettiğim çikolatalı trüflerden var mı?"

Dükkân sahibi "Evet, elbette" diye yanıtlar. Arka tarafa gider ve kısa süre içinde çikolatalı trüflerle dolu bir tepsiyle geri döner.

"Bunun karşılığında takas edecek hiçbir şeyimiz yok." Fısıldamak için ayak parmaklarımın ucuna kalktım.

"Bunun için endişelenmeyin. Onlar için zaten ödeme yapıldı," diyor Nykander göz kırparak.

Dükkân sahibi yer mantarlarını bir kartona koyup ona veriyor ve bize iyi günler diliyor.

Ona bakarken dudaklarımı yalıyorum.

Dışarı çıktık ve yakındaki bir banka oturduk. Ben bir tane çalmaya çalışmadan, o benden önce davrandı. Bir yer mantarını ağzıma doğru kaldırdı.

Düşünceli tavrı karşısında kirpiklerim titriyor ve öne doğru eğilerek dudaklarımı yer mantarının etrafına doluyor ve yarısını ısıyorum.

Diğer yarısını ağzına atıyor ve bundan daha erotik bir şey gördüğümü sanmıyorum.

"Burada bir şey var," diye mırıldanıyor yaklaşırken. Başparmağını alt dudağıma götürüp yavaşça okşuyor. Ağzı benimkine yaklaşıyor ve ben içgüdüsel olarak gözlerimi kapatıp o büyülu anı bekliyorum.

Ancak dudakları benimkilerle buluşmadan arka planda büyük bir gürültü kopuyor. İrkilerek geri çekildim. Nykander da aynısını yapıyor, yüzünde ciddi bir ifade var. Geriye baktığımda köyün batı kısmından dumanlar yükseldiğini fark ediyorum. Kısa süre sonra, köylüler canlarını kurtarmak için koşarken çığlıklar da ona eşlik ediyor, sadece görünmez bir kaynak tarafından vurulup ikiye bölünüyorlar.

Nykander'ın gözleri parlıyor ve beni hemen arkasına yerleştiriyor, gölgeleri vücudundan fişkırıyor ve beni koruyucu bir kabukla çevreliyor.

"Ne oldu?" Korku beni sıkı bir mengene gibi kavrarken soruyorum.

Cevap vermiyor, dikkati önüne odaklanmış .

Duman yavaşça dağılırken Damien öne çıkar, onu Jocelyn ve ekibi takip eder. Dehşete düşmüş köylüleri teker teker kesip gözünü kırpmadan öldürürken elinde ateş kementleri var.

Jocelyn gözlerini bana dikerek sırtıyor ve bileğini sallayarak bize doğru güçlü bir rüzgâr gönderiyor.

"Geri çekil, Barbs. Ben hallederim," diyor Nykander gergin bir sesle. Beni karanlık dumanının kalkanında geride bırakarak elini kaldırıyor ve gölgelerini vücudunun bir uzantısı haline gelen bir kılıca dönüştürüyor.

Damien da alevleriyle aynı şeyi yapar ve alevlerini önüne çıkan her şeyi yok eden küçük bir bıçağın içine hapseder.

Ortada buluşurlar, enerjileri birbirleriyle savaşıırken kılıçları da çarpışır. Nykander'ın karanlık gölgeleri Damien'ın kızıl alevleriyle buluşuyor. Güçleri nispeten eşleşiyor gibi görünüyor. Bir enerji daha fazla zemin kazanırken, diğeri hızla toparlanıyor ve onu geri püskürtüyor.

Kalbim göğsümde çılgınca atıyor. Ancak bir başka güçlü hava akımının kalkanıma çarparak onu takırdatmasıyla dikkatim dağılıyor.

Jocelyn önümde belirdi.

"Köpeğimi çaldın," diye homurdanarak bir darbe daha indiriyor.

Geriye doğru itiliyorum ve karanlık kalkanın içinde küçük çatlaklar beliriyor.

Gözlerim korkuyla açılıyor. Yardım isteyemem, çünkü bu Nykander'ın dikkatini savaştan uzaklaştırır.

"Onu hak etmedin, seni iki yüzölü kaltak," diye . Ama hakaretim onu daha da kızdırıyor.

Enerjisini toplarken çenesini , bana fırlatmadan önce avuçlarından parıltılı parçacıklar fıskırıyor.

Darbe o kadar sert ki, kabuğumdan geriye birlikte uçmaya başladım.

"Barbi!" Nykander bana dönüp bakarak adımı haykırıyor. Müdahale etmeye hazır bir şekilde vücudunu bana doğru çevirirken yüz hatları endişeyle doluydu. Ama o bir anlık dikkatsizlik, Damien'ın bıçağını kalbine saplaması için yeterli oluyor - efendisinin kanıyla kaplı bir bıçak.

"Nykander!" Ruhumdaki acıyı hissederek sesleniyorum. İrkilerek uyandım. Ter tüm bedenimi kaplıyor.

"İyi misin?" Nykander kulübeye dalarken sorar. "Çılgılık attığını duydum."

"Ben... iyiyim," diye mırıldandım.

Bu bir rüyaydı. Rüyadan başka bir şey değildi. Göğsümdeki bu korkunç duygudan kurtulabilmek umuduyla kendi kendime ilahi söylüyorum. Bu bir rüyaydı. Ama çok gerçekçiydi. Hala ağzımı kaplayan çikolatanın tadına kadar.

"Hâlâ ağrın var mı?" Köpekleri biraz yiyecekten benden uzaklaştırırken soruyor. Yanıma gelip yatağa oturmadan önce lokmaları kaplarına bırakıyor.

"Birazcık." İç çekiyorum. "Bay Foerie'nin bana verdiği tentür işe yarıyor ve reglimin dördüncü günündeyim, yani yakında bitecek."

Homurdanıyor.

"Tüm yaralarımı yansıtabilmen ama regl sancımı hissedememen hiç adil değil," diye homurdanıyorum.

"Bu gerçekten de hiç adil değil." Kıkırdıyor. "Ama umarım bunu daha iyi hale getirecek bir şeyim var. Gülümsemesi şeytani bir hal alırken gömleğinin cebine uzanır ve bazı katı maddelere sarılı bir mendil çıkarır.

Merakla öne doğru eğilip ondan alıyorum ve yavaşça açarak beş çikolatalı trüfü ortaya çıkarıyorum.

Tıpkı rüyalarımındaki gibi.

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

"Aklımı mı okudun?"

Başını sallıyor.

"Ne yazık ki böyle bir yeteneğim yok."

"O zaman çikolata istediğimi nereden bildin?" Trüflerin lezzetli aromasını içime çekerken soruyorum.

Ağzım sulanıyor ve onlara özlemle bakarken dudaklarımı yalıyorum.

"Bir süre önce çikolata sevdiğini söylemiştin. Sadece onları almam beklediğimden biraz daha uzun sürdü." Acı acı gülümsüyor.

"Evet, ama onları *nasıl* aldınız? Buralarda hiç yok."

"Geçici olarak Sığınak'tan ayrılmama izin vermesi için Elijah ile konuşmuş olabilirim. Onları sizin dünyanızdaki Antwerp adlı bir şehirden aldım. Bana mevcut en iyi çikolata olduğu söylendi."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum.

"Onları almak için benim dünyama mı gittin? Ama... Ya portala erişemezsen?"

"Oraya daha önce gittiğimi unutuyorsunuz. Bu sayede bir portal kullanmadan ısınlanabiliyorum."

"Yani teknik olarak istersen beni de geri götürebilirsin, değil mi?"

Bana kaşlarını kaldırdı.

"İsteseydim," diye yanıtlıyor.

Yanaklarım kızarıyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Özür dilediğinden beri tam bir centilmen oldu, her zaman ihtiyaçlarımı gözetiyor ve beni rahatsız eden bir şey olduğunda içimi dökmek için yanımda oluyor. Sözlü olarak özrünü kabul etmemiş olsam da, davranışları bana onun samimi olduğunu gösterdi ve bu kalbimi ısıtıyor.

"Damien ve Jocelyn hakkında daha fazla şey duydun mu? Ya seni buraya kadar takip ederlerse?" Rüyamdaki acı hâlâ canlıyken soruyorum.

"Elijah bana onların bariyerleri geçemeyeceklerini söyledi. Yüksek Rahibe onları binlerce yıl önce kendisi inşa etti ve şimdiye kadar hiç kimse davet edilmeden geçemedi."

Bir yanım hâlâ temkinli olsa da yavaşça başımı sallıyorum. Damien Nykander'ı kaçırmak ve zihnine işkence etmek için onca zahmete girip şimdi pes etmiş olamaz. Bana yenilgiyi kolayca kabul edecek bir tip gibi gelmiyor.

"Ama ya burayı bulurlarsa?"

"Hiçbir şey olmayacak, Barbi. Güven bana. Damien beni daha önce yakalayabildi çünkü en zayıf anımdaydım. Aynı hatayı tekrar yapmayacağım."

"Ama onda senin efendinin kanı var. Bu seni incitmez mi?"

"Bu konuda endişelenmeyin. Eninde sonunda Damien'la yüzleşeceğim ama ne burada ne de şimdi. Sığınak'ta güvendedeyiz. Ve eseri ele geçirdikten sonra beni yenmesi daha da zor olacak," diye kendinden emin bir şekilde ekliyor.

Sözlerini düşünürken tırnaklarımı yiyorum. Elbette en iyisini o bilir. Geçmişte Damien'la dövüştü ve ne bekleyeceğini biliyor. Ama de... içimde beni rahat bırakmayan bir his var.

"İşte," diyor ve bir yer mantarı alıp bana yediriyor. Ben yarısını ısıırıyorum, o da diğer yarısını yiyor.

Tıpkı rüyamdaki gibi.

Ben çiğnerken dikkatle beni izliyor, başparmağını dudağımın üzerine getiriyor ve ağızımda kalan kakaoyu siliyor.

"Çok güzelsin," diye mırıldanıyor alçak bir sesle.

Çenemi aşağı eğiyorum, aniden utanıyorum.

"Bunu bana ilk kez söylüyorsun."

"Gerçekten mi? Benim hatam. Bunu sana her gün söylemeliyim. Kesinlikle göz kamaştırıcısın, Barbs."

Dudaklarım geniş bir sırıtışla yukarı kalkıyor. Sevincimi gizleyemiyorum ve onun yüz ifadesine baktığımda, onun yüz hatlarına da yansıyan mutluluğu fark ediyorum.

Ona yaklaşıyorum. Ağızıma bir yer mantarı daha atıp yavaşça çiğnerken ellerimi boynuna doluyor ve kendimi onunla göz hizasına getiriyorum.

Saçlarının dağınık telleri alına düşüyor ve onu daha genç, daha cana yakın gösteriyor. Bir elimle saçlarını kenara itiyorum ve parmaklarımın yanağında gezinmesine izin veriyorum.

"Seni affediyorum," diye fısıldadım. "Ama bunu bir daha yapma, tamam mı? Bir şansın daha var, ama bundan sonra hiç olmayacak."

Alnıma bir öpücük kondurmak için eğilmeden önce yüzünde gergin bir gülümseme beliriyor. Hareket etmiyor, sadece tenimin üzerinde geziniyor, nefesi hafif bir okşayış.

"Teşekkür ederim," diye konuşuyor sonunda.

"Damien'ın buraya gelemeyeceğinden emin misin?" Ağızımdan kaçırdım, anı mahvettim.

Ağır bir iç çekerken parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

"Eminim, Barbi. Buna ne sebep oldu?"

"Sadece kötü bir rüya gördüm." Gülümsememi zorladım. "Beni biraz tedirgin etti." Kaşlarını çatıyor.

"Ne kötü rüyası?"

"Damien ve bir grup büyücünün Sığınak'a gelip herkesi öldürdüğünü," diye itiraf ediyorum alçak bir sesle. "Elinde efendinin kanıyla kaplı bir ateş bıçağı vardı ve seni onunla bıçakladı."

Gözlerini bana dikti.

"Neden bana bu rüyayı en başından anlatmıyorsun? Bunun hakkında konuşmak yardımcı olabilir."

Göz ucuyla ona bakıyorum.

Bir yer mantarı daha alıp ağzıma götürüyor.

Yavaşça ısırđım ve rüyamda gördüğüm her şeyi anlattım.

Beni dikkatle dinlerken hiç konuşmuyor. Son yer mantarını yerken beni kendine yaklaştıyor, kollarıyla beni rahatlatıcı bir şekilde kucaklıyor.

"Sadece kötü bir rüyaydı, Barbs. Başka bir şey değil." Başımı salladım, ona daha sıkı sarıldım.

"Keşke benim de bazı güçlerim olsaydı. Kendimi çok işe yaramaz hissediyordum..."

"İşe yaramaz değilsin ve seni korumak için ben varım. Bana güveniyor musun, Barbs?"

Ona bakıyorum.

"Evet," diye

fısıldıyorum.

"O halde seni yüzüstü bırakmayacağıma güven."

"Eğer Damien ile karşılaşarsak, lütfen onu öldürebilir misin?"

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"Onu öldürmemi mi istiyorsun?"

"Onun benim dünyama girmesini istemiyorum. En iyi yer olmayabilir ama yine de benim dünyam. Ailem orada ve-"

"Sana söz veriyorum," diye sözümü kesti. "Onu tekrar gördüğüm an, benim elimde ölecek."

Sözleri beni rahatlatıyor ve gözlerim bir kez daha kapanırken ona daha da sokuluyorum.

Bir süre sonra garip bir sesle uyandım. Gözlerimi açtığımda Nykander'ın kabinde bir aşağı bir yukarı volta attığını görüyorum, yüzünde endişeyle karışık bir şaşkınlık ifadesi var.

"Sorun nedir?" Kaşlarımı çatıyorum, uykuyu için gözlerimi ovuşturuyorum.

"Sanırım PomPom doğurmak üzere," diyor gözleri dehşet dolu. Hemen yataktan fırladım.

"Neden beni ?" "Uyuyordun ve-"

"Nykander! O benim bebeğim. Beni uyandırmalıydın. Nerede o?"

Banyoya doğru başını sallıyor.

Adımlarımı oraya atıyorum, kapıyı açıyorum ve onu pembe köpek kulübesinin içinde buluyorum. Acı içinde sızlanıyor, bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor. BonBon da etrafta volta atıyor, küçük havlamaları PomPom'u daha da endişelendiriyor.

"Lütfen BonBon'u odada tutabilir misiniz?" Nykander'a dönüyorum.

Başıyla onaylıyor ve köpeği kucağına alarak odaya götürüyor.

Yere uzanıyorum ve bebeğime yavaşça masaj yapıyorum, ona tatlı sözler mırıldanıyorum.

"Neye ihtiyacı var?" Nykander'ın sesi kapı aralığından çınlıyor.

Düşünmek için bir an duraksıyorum.

"Sıcak havlular. Makas, iplik ve iğne. Göbek bağını kesmemiz ve dikmemiz gerekecek. En azından YouTube'daki videolarda başkalarının böyle yaptığını gördüm."

Kaşlarını çatıyor ama benimle tartışmıyor. İstedğim her şeyle dönmeden önce bir anlığına ortadan kayboluyor.

Havluları lavabonun üzerine koyar ve makas ile iğneleri iyice dezenfekte eder.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Ona ters ters bakmak için dönüyorum ama o da en az benim kadar endişeli.

"Şimdi bekleyeceğiz." İç çekiyorum. "Hazır olduğunda bize haber verecek."

Yanımda yere çökerken bana sıkı bir baş selamı veriyor. Elimi eline alıp sıkarak beni şaşırtıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye beni temin ediyor.

"Yavru köpeklerle ne yapacağız, Nykander? Onlara nasıl bakacağız? Benim dünyamda veterinerlere gitmeleri, aşı olmaları, sağlık muayenesinden geçmeleri gerekirdi. Düşünülmesi gereken çok şey var, beslenme gibi. Yavru köpekler sütten kesildikten sonra özel yiyeceklere ihtiyaç duyarlar. Ve bir sürü oyuncağa ihtiyaçları var ve-"

"Kendini aşıyorsun, Barbi. Bunu birlikte çözeceğiz." Bana rahatlatıcı bir gülümseme veriyor.

Çok ileri gittiğimin farkındayım ama o çaresiz küçük bebekleri düşünmek bile kaygılarımın tavan yapmasına neden oluyor.

PomPom'un sızlanmaları artıyor ve Nykander onu daha iyi görebilmemiz için evin çatısını kaldırıyor. Yan yatmış, gözleri yarı açık.

Kapalı.

Her şeyin yolunda gitmesi için dua ederek karnına masaj yapmak için uzanıyorum.

"Bir şeyin çıktığını görüyorum," diye haykırıyor

Nykander. "Bebekler geliyor. Oh, Tanrım!"

Aceleyle havluyu alıp PomPom'un poposunun altına yerleştiriyorum. İkmak için çabalarken ona tatlı sözler mırıldanıyorum.

Ani bir patlama oldu ve bebek plasentayla kaplı olarak dışarı çıktı. Makası alıp göbek kordonunu arıyorum ama kordonun bebeğin boynuna dolanmış olduğunu fark ediyorum.

", Nykander," diye mırıldanıyorum, dehşet içinde.

Kordonu çabucak kestim ve PomPom yüzünü plasentayla kaplı küçük yavruya dayayıp yalayarak onu koparmaya çalıştım. Ona bu konuda yardım ediyorum ve sonunda bebeğini yalamaya başlıyor. Görünüşe göre siyah bir erkek. Ama...

Nefes almıyor.

"Nykander... Ne yapacağız?" Ona bakmak için döndüğümde dehşet içinde soruyorum.

Bebeğe bakarken çenesi seğiriyor. Bana cevap vermiyor. Onun yerine küçük yavruyu PomPom'un yanından tutuyor, kalan plasentayı üzerinden alıyor ve parmaklarıyla göğsüne bir tür kalp masajı yapıyor.

Ruhuma kadar inen bulantı ve acı dalgasına karşı sertçe yutkunuyorum.

İşaret parmağını küçük göğsüne bastırıyor ve bir ritim tutturuyor

-Yukarı ve aşağı.

Ona yaklaşırken dudağımı ısıırıyorum. Saniyeler geçmesine rağmen bebekte hiçbir hareket olmamasını endişeyle izlerken omzum omzuyla buluşuyor. Hâlâ nefes almıyor.

"O... öldü," diye fısıldıyorum ve içimden bir şeyler kopuyor. Gözyaşlarım gözlerime saplanıyor, ıstıbabımı zapt edemediğim için yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Nykander başını sallıyor, yüzünde saf bir kararlılık ifadesi var.

"O ölmedi. Ölmesine izin vermeyeceğim," diye mırıldanıyor nefesinin altında, küçük bedenine bastırmaya devam ederek.

Ancak bu işe yaramadığında, onu eline alır ve ağzına götürür. Bebeğin küçük dudaklarını ayırarak, göğsüne masaj yaparken aynı zamanda ona hava üflüyor.

Ben ilk hareketi fark etmeden önce bunu birkaç saniye yapıyor. Bacağını oynattı.

Nykander yavrunun artık nefes aldığını fark edecek kadar geri çekiliyor ve son bir masajla onu PomPom'un yanına yerleştirip yalamasına ve ona anne sıcaklığını vermesine izin veriyor.

Şok içinde ona bakıyorum.

"Nykander, sen... Sen onu kurtardın," diyorum hıçkırıklar arasında.

Yeni yavrusuyla PomPom'a bakmaya devam ederken sözlerimi zar zor kabul ediyor.

"O ölmeyecek," diye tekrarlıyor, neredeyse robot gibi.

Elini tutup yanağıma götürüyorum.

"O ölmeyecek." Başımı salladım. "Senin sayende. Yaşayacak," diye mırıldanıyorum ona şaşkınlıkla bakmaya devam ederken.

Kalbim çok dolu. Daha önce hiç bu kadar derin duygular yaşadığımı sanmıyorum. Ve gözlerini bebekten alamaması, iyi olduğundan emin olmak için ona uzanmaya devam etmesi.

Daha önce ondan hoşlanıyordum ama şimdi bu tam anlamıyla bir aşka dönüşmüştü. "Aferin kızıma." PomPom'un başına vurarak onu nazıkçe okşuyor. "Yaptın

Harika."

Diğer bebekleri beklerken, yaptığı her küçük harekete, her iç çekişe, her nefese uyum sağlamaktan kendimi alamıyorum.

Nefesini bebeğe verdi. O küçük yavruya hayat verdi. Hâlâ aklım almıyor ama tek bildiğim göğsümdeki işaretin eşi benzeri görülmemiş bir güçle uğuldadığı. Ancak bu sefer sadece yüzeysel değil. Ruhumun derinliklerine kadar ulaşıyor, özümü okşuyor.

Huşu içindeyim. Basitçe, tamamen huşu içinde. Ve aşığım.

"Sanırım sadece bir bebeği vardı," diyor dalgın dalgın, gözleri ona yapışmış bir halde.

Elimi karnına bastırıyorum, kaşlarımı çatıyorum.

"Haklı olabilirsin. Sadece bir bebek. Küçük bir mucize," diyorum ona bakarken. "Senin gerçekleştirdiğin bir mucize."

"Önemli bir şey değildi," diyor huysuzca.

"Her şey yolundaydı, Nykander." Gülümsüyorum. "Her şeydi." Gözlerini kaçırıyor, boynu kızarıyor.

Başımı sallıyorum ama kalbim hâlâ deli gibi atıyor.

PomPom'u temizliyoruz ve süt aramasına yardım etmeden önce bebeğin göbek deliğini bağlıyoruz. Meme uğlarına yaklaşıyor ve birkaç denemeden sonra mandallamayı başarıyor.

Nykander ve ben rahat bir nefes aldık.

Aynı anda dönüyoruz ve bakışlarımız ęarpıřıyor. İkimiz de zor nefes alıyoruz.

Onunla aynı anda eğildim, dudaklarımız sadece birkaç santim aralıktaydı. Başımı kaldırdığımda onun yoğun bir ifadeyle bana baktığını görüyorum.

Dudaklarımı yalayıp gözlerimi kapatıyorum.

"Beni ldryorsun, Barbs," diye homurdanıyor.

Dudakları ağzımın köşesini sıyrıyor, ęeneme ve boynuma doğru iniyor. Dişleri tenimi sıyrıyor. Beni kendine doğru ęekerken kolu belime dolanıyor, bedenim onunkiyle aynı hızda.

Dişlerini içime batırmadan önce nabız noktamı okşuyor.

Kollarımı boynuna dolayarak ve onu kendime yakın tutarak yüksek sesle inliyorum.

"Nykander," diye nefes alıyorum. "Daha sert," diye teşvik ediyorum onu, vücudunun hatlarını hissederek ona doğru bastırırken.

O da buna uyuyor ve dişlerini etimin daha derinlerine batırmak için ağzını açıyor. Acı o noktada patlak veriyor, ama zevk hemen ardından geliyor.

Aynı nokta boynunda da açık duruyor ve bilinmeyen bir içgüdüyle dudaklarımı boynunda gezdiriyorum, ağzımı açıp kanını içiyorum.

O an sonsuza dek uzanıyor.

Sadece o ve kanının güçlü tadı var. Sadece o ve ağzıyla bana verdiği zevk.

İmkansız bir uyarılma vücudumu ele geçiriyor ve biraz rahatlama bulmak için ona karşı kıvranıyorum.

Kendini boynumdan çekiyor, gözlerinde tuhaf bir bakışla bana bakarken çenesinden kan damlıyor.

Tekrar boynuna uzanıp yarası kapanırken son kanını da yaladığımda zihnim arzuyla bulanıyor. Dilimi yüzünde gezdiriyorum, yanaklarını ellerimin arasına alıp çenesindeki kan damlalarını yalıyorum.

Ellerimi tutup yüzünden uzaklaştırıyor ve hızlı bir öpücük için ağzına götürüyor.

Ancak BonBon'un kapıyı tırmalamaya ve içeri alınmak için havlamaya başlamasıyla anımız kısa sürede mahvoluyor. Biz onu görmezden geldikçe ağlıyor ve sızlanıyor.

Nykander ve ben birbirimize eğlenen bir ifadeyle bakıyoruz.

"şimdiden babalık rolünü ciddiye almaya başladı," diye şaka yapıyorum.

"O zaman onu ailesiyle yeniden bir araya getirelim," diyor Nykander.

Ayağa kalkar ve kapıyı açar. BonBon içeri dalar, PomPom ve bebeklerine doğru koklayarak ilerler.

PomPom'a gidip her yerini yalamadan önce yavruyu yalıyor. Bu güzel resim karşısında dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

Nykander mutlu aileye bakarken aynı hüznü ifadeyi takınıyor.

Aynı anda dönmeden önce bir süre onlara bakıyoruz. Gözlerimiz birbirini buluyor ve yavaşça elime uzanıp kendi eliyle kapatıyor.

Hiçbir şey söylemiyor. Ama gerek yok.

Nazik gülümsemesi binlerce kelime söylüyor. Ve bu sefer köpeklere yönelik değil.

Bana yönelik.

Buradaki tek aile biriminin köpekler olmadığını fark ediyorum. Elini sıkıyorum.

Biz de bir aileyiz.

"B Ama o bir köpek yavrusu! Midesi bunu sindiremez," diye yakınıyorum Bay Foerie'ye. O da bana küçük yavrumuz Ander'e vermem için bir yiyecek listesi veriyor.

"Zaten süttten kesildi. Bu da artık sert yiyecekler yemeye başlayabileceği anlamına geliyor," diyor gözlerini devirerek.

"Ama... PomPom yavruyken, burada bulunmayan özel bir köpek maması vardı. Ne zaman biraz tavuk yese, kakası yumuşak olurdu. Ve yumuşak olmamalı. Belki bir macun yapıp kurutabiliriz? Bunun yardımı olur, değil mi? En azından deneyebiliriz ve-"

"Bayan Barbara. Kendi payıma düşen hayvanlara baktım ve hepsi de et ve pirinçle idare etti."

"Ama benim PomPom-"

"Bunu söylediğim için beni bağışlayın Bayan Barbara, ama köpeğiniz çok şımarık. Seksen yıllık hayatımda bu kadar şımartılan bir köpek görmedim, sanki bir insanmış gibi."

Bir adım geri çekilerek yüksek sesle nefes alıyorum.

"O bir insan! Ne cüretle aksini iddia edersin?" Başını sallayarak bana kaşlarını kaldırdı.

"Sen... Sen..." Kekeliyorum. PomPom'umun bir insan nasıl ima edebilir? O akıllı, şefkatli ve sadık. O *mükemmel* bir kız.

"Fikir ayrılıklarımız olduğu çok açık. Lütfen kendiniz çıkın," diyor ve bana sırtını dönüyor.

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum.

"Beni dışarı mı atıyorsun?" Göz kırpiyorum.

"Sanırım az önce yaptığım buydu," diye cevap veriyor sertçe. Benden , "Daha önce hiç bu kadar cahil, boş kafalı bir kadın görmemiştim" diye mırıldandı.

Sesi alçaktı, sözleri benim kulaklarım için değildi. Ama yine de duydum.

Sesimi bulurken gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Neden bana boş kafalı diyorsun?" Kısık bir sesle sordum. "Ben sadece köpeğim için en iyisini istiyorum ve bazı önerilerde bulundum. Neden beni bu şekilde reddediyorsun?"

Durdu. Yarı dönerek bana baktı.

"Peki burada tecrübeli olan kim, Bayan Barbara? Benden tavsiye istediniz ve ben de size verdim. Eğer inatçı olmayı seçerseniz, o zaman istediğinizi yapabilir ve beni yalnız bırakabilirsiniz. Zaten o köpeklerinizi hiç sevmedim. Çok şımarık," diye alay ediyor.

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Ama..."

Ama..."

"Gidin, Bayan Barbara. Artık burada istenmiyorsunuz."

O kadar şaşırmıştım ki, doğru düzgün bir cevap bile veremiyordum. Özellikle de bir adım daha ileri gidip beni dükkânından dışarı iterken ve kapıyı yüzüme kapatırken.

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor ve birkaç dakika boyunca hareket edemiyorum.

O... O beni kovdu. Bana ve köpeklerime hakaret etti ve beni kovdu.

Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturuyorum, yine de gözyaşlarım sebepsiz yere akıyor.

Çok mu hassasım, yoksa bu düpedüz kabalık mıydı?

Pes edecek biri değilim, derin bir nefes alıyorum ve mutfağa doğru ilerliyorum. Eğer bana yardım etmeyecekse, o zaman her şeyi kendim yapacağım.

Köyde ilerlerken yanaklarımdan daha fazla gözyaşı dökülüyor ve insanların fısıldaşmaları ve gözyaşlarının nedenini tahmin etmeleri gözümden kaçmıyor. Buranın adı Sığınak olabilir, ama içindeki insanlara kim bir sığınak sunuyor? Belki de çok küçük bir köy olduğu içindir, ama burada her küçük şey dedikoduya dönüşüyor. Evinizin önünde takılıp düşebilirsiniz ve birkaç dakika içinde haber tüm komüne yayılır. Benim başıma bir kez geldi ve insanlar hala iki sol ayağı olan kız olduğum hakkında dedikodu yapıyor.

Ama belki de buradaki tek insan ben olduğum içindir. Onlara göre ben biraz tuhafım. Nykander'dan ödünç aldığım şifa dışında hiçbir yeteneğim yok. Ve buradaki dişilerin çoğu iyi bir eş bulup aile kurmak istese de, hepsi savaş konusunda bilgili ve erkeklerle yan yana çalışıyorlar.

Mutfağa girdiğimde insanların bana bakışlarına aldırmamaya çalışıyorum. Doğruca kilere yöneliyorum, yavru köpekler için iyi olduğunu bildiğim birkaç malzemeyi bir kenara koyuyorum - PomPom'un yavru köpek mamasının içerdiği tüm malzemeler.

Onları küçük parçalara ayırıp havana koyuyorum ve havan tokmağıyla ince bir macun haline getiriyorum. Sıfır kol gücüne sahip biri için zor bir iş ama bu köpek yavrusu en iyisini hak ediyor.

Belki de Nykander'dan bunu senin için yapmasını istemeliydin.

Olabilir. Ancak işe yaramaz biri olarak görünmek istemedim - zaten her gün yeterince oluyor.

Son haftalarda, Nykander'ın benimle çıkma konusundaki tutumunu yeniden gözden geçirmesini sağlayacak kadar pratik becerilerimin eksikliğiyle kendimi utandırdım. Yani, ben de kendimle çıkmazdım. Bir hayal edin. Modern teknolojinin olmadığı bir dünyada nasıl hayatta kalınacağı hakkında hiçbir fikri olmayan iki Barbis. Tam bir felaket olurdu!

Belki de Bay Foerie bana boş kafalı ve cahil derken haklıydı.

Havada bir hırıltı patlıyor ve bunun benden geldiğini geç de olsa fark ediyorum. Lanet olsun! Neden yine ağlıyorum?

Konu pek çok şey olduğunda çok bilgili olmadığım konusunda haklıydı. Ancak bebeklerimin sağlığı konusunda cahil olduğumu ima etmek düpedüz hakarettir.

"Ben aptal değilim," diye fısıldıyorum kendi kendime. "Gerçekten değilim..." Bir burun çekme daha. "En azından bir kaka ustasıyım," diye mırıldanıyorum kendi kendime, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Her şey başarısız olursa, en azından buna sahibim. Ne de olsa bebeklerimin hasta olduğunu kakalarının renginden ve kıvamından *en iyi* ben anlarım.

Aptalca davranıyorsun, Barbi.

Bu bir beceri ve başkaları ne derse desin ben bununla gurur duyuyorum.

Bir bakıma, kader Nykander için iyi bir eş olacağıma karar verdiği için şanslıyım, aksi takdirde muhtemelen sonsuza dek yalnız kalacaktım.

Bu düşünce beni daha da çaresiz kılıyor.

Yavru için malzemeleri öğütmeye odaklanırken gözyaşlarımı siliyorum. PomPom'un artık sütü yok. Ander meme ucuna yapışmaya çalışıyor ama yiyecek bir şey bulamayınca ağlıyor.

Nykander'ın ona keçi sütü almak gibi harika bir fikri vardı ama onu yavaş yavaş katı gıdalara geçirmemiz gerekiyor.

Macunla işim bittikten sonra bir tepsiye eşit şekilde yayıyorum.

Nykander önümde belirdiğinde büyük bir gürültüyle şaşkınlıkla yerimden sıçırıyorum.

Bana kısıp gözlerle bakıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor alçak ve tehlikeli bir sesle.

"Oh, neden bir şey olduğunu düşünüyorsun?" Zoraki neşeli bir sesle şaka yapıyorum. "Ander için bir şeyler yapıyordum. Bu onun katı gıdalara alışmasına yardımcı olacaktır çünkü küçük dişleriyle çiğnemesi çok zor değil ve-"

"Barbi, ne oldu?" kesiyor. "Ne demek istediğini anlamıyorum," diye mırıldanıyorum.

Bana doğru bir adım atarken "Gözlerin kıpkırmızı," diye homurdanıyor.

"Bu mu? Soğan yüzünden. Seni nasıl ağlattıklarını bilirsin." Küçük bir kahkaha . "Tuhaf sebzeler, değil mi? Bana ruhlar ve reenkarnasyonlar hakkında anlattıklarını düşünüyordum. Reenkarnasyonla bir soğana dönüşebilir miyim? O zaman insanları ağlatabilirim. Tabii ki eninde sonunda yenecek olmam üzücü ama belki mutant bir soğan olup onlara karın ağrısı ya da gıda zehirlenmesi yaşatabilirim. Zehirli soğan diye bir şey var mı?"

"Seni kim ağlattı, Barbi?" Beni işimden alıkoyuyor, iki büyük eliyle ellerimi kavıyor.

"Hiç kimse. Sana söyledim-"

"Ve sana inanmıyorum. Söyle bana. Seni kim ağlattı?"

"Önemli bir şey değildi, Nykander. Gerçekten. Sadece Ander'in yemeği konusunda titiz davranıyordum ve Bay Foerie ile bu konuda bir anlaşmazlık yaşadık. Hepsi bu."

"Sana ne söyledi?" Araştırmaya devam ediyor.

"Sadece küçük bir anlaşmazlıktı..."

"Ağladın. Bu küçük bir şey değil. Anlat bana," diye talep ediyor.

Ona doğruyu mu söylesem yoksa yalan mı söylesem diye düşünürken dudağımı ısıyorum. Bunun bir çatışmaya dönüşmesini istemiyorum.

"Anlat bana. Ve doğru olsa iyi olur, Barbi. Bana yalan , yoksa gerçeği öğrenmek için başka yollar bulurum."

"Bir şey yapma, tamam mı? Önemli şey değildi."

"Barbi?" Kaşlarını kaldırdı.

"İyi. Boş kafalı olduğumu ve çok şımarık için köpeklerimden nefret ettiğini söyledi," diyorum, hızla başka tarafa bakarak.

"Senin boş kafalı olduğunu mu söyledi?"

"Ve cahil," diye ekliyorum sessizce. "Ki bu tamamen yanlış değil. Çok zeki olmadığımı biliyorum..."

Bana bakıyor, yanakları seğiriyor.

"Dur," diyor aniden.

Ağzımı kapatıyorum, ona temkinli bir şekilde bakıyorum.

"Sen cahil ya da boş kafalı değilsin Barbi. Buna nasıl inanabiliyorsun?"

"Ama-"

"Kendinizi aşağılamanızdan hoşlanmıyorum. Köpeklerinizi bu kadar çok sevmeniz takdire şayan ve kimsenin size onlara nasıl bakacağını söylemesine izin vermemelisiniz. Kim oldukları umurumda değil."

Dudaklarım utangaç bir
gülümsemeye dönüştü.

"Teşekkür ederim."

"Sakın bana teşekkür etme, Barbs. Bu doğru değil. Kendinden bir daha cahil olarak bahsetmeyeceksin, anlaşıldı mı?"

"Ama teknik olarak pek çok şeyden bihaberim. Buraya gelmeden önce yemek yapmayı ya da çamaşır yıkamayı bilmiyordum ve-"

"Ve öğrendiniz. Bilmiyordunuz ama öğrenmek için çaba sarf ettiniz. Kaç deneme olursa olsun, mükemmelleştirene kadar yaptınız. Bir şeyi bilmemek utanılacak bir şey değildir. Bilmediğinizi kabul etmek ve sonra da öğrenmek için çaba sarf etmek büyüklüğün bir işaretidir."

Bana bakarken sırtını dikleştiriyor, sözleri de yüzü gibi inatçı.

"Bana... harika mı dedin?" Çekingen bir şekilde soruyorum, lafın gelişi olmasından korkuyorum.

"Ben yaptım. Sen akıllı, çalışkan, alçakgönüllü ve nazıksın. Ve bunu kabul etmeyenler siktirip gidebilirler," diyor büyük bir inançla.

Kalbim göğsümde çırpınıyor.

"Kimse bana böyle hitap etmedi," diyorum kısık bir sesle. Kaşlarını çatarak başını yana eğiyor.

"Kimse yok mu?"

Başımı sallıyorum.

"Hava kafalı, aptal, bazen de hayalperest. İnsanların beni tanımlamak için kullanacağı kelimeler bunlar," diye mırıldanıyorum, yarı utanarak.

"Kim?"

"Evdeki herkes. Ailem..." "Ailen mi?"

diye soruyor dehşet içinde.

"Onların mükemmel kız çocuğu fikrine uymuyorum. Özellikle de anneme. Ama o benim bir tür dahi olmamı istiyor, oysa değilim ve hiçbir zaman da olmadım," diye ekliyorum iç çekerek.

"Bu, sizin kim olduğunuzu kabul etmediği ve bunun yerine sizi olmanızı istedikleri kişi olmaya zorladığı için onun hatası."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değil. Bu sadece gerçek."

"Yine de." Gülümsüyorum. "Birinin bunu söylemesi çok güzel. Önceden kendimi çok boktan hissediyordum ama şimdi mutluyum," diyorum parlak bir sesle.

Beni dikkatle izliyor, dudaklarında nazik bir gülümseme kıvrılıyor.

"Dur sana yardım edeyim." Koridoruma geldi ve küçük Ander için yemek hazırlamama yardım etti, hiçbir itirazda bulunmadan talimatlarımı harfiyen yerine getirdi.

Yemeğimizi bitirip dışarı çıktığımızda bana daha fazla çikolatalı trüfle sürpriz yapıyor.

Kamaramıza geri dönerken garip bir şekilde "Üzgün olman hoşuma gitmiyor," diyor. "Seni rahatsız eden bir şey olursa bana söyle, senin için düzeltirim."

"Bunu kendim de yapabilirim, Nykander. Ama duyarlılığına minnettarım," diyorum gülümseyerek.

Başını sallıyor ve elime uzanıp onu büyük elinin içinde tutuyor. İçime bir sıcaklık yayılıyor ve sevincimi zor zapt ediyorum.

İlk kez inisiyatif alıyor.

Kulübemize ulaşıyoruz ve kısa bir süre köpeklerle oynadıktan sonra Nykander bana biraz dinlenmemi, kendisinin de onları egzersiz yapmaya götüreceğini söylüyor. Onunla daha fazla vakit geçirmek istediğim için karşı çıkmak istesem de razı oluyorum ve yatağa gidiyorum.

"Nykander?" Kapıdan çıkmak üzereyken sordum. "Ha?"

Bana doğru dönüyor, kaşları kalkık.

"..." Yanaklarıma süzülen allıkla savaşıyor sesimi temizliyorum. "sonra geceleri benimle yatakta uyumak ister misin?"

Aylardır o sert zeminde uyuyorsun ve sırtın için endişeleniyorum. İyileşebilseniz bile, eminim o kadar rahat olamazsınız." "Sadece sırtım için endişelendiğine emin misin?" diye soruyor.

bilmiş bir gülümseme.

Gözlerim açılıyor ve bakışlarımı kaçırıyorum.

"Sadece uyu. Başka şeyler düşünme. Ama istemiyorsan da sorun değil. Zaten benim için daha fazla yer var."

"Pekâlâ," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor. "Bundan sonra yatakta sana eşlik edeceğim."

Yavaşça ona bakıyorum ve gözlerimiz buluşuyor. Yanaklarım alev alev . Onu benimle aynı yatakta hayal etmek bile içimi eritiyor ve hayal gücümün aşırı hızlanmasına neden oluyor.

Gözlerinin kenarları kırışıyor, bakışları nazik ve şefkatli. İşaretim kalbimin üzerinde ısınıyor.

"İşte bu kadar. Ben uyuyacağım," diyorum aniden ve battaniyeyi yüzüme çekiyorum.

Kapıyı kapatmadan çok önce kıkırdaması kulübede yankılanıyor ve benden kaçan baş döndürücü gıcırtya engel olamıyorum.

Sonunda, yakın bir yerde olacağız. Ve belki de bu yakınlık başka bir şeye yol açabilir. Daha buharlı bir şey.

Heyecanla battaniyenin altında bacaklarımı sallıyorum. Yatağa girmeden önce temiz traşlı ve duşlu olduğumdan ve onun için güzel koktuğumdan emin olmalıyım. Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

SOĞUKLUK KEMİKLERİME SIZIYOR. Gözlerimi açtığımda karanlık bir ormanda olduğumu fark ediyorum, tek yastığım ıslak çimler.

Sırt üstü yatmış, gökyüzünü engelleyen ağaç yığınının bakıyorum.

Yerimden sıçradım, korku omurgamdan aşağı süzülüyordu.

Neredeyim ben? Az önce yatağımda uyuyordum.

Sağıma soluma bakıyorum, nasıl geri döneceğimi düşünürken uzakta bir ışık görüyorum. Bu köy olmalı!

Ona doğru atılıyorum, ancak kendimi bir mağaranın girişinde buluyorum. İçeriden bir ses yankısıyla birlikte ışık akıyor.

Kaşlarımı çatarak içeri girerken hızımı yavaşlatıyorum. Umarım, biraz rehberlik isteyebilirim.

"Alo? Ben tehlikeli değilim. Kayboldum ve yardıma ihtiyacım var" diyorum ki dūřman olmadığımı anlasınlar.

Kimse bana cevap vermiyor ve mağaranın derinliklerine indikęe ışık daha da parlıyor.

Dışarıdaki karanlıkla iğerideki ışık arasındaki farka alışmak için gözlerimi kırptıtırıyorum.

Kırmızılar giymiş bir kadın, "Leydim, bebeğin peşinden geldi," dedi.

Mağaranın ortasındaki odasanki bir saraya aitmiş gibi tamamen dekore edilmiştir. Kral boy bir yatak, makyaj masası ve hatta birkaç adım ötede lüks bir jakuzi var.

Yatakta, beyaz gecelik giymiş bir kadın uzanmış, yeni doğmuş iki bebeğe bakıyor. Sarı saçları yüz hatlarını kapatıyor, ama her birinin yüzünü şefkat ve sevgiyle okşuyor, elleri küçük yanaklarında geziniyor.

"Affedersiniz?" Odanın ortasındaiken sesleniyorum. Yine de kimse dönmüyor. Sanki ben yokmuşum gibi.

Kırmızılı kadının yanına gidip sallıyorum.

"Lütfen yardım edebilir misiniz?"

Hiçbir şey.

Dikkati beyazlı kadına odaklanmış durumda.

"Bir dakika daha, Herwa. Yüz hatlarını hafızama kaydetmek istiyorum," diye mırıldanıyor kadın.

"Kimse yok mu? Kimse yok mu? Tam burada duruyorum!" diye seslendim. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kimse bana cevap vermiyor.

şok içinde göz kırptıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Ben... öldüm mü? Bu mudur yani? Ben bir hayalet miyim ve onlar beni göremiyor mu? Ama nasıl?

"Lispera." Kırmızılı kadın Herwa iç geçiriyor. "Bunu yapmak zorunda değilsin."

Lispera'yı daha iyi görebilmek için yana doğru ilerliyorum. Büyüleyici bir kadın. Sarı saçlarını altın rengi bir ten tamamlıyor, gözleri ise koyu kahverengi. İfadesi sıcaklık ve nezaket yayıyor ve ona karşı hemen bir yakınlık hissediyorum.

İki bebeğe bakarken Lispera'nın dudaklarına hüznölü bir gülümseme yerleşiyor. ". biliyorsun. Aksi takdirde..." Gözlerini kapatıyor, bir damla yaş süzölüyor yanağından aşağı.

Bebeklerden biri ağlamaya başlar ve kadın onu kollarına alır, nazikçe sallar ve kulaklarına tatlı sözler mırıldanır - onu ne kadar sevdiğini ve mümkün olan en iyi hayata sahip olacağından ne kadar emin olduğunu söyler.

"Seni seviyorum, küçük oğlum. Ve seninle bir kez daha buluşmak için sabırsızlanıyorum. Bir gün," diyor ve oğlunun önce burnuna, sonra yanaklarına ve alına bir öpücük konduruyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken onu yanından ayırmıyor.

"Ona isim vermek için hâlâ vaktin var," diyor Herwa çocuğu almak için yatağa giderken.

Lispera başını sallar. Özlemle bebeğe bakıyor. "Yeni ailesi onun için mükemmel bir isim bulacak."

Herwa bir süre oyalanıyor, Lispera'nın kederli ifadesini anlarken yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

Lispera gözlerini kaçırarak, "Git. Fikrimi değiştirip bir felakete yol açmadan git," diye sesleniyor.

Herwa başını sallar ve odadan dışarı çıkar.

Onu takip etmeye çalıştığımda, bunu yapamayacağımı fark ettim. Az önce çıkmak için kullandığı kapı benim için açılmıyor ve beni odanın içinde kilitli tutuyor. İçimi bir korku kaplıyor.

"İşte benim küçük kızım," diye tekrar konuşuyor Lispera. Bebeği göğsüne bastırıyor ve meme ucuna yapışıp beslenmesi için onu teşvik ediyor.

Bebeğe bir melodi mırıldanıyor, dudakları hüzünle titriyor. Gülümsemeye çalışır ama yapamaz.

Birden kafasını kaldırır, gözleri kısılır.

"Burada olmamalısın" diyor, gözlerini dikmiş bana bakarak. Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor. Bir adım öne çıkıyorum.

"Beni görebiliyor musun?" Ben soruyorum.

Ancak kapı tekrar açılıp Herwa içeri girdiğinde sorum görmezden geliniyor.

"Peki ya kız bebek? Onun için iyi bir aile seçtiniz mi?" Lispera başını sallar.

"Ne yapacağımı bilmiyorum, Herwa. Ona dokunuyorum ve geleceğini görüyorum. Tüm olası versiyonları. Eğer ondan vazgeçersem, ölecek. Onu yanımda tutarsam, ölecek. Kaderi belli iken nasıl karar verebilirim? Kendi çocuğumu ölüme gönderemem," diye mırıldanıyor alçak ve korkmuş bir sesle.

"Kaderin aldatılabileceğini herkesten iyi biliyorsunuz leydim," diyor Herwa yatağa otururken.

"Onu hangi aileye verirsem vereyim, sonu aynı olacak. Ruhu bir iblis tarafından tüketilecek ve benim için sonsuza dek kaybolacak."

Herwa ona düşünceli bir şekilde bakıyor.

"Geleceği gördünüz. Peki ya geçmiş?" Lispera kaşlarını çatıyor ve bebeğine daha sıkı sarılıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Herwa derin bir nefes alır.

"Onun geleceğini *şu* itibaren görebilirsiniz. Ama ya-" "Önerdiğiniz şey yasak," diye soluk soluğa bağılıyor Lispera.

"Zaten yaptığınızdan daha fazla yasak değil leydim. Size babasının kim olduğunu hatırlatayım mı?" Lispera kızarır, bakışlarını başka yöne çevirir.

"Ailesinin kim olduğu yüzünden hedef alınacak. İlk doğan olmayabilir ama yine de bir Yüce'nin ve bir yarı Primordial'in kızı. Sadece bu bile onu o sefil iblisler için bir işaret haline getirecektir." "Güçlerini elinden alın," diye öneriyor Herwa. "Sadece zor zamanlarını atlatmasına yetecek kadarını bırak, ama ruhani yeteneklerinin çoğunu ondan al onu."

Lispera bebeğine bakarken dudaklarını ısıırıyor.

"Bunun bizim türümüze ne yaptığını biliyorsun, Herwa. Hayatı boyunca bu boşluğu hissedecek."

"Ama hayatta olacak."

Lispera ne yapacağını düşünerek birkaç dakika geçirir. Yorgun bir iç çekişle çocuğu yatağa yatırır, ardından çıplak bedenini ortaya çıkarmak için bebeğin etrafına sarılı bezi çıkarır. Açık avucunu gövdesine yerleştirerek nefesinin altından bir şeyler söylüyor. Keskin bir ışık patlıyor, bebeğin içinden bir enerji topu çıkıyor. Enerjiyi kontrol etmeye çalışırken yüzünü buruşturarak etrafta dolaştırıyor.

"Kavanoz, Herwa. Kavanozumu bana ver," diye emrediyor.

Herwa şifonyere koşar ve söz konusu kavanozu bulana kadar birkaç sandığı karıştırır. İki eliyle kavanozu kapıldığı gibi Lispera'nın yanına koşar. Enerji kaynağına yaklaştığında kavanozu açar ve Lispera enerji topunu içine iter. İkisi de hemen kapağı kapatıyor ve Lispera gücünü kullanarak kapağı mühürlüyor.

Ama tam rahat bir nefes alacakken gözleri bembeyaz oluyor. Omurgası dikleşiyor ve başını geriye atıyor.

Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve acı içinde haykırıyor. "Leydim!" Herwa onu sarsar. "Kendine gel."

Lispera'nın gözlerinin kahverengi rengini geri kazanması için saniyeler geçer.

"İşe yaramadı, Herwa. Kaderini hiç değiştirmedik, sadece ona biraz daha zaman kazandırdık."

Herwa'nın yüz hatları gerginleşiyor ve tombul bebeğe bakıyor. "O zaman geçmiş tek seçeneğimiz. Ne kadar geriye gideceğimize bağlı olarak Kim olduğunu kimse bilmeyecek, değil mi?"

"Denemeye değer." Lispera bebeğini göğsüne bastırarak başını sallıyor. "Onunla tekrar buluşana kadar hayatta kaldığı sürece her şeyi yaparım."

Yavaşça gözlerimi açtığımda kendimi kulübede buldum. Yatağımda. Yanımda sıcak bir beden var ve omzumun üzerinden baktığımda Nykander'ın derin bir uykuda olduğunu ve arkamdan bana sarıldığını fark ediyorum.

Onu incelemek için döndüğümde dudaklarım memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir erkeğe göre çok uzun kirpikleri var. Benimkilerden daha uzunlar! Ve dudakları. Çok dolgun ve kalınlırlar.

Yanaklarıma bir kızarıklık tırmanırken kendimi silkeliyorum.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye soruyor, yavaşça gözlerini açarak.

Kaçmaya çalışırken yüksek sesle ciyaklıyorum. Ama tam düşmek üzereyken beni yakalıyor, vücudunun üstüne çekiyor ve göğsüne bastırıyor. Kalbinin atışları yüksek ve net. Bir an nefesimi tutuyorum ve kalp atışlarımız tamamen aynı hizaya geliyor.

Aynı ritimde atıyoruz.

"Çok küçüksün," diye mırıldanıyor saçlarımda. "Yanımda mükemmel duruyorsun."

"Beni böyle mi etkilemeye çalışıyorsun, Nykander?" Karnımın üzerine yuvarlanırken kaşlarımı kaldırıyorum. Hâlâ onun göğsünde, ellerimi çenemin altına koyuyorum ve yüzümde aptal bir gülümsemeye onu izliyorum.

"İşe yarıyor mu?"

"Bilmiyorum. Öyle mi?" Yaramazca soruyorum.

"Hmm, bunu denesem nasıl olur?" diye düşünürken eğiliyor ve dudaklarını alnıma değdiriyor.

"Bence daha fazlasını denemelisin," diye mırıldanıyorum nefes nefese. "Bunu mu?" diye soruyor burnumu öperek.

Gıdıklanma hissiyle kıkırdıyorum, yana düşene kadar kıvranıyorum.
Ama beni kendine çekmek için hiç vakit kaybetmedi.

"Ben yokken iyi uyudun mu?"

Kaşlarım çatıldı. Rahatsız edici rüyamın parçaları geliyor. "Tuhaf bir rüya gördüm," diyorum.

"Bir tane daha mı?"

"Bu seferki daha da garipti. Oradaydım ama kimse beni göremiyordu. Öfkeli bir ses tonuyla '*Burada olmamalısınız*' diyen bu bayan dışında kimse."

"Ne tür bir rüyaydı bu Barbi?"

"Gerçekten bilmiyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Rüyamda iki kadın vardı. Birinin adı Lispera, diğerinin Herwa'ydı."

Vücudu donuyor.

"Lispera mı dediniz?"

Başımı salladım. "Kim olduğunu biliyor musun?"

"Öyleydi," diye düzeltti, gözleri şokla irileşmişti. "O yedi bin yıl önce Tartareia'yı mühürleyen Aperite Yüce'siydi."

"Ama... Ben bunu nereden bileyim?"

Başını sallar.

"Kesinlikle. *Sen* nereden biliyorsun?" "Ya

Herwa?"

"Bu isme aşına değilim. Ama Lispera kötü şöhretlidir; ya da ünlüdür, kime sorduğunuza bağlı. Nesillerdir en güçlü Yüce değilse bile en güçlülerinden biriydi."

"Çocuğu var mıydı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Evlenmemiştii ve Aperitler evlilik dışı doğan çocukları hoş karşılamazlar. Yine de bir noktada başka bir Yüce ile nişanlanmıştı."

"O kadar şey varken neden onu rüyamda gördüğümü merak ediyorum." "Belki de bu bir mesajdır."

Kaşlarımı soru sorar gibi kaldırıyorum.

"Lispera Yüce Ananke'ydi. Baş Rahibe onun doğrudan emri altındaydı."

"Orada bir mesaj varsa bile anladığımdan emin değilim," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Bana daha fazlasını anlat-" diye başlıyor, ama sözlerini bitiremeden yataktan kalkıp pencereden dışarı bakıyor.

"Köpekleri getir, Barbs. Gitmemiz gerek. Şimdi."

"Ne? Sen neden bahsediyorsun?" Bacaklarımı yatağın üzerinde sallayıp pencerenin önünde ona katılırken mırıldanıyorum.

Köy meydanına çıkan sokağın öfkeli insanlarla dolduğunu gördüğümde şok içinde gözlerim açılıyor. Bize doğru geliyorlar. Jeya ve Elijah en öndeler, vücutları serbest bırakılmayı bekleyen enerjiyle uğulduyor.

"Neler oluyor?" Şaşkınlıkla soruyorum.

Nykander dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Bu benim hatam. Bu kadar çabuk öğreneceklerini düşünmemiştim." İç geçiriyor. "Belki de..." diye devam ediyor, dalları köpekleri yanımıza getirmek ve yola çıkmaya hazır hale getirmek için çoktan işe koyulmuş.

"Neye sahip olabilirsin?"

"Bay Foerie'ye bir şey yapmış olabilirim," diye mırıldanıyor ve suçlulukla gözlerini kaçırıyor.

OceanofPDF.com

"N ykander. Ne yaptın sen?"
Dudaklarını büzüyor

Dudaklarını büzüyor.

"Dilini kesmiş olabilirim," diyor gelişigüzel.

"Neye sahip olabilirsin?" Şok içinde göz kırpmıyorum. "Dilini mi kestin?"

"Bundan size hakaret edemeyecek," diye kendinden emin bir şekilde ilan ediyor.

"Nykander! Burada bir insandan bahsediyoruz. Birinin dilini mi kestin?"

Hâlâ aklım almıyor, tekrar ediyorum.

Sanki bunda yanlış bir şey görmüyormuş gibi başını

sallıyor. "Eşimi koruyacağım," diye basitçe belirtiyor.

"Ama şimdi başımızda koca bir köy var." "Ve

gitmeliyiz."

"Baş Rahibe ile görüşmemiz gerekirken nasıl gidebiliriz?" "Barbi-

Kollarımı göğsümde kavuştururken ona sertçe, "Tek kelime daha etme, Nykander," diyorum. "Gitmiyoruz. Sen dürtülerine engel olamıyorsun diye her şeyden vazgeçecek kadar çok çalışmadık şimdiye kadar. Beni savunduğun için sana minnettarım ama bu durumda dışarı çıkıp köylülerle yüzleşeceğiz. Sen özür dileyeceksin ve biz de Baş Rahibe bizi çağırana kadar hayatımıza devam edeceğiz."

"Buraya öldürme niyetiyle geldiklerini anlamıyor gibisiniz," diye mırıldandı sertçe.

"Gel," diyorum onu elinden tutup dışarı çıkarırken. "Özür dileyeceksin."

"Bir şeyi unutuyorsun, Barbs. Ben özür dilemem." Kıkırdıyor. Yine de bir şekilde, planıma uyarak dışarı çıkmasına izin verdi.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Eğilip kulağıma doğru nefes alıyor, "Senin dışında."

Yanaklarım kızarıyor ve kalbim küt küt atıyor.

"Ve sadece sana özel olan özürlerimi herkesle paylaşmamı istemezsin, değil mi?"

"Böyle söyleyince..." Bu çılgınca düşünceyi aklımdan geçirdiğim için kendime kızarak sözümü kesiyorum.

Yine de ahlakçı yanımla beni bu şekilde savunmasından dolayı gurur duymamı engellemiyor. Üzgün olduğumu gördü ve harekete geçti. Her zaman istediğim romantik kahraman gibi.

İç çektim. Bakışlarımı kaldırıp kirpiklerimin altından ona bakıyorum. "Zor bir pazarlık yapıyorsun, Nykander."

Dudaklarında şakacı bir gülümseme beliriyor.

"Pekâlâ, şimdi şöyle yapacağız," diyorum ona, bana bakması için ısrar ederek. Fazla zamanımız yok, bu yüzden hikâyemizi doğru anlatmalıyız. "Konuşmayı ben yapacağım ve onurumu koruduğunu söyleyeceğim, tamam mı? Sen sadece arkamda dur ve arada bir başını sall. Belki düşünceli görünürsün. Ve bana sevgiyle bak. Hmm." Duraksıyorum. "Belki arada bir köylülere tehditkâr bir şekilde bakarsın ki durumu anlasınlar - eğer bana bir şey olursa saldırmaya hazırsın."

"Kulağa bekçi köpeğimişim gibi geliyor, Barbi."

"Havlamak zorunda olmadığına şükret," diye şaka yapıyorum ona dirsek atarken. "Yine de arada bir hırlamaktan zarar gelmez."

Bana kaşlarını kaldırdı.

"Benim için vahşiymişsin gibi davran, tamam mı?" Aşk kitaplarında kader eşlerinin nasıl çalıştığını ya da bir alfanın eşini nasıl koruduğunu açıklayacak vaktim yok.

"İyi ki rol yapmak zorunda değilim," diye ekliyor gözleri parlayarak.

"Bu konuda şaka yapmıyorum, Nykander. O eseri istiyorsun, bu yüzden uslu durmak zorundasın. Eğer Sığınak'tan atılırsak hiçbir şey elde edemeyiz."

"Anladım." Başını sallıyor. "Kuluçkaya yatacağım, hırlayacağım, derini yalayacağım ve belki de bölgemi işaretleyeceğim."

Kaşlarımı çattım.

"Lütfen bana bölgeni çişle işaretlemeyeceğini söyle." Tiksintiyle burnumu kıvırıyorum. "Çiftleşmiş olabiliriz" -ikimizi işaret ediyorum- "ama ben bu çiş oyunuyla falan ilgilenmiyorum. Umarım sen de değilsindir?" Gözlerimi ona dikiyorum.

Dudakları titriyor, bir gülümsemeye dönüşmekle tehdit ediyor. "Hayır. Değilim."

"Güzel. Bu ikimiz için de geçerli. Konu sapkınlıklar olduğunda aynı fikirde olmak iyidir, bilirsiniz. Bu çok daha iyi bir ilişki sağlayacaktır. Bazılarını tartıştık ama bence bir gün oturup şu anketlerden birini yapmalıyız. Oldukça otoriter birisin, bahse girerim baskın tiplerdensin, değil mi? Ne olduğumdan emin değilim ama sanırım öğrenebilirim. Bazen bana patronluk taslamandan hoşlanıyorum, ama patronluk tasladığın zaman değil. İkisi arasında fark var. Ama bana iyi bir kız dersin ve kibarca rica edersen, oldukça itaatkâr olabilirim - sanırım."

"Barbi. Bence şu an sapkınlıklardan konuşmanın sırası değil. Bir grupla karşı karşıya gelmek üzereyiz, unuttun mu?"

"Oh, kahretsin! Evet, haklısın" diye mırıldanıyorum. "Tamam, hadi gidelim. Konuşmayı ben yapacağım ve sen-"

"Geride dur, kara kara düşün ve hırla."

"Aynen öyle." Omzuna hafifçe vurdum.

Soğuk gecede dışarı çıkıyoruz. Tüm yaramaz ruh haline rağmen Nykander, köylülerin bize saldırması ihtimaline karşı kulübemizi korumak için karanlık gölgelerini kullanıyor.

Jeya ve Elijah kulübemizin önünde durdular. Arkalarında ağzı şişmiş ve kanayan, korkmuş bir Bay Foerie var.

Elijah, Bay Foerie'yi işaret ederek, "Sakinlerimizden birine karşı bir şiddet eylemi gerçekleştirildiği bilgisini aldık," diye söze başladı.

Bir adım öne çıkıyorum.

"Bunun çok makul bir açıklaması var. Hâlâ hayatta olduğu için minnettar olmalısınız."

"Öyle mi? Ölmediği için şükretmeli miyiz?" Jeya kaşlarını kaldırır.

"Evet, tabii ki. Görüyorsunuz, buradaki dostum..." Nykander'ı işaret ediyorum. "Şimdi bakma ve kara kara düşünme zamanı," diye fısıldıyorum nefesimin altında.

Duruşunu genişletiyor, kulübemizin etrafını saran insanlara dik dik bakarken bakışları ölümcül.

"O sadece benim onurumu koruyordu. Bu konuda kendine yardım edemez. Bu bizim çiftleşme bağımız. Ben tehlikeydesem ona her türlü şeyi yaptırıyor."

"Peki ya sen? Tehlikede miydin?"

"Uhm, evet! Bay Foerie bugün bana çok kaba davrandı. Bana ve köpeklerime hakaret etti ve beni dükkânından kovdu. Arkadaşım bu hakaretleri duydu ve görmezden gelemedi. Bu koruma içgüdüsü. Kendine engel olamıyor, değil mi canım?" Nykander'a dönüp hırlamasını fısıldıyorum.

Hırlıyor. Göğsünden gelen alçak, derin bir ses herkesi olduğu yerde durduruyor.

"İşte gördünüz. Önce ben kurban oldum ve dostum şerefimin intikamını aldı. Ödeştik diyebilirim." Konuşmamdan memnun bir şekilde gülümsedim.

"Dilini kesti, Bayan Barbara. Bu nasıl olabilir?"

"Ve daha kötüsünü de yapabilirdi çünkü hakaretleri gerçekten çok kötüydü ve beni ağlattı. Değil mi?" Nykander'a kara kara düşünmesini ve tekrar hırlamasını işaret ederek soruyorum. "Gözyaşlarımın karşılığı bu olmalı."

Bir hırıltı daha.

"Aslında gözlerinin sağlam olmasına şaşırdım. Muhtemelen teşekkür etmelisiniz Bay Foerie. Nykander insanların yaşamasına izin verecek bir tip değil. O, başkalarının hayatına çok az değer veren bir canı. Benimki hariç. Değil mi canım? Ben bir istisnayım. Senin karanlık ruhunun ışığı."

Dudakları seğiriyor ama kendini insanlara kaşlarını çatmaya zorluyor.

"Onu Ay Festivali'nde gördünüz. Çok güçlü biri. Hepinizi alt edebileceğini bildiğiniz halde gerçekten bize karşı bir şey deneyecek misiniz?"

"Kuralları çiğnediniz. Bu nedenle, Mabet binasından dışarı çıkarılacaksınız."

Gözlerim korkuyla açılıyor. Nykander'a bakıyorum ama o pek endişeli görünmüyor.

Bunun her şeyi mahvedeceğini göremiyor mu? Burada , yoksa Baş Rahibe eseri bize asla vermez.

"*Yapamayacaksın!*" Öne doğru bir adım atarken ilan ediyorum. Ellerimi kalçalarımın koydum ve onlara ters ters baktım. "Bahsettiğim gibi, Bay Foerie önce bana hakaret etti, bu yüzden bu sadece göze göz. Teknik olarak, bu durumda, diline karşılık onun hakaretleri. Bana kalırsa çok adil."

"Bayan Barbara, bunun adil olup olmadığına karar verecek konumda değilsiniz." Elijah iç çekti. "Yasalarımıza göre, Bay Foerie'ye zarar verdiği için eşinizi cezalandırmak zorundayız."

"Ne? Hayır. Tabii ki dokunmayacaksın. Ona dokunmayacaksın," diye bağırdım ve kollarımı onu örtecek şekilde açarak Nykander'ın önüne yerleştim.

"Barbs, sanırım kimin kimi koruması gerektiğini unutuyoruz," diye mırıldanıyor kulağıma.

"Sessiz ol, Nykander. Postunu kurtarıyorum," diyorum ona. "Unuttuysan diye söylüyorum, iyileşebilirim."

"Yani? Hâlâ acı hissedebilirsin. Ve ben senin acı çekmeni istemiyorum." Kaşları kalktı. Yavaşça gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor.

"Sen... acı çekmemi istemiyor musun?" diye yavaşça tekrarlıyor.

"Ben de öyle dedim, şimdi sessiz olun ve bırakın bu işi ben ," diyorum sırtımı dikleştirip bakışlarımı kalabalığa doğru çevirirken. "Önce beni geçmeniz gerekecek," diye yüksek sesle ilan ediyorum.

Elijah bize doğru yürüyor, Jeya da hemen arkasında. İkisinin de ellerinde büyü var, bu yüzden gözlerimi kapatıp darbeyi bekliyorum.

"Bu kadar yeter," diye sesleniyor Nykander, beni göğsüne doğru çekerek. "Duyarlılığın için minnettarım tatlım. Ama beni korumana izin verirsem ne tür bir eş olurum? Her zaman tam tersi olacaktır."

Şakağıma yumuşak bir öpücük konduruyor.

"Benden ne yapmamı isterdiniz?" diye sorar Elijah ve Jeya'ya.

Jeya, "Sığınak'tan sürülmek yerine, bir yıl boyunca hapishanemize kapatılabilir ve yüz kırbaç cezasına çarptırılabilirsiniz," diyor.

Gözlerim parlıyor.

"Hapsedilmek mi? Hapis mi? Yüz kırbaç mı? Yok artık! Sizin neyiniz var böyle?" Nykander'ın kucağından çekilmeye çalışarak bağıyorum.

"Bunlar bizim kurallarıımız."

"Gidelim," diye fısıldadım. "Özür dilerim. Sen söylediğinde gitmeliydik. Durumu daha da kötüleştirdim, değil mi?"

"Sorun değil, Barbs. Bir yıl o kadar da uzun değil," diye mırıldanıyor usulca.

"Senin için olmayabilir ama benim için var!" Tanrı aşkına, zaten yıllardır o . Şimdi bunu tekrarlamak mı istiyor? Hayır, hayır. Buna izin vermeyeceğim!

"Her şey yoluna girecek-"

"Ya bu süre içinde başka bir adam bulursam? Bir yıl uzun bir süre. Kadınların da ihtiyaçları var," diyorum şımarıkça, bunun onu biraz kızdırabileceğini düşünerek.

Dudakları bir gülümsemeyle seğiriyor.

"Sana bakire olduğunu hatırlatabilir miyim, Barbs?"

"Yani? Bakirelerin de ihtiyaçları vardır," diye hayıflandım.

"Öyle mi? Peki bu ne tür ihtiyaçlar olabilir?"

"Uhm, o..." Öfkeyle kızarak kekeliyorum.

"Muhafızlar, onu alın," diye anons ediyor

Jeya.

Altı adam bize doğru ilerliyor. Nykander'ı bir yıllığına hapse atılmanın doğru yol olmadığına ikna etmek için söyleyecek başka bir şey bulamadan, önümüzde büyük bir ses patlıyor.

Nykander beni vücuduna daha sıkı çekiyor, beni koruyor.

Ortalık yatıştığında, ne olduğunu görmek için kucağının sıkılığına bakıyorum. Yeni biri belirdi ve onu tanıdığımda ağzımdan bir nefes çıkıyor.

O benim rüyamdaki kadın. Herwa.

Onu gören Elijah ve Jeya da dahil olmak üzere herkes dizlerinin üzerine çökerek önünde derin bir şekilde eğilir.

"Baş Rahibe." Kalabalık kelimeleri saygıyla mırıldanıyor.

Nykander yanımda donup kalıyor.

"Burada ne oldu?" diye soruyor Elijah'a bakarak.

"Bir kural ihlali, Baş Rahibe. Onlara Sığınak'ı terk etme ya da ceza olarak bir yıl hapis yatma seçeneği sunduk," diye mırıldandı, başı öne eğik.

"Peki kural ihlali neydi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"İçimizden birinin dilini kesti, Bay Foerie."

Nykander'ın karakterini daha fazla lekelemeden önce Elijah'la konuşmak için sesimi tizleştirerek, "Bunu şerefimin intikamını almak için yaptı," diye geveliyorum. Tamam, teknik olarak yanlış bir şey *yaptı*. Ama bunu *benim için* yapmışken onu nasıl suçlayabilirim ki? Belki biraz kanlı ve şiddetliydi ama önemli olan arkasındaki duyguydu. Bana kötü davranan birini cezalandırmak istedi. Bundan daha fazla nasıl bayıltıcı olabilir ki?

Baş Rahibe bana dönüyor, başını yana eğmiş bir şekilde inceliyor

Be

n. "Devam edin."

"Bay Foerie bana hakaret etti," diye başladım ve her şeyi açıkladım. başlıyor. Dikkatle dinliyor, bir başını sallıyor. Açıklamamı bitirdiğimde bakışları Nykander'a kayıyor.

"Bu doğru mu? Eşini rahatsız ettiği için dilini mi kestin?" "Bu doğru." Başını eğdi.

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

Köylülere hitaben, "Bu davayı bizzat ben takip edeceğim," dedi. "Siz eskisi gibi devam edebilirsiniz."

"Ama Baş Rahibe," diye araya giriyor Elijah. "Peki ya Bay Foerie? Dili kayıp!"

Yüz ifadesi değişmiyor.

"Dilini tutmayı öğrendiğine inanıyorum o zaman?" diye soruyor, bakışlarıyla Bay Foerie'yi sabitleyerek.

Tepeden tırnağa titriyor ama yavaşça başını sallıyor.

"Güzel." Bize doğru bir adım atıyor. "Benimle gelin," diyor bize. "Peki ya köpeklerim? Onlar da gelebilir mi?" Hevesle soruyorum. Ben değilim Özellikle de Bay Foerie sorunun kökeninde yer aldıkları için cezalandırılmayı hak ettiklerini düşünebileceğinden.

"Onları yanınızda götürebilirsiniz," diye kabul ediyor.

Kulübeye geri dönmek için hareket ediyorum ama Nykander beni durduruyor. Onun yerine yeteneklerini kullanarak köpekleri bize getirdi. PomPom ve BonBon yanımdan ayrılmazken, Ander'i göğsüme bastırıyorum, o pofuduk şirinliğiyle.

Baş Rahibe başını sallıyor ve bir el hareketiyle bizi başka bir yere götürüyor.

Manzara değişirken merakla gözlerimi kırıştıyorum. Şimdi görkemli bir yemek odasındayız. Ortada on iki kişinin oturabileceği ahşap bir masa var. Tavandan ışıltılı bir avize iniyor ve masanın üzerinde alçakta asılı duruyor. Odanın duvarları yaldızlı ve kabartma savaş sahneleri içeriyor.

Masanın sonuna doğru yürürken, "Oturabilirsiniz," diyor.

PomPom ve BonBon etrafta dolaşiyor, her şeyi kokluyor ve ben de Ander'i geçici olarak yere bırakıyorum. Benden kaçıyor, odayı keşfeden ebeveynlerine katılırken gülümsemesi sarhoş edici.

Nykander benim için bir sandalye çekiyor, kendisi yanıma beni de oturmaya davet ediyor.

"Umarım bu seferlik bir istisna yaparsınız, Baş Rahibe," diye konuşuyorum. "Bunu sadece benim için yapıyordu."

Nykander masanın altından elimi tutup sıkıyor.

"Eşine karşı oldukça korumacısın," diyor, bir şahin gözüyle hareketlerimizi izliyor.

"O beni koruyor, ben de onu koruyorum," diyorum çenemi yukarı kaldırarak. "Öyle mi?" diye sessizce düşünüyor. "İlginç."

"Bizi neden buraya çağırdınız?" Nykander sorar.

"Objenin peşindesin, değil mi?" diye soruyor Baş Rahibe. "Bunu zaten biliyorsun," diye mırıldanıyor Nykander, gözleri kısılmış bir halde.

Baş Rahibe sandalyesinden kalkar ve odanın arka tarafına gider. Önünde sihirli bir şekilde bir kapı belirir ve kapıyı açarak gizli bir odaya girer. Birkaç dakika sonra, iki elinde bir eşya taşıyarak dışarı çıkar.

Bu... Daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum.

Masaya geri dönüyor ve seramik bir kavanoz bırakıyor.

Gözlerim inanamayarak açılıyor. Bu benim rüyamdaki kavanoz.

Başımı kaldırdığımda Baş Rahibenin beni dikkatle izlediğini görüyorum.

Rüyamdaki iki şey gerçek oldu. Herwa gerçek bir insan,

Şu anda önümüzde duruyor. Peki ya o kavanoz? Hatırladığım kadarıyla, içinde herhangi bir obje yok.

"İşte," diyor Baş Rahibe kavanozu bize doğru iterken. Nykander onu almak için hamle yapıyor ama kadın onu durduruyor.

"Sen değil. O." Bana doğru başını

salladı. Kaşlarımı çattım.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bana verilen emir bunu size teslim etmektir," diyor gizemli bir şekilde. "Ama buna ihtiyacı olan kişi o."

"Yine de onu açabilecek tek kişi sensin," diye karşı çıkıyor.

kanıtlamak için de kavanoza uzanır ve açmaya çalışır.

Kapak hareket etmiyor. Tıkırdamıyor bile. "Sen

de deneyebilirsin," diyor Nykander'a.

Kavanozu kapıyor ama kavanoz da yerinden

oynamıyor. "Neden ben? Neden onu açacak tek kişi ben

olayım?" "Aç ve gör." Gülümsüyor.

Nykander kavanozu önüme itiyor ve denememi istiyor. Ona

bakıyorum ve yutkunuyorum.

Rüyamda Lispera kızının enerjisini bu kavanoza koymuştu. Bu konuda yanılmış olabilir miyim? Obje olabilir mi? Belki de rüyam yanlıştı.

Ellerimi ileri uzatıp kavanozun kenarlarını kavriyorum. Dokunduğum anda malzeme avuçlarımda titreşiyor, bir uğultu tüm vücuduma yayılıyor.

Nefesim sığlaşıyor ve kalbim göğsümde çarpıyor. "Aç şunu," diye emrediyor Baş Rahibe.

Korkuyla kapağı tuttum ve sertçe çekmeye hazırlandım. Ancak yana doğru hareket etmesi için sadece sınırlı miktarda güç gerekiyor.

Etrafımı bir hava dalgası sarıyor ve ani bir nefessizliğe karşı soluk soluğa kalıyorum.

Göğsüm sıkışıyor, uzuvlarım felç oluyor.

Ama bu da başladığı gibi bitiyor. Kapağı çıkarıp kavanozun yanındaki masanın üzerine koyuyorum.

Merakla, içeri bakmak için öne doğru eğildim.

"Boş," diye ağızımdan kaçırdım, şok içinde ona bakıyordum. "Nasıl boş olabilir?"

"Ne?" Nykander da bakmak için eğilirken soruyor. Şaşkınlıkla gözlerini kısıyor ve ikimiz de Baş Rahibe'ye bakıp bir açıklama bekliyoruz.

Dudaklarında orantısız bir gülümseme beliriyor. Bakışları üzerimden geçip Nykander'a yerleşiyor.

"Aradığınız obje bir efsaneden başka bir şey değil," diye yavaşça ve kendinden emin bir şekilde konuşuyor. "Ananke eseri ait olduğu yerde. Ananke Evi'nin içinde ve şu anki Baş Rahibe tarafından korunuyor."

"Anlaşmamız ne olacak, Rahibe?" Nykander ayağa kalkar, enerjisi değişir.

Baş Rahibe kıkırdar.

"Beni binlerce yıldır aradığınızın farkındayım. Ama beni neden *şimdi* bulduğunu hiç merak etmedin mi? Neden Akkaya'ya geldi ve senin olduğun yere geldi? Neden kimse bilmezken *o* ipucunu biliyordu? Tüm bunların zamanlamasının oldukça... tesadüfi olduğu hiç aklına gelmedi mi?"

"Sen neden bahsediyorsun? O ipucu o kadar da zor değildi. Akkaya'nın çiçeğini herkes biliyor." Kaşlarımı çattım.

"Yine de hiç kimse bu ipucuyla Sığınak'ı bulamadı.

Bu neden olabilir?"

Nykander dudaklarını birbirine bastırıyor, bakışları

öldürücü. "Bizi bilerek tuzağa düşürdün," diyor.

"Ne?" Ona bakıyorum. "Neden bizi buraya çeksin ki?" Baş

Rahibe gülümsüyor.

"Bunu siz çözeceksiniz. Benim buradaki görevim bitti," diyerek masadan kalkıyor ve bize sırtını dönerek gizli kapının olduğu duvara doğru ilerliyor.

Nykander yumruklarını iki yanında sıkıyor, öfkesi hissediliyor.

Bunun onun için ne kadar önemli olduğunu bilerek ayağa

kalkmaya çalışıyorum.

"Dur!" Onu gitmekten caydırmak umuduyla sesleniyorum. Eğer giderse... Onunla tekrar karşılaşacağımızdan şüpheliyim.

Yine de kelimeyi söylediğim anda, bir enerji dalgası ileri doğru ve Baş Rahibeyi duvara doğru uçuruyor.

Ne...

"Barbs," diye fısıldıyor Nykander şok içinde adımı.

"Ne yaptın sen, Nykander? Ona zarar verirsek bize yardım etmez," diye azarlıyorum onu.

"Ben mi?" Kıkırdar. "Oh, bunu ben söylemedim. Aşağı bak tatlım," diye mırıldanıyor, yavaşça bana doğru geliyor.

Vücuduma bakıyorum ve etrafımı saran lavanta sisini fark ettiğimde gözlerim şaşkınlıkla açılıyor. Neredeyse ikinci bir katman gibi, bedenimden hem bir kalkan hem de bir silah yaratıyor.

"Neler oluyor?" Fısıldıyorum, korkuyorum. "Ne yaptın Herwa?" Diye bağıriyorum. Ancak sesim yükseldiği anda, başka bir enerji dalgası odaya doğru patlıyor ve bu kez güzel oymaları ve yaldızlı süslemeleri yok ediyor.

Baş Rahibe ayağa kalkarak ağzından ve burnundan akan kanı elinin tersiyle siler.

"Ne kadar güzel. Adımı biliyorsun." Kıkırdıyor. "Senden daha azını beklememeliydim." Başını sallıyor, dudaklarında eğlenceli bir gülümseme beliriyor. "Bir keresinde beni tanıyacağını söylemişti. Ona inanmamıştım. Güçlerin *olmadan* böyle bir şeyi nasıl bilebilirdin?" Kendi kendine gülüyor. "Ama sen bir şeyler biliyorsun. Tıpkı *onun* yaptığı gibi."

"Ne gücü? Anlamıyorum. Ne haltlar dönüyor?" Hayal kırıklığı içinde soruyorum. Yine de bu başka bir hata.

Ayaklarımın altındaki zemin sarsılıyor ve her duygu patlamasının etrafımda enerji dalgalarının yayılmasına neden olduğunu fark ediyorum - nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim *yıkıcı* enerji dalgaları.

Baş Rahibe öne çıkarken ayakları üzerinde sallanıyor.

"Açık mor," diye düşünüyor sessizce, etrafımı saran lavanta sisi parçacıklarına dokunurken. "Her iki dünyanın karışımı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sen annenin kızıydın, Barbi." Gülümsüyor. "Seninle gurur duyardı - seninle gurur *duyacak*. Onu gördüğünde lütfen selamlarımı ilet. Onu özlediğimi söyle. Ve onu başka bir hayatta göreceğim."

Bununla birlikte, gitmek için döner.

"Peki ya obje?" Nykander sert bir sesle sorar.

"Bulunacak hiçbir eser yoktu." Yarı döner. "Sana eseri vermemiş olabilirim ama çok daha güçlü bir şey verdim."

"Hiç mantıklı konuşmuyorsun, Rahibe. Konuş yoksa kelleni alırım," diye homurdandı.

"Benim kaderim senin ellerinde ölmek değil, iblis," diyor gözünü kırpmadan. "Eşine her şeyden çok değer versen iyi olur, çünkü o senin eve dönüşünün anahtarı." Duraklıyor, gözleri bulutlanıyor. "Sadece aynı özden gelenler bariyeri aşabilir. Bu mührü yok etmeyecek ama Tartareia'ya serbestçe girip çıkmanı sağlayacak."

Gözden kaybolurken söylediği tek şey bunlar. Nykander gözlerini bana dikmeden önce yavaşça göz kırpmıyor.

Vücudum hala aynı açık mor sisle parıldıyor, ama kalp atış hızımı sakinleştirmeye çalıştıkça yavaşça dağılıyor.

"İyi misin?" diye soruyor bana doğru bir adım atarken.

Başımı sallıyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum. "Kavanoz," tutarlı bir cümle kurmaya çalışırken yutkunuyorum. "Rüyamda, kavanoz Lispera'nın kızının gücünü içeriyordu. Kızının iblislere yem olmaması için onu mühürlemişti, böylece ölmeyecekti. Sonra da onu farklı bir zamanda bir yere sakladı."

Gözleri açılıyor ve ikiyle ikiyi bir araya getirdiğini görebiliyorum. "Aynı öz. Sen."

Başımı salladım.

"Nasıl ya da neden bilmiyorum ama... Sanırım Lispera benim annem," diye fısıldıyorum.

24

"B ama bu hiç mantıklı değil." Hayal kırıklığı içinde iç çektim. "O nasıl benim annem ? Ailemin kim olduğunu biliyorum ve inanın bana, gerçek annem bir tanrıça değil."

"Bunun nasıl olabileceğini ben de anlamıyorum. Ama enerjiniz yalan söylemiyor," diyor yaklaşırken.

Siyah gölgeleri öne doğru kayıyor ve benim lavanta rengi parıldayan sisimi çağırıyor.

Tek ve aynı olana kadar birleşirler.

"Gücünü hissedebiliyorum," diye fısıldıyor, eli yanağımı okşarken. "Ve bu harikulade bir şey, Barbs."

Yutkunuyorum, yavaşça ona bakıyorum.

"Kontrol edemiyorum. *Nasıl* kontrol edeceğimi bilmiyorum. Şimdi bile," diye mırıldanıyorum, ışıltının daha belirgin hale gelişini, karanlığıyla iç içe geçişini, onu okşayışını ve karşılığında okşanmasına izin verişini izliyorum.

"Duygularına tepki veriyor," diyor parmaklarını benimkilerin arasından geçirip beni kendine yakın tutarak. "Senin ruh haline tepki veriyor, tıpkı benimkine verdiği gibi. Ama onu kontrol etmek için binlerce yılım oldu. Öğreneceksin. Sana öğreteceğim."

Gülümsemeye çalışırken dudaklarım titriyor.

"Korkuyorum, Nykander. Ben... Artık neye inanacağımı bilmiyorum." Sesim titriyor ama ona zarar vermemek için duygularımı kontrol etmeye çalışıyorum.

"Olma. Ben buradayım. Seninleyim. Bunu atlatmana yardım edeceğim, Barbs. Sana söz veriyorum," diye mırıldanıyor ellerimi öpmek için dudaklarına götürürken. "Bu işte birlikteyiz."

"Artık insan değilim, değil mi?" Kısık bir sesle soruyorum.

"insan olduğunu hiç sanmıyorum," diyor . "Gerçek eşimin insan olması en başından beri tuhaftı, hem de hiç duyulmamış bir şeyken. Bunun nasıl olabileceğini merak ettim. Genelde, gerçek eşler aynı türden değilse bile ruhsal enerji bakımından nispeten eşleşirler."

Sözlerini yavaşça sindiriyorum.

"Biliyor musun, Akkaya'ya gittiğimde ilk başta inanmamıştım. Her şeyin bir rüya, hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşündüm. Yavaş yavaş gerçek *olduğuna* inanmaya başladım. Hatta bu garip dünyadaki maceramdan zevk almaya başladım. Ama ya *bu*? Şimdi ailemin aslında benim ailem *olmadığını*, aslında her şeyi en başından planlayan eski bir tanrıçanın kızı olduğumu öğreniyorum. Lispera geleceği görebiliyordu, onu manipüle edebiliyordu. Bu da demek oluyor ki hayatımda şu ana kadar olan her şey onun entrikalarının sonucuydu. Hiç özgür iradem oldu mu, yoksa her şey bir senaryoya göre mi gelişti?"

"Barbs..." Nykander bana temkinli bir şekilde bakıyor.

Vücudumun etrafındaki enerji katmanı büyüyor, kalp atış hızım her yükseldiğinde artıyor.

"Kader... Demek ki başlangıçta hiç seçeneğim yoktu, değil mi? Senden hoşlanmak bile... Bu benim yaptığım bir şey mi, yoksa yapmak *zorunda olduğum* bir şey mi?"

"Kader ancak bu kadarını belirleyebilir," diyor. "Bu, kader tanrıçaları tarafından karar verilen bir dizi kanonik , ancak ortadaki her şey sizindir."

"Ne yaparsam yapayım kendimi aynı yerde buluyorsam bu nasıl olabilir?"

"Kaderi çok olumsuz terimlerle düşünüyorsun, Barbs. Peki ya olumlu yönleri? Seni buraya getirdi. Benimle birlikte. Bunun bir önemi yok mu?"

Ona bakıyorum, kalbim korku, hayal kırıklığı ve arzunun karışımıyla göğsüme çarpıyor.

Ona aşık bir kadının gözleriyle bakıyorum, ama bu aşkın onun aşkı olup olmadığını sorgulayan bir kadının gözleriyle.

"Artık benimlesin, tatlım. Benimlesin. Bunun için kadere şükrediyorum." Gülümsüyor.

Gözlerim açıldı.

"Şimdiye kadar aramızdaki bağ için kadere lanet okumuyor muydun? Bu değişikliği ne getirdi?"

"Sen." Tek bir kelime. Ruhuma şarkı söyleten basit bir kelime. "Kendime ve geçmişime rağmen, kalbime girdin. Ve bu kaderin eli *değil*. Kader bizi sadece bir araya getirdi ama *sen* kalbimin yeniden atmasını *sağladın*. Tuhaf yöntemlerin ve ilginç mizahıyla. En az hak ettiğim anda gösterdiğin nezaketle. Kendimi affedemediğimde sabrın ve affediciliğinle. Hepsi *sensin*, Barbs."

Sözleri karşısında şaşkınlıktan kirpiklerim titriyor. Benimle hiç böyle konuşmamıştı. Göğsümdeki işaret titreşiyor, ama bu sefer uçucu enerjime bir sinyal göndererek açık lavanta rengi ile koyu mor arasında yanıp sönmesini sağlıyor.

Ona bakarken yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor.

"Nykander..." Adını fısıldıyorum, başka bir şey söyleyemiyorum.

Dudakları yukarı kıvrılıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. Onu daha önce de gülümserken görmüştüm ama yüzü hiç bu kadar dolmamıştı. Enerjisi de değişiyor, gölgelerinin karanlığı açık gri olana kadar azalıyor.

Elleri yanaklarımı kavıyor ve öne doğru eğiliyor. Nefesi dudaklarımda dolaşiyor. Bu yakınlık çıldırtıcı.

"İlk tanıştığımızda söylediklerinde doğruluk payı vardı, Barbs," diye mırıldanıyor. Dudaklarım aralanıyor ve her kelimeyi içime çekiyorum. "Sen benim karanlık ruhumun ışığıydın."

Yavaşça aramızdaki mesafeyi kapatıyor. İstersem yüzümü çevirmem için bana yeterli zamanı veriyor. Ama bu anı sonsuza dek beklerken nasıl yapabilirim ki?

Dudakları benimkilere dokunuyor. Yumuşak ama sert. Nazik bir baştan çıkarma ile ağzını benimkinin üzerinde gezdiriyor. Dudaklarının her dokunuşu bir öncekinden daha baştan çıkarıcı. Bir kolunu belime dolayarak beni vücuduna yaklaştırıyor. Sıcaklığı bedenime nüfuz ediyor ve enerjilerimiz birleşiyor. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor, beni daha iyi tadabilmek için dudaklarını aralıyor.

Dilini dudaklarımın kenarında gezdirirken göğsünde bir inilti titreşiyor.

"Aç kapıyı, Barbs," diye mırıldanıyor.

Kollarına doğru ilerlerken kaslarının hatlarını izliyorum, ağzıma erişmesine izin verirken onu sıkıca kavıyorum.

Dili içeri kayıyor, benimkini arıyor ve onu vücuduma elektrik akımı gönderen ve ayak parmaklarımı kıvrandıran kışkırtıcı bir dansa davet ediyor. Ellerimi yukarı kaldırıp ensesinde dolaştırıyorum. Ellerimi

Parmaklarımı onun gür saçlarında gezdirerek öpücüğü derinleştirmesine izin veriyorum. Ağızlarımız birbiriyle kaynaştı, onun nefesi benim nefesim oldu.

Beni içine çekerken öpücük nazikçe başlıyor, ama ben onu teşvik ettikçe, ona sürtündükçe ve ağzımı onun sahip olması için daha geniş açtıkça, özgürce verilen şeyi alıyor.

Kucağında o kadar kaybolmuşum ki ayaklarımızın artık yere değmediğinin farkına bile varamıyorum. Öpücük daha acil bir hal aldıkça uhrevi bir parıltı etrafımızı sarıyor. Ruhumun her yarığına nüfuz etmesine izin verdiğimde tüm çekingenliğim eriyip gidiyor.

Dokunuşu beni hiç tahmin etmediğim kadar ateşliyor ve onu ilk gördüğüm andan beri bu anı hayal ediyorum.

Sıcaklık, daha hızlı ve daha sert yanan kontrol edilemez bir cehenneme dönüşüyor. Kalbimde bir duygu uçurumu açıyor - acımasız ve sonsuz bir uçurum.

"Barbs," diye inliyor dudaklarıma karşı.

Arzu ve tarif edilemez bir duygu derinliği tarafından yönlendirilerek zaman ve mekânın dışında süzülüyoruz.

Dudaklarımız bir an için ayrılıyor ve parlayan izimi ortaya çıkarmak için elbisemi çekiyor. Aynı şeyi kendi gömleği için de yapıyor ve elimi alıp çıplak tenine koyarak titreşen izini hissediyor.

"Bana ne yaptığını hisset," diye fısıldıyor. "Kaderin bizim için ayarladığı ama *bizim* yarattığımız şeyi hisset."

"Nykander..." İnliyorum.

Parıltı yoğunlaşıyor.

Havadayız, atmosferi yarıyoruz. Aşağıdan, dünyanın geri kalanının bulunduğu yerden loş ışıklar yansıyor. Ama bu, şimdi, medeniyetten kopuşumuzu işaret ediyor - iki değil, bir olarak bir araya gelişimizi.

Biz dünyaya karşı.

Güçlü hava akımları etrafımızda dolaşırken tek yoldaşımız bulutlar oluyor ama bize asla dokunmuyor.

Enerjilerimiz senkronize. Bizimle dünyanın geri kalanı, *evrenin* geri kalanı arasında bir sınır var.

"Hissediyor musun tatlım?" diye soruyor yüzümü okşarken.

Dokunuşuna doğru eğilerek tenime işlemesine izin veriyorum. Başımı kaldırıp ona baktığımda, bana karşı gösterdiği nezaketi fark ediyorum.

"Bana bunu hissettiğini söyle. Beni içten içe tüketmekle tehdit eden bu çılgın, çılgın duygu dalgasına kapılan tek kişinin ben olmadığımı söyle."

"Değilsin." Başımı sallıyorum. "Hissediyorum. Kalbinin her atışı benimkini yansıtıyor. Her nefesin." Parmağımla dudaklarını çizerken duraksıyorum. "Aldığın her nefes *benim nefesim*."

Sertçe yutkunuyor, yüzü sayısız duyguyla harap olmuş durumda.

"Daha önce hiç böyle hissetmemiştim," diye itiraf ediyor kalın bir sesle. "Sanki dudakların benimkilere uyması için mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi. Sanki kıvrımların sertliğimin her santimine uyum sağlamak için yapılmış gibi."

Sesi duyularımı okşuyor, ama beni nefessiz bırakan sözlerinin ardındaki anlam.

Ona bakıyorum.

Bana bakıyor.

Dudaklarında yavaşça bir gülümseme belirliyor. Ben de gülümsüyorum.

Ve işte böyle, iyi olduğumu biliyorum. Yolumuza ne çıkarsa çıksın - kader bize ne hazırlarsa hazırlasın - biz iyiyiz.

Yere doğru alçalıyoruz ve sık bir ormanın ortasına iniyoruz. Karanlık her yanımızı sarıyor ama yolumuz birleşmiş enerjimizle aydınlanıyor; açık gri ve parıltılı mor parçacıklar.

Köpekleri bize getirmek için ışınlanma güçlerini kullanıyor ve bizi tekrar gördüklerinde mutlu bir şekilde havlıyorlar.

Nykander gözlerinde eğlenen bir parıltıyla beni izlerken onları okşuyor ve öpüyorum. Her birine cebimden küçük birer ödül verdikten sonra onun yanına dönüyorum.

Eli benimkini buluyor ve amaçsızca dolaşmaya başlıyoruz. Köpekler de arkamızdan geliyor.

"Nykander, sormak zorundayım." Konuşmak için cesaretimi topluyorum, bu konuyu açmanın cennet gibi anımızı sona erdirebileceğini biliyorum.

"Hm?"

"Peki ya... Mo?"

"Sana YALAN SÖYLEMEYECEĞİM, Barbs. Mo'yu seviyorum. Onu her zaman seveceğim. O benim ilk aşkımdı ve onu bir gencin kalbiyle sevdim. Ama o artık burada değil. Binlerce yıl geçti. Ben artık aynı genç değilim. Daha güçlü, daha bilge ve daha yıpranmışım. Ve ilk kez kalbimi yeniden açmaya hazırım."

"Senden onu unutmanı asla istemeyeceğim," diyorum ona. "Sadece onun aramıza girmesini istemiyorum."

"O yapmayacak." Durdu, kendini önüne yerleştirdi. "İntikamımı almama izin ver. Uzun zamandır uğraştığım bu hedefe ulaşmama izin ver. Ondan sonra, onu rahat bırakacağım. *Sadece* senin olacağım - eğer bana sahip olursan."

Elini okşarken gülümsüyorum.

"İntikamını almama yardım edeceğim, Nykander," diye mırıldanıyorum usulca. "Bunu birlikte yapacağız."

"Birlikte. Bu kulağa hoş geliyor."

"Sanırım güçlere sahip olmanın avantajlarından biri de bu," diye şaka yapıyorum. "Artık bana çocuk eldivenleriyle davranmak zorunda değilsiniz. Sonunda kendi başımın çaresine bakabiliyorum."

"Henüz *değil*." Dilini dişlerine vuruyor. "Sen, tatlım, dünyanın üzerine salınmayı bekleyen bir felaketsin. Güçlerini kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Sizin gibi bir öğretmenle bunun uzun sürmeyeceğine eminim." Ona kırpıklarını kırıştırıyorum.

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırıp beni daha yakına çekiyor.

"Bana öğretmen gereken tek şey bu değil," diye fısıldıyorum ayak parmaklarımdan ucunda yükselirken. "Öğrenmem gereken pek çok şey var. Kıyafet gerektirmeyen şeyler..."

"Tatlım," diye inliyor. "Derslere girene kadar gözümde uyku girmeyeceğinin garantisini verdin."

Ondan uzaklaşırken kıkırdıyorum ve şakacı bir şekilde göz kırpıyorum.

"Sabır, benim yakışıklı dostum, sabır. Önce Tartareia'ya geri dönmemiz gerekiyor."

Yüz hatları kararır ve derin bir nefes alır.

"Hemen gitmeliyiz. Köylüler zaten bizden hoşlanmıyor, bu yüzden burada oyalanmanın bir anlamı yok."

"Haklısın," diye kabul ediyorum. "Ama gitmeden önce... Tartareia *nasıl*? Hakkında pek konuşmadınız. Sözde orijinal cehennemden ne bekleyeceğimi bilmek istiyorum."

Yüz hatları geriliyor, ama bakışlarında bir parça özlem görüyorum.

"Hem güzel hem de ürkütücü. İnsanlarını yansıtıyor. Yediler'in soyundan geliyor olabiliriz ama herkes kötü değildir. Her toplumda olduğu gibi, iyi ve kötü vardır. Sadece Tartareianların ikincisine daha fazla eğilimi var. Bunun başlıca nedeni, bozulmuş ruhları kontrol etme ve onları şeytana dönüştürme yeteneklerimizdir. Birkaç kişinin güce olan açlığı hepimizi lanetledi." İç çekiyor.

"Büyüdüğün yeri görmek için sabırsızlanıyorum."

Dudakları seğiriyor ama hüzün yüz hatlarından aşağı iniyor.

"Geri dönüp eşyalarımızı toplamalıyız. Tartareia'ya döndüğümüzde, oraya son gidişimden bu yana nelerin değiştiğini görene kadar bir süre ortalıkta görünmememiz gerekecek. Bunu yaparken de savaş derslerinize başlayacağız. Tehlikeli bir bölgeye giriyoruz ve her şeye hazırlıklı olmanızı istiyorum" diye açıklıyor.

"Hadi yapalım o zaman. Sen hazır olduğunda ben de hazırım."

Beni kucağına çekiyor, köpekleri yanımıza çekmek için gölgeli dokunaçlarını kullanıyor ve kulübeye geri dönüyoruz.

Elimdeki birkaç önlüğü çıkarıp yatağın üzerine seriyorum, altındaki çarşafı da geçici bir çanta olarak kullanıyorum. Nykander bana kendi kıyafetlerini ve köpeklerin battaniyelerini uzatıyor.

"Burada kal. Gitmeden önce halletmem gereken bir şey var," diyor. Beni köpeklerle yalnız bırakıp gitmeden önce ona ne olduğunu soramıyorum.

Köpeklerle ilgileniyorum, küçük patilerini ormandaki yürüyüşten temizliyorum ve tüylerinin keçeleşmediğinden emin oluyorum. Buraya geldiğimizden beri, onlara alıştıkları standartlarda bakmak için elimden geleni yaptım, ancak ilkel kaynaklar göz önüne alındığında, doğaçlama yapmak zorunda kaldım.

"Siz üçünüz hayatımda gördüğüm en şirin şeylersiniz," diye onlara sesleniyorum.

PomPom, BonBon'un kuyruğunun peşinden koştuğu bir pirouette yaparken, Ander gösterinin bir parçası olmadığı için sızlanıyor.

Yaptıkları maskaralıklara gülüyorum ve her birine küçük birer ödül veriyorum - elimizdeki son ödüller. Nykander yarım saat sonra döndü.

"Köylüler bana hâlâ kızgın olduğu için ayrılmamız için yolun açık olduğundan emin olmak istedim."

"Ve?"

"Jeya ve Elijah ile barış yaptım. Gitmemize engel olmayacaklar."

"Çok nazıksın." Gülümsedim. "Onurumu korumanı takdir etsem de sonuçlarını daha önce düşünmeliydin."

"Ama şimdi sen benim mantığımın sesi olacaksın." Göz kırıyor.

Kıkırdıyorum. "Hazır bundan bahsetmişken, mutfağa gidip biraz yiyecek almalıyız. En azından köpekler için," diye öneriyorum. Özellikle Ander'in büyümekte olan bir yavru olduğu için sık sık yemek yemesi gerekiyor.

Nykander başını sallar.

Tüm ihtiyaçlarımızı yanımıza aldıktan sonra, Nykander köpekleri pembe köpek kulübesinin içine çekiyor ve kapıyı kilitliyor.

"Bu şekilde taşınması daha kolay olacak," diyor ve ben de d   nceliliği için dudaklarına hızlı bir   p c k konduruyorum.

Bizi mutfağa ı nılıyor ve ben de kileri karıştırıp bazı temel eşyaları çıkarıp bir çantaya yerle tiriyorum.

Ama tam ona i imin bittiğini söyleyecekken köyde büyük bir patlama oldu. İkimiz de donup kaldık. Gözlerim alarmla parlıyor. "O da neydi?" Fısıldıyorum.

Parmağını dudaklarına götürerek başını sallar.

Pencereye yöneldi, dışarı bakmak için perdeyi kenara çekti. Onu takip ediyorum.

Köyün batı kesiminde yıkıcı bir yangın sürüyor. İlk başta, alevler binaları tüketirken odunların çatırdadığını duyuyoruz. Ardından köylülerin çığlıkları geliyor. Birkaçı canını kurtarmak için ko uyor, ancak görünmez bir güç tarafından vuruluyor, g r n  e göre ikiye bölünüyor.

"Ne-" Nefesim kesildi.

Bana "Burada kal," diyor ve bir saniye sonra kendini odadan dışarı atıyor.

Yolun ortasında beliriyor, bir şey beklerken yüzünde ciddi bir ifade var.

Havada bir patlama sesi daha duyulur ve Ba  Rahibe geriye doğru uçarak Nykander'ın yanına d  er. Kıyafetleri yırtılmış, vücudu kanayan yaralarla delik deşik olmuş. Sert bir şekilde nefes alıyor, kendini zorlukla ayağa kaldırıyor.

Nykander ona doğru bakar, gözleri kısılmı tır.

Ağzındaki kanı siler ve yüzünde bir gülümseme belirir.

"Sana  l m m n senin elinden olmayacağını söylemiştim, iblis," diye mırıldanıyor ve bir şekilde onu duyuyorum.

Yutkunuyorum. Bu yeni g  ler olmalı. Yine de ağzı tekrar hareket ettiğinde kulaklarım beni yanıltıyor.

Lanet olsun! Duymak için zorlanıyorum ama sadece yarım kelime  ıkarabiliyorum.

Nykander ona başını sallar. Enerjisi etrafında parıldıyor, karanlık y zeyeye çıkıyor ve etrafında bir kalkan oluşturuyor.

Duman dağılır ve derinliklerinden Damien belirir. İleri doğru adım atar, onu Jocelyn, Arisa, Leoni ve bir dizi başka büyücü takip eder.

Köylüleri terörize eden eli silahlılar.

Damien sağ eliyle bir ateş kementi savurur. Bir köylü çığlık atıp yoldan kaçır. Ancak Damien onu ikiye bölerek gözünü bile kırpmadan öldürdüğü için hiç şansı yoktur.

Gözlerim açıldı. Bu bir tesadüf olamayacak kadar rüyama benziyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve Nykander'ın emirlerine itaatsizlik ederek mutfaktan dışarı fırlıyorum.

"Barbi, sana geride durmanı söylemişim," diye gürledi sesi.

"Onda senin efendinin kanı var, Nykander. Seni onunla bıçaklamaya çalışacak," diyorum nefes nefese.

Dönüp bana bakıyor ve hızlıca başını sallıyor.

"Şimdi geri çekil," diye emrediyor ve güçlerini kullanarak beni kara bir duman kalkarıyla sarıyor. Dikkatini şimdi daha fazla yer kazanmış olan Damien'a yöneltiyor. Kolunu yana doğru uzatan Nykander, enerjisinden bir kılıç biçimlendiriyor.

Damien, onun hareketlerini taklit ederek alevlerinden bir bıçak yaratırken cüretkâr bir kaş kaldırır.

Ortada buluşurlar, enerjileri birbirine çarparken kılıçları da çarpışır - biri parlak kırmızı, diğeri gece yarısı kadar siyah. Baş Rahibe, kendisini alt eden Arisa ve Leoni'yle çatışmaya giriyor.

Bu... Bu *tıpkı* rüyamda olanlara benziyor. Baş Rahibe'nin varlığı dışında her şey aynı.

Korkum artıyor. Ama ben daha olanları sindiremeden gözlerim Jocelyn'e takılıyor. Bana bakarken sırtıyor. Bileğinin bir hareketiyle bana doğru güçlü bir rüzgar gönderiyor.

Ama rüyam sayesinde onun saldırısını önceden tahmin edebiliyorum ve yana doğru hareket ederek darbeden kıl payı kurtuluyorum.

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ama yumuşak bir sıcırayışla düşüyor.

Nykander arkasına bakar.

"Barbs," diye sesleniyor. Ama Damien ona bir an bile rahat vermiyor ve kılıcını ona doğru sallıyor. Nykander gözlerini benden ayırmadan saldırıyı zar zor savuşturuyor ve kendi kılıcıyla savuşturuyor.

"Ben iyiyim!" Bağırıyorum. "Dövüşüne dikkat et," diyorum ona.

İkna olmuş görünmüyor ama Damien'ın dövüş stili çok agresif. Nykander'a bir santim bile vermiyor, ona darbelerle vuruyor.

darbe üstüne darbe, hiçbiri vücuduna inmese bile. Onu yormak istiyor olmalı.

Damien ruhlarla besleniyor ve veba ortaya çıktığından beri her gün yüzlerce olmasa da onlarca ruh tüketiyor olmalı. Gücü yeniden şarj edilebilir olduğu için dayanıklılık konusunda avantajlı olacağını düşünüyor olmalı.

Dudaklarımı büzüyorum.

Bir şekilde Nykander'a ulaşmalı ve ona kanımdan biraz vermeliyim.

Buna ihtiyacı olacak.

Jocelyn bana doğru bir başka güçlü rüzgâr gönderdiğinde düşüncelerim yarıda kesiliyor. Bu sefer, Nykander'ın benim için yarattığı kalkanı sarsıyor.

"Nykander, kalkanı geri al!" diye bağıryorum. Muhtemelen onu korumaya çalışırken enerji harcıyor ve işler hayalimdeki gibi giderse, her halükarda kırılacak.

"Hayır."

"Lütfen bana güven," diye fısıldıyorum, beni duyabildiğini bilerek. "Ne yaptığımı biliyorum."

Gözleri kısa bir süreliğine benimkilerle buluşuyor ve kendisiyle savaşıyor gibi görünüyor.

Ona kendinden emin bir şekilde başımı sallıyorum ve o da isteksizce gölgelerini geri çağırıyor. Kalkan dağılıyor ve yavaşça öfkemin beni yönlendirmesine izin veriyorum. Bu yeni keşfettiğim güçleri kontrol edemiyordum. Ama görünüşe göre duygularım kontrol edebiliyor. Bu yüzden onlara yaslanacağım ve beni tüketmelerine izin vereceğim.

Jocelyn beni savunmasız görünce kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor ve saldırıya hazırlanıyor.

"Köpeğimi çaldın," diye homurdanıyor. "Onu geri aldığımda cesedinin üzerine basmaktan zevk alacağım."

Bana bir darbe daha ama sözleri sadece duygularımı körüklüyor. "Önce köpeğimi çaldın, seni iki yüzlü kaltak," diye bağıryorum.

Bir anda etrafımdaki enerji kaynıyor ve beni kalın mor bir kalkanla sarıyor.

Gözleri endişeyle parlıyor ama durmuyor, bana doğru art arda darbeler gönderiyor. Bana ulaştıklarında, kalkanıma çarparak dağılıyorlar ve sonunda gülümsemesine karşılık veriyorum.

"Sende ne buldum bilmiyorum," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Ama bu fırsatı seni zihninden sonsuza dek silmek için kullanacağım."

Kaşlarını çatıyor. Tabii ki neden bahsettiğimi bilmiyor ve iyi ki de bilmiyor. Bilseydi, aptallığıma yüzüme gülerdi. Yine de o Barbi bir ömür uzakta gibi görünüyor.

Akkaya'ya geldiğimden beri, kendim hakkında yirmi bir yıllık hayatımda öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim. Ve bunların hepsi sonunda bir başkasına benzemeye çalışmak yerine kendim *için* yaşamaya başladığım *için* oldu. Bana önemsiz olduğumu söyleyen tüm diğer sesleri sustururken kendi sesimi buldum. Ve bunu sadece yoluma çıkan zorluklara değil, aynı zamanda yeni suç ortağım Nykander'a da borçluyum. Beni kusurlarımla kabul etti ve bana yeterli olduğumu söyledi.

Ve bu da bana sonunda bu ipliği çözme gücü veriyor.

Köpeklerime ulaşabileceği düşüncesi bile enerjimi onu havada uçuracak bir patlamaya yönlendirmem için yeterli öfkeyi veriyor. Yine de güçleriyle kendini dengeliyor ve tekrar bana doğru geliyor.

Ne zaman gelse, ona bir patlama ile vuruyorum. O da bana darbeler indirmeye çalışıyor ama mor kalkanımla karşılaştıkları anda tüm güçlerini kaybediyorlar. Saldırılarının hiçbirinin işe yaramadığını görünce daha da yaklaşıyor ve kalkanımın içine girip bana içeriden saldırarak canımı çalışıyor.

Üstünlüğü ele geçirdiğine inanmasına izin verirken yavaş bir gülümseme dudaklarımı çekiştiriyor. Ama kalkanıma girdiği anda tuzağa düştü.

Hareket edemeyeceğini anladığında yüz hatlarında panik parlıyor. Etrafımda uçuşan enerji parçacıkları tarafından hareketsiz tutuluyor.

Damien da fark ediyor ve bir an için dikkati dağılıyor, bu sırada Nykander karnına bir darbe indiriyor ve karnını yırtıyor. Onu bir taraftan diğerine kesiyor, kılıcının Damien'ın omurgasına çarpma sesi kulaklarıma ulaşıyor.

"Kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordun, değil mi?" Elimi Jocelyn'in boynuna götürürken mırıldanıyorum. "Nykander'ın kardeşi sana komuta ediyor, bu yüzden sözlerimi duyabildiğini varsayıyorum, değil mi?"

Cevap vermiyor, veremiyor. Ama yüz hatlarına yansıyan gerçeği görebiliyorum.

Eğilerek fısıldıyorum, "Merhaba Baine. Kardeşinin köleni nasıl yok ettiğini yakından izle. Seni tanımıyorum ama şimdiden içinin kaydığını hayal edebiliyorum. Tüm o ruhlar, tüm o güç kayboldu. Ne kadar kirli oynarsan oyna, kardeşinin yine de kazanacağını bilmek nasıl bir duygu?"

JOCELYN'İN GÖZLERİ kendi yörüngelerinde çılgınca hareket ediyor - yapabildiği tek hareket. Boynuna uyguladığım baskıyı arttırıyorum, boynunu bu kadar kolay bükebilmeme şaşıyorum. Ne yazık ki, yeni enerji kaynağım kazandığım tek güç değil gibi görünüyor.

Dehşete düşmüş gözlerine bakarken yüz hatlarım kararıyor.

"Hoşça kal Jocelyn," diye mırıldanıyorum. Ama bir de söylenmeyenler var. *Güle güle Barbi, seni amaçsız aptal.*

Bileğimin bir hareketiyle boynu kırıldı. Garip bir açıyla bükülerek yana doğru yığılıyor. Ancak yeniden canlanıp canlanamayacağını bilmediğim için biraz daha güç uyguluyorum ve kafası vücudundan ayrılıyor. Yere yuvarlanıyor ve insanlar bana şaşkınlıkla her şey duruyor.

Ancak Jocelyn'e o kadar odaklanmışım ki Baş Rahibe'nin kalbinden bıçaklandığını fark etmedim. Arisa da onun yanında yerde ölü yatıyor ve kanlar içindeki Leoni ona bakarken zor nefes alıyor. Vücudu titriyor ve bana döndüğünde yere düşene kadar birkaç adım daha sallanıyor.

Uzakta, diğer köylüler Damien'ın büyü kullanıcısıyla savaşıyor ve yavaş yavaş daha fazla yer kazanıyor gibi görünüyorlar.

Geriye sadece Nykander ve Damien kalmıştır, Damien gücünü beslemek için daha fazla ruh çağırırken savaşları gergindir.

Bu yeni güçlerimin bir başka yan ürünü mü bilmiyorum ama görüşüm değişti. Ona doğru ilerleyen ruhların yarı saydam şeklini görüyorum, bedeninde emildikçe bir hiçlik girdabına dönüşüyorlar.

Tükettiği her ruhla alevlerinin boyutu artar.

Nykander kendini koruyor ama yorulmaya başladığını hissedebiliyorum. Ve sahayı eşitlemenin tek bir yolu var.

Onun da beslenmeye ihtiyacı var.

"Nykander," diye sesleniyorum. Başını bana doğru çeviriyor ve ben de yerden bir bıçak alıp sol avucumu kesiyorum. Kan metali kaplıyor. Kaşları şaşkınlıkla çatlıyor, ta ki bıçağı ona doğru fırlattığımı görene kadar.

Onu yakalamak için dallarından birini kullanıyor ve ağzına götürerek üzerindeki her damla kanı yalıyor.

Hemen canlılığı geri gelir.

Yine de o bir anlık dikkatsizlik, rüyamdaki olayların gerçekleşmesine neden oluyor.

Damien ayrıca kılıcını kanla kaplar; Nykander'ın efendisinin kanıyla.
-Ve Nykander'ın dikkati dağılmışken saldırmaya hazır.

Ama tam bıçağın ucu ona yaklaşıırken, yüksek sesle
bağırıyorum. "Hayır!"

Sesim onlara ulaşıyor ve saf enerjiden oluşan bir darbeye dönüşerek
Damien'ı Nykander'dan uzaklaştırıp dostumun o kanlı bıçağı toza çevirmesine
yetiyor.

"Ben hallederim," diye mırıldanıyor alçak bir sesle, dudakları kendinden
emin bir gülümsemeye kıvrılmış.

Başımı salladım, geri çekildim ve dövüşü bitirmesine izin verdim.

Gücünü tazeleyerek gölgelerini her iki elinde birer tane olmak üzere iki
kılıca dönüştürür ve Damien'ın kendini toparlamasına fırsat vermeden ona
saldırır. Nykander onun vücudunu defalarca keser ama ne yazık ki her
seferinde yeniden canlanır.

Kaşlarımı çattım.

Kendini iyileştirmek için ruhların enerjisini kanalize edebilen birini nasıl
öldürebiliriz?

Damien'ın eti her iyileştiğinde yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme
belirirken, Nykander da bu gerçek karşısında hüsrana uğrar.

"Artık o kadar güçlü değilsin, değil mi kardeşim?" Damien soruyor ama
konuşan o değil. Baine'dir. Sesi daha derindir, Damien'ın daha önceki boğuk
öfke nöbetlerinden çok daha uğursuzdur.

Endişe içinde dudağımı ısııyorum. Zaman geçtikçe Nykander daha fazla
enerji harcayacak ve başlangıç noktasına geri döneceğiz.

Baine artık Damien'ı tamamen kontrol ediyor gibi görünmektedir ve
kardeşini yok etmek için bir ruh ordusu çağırır.

Binlerce olmasa da yüzlerce parlak ışık gökyüzünde uçuyor, doğrudan
Damien'ın bedenine yöneliyor ve onu yeni enerjiyle şarj ediyor.

Nykander bir adım geri zor nefes alıyor, bir sonraki hareketini hesaplarken
gözleri kısılıyor.

Böyle giderse, Damien ikimizi de öldürecek. Ne kadar çok ruh tüketirse o
kadar güçlü olacak ve ne Nykander ne de ben onun dengi olamayacağız.

Tabii...

"Nykander," diye sesleniyorum ona. Damien hücum ederken, Nykander'ın
yanına koşuyorum ve elini elime alıyorum.

"Onu yenmenin tek yolu daha fazla ruh almasını engellemek," diye fısıldıyorum.

Acımasızca başını sallıyor.

"Ama nasıl? Akkaya'dan tüm ruhları çağırmak için kullandığı büyüü bilmiyorum. Ve kaç tanesini tükettiğini de..."

"Jocelyn'e yaptığım şeyi denesek nasıl olur? Enerji alanıma girdiğinde artık hareket edemez ya da güçlerini çağıramazdı."

Başını yana eğiyor. Boynuna yakın bir yarıdan bir parça kan akıyor ve parmağımla kaydırıp ağzıma götürüyorum.

"Denemeye değer." Başını sallıyor.

Kalan enerjisinin şekillenmesine izin verirken elimi sıkıca tutuyor. Ben de aynısını yaparken derin nefes alıyorum. Onun özünün karanlığı benim lavanta rengindeki özümle karışırken açık gri bir renge dönüşüyor. Ve enerjiler birleşerek çok daha geniş bir alana yayılıyor.

"Beni takip et," diye mırıldanıyor ve başımın üstüne bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Başımı sallıyorum ve ikimiz de dikkatimizi Damien'a çeviriyoruz.

O kadar çok ruh tüketmiş ki artık insansı görünmüyor. Formunda canavarca bir nitelik var. Büyük ve gittikçe büyüyor, bükülmüş ve şekilsiz. Kabusların malzemesi.

Şimdi, eğer eski Barbi olsaydım -ve söz veriyorum değilim... sadece belki birazcık- ciyaklar ve o öcünden kaçmayı teklif ederdim. Ama bu yeni Barbi korkularıyla yüzleşmek zorunda.

Nykander'a bakıyorum, kararlı ifadesine ve bu kadar uzun süre savaştıktan sonra bile güç yaymasına hayran kalıyorum.

Evet, bu yeni Barbi pes etmeyecek.

"Hazır mısın, tatlım?" Nykander bana gülümsüyor. "Evet."

Damien bize doğru koşuyor, tüm gücüyle saldırmaya hazır. Ancak kalkanımızın içine girdiğinde aniden hareketsiz kalıyor. Bize hırlıyor, sesi kulak zarıma çarpıyor ve irkilmeme neden oluyor. Ama kapana kısıldığı çok açık.

"Aman Tanrım! !"

"Henüz değil," diyor Nykander. "Onu yormalı ve sınırın *içinde* öldürmeliyiz ki daha fazla ruh tüketemesin. Ya da..." diye devam ediyor ve dönüp bana bakıyor.

"Yoksa?"

"Kendim de bir iblis olduğum için ruhları bir iblisin içinden çıkaramam. Ama bir Aperite tanrısı çıkarabilir."

"Yani... beni mi?" Kaşlarımı çatıyorum. "Ama bunu nasıl yapabilirim ki?"

"Annen bir Yüce'ydi, Barbs. Bu da demek oluyor ki ruhları çıkarıp onları kurtarma yeteneğine sahipsin. Ve bunu yaptığında, hayatlarına devam edebilecekler."

Göz kırıyorum. Beni usulca dürtüyor ve bana güveninin tam olduğunu fark ediyorum. "Ama nasıl?" Fısıldıyorum.

O ruhları kurtarmak ve Nykander'ın benimle gurur duymasını sağlamaktan başka bir şey istemezdim. Ama kararlılığım ne olursa olsun, gerçek şu ki bu güçlere sadece birkaç saattir sahibim. Onda dokuzunda ne yaptığımı bile bilmiyorum!

"Enerjinizi ona odaklayın." Şu anda acı içinde kıvranan Damien'a başıyla işaret ediyor. "Onun içindeki enerjiyi, *yabancı* enerjiyi gözünüzde canlandırın."

Gözlerimi kapatarak enerjimi Damien'a doğru itiyorum. Ancak ona ulaştığı anda, içinde hissettiğim kötülükten fiziksel olarak geri çekiliyorum. Yine de *sadece* Damien değil. Aynı zamanda Baine. İçinde bir yerlerde Baine'in özü de yaşıyor ve Damien'ın ruhunu daha da kirletiyor.

Daha fazla araştırıyorum. Kötülüğün ve kötü niyetlerin kalın katmanları var. Ve ne zaman bir katmanı soymaya çalışsam, özlerinin beni lekelediğini hissediyorum.

"Nefes al, tatlım. Burada seninleyim," diye mırıldanıyor Nykander kulağıma. Beni kollarına çekerken dudakları şakağımda.

"Bu çok çirkin ve iğrenç, Ny," diye fısıldıyorum. "Daha önce hiç bu kadar kötücül bir enerji hissetmemiştim. Kendimi... kirli hissettiriyor."

"Bunu yapabilirsin, Barbs. Yapabileceğini biliyorum. Benim ve senin tüm enerjimizi topla ve bir kılıç olarak kullan."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

"Şimdi şu kötücül enerjiyi kes."

Söylediği gibi yapıyorum, ellerimde bir kılıç tezahür ettiriyorum ve onu ilk katmana doğrultuyorum. Onu enerjimle dolduruyorum ve keserken niyetimi somutlaştırıyorum - sadece kötülüğü yok etmek değil, aynı zamanda onu yeniden biçimlendirmek. Karanlık, çürümüş katman beyaz bir maddeye dönüşmeye başlıyor ve ilk kez kendimi biraz daha temiz hissediyorum.

Aynı eylemleri tekrar yapıyorum. Yine de çok fazla katman var. Çok fazla günah ve kötü eylem. Pek çok kötü niyet.

"İşte bu, Barbs. İşte benim kızım," diye övüyor Nykander beni. "Gittikçe küçülüyor. Devam et, bebeğim."

En iğrenç olanı bulana kadar daha fazla katmanı . O kadar kokuşmuş ki kendimi zor tutuyorum. İğrenme ve mide bulantısı beni ağzına kadar dolduruyor, ama bunu geçiyorum.

"İlginç," diye konuşuyor kafamın içinde az önceki aynı kötücül ses. "Görüyorum ki Nykander kendine küçük bir Aperite müttefiki bulmuş. Kimin aklına gelirdi ki?" Gülüyor. "Ruhunla ziyafet çekmek için sabırsızlanıyorum kızım. Kardeşimi etkisiz hale getirdikten sonra, seni ana yemeğim yapacağım."

Höpürdeterek bir ses çıkarıyor ve kendimi devam etmeye zorlayarak derin bir nefes alıyorum.

Dizlerim bükülüyor ama Nykander beni sabit tutuyor.

Orada, yanımda. Vücudunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Beni bağlıyor, Baine olan bu canavarlık denizinde kaybolmamı engelliyor.

Nefes alıyorum ve kılıcı tekrar cisimleştiriyorum, ama bu sefer daha büyük ve daha güçlü olduğunu hayal ediyorum. Mor renk kılıcın ucundan kabzasına kadar parlıyor ve ben silahımla bir olana kadar vücudumda devam ediyor.

Onu yükseğe kaldırıp tüm gücümü kullanarak çürümüş tabakanın üzerine indiriyorum, onu kesip hiçliğe dönüştürüyorum. Bu Baine ve Damien arasındaki bağı koparıyor ama bu işimin bittiği anlamına gelmiyor.

Geçmişte emilen ruhların tüm günahlarından daha fazla katman ortaya çıkıyor. Hiçbir şeyin Baine kadar aşağılık olabileceğini düşünmediğim için bunları aşmak daha kolay.

Yavaş yavaş katmanlardan sıyrılıyorum ve bir duvara çarpıyorum. "Bir duvar var," diye fısıldıyorum.

"Her şey yolunda, Barbs. Çok iyi gidiyorsun bebeğim. Elinde bir çekiç olduğunu hayal et ve onu duvarı parçalara ayırmak için kullan."

Derin bir nefes alıyorum ve söylediği gibi yapıyorum.

Duvar yere yıkılırken, Damien'ın tam olarak tüketemediği tüm ruhlar, daha önceki aynı zayıf enerji çizgileri belirir.

"Şimdi ne olacak?" Boğuk bir sesle soruyorum.

"Şimdi her şey sana bağlı, tatlım. Özgür olmalarını dile ve özgür olsunlar."

Yutkunuyorum. Gözlerimi sıkarak, enerjimi iyileştirici bir enerjiye yönlendiriyorum, onları sakinleştirmek ve güvende olduklarını bilmelerini sağlamak için ruhtan ruha yayılmasına izin veriyorum - artık öbür dünyaya yolculuklarına devam edebilirler.

Göğsümde bir sıcaklık dalgası oluşuyor ve gürültülü bir patlama beni transımdan uyandırıyor.

Yere düşüyorum ama Nykander beni yakalamak için orada, bedenimi göğsüne bastırıyor.

Nykander gölgelerini geri çekerken Damien'ın bedeninin parçaları yere saçılır.

"Bak, Barbs." Binlerce özgür ruhun aydınlattığı gece gökyüzüne başıyla işaret ediyor. Onlar dışarı çıkar çıkmaz başka varlıklar belirir. Mekanik ve biraz robotik, insansı görünümleri var, ancak senaryolarından sapmış gibi görünmüyorlar.

"Onlar haberciler," diye mırıldanıyor Nykander. "Şu anda ruhlara P'asala'ya kadar eşlik ediyorlar."

"Ben yaptım o zaman..." Uyuşukça mırıldanıyorum.

"Başardın, Barbs. Çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor ve burnumun ucunu öpüyor.

"Ben yaptım," diye tekrarlıyorum inanamayarak.

Etrafımda ışık parıltıyor ve aşağı baktığımda, önceki lavanta enerjisinin şimdi renk değiştirdiğini görünce irkiliyorum.

Artık açık mor değil. Pembe.

Pembe.

Bir şekilde bu uygun.

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor ama bedenim başarısız olduğu için bu oldukça özensiz bir gülümseme.

Be

n. Gözlerim kapanmadan önceki son düşüncem
bu.

"Y es. Hepsini ye. Aynen böyle, Ander."

Nykander'ın sesi zihnimi kaplayan karmaşa perdesinin arasından süzülüyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum ve işte orada.

Ander kucağındayken çimlere uzanıyor. Küçük yavruyu besliyor ve her yemek yediğinde onu övüyor.

Gülümsemem genişliyor.

Nykander başını çeviriyor, dudakları yukarı kıvrılıyor. Yavruyu yere bırakıp anne babasıyla oynamaya çağırıyor ve bana doğru koşuyor.

"Uyanmışsın," diye not ediyor, yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

kalktım. İlk birkaç saniye, Sığınak'ta olanları hatırladığım için kafam karıştı.

"Neredeyiz biz?" Etrafıma bakarken kaşlarımı çatıyorum. Bir ormandayız ama manzara tanıdık gelmiyor.

"P'laisa'dayız. Tartareia'ya yakın bir ara diyar. Çok kalabalık değil, bu yüzden burada çok fazla göze çarpmayacağımızı düşündüm."

Başımı salladım.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, bir elini alnımda gezdirerek.

Yanaklarım ısınıyor.

"Her şey düşünüldüğünde, iyi." Gülümsemekte zorlanıyorum.

İçimde hala o kokuşmuş özün kalıntılarını hissettiğimden bahsetmiyorum. Sanki üzerimden atamadığım bir kir tabakasıyla kaplanmış gibiyim.

"Bunu duyduğuma sevindim. İşte," diyor ayağa kalkıp çantasından bir elbise çıkarırken. "Şu ağaçların arkasında bir nehir var. Yıkıp üstünü değiştirebilirsin."

Kendime baktığımda hâlâ kan içinde olduğumu fark ediyorum. Elbisem yırtılmış, çıplak göğsüm sergileniyor.

Gözlerim endişeyle parlıyor, ama gözlerimi onunkilere çevirdiğimde dudaklarında bir gülümsemenin kıvrımını fark ediyorum.

"Sen yıkanırken ben de biraz yemek hazırlayayım." "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Elbiseyi kaptığım gibi işaret ettiği yöne doğru ilerliyorum. Nehri bulmak kolay, su temiz ve çok soğuk değil. Kirli kıyafetlerimi içeri giriyorum.

Keşke sabunum olsaydı diyorum çünkü ne kadar fırçalarsam fırçalayayım kötülüğün lekesini silemiyorum. Derimin üzerinde, derimin *altında*.

Her yerde var.

Derin bir nefes alıyorum ve kendimi suyun altına bırakıyorum. Saniyeler akıp gidiyor ve ben yüzeye çıkmıyorum.

Gözlerimi kapatarak, akarsudan aşağı inerken bedenimin üzerinden süzülen suya odaklanıyorum. Tüm kötü deneyimleri ve bedenimi hala kirleten saf kötülüğü beraberinde taşımamı istiyorum.

Daha fazla dayanamayıp derin bir nefes alarak kendimi dışarı atıyorum.

Uzuvlarım titriyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti iniyor.

Gözlerimi açtığımda, su artık kristal mavisi değil. Onun yerine koyu bir kan kırmızısı. Ve yanımdan geçip giderken, renk tenime yapışıyor, beni tepeden tırnağa kanla kaplıyor.

Dehşet göğsümde yükseliyor ve tökezleyerek geri çekiliyorum, bir kez daha nehre düşüyorum ve bir ağız dolusu su yutuyorum.

Tekrar yüzeye ulaşmak için ellerimi çırpıyorum.

"Barbs!" Sesi kulağımda. Güçlü kolları beni kavıyor ama panik içinde onun düşmanım olmadığını, beni daha fazla incitmeye değil kurtarmaya çalıştığını anlayamayacak kadar yavaşım.

Yüksek bir çığlık ormanda yankılanıyor - *benim* çığlığım. Ve onunla birlikte, önüne çıkan her şeyi patlatan saf bir enerji dalgası serbest bırakılıyor. Etrafa su sıçırıyor ve yakın çevredeki ağaçlar yerle bir oluyor.

Nefesimi zorlukla toplayarak kıyıya vuruyorum.

Nykander biraz uzakta, kanlar içinde ve acı içinde inliyor. Patlama sırasında bana yakın olmasının bir sonucu olarak uzuvları kırılmış ve ezilmiş durumda.

Kemikleri yerine otururken çatırdıyor, boynunu doğru pozisyona çekerken yüzünü buruşturuyor.

Gözlerim şoktan kocaman oldu ve yanına koşmak istememe rağmen olduğum yerde donup kaldığımı fark ettim.

Ayağa kalktı ve bana doğru geldi.

Kıyafetleri yırtık pırtık, vücuduna yapışmış durumda.

Sarkan saç tellerini koparıp yere atarken yüz hatları gergin. Hassas adımlarla bana doğru ilerliyor, gözleri beni olduğum yere mıhlıyor.

Ama yüzündeki gergin ifade yaptıklarını yalanlıyor. Önümde diz çöküyor, parmakları çenemde, gözlerinin içine bakabilmem için yüzümü yukarı kaldırıyor.

"İyi misin?" diye soruyor nazik bir ses tonuyla. "Ne oldu, Barbs?"

Bakışlarında suçlama yok. Öfke yok.

Sadece endişe ve patlamama neyin sebep olduğunu anlama arzusu var.

Elimde olmadan kendimi onun kollarına atıyorum, gözyaşlarım kontrolsüzce yanaklarımdan aşağı akıyor.

"Kontrol edemiyorum, Nykander," diye mırıldanıyorum. "Ne yaptığımı bilmiyorum.

Seni incittiğim için çok özür dilerim..."

"Yapma," diye homurdanıyor. "Bunu birlikte çözeceğiz. Bilmek istediğim şey neden bu kadar korktuğun."

Başımı sallıyorum.

"Şimdi iyiyim," diye zayıfça cevap veriyorum.

"Titriyorsun, Barbs. İyi *değilsin*." "Evet, öyle.

Her şey çok bunaltıcı..."

Arkasına yaslandı, bana bakarken gözleri kısılmıştı.

"Bana tüm gerçeği söylediğinden emin misin?" "Ne

demek istiyorsun? Ben iyiyim." Gülümsemeye

zorluyorum.

Yavaşça başını sallıyor ama ikna olmuş gibi görünmüyor.

Ayağa kalkmama yardım ederek, huzur içinde giyinmeme izin vermek için bana arkasını dönüyor. Her nasılsa, bu küçük jest kalbimi ısıtıyor.

"Köpekleri kontrol etmeliyiz," diyorum ona.

Ayrılırken nehre dönüp bakıyorum.

Su mavi, kırmızı değil.

Kavraman lazım, Barbi!

Kamp yerimize geri dönüyoruz ve hemen köpeklerin yanına koşuyorum. Hepsi köpek kulübesinde bir araya toplanmıştı. Ander, PomPom ve BonBon'un arasına sıkışmış.

"Onu savunmaya çalışıyorlardı." İç çektim.

"Onlar iyi ebeveynler." Nykander kıkırdar. "Gelin. Yememiz için biraz et buldum. Bu gece burada uyuyacağız ve yarın geçidi arayacağız."

Onu takip ediyorum, ateş yakıp avladığı eti kızartmasını izliyorum.

"Bir sorum var," diyorum bir an düşündükten sonra.

Nykander kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Neden bizi doğrudan Tartareia'ya götürmediniz? Oraya ısınlanabilirdiniz. Neden bir geçide ihtiyacımız var?"

Derin bir nefes alır.

"Denedim. İşe yaramadı. Sanırım bunun nedeni mühür bizzat sizin kaldırmanız gerekmesi."

"Peki bunu nasıl yapacağım?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Kanallık yapmanız gerekecek. Ruhani imzanız Tartareia'ya giden kapıyı açacaktır."

"Anlıyorum."

"Endişelenme, Barbs. Sana rehberlik etmek için orada olacağım." Dudaklarım yukarı kalktı.

O etle ilgilenirken ben de yanına oturuyorum.

"Ben bayıldıktan sonra Sığınak'ta ne oldu? Baş Rahibe başarabildi mi?"

Başını sallıyor.

"Kurtulmayı başaran birkaç köylü oldu ama Baş Rahibe iki büyücüyle savaşıırken öldü. Sanırım bunun olmasını bekliyordu," diye düşünüyor.

"Keşke onunla daha fazla zaman geçirebilseydim. Aklımda o kadar çok soru var ki. Üzerime bir bomba bıraktı ve gitti."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor elini benimkinin üzerine koyarak. "Baine'i öldürdükten sonra, annen hakkında daha fazla şey öğrenmek için Aperion'a gideceğiz."

"Sence bizi içeri alırlar mı?"

"Oh, edecekler. Sırf sizi merak edecekleri için. Şu anda bile, Supremes ruhların barajını öğrenmiş olmalı

ve bilinmeyen bir Aperite ilahının onları serbest bıraktığını söyledi. Damien'in seviyesindeki bir iblisi yenebilecek güce sahip çok az kişi var. Sadece bu bile sizi onlar için ilgi çekici kılacaktır."

Sözlerini sindiriyorum. Aperion ve bir tanrı olarak görülmek hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum. Ben, bir tanrıça mı? Bu düşünceyle neredeyse yüksek sesle alay ediyorum.

Yine de bir yanımda bunu, yani anlaşılması güç öz ailemi merak ettiğini inkar edemem.

"Lispera hakkında başka ne biliyorsun?"

Bir an için düşünür.

"Çok fazla değil. Ordudaki zamanımdan beri saygı duyulan bir yüceydi. Bir dahi olarak kabul edilirdi ve türümün saflarında bile hem korkulan hem de saygı duyulan biriydi. Ama Aperion'dan hiç ayrılmadı, bu yüzden kimse onu canlı olarak görmedi. Tartareia'yı mühürlediğinde, bu herkes için sürpriz oldu çünkü iki krallık arasındaki savaşa hiç dahil olmamıştı - en azından doğrudan değil."

"Baş Rahibe'nin bana neden onu tekrar göreceğimi söylediğini merak ediyorum. Sence o zamanlar ölmemiş miydi?"

Başını sallıyor.

"Tartareia'yı mühürlemek için gereken enerji miktarıyla, onun kadar güçlü biri için bile hayatta kalması pek olası değil. Belki de onu rüyalarında görebileceğini kastetmiştir? Geçen sefer olduğu gibi mi?"

"Bu iyi bir nokta." Başımı salladım. "Rüyasında o da beni görüyor gibiydi. Belki de onunla iletişim kurmanın anahtarı budur."

Bana gülümsüyor.

"Güçlerinizi kontrol etmede daha iyi olduğunuzda, hayal ettiklerinizi de kontrol edebileceksiniz."

Et çok geçmeden hazır oluyor ve ben köpekler için biraz hazırladıktan sonra onun yanındaki yerime geçiyorum ve sessizce yemeğimizi yiyoruz.

Yarın bu saatlerde Tartareia'da olabiliriz ve bu kavram beni korkutuyor. Evrenin gerçek cehennemi görüldüğü için değil, Nykander'ın değerli Mo'suna dair tüm anılarını barındırdığı için.

Göz ucuyla ona bakarken burnumu kırıstırıyorum.

Bana Mo'nun geçmişte kaldığını söylemiş olabilir yine de endişelenmeden edemiyorum.

Yedi bin yıldır oraya gitmedi. Oraya varır varmaz, *onunla* geçirdiği zamanı hatırlamasından korkuyorum. Aklındaki en önemli şeyin intikam olması ve bunun da doğal olarak onunla bağlantılı olması zaten yeterli.

Kes şunu, Barbi!

Kendimi silkeliyorum. Ona yardım edeceğime söz verdim ve edeceğim. Ama onun güvencelerine rağmen, kendimi gün geçtikçe daha kıskanç buluyorum.

Daha önce sevdiği için kıskanıyordum.

Daha önce biriyle birlikte olmasını kıskanıyordum. Onunla geçirdiği onca zamanı kıskanıyordum.

Ama en çok, yedi bin yıl boyunca onun anısına sarılmasını kıskanıyordum - kabul etmek istememesine rağmen şimdi hala ona sarılmasını.

Ne kadar ikiyüzlüyüm. Ona geçmişiyile bir sorunum olmadığına dair söz verdim ama yine de tek düşünebildiğim onunla birlikte olduğu. Bana dokunduğunda, ona da böyle dokunup dokunmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum. Eğer o...

Yüce Tanrım! Böyle devam edersem kendimi delirteceğim.

Ben onun eşiyim, o değil. Zamanla beni daha çok sevecek. Bundan eminim. o.

Ama sen öyle misin?

Kapa çenenin, iç ses!

"Sorun nedir?" Nykander aniden sorar. "Ne?"

"Az kaşlarını çatıyordun ve auran parlak bir pembeye dönüştü."

"Ben de tam sana yaptıkları için Baine'i öldürmeyi düşünüyordum."

Ya Gülümsüyor.

lan "Çok ." Kıkırdıyor, başını okşuyor ve saçlarını karıştırıyor. Bir çocuk gibi. Lanet olası bir çocuk gibi.

Ve acı gerçek şu ki ben onun yanında bir çocuğum.

"Uyumalıyız. uzun bir yolculuk var," diyorum.

Köpekler için kalan kemikleri bir kenara koy.

Kaşları soru sorar gibi kalkıyor ama ani değişimimi sorgulamıyor. Yavaşça başını sallıyor, ateşi söndürmek ve gece için yatağımızı düzenlemek için kalkıyor. Yanımızda getirdiğimiz çarşaflardan birini giysilerimizle dolduruyor ve diğerini üzerimize örtmek için üstüne yerleştiriyor.

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum.

"Sadece bir yatak mı?" Yavaşça soruyorum.

"Beni yatağına davet ettiğini hatırlıyorum," diye .

"Ehm. Evet, tabii. Neden olmasın." Garip bir şekilde gülüyorum.

Köpekler zaten küçük evlerinin rahatlığında uyuyorlar.

Elbisemi gergin bir şekilde üzerime geçiriyorum ve derme çatma yatağa uzanıyorum. Yanıma kayıyor, vücudunun uzunluğu benimkine yapışıyor. Üzerimi çarşafıla örtüyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Sakin ol, Barbs. Sana hiçbir şey yapmayacağım," diye fısıldar. "Rahatım. Çok rahatım," diye mırıldanıyorum endişeyle.

"Hiç de rahat *değilsin*." Kıkırdıyor.

"Yanılıyorsunuz," diye kekeliyorum. "Bana ne yapacağın konusunda endişeli değilim. Aslında bunun için sabırsızlanıyorum, yani yapmak için."

"Ne yapmak için?" Kaşlarını kaldırıyor.

Dirseğinin üzerinde dinleniyor ve eğlenen bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ne var biliyor musun!" Gözlerimi .

"Gerçekten bilmiyorum. Yaşlılık derken biraz paslandım.

Bana *bunun* ne olduğunu hatırlatmalısın."

"Benimle dalga geçiyorsun," diye suçluyorum onu, gözlerimi kısarak. "Çok tatlısın." Başını sallıyor.

"Şirin olmak istemiyorum," diye mırıldanıyorum sıkıntıyla nefesimin altında. "Ne? Neden?"

"Şirin, bir köpeğe ya da bir gömleğe ya da ne bileyim... bir çocuğa söylenebilecek bir şey mi?

Bunu arkadaşına söyleyemezsin," diye homurdanarak başka tarafa bakıyorum.

Dudakları neşeyle titriyor.

"Peki o zaman ne tercih edersiniz?"

"Bilirsin işte... Güzel, seksi, baştan çıkarıcı... bu tür şeyler."

Cevap vermiyor.

Şans eseri ona bir göz atıyorum ve yüzünde nazik bir gülümsemeyle bana baktığını fark ediyorum.

"Her şeyi yanlış anlıyorsun, Barbs. Elbette güzelsin, seksisin, çekicisin ve sözlükteki her eşanlamlısın. Ama sevimli olmak çok daha fazlasını kapsar."

Şaşkınlıkla göz kırpmıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Kalbinizin tellerini titreten bir şey gördüğünüzde göğsünüzde ortaya çıkan içgüdüsel bir duygudur. Kaşınması mümkün olmayan bir kaşıntıdır, çünkü kaşımaya çalışsam korkarım seni kucağımda boğarak öldürürüm."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

Yavaşça ona yaklaşıyorum, vücudumu onunkine daha iyi uydurmak için eğiyorum.

Kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yasladım.

Hareketsiz kalırken jestime şaşırılmış gibi görünüyor.

"Bu bana şimdiye kadar söylediğin en tatlı şey," diye fısıldıyorum.
"Sanırım artık tatlıyı seviyorum."

Vücudundaki gerginlik azalıyor ve kollarını çekingen bir şekilde bana doluyor.

"Daha sıkı." Kıkırdıyorum. "Beni boğarak öldüreceğine söz vermiştin. Şimdi sözünü tutmayacak mısın, seni alçak Karanlık Olan?"

Göğsü kahkahalarla gürlüyor ama beni kendine daha sıkı çekiyor. Ve itiraz etmediğimi görünce beni daha da sıkı tutuyor.

"Sanırım ölesiye boğulmak hoşuma gidiyor," diyorum göğsüne karşı usulca.

"Ama sadece benim tarafımdan," diye ekliyor hınzır bir sırıtışla.

"Sadece senin tarafından," diye kabul ediyorum. "Senin de boğduğun tek kişi ben olduğum sürece." "Bu hastalıklı konuşmaya nasıl geldik?"

Kıkırdıyor. "Ben de öyle sanıyordum.

bu konuda konuşmak."

"Ah, kes şunu!" gizlemek için göğsüne daha da gömüldüm.

"Sen, tatlım, kızdırmak için çok kolaysın." Gülüyor.

"Ve sen beni kızdırmayı seviyorsun," diye mırıldanıyorum huysuzca. "Sence neden? Çünkü çok tatlısın."

Bu kez iltifatını ciddiye alıyorum ve yanına sokuluyorum.

Sıcak ve rahat biri ve yakınlığımızdan dolayı kalbimin hızla çarpmasına rağmen kendimi huzurlu hissediyorum.

Başımın tepesini öpüyor, dudaklarının orada oyalanmasına izin veriyor. Vücudunda kıpırdanıyorum, başımı arkaya yatırıyorum.

Gözlerimiz buluştu.

Büyük eliyle yüzümün yan tarafını kavırıyor ve ben de bu temas karşısında derin bir iç çekiyorum.

Eğilip alnımdan öpüyor, sonra burnuma doğru ilerliyor. Sonunda dudakları benimkilerle buluşuyor. Öpücük yavaş başlıyor. Sadece dudakların dudaklara karşı yavaşça kayması. Öpüşmeyi derinleştirmek için ağzını açtığında, onunla orada buluşuyorum ve dilimi onunkine değdiriyorum.

Ona tutunurken usulca inliyorum, bedenime sahip olmasını istediğim gibi ağzıma da sahip olmasına izin veriyorum.

Ama asla daha fazlası için zorlamıyor.

Öpüşmek ikinci doğamız haline gelene kadar öpüşüyoruz. Dudaklarım onunkilere o kadar doğal bir şekilde bağlanana kadar, onları ayrı tutmak ölüm cezası anlamına gelir.

Tüm dünya olana kadar öpüşüyoruz. Sadece onun vücudu, benim vücudum ve aramızda oluşmaya devam eden sıcaklık kalana kadar.

Sanki öpüşmek nefes almakmış gibi öpüşüyoruz. Çünkü dudaklarının her dokunuşu bana hayat veriyor.

"Hayatımda tattığım en tatlı şeysin," diye mırıldanıyor ağzıma karşı. Yüzüme hafif öpücükler kondurmadan önce alt dudağımı dişlerinin arasına alıp kemiriyor. "En tatlı ve en zehirli."

Ona şaşkınlıkla bakarken gözlerim açılıyor. "Ne demek istiyorsun?" Fısıldıyorum.

"Beni bitirecek güce sahipsin, Barbs." Bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "İşte." Elini aşağı indirip göğsümün üzerine, paylaştığımız işaretin bulunduğu yere koyuyor. Elimi tutup işaretine bastırırken, "Buraya, senin kalbine saplanan bir bıçak, buraya, benim kalbime saplanan bir bıçaktır," diyor. "Bu... biz." Derin bir nefes alıyor. "Kalbimi sana emanet ediyorum."

Sözleri karşısında yüzüm aydınlanıyor. Ona düzgün bir cevap bildiğimden, kendimi onun vücudundan aşağıya bırakıyorum ve dudaklarımı göğsüne bastırıyorum.

"Kalbin benimle güvende, Nykander. Onu el üstünde tutacak ve en değerli varlığım gibi bakacağım."

"Nyk," dedi aniden. "Bundan sonra bana Nyk de."

Ağlayarak dağılmamak için alt dudağımı ısırıyorum.

"Nyk," diye tekrarlıyorum, kelime içimi açıklanamaz bir sıcaklıkla dolduruyor. Dilimde yabancı ama tanıdık bir his uyandırıyor. "Bu hediyenin kıymetini bileceğim, Nyk."

Bana gülümsüyor.

"Uyu, tatlım. Sen varsın."

Bir şekilde, bu kelimeler yeterli oluyor.

Kucağının sıcaklığında kendimi uykuya bıraktım. O benim.

Mo'ya kafayı takmayı bırakmalıyım. O gitti ve ben gitmedim.

Buradayım, onunla birlikteyim ve sonsuza kadar da onunla birlikte olacağım.

Bir zamanlar onun olabilirdi ama şu andan itibaren sadece benim olacak. Sadece benim...

"H Geçidi nasıl bulacağız?" Yatağımızı katlayıp bir kenara koyarken soruyorum.

Nykander arkama geliyor, ellerini omuzlarıma koyuyor ve yavaşça masaj yapıyor.

"Orduda görev yaptığım süre boyunca bu diyarda birçok kez bulundum. En sıkı korunan bölgelerimizden biriydi çünkü doğrudan Tartareia'ya açılıyor."

"Doğrudan mı? Portalları çalıştırmak için o dünyanın yerlisi birine ihtiyaç olduğunu sanıyordum." Kaşlarımı çattım.

"Hem evet hem hayır. Farklı türde portallar vardır. Burada bile, sizi her yere götürebilecek evrensel bir portal olacak. Ancak şu anda gitmekte olduğumuz portal Tartareia'ya ve Tartareia'dan seyahati kolaylaştırmak için özel olarak tasarlandı."

Dokunuşuna daha da yaslanırken yumuşak bir iç
çekiyorum. "O zaman oraya gitmekte hiç zorlanmayız."

"Evet, ama gitmeden önce sana bir şey öğretmek istiyorum."

Ona bakmak için gözlerimi açıyorum.

"Ne?"

"Ormandaki o adamların iblis olduğunu nasıl anladığımı hatırlıyor musun? Bunun nedeni enerji imzalarıydı. Güçlü fiziksel yetenekleri olan herkes bir başkasının enerji imzasını değerlendirebilir. Eğer bu şekilde gidersek, Tartareia'daki insanlar kendi diyarlarında bir Aperite tanrısı olduğu konusunda uyarılacaklar."

"Peki o zaman ne yapacağız?"

"Size enerji imzanızı nasıl gizleyeceğinizi ve fark edilmeden nasıl hareket edeceğinizi öğretmek istiyorum. Bu çok basit bir numara ama gelecekte çok işinize yarayacak."

"Tamam." Başımı salladım. "Hadi yapalım şu işi."

Bavullarımızı toplamayı bitirip köpekleri besliyoruz. Küçük pembe evlerinin etrafında kendi başlarına oynamalarına izin verirken, Nykander ve ben köpekleri rahatsız etmemek için ormanın daha تنها bir bölgesine gidiyoruz.

Bir adım geri çekiliyor, beni incelerken ellerini arkasına götürüyor.

"Size türümün üç bin yaşında olgunlaşmış sayıldığını söylemiştim. Ancak bahsetmeyi unuttuğum şey, bu dönüm noktasına ulaşana kadar yeteneklerimizi geliştirmek için durmadan antrenman yaptığımızdır. Aperite tanrıları için de aynı şey geçerli."

"Sen... üç bin yıl boyunca eğitim mi aldın?" Ona aval aval bakıyorum. Başını salladı.

"Normalde bu kadar antrenman yapmanız gerekirdi, ancak zaman lüksümüz olmadığı için size ruhani yeteneğin nasıl işlediğine ve nasıl geliştirebileceğinize dair kısa bir genel bakış sunacağım."

"Tamam..." Mırıldanıyorum.

"Bir ilah, her iki ebeveyninden de miras kalan belirli miktarda ruhani yetenekle doğar. Ancak yaşamınız boyunca eğitilebilir ve gelişebilirsiniz. Genel olarak, ne kadar sıkı çalıştığınıza bağlı olarak ruhani yeteneğinizi yüzde elli ila yüzde yüz oranında artırabilirsiniz."

Şaşkınlıkla göz kırpyorum. Bu... beklenmedik bir şey. Ve biraz da havalı.

"Ancak bunu yapabilmek için önce doğal potansiyelinize ulaşmalısınız. İlk üç bin yıl doğuştan gelen ruhani yeteneğinizi en üst düzeye çıkarmak içindir, daha sonra bunu artırmak için eğitime başlarsınız. Sizin durumunuzda, potansiyelinizi daha hızlı maksimize etmenin bir yolunu bulmamız gerekiyor."

"Yani üç bin yılı birkaç güne mi sığdıracaksın?" Kuru kuru mırıldanıyorum. Sırıttırıyor.

"Hiçbir zaman çok kolay olacağını söylemedim."

"Ya da uygulanabilir. Bunun mümkün olduğunu nasıl düşünebilirsin?"

Kaşlarımı çattım.

"Çünkü ilerlemeni hızlandırabileceğimiz yollar var" diye ekliyor.

"Tamam, dinliyorum," diyorum kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken.

"Dokuz enerji noktası vardır - bunları kapılar veya kontrol noktaları olarak düşünebilirsiniz. Dokuzunu da tamamladığınızda, başlangıç eğitiminiz bitmiş olur. Aperion'da, doğuştan bir tanrı olmanıza rağmen, ancak dokuz kontrol noktasını da açtıktan sonra bir tanrı olarak nitelendirilebilirsiniz."

Kaşlarım havaya kalktı.

"Tartareia'da durum farklı mı?" Gülümsüyor.

"Ne o yüce unvanlarla uğraşıyoruz ne de teknik olarak kendimizi ilah olarak adlandırıyoruz. Bizler savaşçıyız. Ya geçersiniz ya da . Ve eğer , işe yaramazsınız ve bu nedenle harcanabilirsiniz."

"Yani..."

"Olgunluğa eriştiklerinde dokuz kontrol noktasını açmayanların rütbeleri düşürülür ve sürgüne gönderilirler. Tenebreis'in Oğulları mükemmelden daha azı olamaz. Başarısız olanların bizden biri olarak tanımlanmasına izin verilmez. Onlar hala Tartareialıdır ve diyar içinde başka görevler üstlenebilirler, ancak kalifiye olamamanın utancını asla silemezler."

"Yani Tenebreis'in Oğlu olmak en büyük onur mu?"

Başını sallıyor.

"Biz Tartareia'nın temeli ve çekirdeğiyiz."

"Anlıyorum," diye mırıldandım.

"İlk kapıyı açarak ruhani yeteneğinizi bir şekilde kontrol edebileceksiniz - en azından onu maskeleyecek kadar. Ama Baine'e saldırmayı planlamadan önce dokuz kapıyı da açmalısın," diye devam ediyor.

"Dokuzu da mı?" Gıcırdıyorum. "Nyk, sanırım beni gözünde büyütüyorsun. Senin üç bin yılın vardı! Bu çılgınlık!"

"Hayır, öyle değil. Dördüncü kapınızı kendi başınıza açtığınız sürece, dokuzuncuya hızla ilerlemenin bir yolu var. Bu, pek çok kişinin hayatta kalamayacağı tehlikeli bir yol ama sana güveniyorum." Dudaklarını büzüyor.

Bana bakarken yüzünde ciddi bir ifade var ve *neden* dokuz kapıyı birden açmamı istediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. Bunu düşünmek bile gülünç geliyor! Normali binlerce yıl olan bir şey nasıl olur da birkaç gün içinde yapılabilir?

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Tartareia'da bir göl var, Velor ya da diğer adıyla Sıkıntı Gölü. Ve tıpkı adından da anlaşılacağı gibi, içine girdiğinizde her çalkantılı duyguyu yaşarsınız; her kabus gerçekleşir ya da her rüya. Oradan ancak kendi benliğinizi yenip duygularınızın efendisi olursanız çıkabilirsiniz. Ancak bu süreçten başarıyla geçenler ruhsal yeteneklerini iki katına çıkarmışlardır. Sizin durumunuzda, bu dokuzuncu kapıdan geçmenize yardımcı olacaktır."

"Sanki bu konuda kişisel deneyimin varmış gibi konuşuyorsun," diye fisıldıyorum. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor.

"Ben sadece hikayeler duydum."

"Yani o göle girmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Baine'e karşı gelmek kolay olmayacak ve seninle işimi şansa bırakmayacağım. İçimin rahat olmasının tek yolu senin de tam güçte olman."

"Tamam." Derin bir nefes alıyorum.

Bunu kabullenmek çok zordu ama ona yardım edeceksem yaparım. Ona asla yük olmak istemem ve belki de ilk kez işe yarar olduğumu kanıtlayabilirim. Güçlü olmak için.

Sırtımdan aşağı bir heyecan iniyor. Ben, güçlüyüm. Ne kadar havalı değil mi?

Sonunda hikayenin kahramanı olabilirim, sadece pasif bir izleyici değil.

"Velor'un içine adım atmadan önce ilk dört kapıyı açmanız gerekiyor. Aksi takdirde göl sizi tüketecektir. Bu yüzden temel bilgilerle başlayacağız." Başını salladı.

"Peki bunlar?" Kıkırdayarak soruyorum. Gözlerini bana diyor.

"Enerjinizi istediğiniz zaman toplayın ve koşullar ne olursa olsun bunu sürdürün. Bu ilk kapıdır. Bunu yapabildiğinizde, enerji imzanızı da maskeleyebileceksiniz."

"Oh, tamam," diye mırıldanıyorum.

Dakikalarca birbirimize bakıyoruz. Nyk ayağını huzursuzca yere vuruyor, çenesi sabırsızlıkla titriyor.

"Peki, ne bekliyorsunuz? Enerjini topla. Bunu nasıl yapacağını biliyorsun," diye talimat verir.

Kirpiklerim şaşkınlıktan titriyor. Öyle mi?

Şimdiye kadar, duygularım kontrolden çıktığında tesadüfen çağırmıştım.

"Uhm, bunu nasıl yapacağım?" Utanarak soruyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. Tüm bunlardan ne kadar etkilendiğimi yavaş yavaş anlıyor çünkü tekrar konuşurken sesi daha yumuşak.

"Enerjine odaklan ve o güzel pembe kalkanı yüzeye çıkar, tatlım."

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerimi kapatarak kalkana odaklanmaya çalışıyorum. Anlar geçiyor ve hiçbir şey olmuyor.

Hayal kırıklığıyla bir iç
çekiyorum. "Nasıl
yapacağımı bilmiyorum!"

"Sen biliyorsun," diye karşı çıkıyor Nykander. Bir adım öne çıkarak yanaklarımı kavırıyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. Sıcaklık vücuduma yayılıyor. Derin bir kızarıklık yanaklarımı lekeliyor.

Ama öpüşme başladığı gibi biter.

Benden uzaklaşıyor, dudaklarında memnun bir gülümseme kıvrılıyor. "Gördün mü?" Bana doğru başını sallıyor.

Vücuduma baktığımda pembe bir ışıltının etrafımı sardığını, rengin yavaş yavaş yoğunlaştığını görüyorum.

"İstediğin zaman onu nasıl çağıracağını öğrenene kadar şunu düşün," diyor bana bir öpücük daha verirken. "Seni öpmek istediğim tüm yolları düşün. Seni *henüz* öpmediğim tüm yolları."

"Hangi yollarla?" Fısıldıyorum.

Kendimi onun o güzel gözlerinde tamamen kaybolmuş bulduğumda kalbim göğüs kafesime çarpıyor. Gözbebekleri büyüyor, benimkilere yansıyan arzuyu yansıtıyor.

"Çok fazla, Barbs." Sırıttıyor. "Buradan" -elini kaldırıyor ve parmaklarını dudaklarıma bastırıyor- "buraya..." Parmaklarını boynumda gezdiriyor ve göğüslerimin üzerinde duraklıyor. Meme uçları sertleşmiş ve ince elbisemin kumaşını dürtüyor. Sütyen giymiyorum ve gözleri o bölgeye odaklandığında boğazının derinliklerinden alçak, seksi bir ses çıkarıyor. "O zaman burada..." Aşağı doğru devam ediyor, parmakları kalça kemiğimin üzerine yerleşmeden önce karnıma sürtünüyor. Avuç içini kasık kemiğimin üzerinde gezdiriyor, parmakları uyluklarımla arasında onun için ağlayan o yere acıyla yaklaşıyor.

"Ve sonra?" Nefes nefese bir iniltiyle soruyorum.

Bana orantısız bir gülümseme veriyor, ama kıpırdamıyor, o hınzır duraksamayla benimle alay ediyor.

Hayal kırıklığımla arttığını hissederek elini tutuyorum ve avuç içi tümseğimin etrafında kıvrılana kadar aşağı itiyorum. Çıplak tenimden ayıran iki kat malzeme olmasına rağmen dokunuşu kavurucu derecede sıcak. En ufak bir baskı uyguladığında kendimi inlerken ve başımı pervasızca geriye atarken buluyorum. Gömleğini parmaklarımla kavrayarak, ona daha iyi erişim sağlamak için vücuduma aç veriyorum.

"Benim açgözlü kızım," diye mırıldanıyor, sesi sırtımdan aşağı ürperti gönderiyor. "Devam et, bebeğim. İhtiyacın olanı al."

Arzumu ya da isteklerimi tutarlı bir şekilde ifade edemediğim için dudaklarım titriyor. Elini sıkarken gömleğini daha da sıkıyorum.

"Nyk," diye fısıldıyorum.

Elini kalçalarımın arasında daha derine bastırıyor, seksimi avuçluyor ve beni nazıkçe okşuyor.

Nefes alışım yoğunlaşıyor.

Gözleri üzerimde, izliyor, bekliyor.

Elini yavaş, durgun daireler çizerek hareket ettirmeden önce klitorisime daha fazla baskı uyguluyor. Beklenti arttıkça vücudum tüylerim diken diken oluyor.

Dokunuşu sıcak ve sert. Beni kıvrandırırken ve ona karşı hareket ederken izlerken gözleri kapanıyor.

"Nyk... Ben..." İnledim.

"Benim için gel," diye mırıldanıyor, dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğiliyor. Kıyafetlerimin arasından beni daha hızlı okşuyor, malzemenin sertliği ek bir uyarıcı sağlıyor. Yine de onun çıplak eli olmasını ne kadar isterdim. O kalın parmaklarını içime sokmasını, beni germesini ve dokunuşu zevk için tek tanımım haline gelene kadar beni sahiplenmesini nasıl da isterdim.

"Aynen böyle, tatlım. Gözlerinde görebiliyorum. Çok yakınsın," diye ağzıma fısıldamaya devam ediyor. Dilini dudaklarımın üzerinde kaydırıyor, beni yalıyor ve *beni* nasıl öpmek istediğini gösteriyor.

"İhtiyacım var..." Beynim kısa devre yapınca sözümü kesiyorum.

Bedenimi bir enstrüman gibi çalıyor ve ben onun için şarkı söylemek zorunda hissediyorum. İnlemelerim giderek yükseliyor, notalar daha da yükseliyor.

Şeytani dokunuşuyla bana saldırmaya devam ederken dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

Elini seksimin üzerinde gezdiriyor ve sertçe bastırıyor. Aynı anda dudaklarını yüzümde gezdirip kulağıma ulaşıyor. Sert bir sesle bana emretmeden önce kulak mememi ısıtıyor.

"Benim için gel, Barbi. Şimdi!"

Sesinde beni daha önce hiç olmadığı kadar etkileyen bir şey var, sanki benimle hücresel düzeyde konuşuyor. Ses tonunun alçak basları tenimi okşuyor, istenen hedefe ulaşana kadar etimin içine sızıyor.

Emri kaydedildiği anda içimde bir ateş oluşuyor ve bedenim itaat etmekten başka bir şey yapamıyor.

İçim kasılırken ve ağzım duyulamaz bir "O" sesi çıkarıyor. Bir saniye.

Orgazmın beni mahvetmesi için gereken tek şey bu. Ona doğru yığılırken kontrolsüzce titremeye başlıyorum, o muhteşem zevk sancılarına biniyorum.

"İşte benim kızım," diye beni nazikçe övüyor.

Ona yaklaşıp boynunu yavaşça yalarken tatmin olmuş bir miyavlama çıkarıyorum. Diş etlerime bir şey batıyor ve artan rahatsızlığı hafifletmek için etini kemiriyorum. Sarhoş edici kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve ben farkına bile varmadan dişlerim tenine nüfuz ediyor. Sıcak kan ağzıma doluyor ve ağgözlülükle içiyorum.

Beni sıkıca tutuyor, başımı kucaklıyor ve ondan içmem için beni zorluyor.

Karnımı doyuruyorum ve arkama yaslandığımda etrafımdaki pembe ışıltının yoğunlaştığını fark ediyorum.

"Aynen böyle, tatlım. Hayatımda gördüğüm en ateşli şeysin," diye geveliyor dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce.

Bu öpücük farklı. Acil,
hayvani.

Beni kendine çekerken tutuşu neredeyse morartıcı.

İşaretim göğsümde yanıyor, dilinin her zevk daha da artıyor. Ve keskin dişlerini dudaklarıma batırıp, beni kanın hemen yüzeye çıkmasına neden olacak kadar sert ısırduğında her şey doruğa ulaşıyor. Buna karşılık kendi dudakları da patlayarak açılıyor. Öpüşmeye devam ederken kanlarımız birbirine karışıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan bir başka zevk dalgası beni vuruyor.

Ama bu sefer yalnız değilim.

Bedenimi sarsan titremeler onunkilerle aynılaşıyor. Zevk içimizde dalgalanırken ikimiz de titriyoruz.

İnliyor ve homurdanıyor, tüm sesleri yutuyorum ve sonra kendi inlemelerimle yankılanıyor.

Neredeyse bir sonsuzluk sonra kendini benden uzaklaştırıyor. Zor nefes alıyordu, gözleri koyu siyahtı ve gümüş lekeleri vardı.

"Sen, Barbi, tehlikeli bir kadınsın." Elini yüzünde gezdirirken kalın bir inilti çıkarıyor.

Yavaşça göz kırpıyorum, ne demek istediğini anlayamıyorum. "Ne?"

Bakışları aşağıya iniyor ve ben de onu takip ediyorum, ne demek istediğini anladığımda gözlerim açılıyor. Pantolonunun önünde koyu bir leke var.

"İlklerimden birini daha mı istiyordun? Aldın," diyor eğlenceli bir sırıtışla. "İlk kez tohumumu giyinik olarak döktüm."

"Ah," diye mırıldanıyorum, yüzüm kıpkırmızı kesiliyor.

Temizliğe gitmek için mazeret bildirirken kahkahaları ormanda yankılanıyor.

Belki daha önce bundan utanırdım. Ama şimdi sadece bunu yaptığım için taşan bir gurur duygusu var. Ona dokunmadan boşalmasını sağladım.

Yere kapaklanırken hülyalı bir iç çekiş geçiyor dudaklarımdan. Ne yüzümdeki aptal gülümsemeyi ne de kollarımı ve bacaklarımı sallamama neden olan sersemliği atabiliyorum.

Tabii ki o geri döndüğünde sakinleşiyorum ve kendimi soğukkanlılığın timsali olarak sunuyorum.

Yine de eğitimimizde büyük bir gelişme var. Nyk haklıydı.

Şimdi sadece bana verdiği zevki düşünmem gerekiyor ve enerjimi yüzeye yönlendirebiliyorum.

"Başardın, tatlı kız." Kalkanımı arka arkaya on kez çağırmayı ve korumayı başardığımda Nykander beni alkışlıyor ve övüyor.

Ona arsızca göz kırpyorum.

"İlk aşama tamamlandığına göre artık ikincisine geçme zamanı geldi."

Ancak ikincisinin biraz daha zor olduğu ortaya çıktı.

"Enerjinizi etrafınızda hissetmeniz gerekiyor ama bunun sadece sizin görebildiğiniz veya hissedebildiğiniz ince bir tabaka olduğunu hayal edin" diye açıklıyor. "Bana bakın."

Karanlık kalkanını

yönlendiriyor. "Enerjimi

hissediyor musun?"

"Derimin altında bir uğultu gibi

mi?" Gülümseyerek başını

sallıyor.

"Peki ya şimdi?" diye soruyor. Benim yararım için kalkanını görünür tutuyor ama artık o uğultuyu hissedemiyorum.

"Hayır." Başımı

sallıyorum. "Peki ya

şimdi?"

Bu sefer kalkanı kayboluyor ve artık onu ne görebiliyorum ne de

hissedebiliyorum. Başımı tekrar sallıyorum.

"Şimdi sıra sende. Önce kalkanını topla."

Dediğini yapıyorum ve vücudumun çevresinde pembe ışıltılı parçacıklar belirliyor.

"Güzel. Şimdi kalkanına odaklan. Bu senin genişletilmiş bir parçan, Barbs. Kontrol tamamen sende. Görüp görmeyeceğime ya da hissedip hissetmeyeceğime sen karar verebilirsin."

"Tamam. Deneyeceğim." Başımı salladım, gözlerimi kapattım.

Daha önce dokunduğum enerji kaynağıyla temas kurmaya çalışıyorum. Onu zihnimin gözünde görüyorum. Dönen pembe bir kütle ve ben ona baktıkça büyüyor gibi görünüyor.

"Tam tersini yapıyorsun, Barbs," Nykander.

Gözlerim irkilerek açıldı ve ne demek istediğini hemen anladım. Kalkanımı saklamak yerine daha dikkat çekici hale getirdim.

"Yapabilirim," diyorum ona, gözlerimi bir kez daha kapatarak.

Aynı enerji kaynağını tespit ediyorum, ancak sefer büyümesini izlemek yerine, avucuma sığana kadar küçülmesini isteyerek geçici olarak ileri doğru adım atıyorum. Elime ulaştığında, beni bir görünmezlik büyüyle kapladığını hayal ederek üzerimden geçmesine izin veriyorum.

"Evet. İşte bu." Nykander'ın sesi kulağımda yankılanıyor. "Ne görebiliyorum ne de hissedebiliyorum. Başardın, Barbs."

Gözlerimi açıyorum, yüzümde geniş bir gülümseme. Ama odağım sarsıldığı anda, kalkanım tekrar görünür hale geliyor ve enerji küresi, ben yanında bir toz zerresi olana kadar boyutunu artırıyor.

Nykander yanıma koşuyor, dokunaçları kalkanımın patlamasını engellemek için etrafıma uzanıyor.

"Neredeyse bitti." Kıkırdıyor.

"Neredeyse," diye homurdanıyorum.

Başarısızlığıma kızmış gibi görünmüyor. Aksine, ayaklarımı yerden kesip bizi kampa geri götürüyor ve bu arada çabalarım için beni övüyor.

Oraya vardığımızda beni köpek kulübesinin yanındaki çimlerin üzerine yatırıyor.

"Açlıktan ölüyor olmalısın," diye yorum yapıyor. "Ben gidip yemek getireceğim. Sen dinlen." "Bu bir emir mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

Başını sallar ve güler. "Bunu böyle kabul edebilirsin."

Gülümseyerek geri çekilen figürünü izliyorum, bir yandan da sersemlikten çimlerin üzerinde yuvarlanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Sanırım aşık olmak böyle bir şey.

Ander beni fark ediyor ve kollarıma koşuyor, küçük dişleri çoktan parmaklarıma yapışmış, çiğniyor. Onu göğsümde sıkıca tutuyorum.

PomPom ve BonBon benimle ilgilenmiyorlar bile. Sanki kendi küçük dünyalarındaymış gibi birlikte oynuyorlar.

BonBon, PomPom'un peşinden koşarken yüzünde -bir köpek için- geniş bir gülümseme var.

Görünüşe göre buralarda aşk böceği tarafından vurulan tek kişi ben değilim Ve bu beni daha da mutlu etmiyorsa ne olayım.

Nykander birkaç dakika sonra yakaladığı bir miktar etle geri dönüyor ve ayrılmadan önce yememizi öneriyor.

"Bugün mü gidiyoruz? Tekniğimi mükemmelleştirene kadar biraz daha bekleyeceğimizi düşünmüştüm."

"Bunu oraya giderken yapacaksın. Şimdiden beklediğimden çok daha iyi gidiyorsun tatlım."

Övgülerine karşılık veriyorum ve midemdeki kelebekler çok huzursuz olduğu için Ander'i çimlerin üzerine bırakıp kendimi Nykander'e yaklaşıtıyorum.

Sırtı bana dönük, ateşle ilgileniyor.

Kendimi utanmadan ona bastırıyor ve sürtüyorum.

"Ne sanıyorsun, seni küçük ?" Bana doğru yarı dönerken gözlerinin kenarları kırışıyor.

"Ne yapıyorum ben?" Masumca omuz silkiyorum. "Sadece kendimi daha rahat hissediyorum."

"Benden mi?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Şey... Eğer ısrar ediyorsan, yaslayacak başka birini bulabilirim," diye mırıldanıyorum sahte bir hoşnutsuzlukla.

Kendimi sırtüstü yatarken bulmadan önce bir santim yana kayıyorum, o da tepemde beliriyor.

Bakışlarındaki sıcaklık kelebekleri çok ihtiyaç duydukları güneş ışığıyla besliyor ve karnımda şiddetle kanat çırpıyorlar.

Dudaklarımı yalıyorum.

Bakışları ağızıma doğru kayıyor.

Ama tam bana bir öpücük vermek için eğildiğinde, PomPom atlıyor, onu BonBon ve Ander takip ediyor.

Bizi koklayıp yalıyorlar ve göz temasını kesmeden hem Nykander hem de ben gülmeye başlıyoruz.

"Çocuklar önce gelir," diye şakacı bir şekilde fısıldıyor. Kirpiklerim şaşkınlıkla kırışıyor.

Köpeklerin bizim çocuklarımız olduğunu mu düşünüyor?

Bayıldım!

"A Kazanç," diye sert bir sesle talep ediyor.
 Gözlerimi kapatıyorum ve enerjime odaklanıyorum, onu gizlemek için elimden geleni yapıyorum. Yavaşça, etrafımdaki ışıltı kayboluyor. Kaşlarımı kaldırarak Nykander'a bakıyorum. Gülümsüyor ve başını sallıyor.
 "Güzel. Bakalım ne kadar tutabileceksin." "Bu artık gidebiliriz anlamına mı geliyor?"
 Homurdanıyor.
 "Ama" - parmağını kaldırıyor - "eğer geçide varana kadar tutamazsan, durup her şeyi baştan yapmak zorunda kalacağız."
 "Nyk." Surat astım.
 "Bu tartışmaya açık bir konu değil, Barbs. Tartareia'ya ulaştığımızda kendinizi *sürekli olarak* koruyabilmeniz gerekiyor. Aksi takdirde saklanmanın bir anlamı yok. Herkes bizi birkaç dakika içinde bulabilir."
 "Peki." İç çektim. "Senin yapacağız."
 "Tabii ki. Her zaman benim yaparız, tatlım." Bana göz kırpmıyor. Ona başımı sallıyorum ve köpekleri hazırlamak için geri dönüyorum.
 Küçük evlerine biraz yiyecek ve su bırakarak eşyalarımızı topluyorum ve Nykander'ın sihrini göstermesini bekliyorum.
 Dokunaçlarıyla köpek kulübesini ve bavullarımızı kapıyor ve gitmeye hazırız.
 "Bugün dışarısı çok güzel," diye takılıyorum sık ormanın içinden geçerken.
 Son birkaç gündür ne kadar mutlu olduğumu düşününce, etrafta dolanma isteği duyuyorum ama Nykander'ın beni olgunlaşmamış biri olarak görmesini istemiyorum.

Yaşları birbirinden çok uzak.

Eğer zıplayamıyorsam, en azından mırıldanabilirim. Nykander bana bakıyor, dudakları kalkık.

"Ne söylüyorsun?"

"Oh, sadece bir Kore şarkısı." Elimi salladım. Kaşları havaya kalktı.

"Daha yüksek sesle söyle."

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor.

"Uhm, biliyorsun en iyi şarkıcı ben değilim ve-" "Fark etmez. Bana şarkı söyle."

"Peki. Ama sakın gülme, tamam mı?"

"Ben mi? Asla!"

Abartılı ifadesine kaşlarımı kaldırıyorum ama boyun eğiyorum ve yürürken imzalamaya başlıyorum. Orijinali çok mükemmel olduğu için şarkının hakkını verebiliyor muyum emin değilim ama Nykander şikayetçi görünmüyor.

Aniden beni durdurduğunda dikkatle dinliyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Hm? Hangi bölüm?"

"*Beni ısıtır, ısıtır*," diye tekrarlıyor, ama sözcükleri kesip biçiyor.

Telafluzuna kıkırdıyorum. Yanına gidip ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Seninleyken beni öyle delirtiyorsun ki yürümeyi unutuyorum ve her an düşecekmişim gibi hissediyorum. Ama düşsem bile, beni yakalamak için orada olacağını biliyorum."

Gözleri hafifçe açılıyor ve yanakları kızarıyor. "Bu"-boğazını temizliyor-"çok etkileyici."

"Öyle, değil mi? Kalacak bir yer bulduğumuzda sana dansı bile göstereceğim."

"Yapacak mısınız?" diye soruyor, gözleri vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "PomPom olmadan, umarım."

"Senin için bir istisna yapacağım," diye mırıldanıyorum. "Kıyafetsiz de." Sırıttıyor.

"Şimdi, Bay Karanlık Olan, *çok* seçici davranıyorsunuz," diye şakacı bir şekilde onu azarlıyorum. "Öyle mi ? Ben de kıyafetler olmadan daha kolay olacağını düşünmüştüm. Daha az

kısıtlayıcı... Bu, hareketlerin daha adil olmasını sağlayacaktır."

"Bunu bilmek için hareketleri görmedin bile," diye fısıldıyorum, bakışlarında kayboluyorum.

"Hareketlerinizi hayal etmek için onları görmeme gerek yok, Barbs. Oldukça zengin bir hayal gücüm olduğunu göreceksiniz ve ne yaparsanız yapın, muhtemelen çok önceden hayal etmişimdir."

Şimdi kızarma sırası bende.

"Sen... var mı?" Bakışlarımı kaçırarak mırıldandım.

"Barbs, seni o sırlısıklam, transparan elbisenin içinde görmek bana ne yaptı sanıyorsun? O görüntüyü haftalarca aklımdan çıkaramadım."

"Oh," diye mırıldanıyorum, onun üzerinde böyle bir etki

yaratmanın keyfini çıkarıyorum. "O zaman ben de ki..."

Sözümü kesiyorum. "Ne hakkında?" Kaşlarını kaldırıyor.

Gözlerim hızla başka yere bakmadan önce pantolonuna

dalıyor. Ben öfkeyle kızarıırken o kıkırdıyor.

Ben daha kendimi toparlayamadan kulağıma fısıldıyor. "Peki

sen ne düşündün, tatlı kız?"

"Şey, ben... Ben..." Kekeliyorum, kelimelerimi bulamıyorum. "I..."

"Rahatla, Barbs." Gülüyor. "Bu konuşmaya daha sonra, yalnız kaldığımızda devam edebiliriz... tercihen yakınlarda bir yatak varken," diye ekliyor imalı bir şekilde.

Yutkunuyorum.

"Ama iyi tarafından bakarsak, tepeden tırnağa kızardığında bile kalkanın hâlâ gizli. Aferin," diye mırıldanırken dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor.

Yürüyüşümüze devam ediyoruz ve birbirimizi tanıdığımızdan beri ilk kez birbirimizin yanında bu kadar rahatız. Kitaplarım, sevdiğim müzikler ya da filmler hakkında gevezelik etmemi dinlerken tuhaf bir rahatlık hissediyorum. Ve *sadece* dinliyormuş gibi yapmıyor. Sözlerimin üzerinde düşünüyor, sorular soruyor ve söyleyeceklerimle gerçekten ilgileniyor gibi görünüyor.

Yemin ederim kalbim buna daha fazla dayanamaz. Bu adam nasıl bu kadar mükemmel olabilir?

"Ve biliyorsunuz, şovu iptal ettiklerinde çok üzıldüm çünkü çok iyiydi! Keşke güven fonum olsaydı, o zaman şovun devam etmesi için sponsor olabilirdim ve-"

"Şşşt," diyor Nykander elini kaldırırken aniden. Durur, dikkatle dinler.

"Biri geliyor," diye fısıldıyor.

"Ne? Ama bu diyarda nüfus olmadığını söylemiştin."

"Ben de öyle yaptım." Dudaklarını büzüyor. "Enerji imzamızı algılayamayabilir ama bizim onu duyduğumuz gibi o da bizi duyabilecektir."

"O mu? Nereden biliyorsun?"

"Gözlerini kapat ve dinle."

Dediğini yapıyorum.

"Adımlar delikli ve ağır. Ayrıca askeri eğitimden bahseden bir ritim de var. Dinlediğimizi biliyor ve varlığını hissettiriyor."

Kaşlarımı

çattım.

"Ama

neden?"

"Bilmiyorum ama öğrenmek üzereyiz."

"Dövüşmemiz gerekiyor mu? Ben dövüşebilirim. Nasıl yapılacağını bilmiyor olabilirim ama bir şekilde halledebileceğime eminim. Her şeyi tek başına yapmak zorunda değilsin. Artık ben de sana yardım edebilirim," diyorum heyecanla.

Faydalı olma ve ihtiyaç duyulma ihtimali yeni bir şey ama hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

Geçmişte evde, okulda ya da sözde arkadaşlarımın yanında sadece dekorun bir parçasıydım. Tüm yapabildiğimin bu olduğunu düşünmeme neden oldu - var olmak ama asla görünmemek.

Son olarak, ben öyle ya da böyle önemliyim.

Başlangıçta kadere kızmış olabilirim ama şimdi beni seçtikleri için minnettarım.

"Barbs, sessiz ol," diye

mırıldanıyor. "Oh, tamam, özür

dilerim."

Konsantrasyonunu korurken bir gülümsemeyle savaşıyor.

Köpek kulübesini ve valizlerimizi yere indirerek dokunaçlarını geri çekiyor ve kendini tamamen normal gösteriyor.

Kulaklarım diken diken oldu. Yabancı bize doğru ilerlerken yapraklar takırdıyor ve dallar kırılıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

Eğer saldırırsa, ben hazırım.

Yeşilliklerin arasından askeri üniforma giymiş uzun boylu bir adam çıkıyor; siyah keten bir gömlek ve pirinç bir zırhla kaplı bir pantolon.

Bizi görünce durdu, gözleri kısıldı.

Yüz hatları sert ama güzel. Çenesi güçlü ve kare şeklinde, elmacık kemikleri yüksek. Benim gibi Doğu Asya kökenli gibi görünüyor.

-Gerçi başka dünyalarda buna ne diyorlar merak ediyorum. Ben onu incelerken,

Ancak beni asıl gözleri. Gözleri güzel bir kehribar renginde, hafif bal ve kırmızı şarap karışımı.

"Vay canına, çok güzelmiş," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Onun görünümünde birini her gün görmüyorum. Benim dünyamda o kesinlikle bir aktör ya da model olurdu, dergilerin kapaklarını süslerdi.

Nykander sertleşiyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor.

"Barbi," diye usulca uyarıyor.

Gözlerim parlıyor ve yanlışı konuştuğumu fark ediyorum. Nyk'in başka bir kadına güzel demesi kesinlikle hoşuma gitmezdi.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum.

Yeni gelen yaklaşıyor, duruşu hazır bir savaşçınıninki gibi.

"İkinizi buraya getiren nedir?" diye soruyor, sesi derin ve ciddi. "Burası ıssız bir diyar."

Nykander aynı derecede kavgacı bir tonda, "Geçiyoruz," diye cevap veriyor. Vücudu yanımda gergin duruyor ve birden havada uçan testosterondan bunaldığımı hissediyorum.

Durumu yatıştırmak için aceleyle "Tatildeyiz," dedim. "Köpeklerimizi bir yolculuğa çıkarmak istedik." Köpek kulübesini ve şu anda küçük pencereden kafalarını uzatan üç köpeği işaret ediyorum.

Adam bize şüpheyile bakıyor.

"Burası tatil yapabileceğiniz bir diyar değil," diye devam ediyor, sesi ölçülü. "Yaşam için zehirlidir, eğer..."

"Yoksa?" Kaşlarımı çatıyorum, soru dolu bakışlarla ondan Nykander'a bakıyorum.

Zehirlilikten hiç bahsetmemişti. Ve yanımızda köpeklerimiz var! Bunu bana nasıl söylemez?

"Tabii bağışıklığınız yoksa, bu sizi ya bir tanrı ya da bir iblis yapar," diyor adam. Belindeki kılıca uzanırken, bizim düşman olduğumuza çoktan karar vermiş olduğunu fark ediyorum.

Etrafta serbestçe dolaşabildiği gerçeğine dayanarak, *öyle olmadığını* varsayıyorum.

bir iblis. O zaman bu onu bir Aperite tanrısı yapar.

Nykander geriliyor.

Oh, hayır. Sakın bana savaşa hazırlandıklarını söyleme. Bu ihtiyacımız olan son şey, özellikle de köpeklerimiz buradayken. Biz iyi olabiliriz ama şiddetin yükünü onlar çeker.

"İblisler değil," diyerek avucumu Nykander'ın göğsüne bastırdım ve bir adım öne çıktım.

"Barbi? Ne yapıyorsun?" Elimi tutuyor ama ona başımı sallıyorum.

"Biz iblis değiliz. Söz veriyorum," diye devam ediyorum. "Aslında, biz *koşuyoruz*

İblislerden uzak dur."

Yeni gelen başını yana eğiyor, yüzünde dalgın bir ifade var. "Öyle mi?"

"Evet, evet. Akkaya adında bir dünyadan geliyoruz ve orada Damien adında büyük ve kötü bir iblis tarafından kovalanıyorduk. Korkunç biriydi. Milyonlarca insanı öldüren bir salgına neden oldu ve daha güçlü olmak için onların ruhlarıyla besleniyordu ve-"

Adam elini kaldırarak beni susturdu.

"O olayı duydum. Bahsettiğiniz iblis yok edildi."

"Oh." Şaşırmış gibi yapıyorum. "Bunu duyduğuma sevindim..." Kekeliyorum.

"Herhangi bir çatışmaya girmek istemiyoruz," diye araya giriyor Nykander. "Biz sadece bizi eve götürecek bir geçit bulmaya çalışıyoruz."

"Ev... Peki orası neresi?" diye sorar yabancı.

"Anthropa," diye yalan söylüyor Nykander.

Adam şaşkınlıkla kaşlarını kaldırır.

"O zaman izin verin size geçide kadar eşlik edeyim." Başını eğiyor. "Buralarda olmak güvenli değil."

"Kendi yolumuzu bulabileceğimizden eminim," diyor Nykander. Birbirlerine bakma yarışına girdiklerinde havada gerilim çatırdıyor.

"Size eşlik edeceğim," diye tekrarlıyor adam. "Benim de bahsettiğiniz dünya hakkında birkaç sorum var-Akkaya."

"Ne öğrenmek istiyorsunuz? Sorularınızı yanıtlayacağım ve sonra yolumuza devam edeceğiz," diye devam ediyor Nykander.

Yabancı bize merakla bakıyor.

Nykander'ın kaburgalarına dirsek atıp ona bir bakış atıyorum. Ne kadar çok konuşursa, bu adam bir şeyler sakladığımızdan o kadar çok şüphelenecek.

"Akkaya'da mavi bir ejderha gördünüz mü ya da duydunuz mu?"

"Ejderha mı?" Gözlerim açıldı. "Onlar gerçek mi?" Nykander'a fısıldıyorum.

"Hayır, öyle bir şey yok," diye cevap verdi. "Hepsi bu kadarsa, yolumuza devam edeceğiz."

Nykander köpek kulübesini kollarının arasına alıyor ve çantamızı almam için başıyla işaret ediyor - gerçi zar zor taşıyabiliyorum. Yine de normal bir görüntü zorundayız. Başka bir şey söylemeden yabancının yanından geçip gidiyoruz.

Ama bavul elimden düşmeden önce sadece birkaç adım gidebildik, derme çatma çanta açıldı ve tüm kıyafetlerimiz döküldü.

Onları toplamak için hemen dizlerimin üzerine çöküyorum ve yabancı şaşırtıcı bir şekilde bana katılarak kıyafetlerden bazılarını bana uzatıyor. Ellerimiz kazara birbirine değiyor ve vücudumdan bir elektrik kıvılcımı geçiyor ama bu Nykander'ın bana dokunduğu zamankinden farklı bir elektrik. Elimi çekiyorum, sanki sıcak bir cisimle yanıışım gibi o noktaya masaj yapıyorum.

Havada bir hırıltı patlar.

Nykander araya girerek, "Dişimden uzaklaşırsanız memnun olurum," dedi. Köpek kulübesini yere koyuyor ve yabancı ile benim arama giriyor.

Gerginlik ondan tehlikeli dalgalar halinde yayılıyor. Daha birkaç saat önce bana enerji imzamı saklamayı öğretiyordu ve şimdi aptalca bir kıskançlık yüzünden kendini ele vermek üzere - bunun içimi yumuşattığını inkâr edemem.

"Kes , Nyk. O sadece yardım etmeye çalışıyordu," diye mırıldandım.

"Size yardım edebilirim. Bizimle ilgilenmesine gerek yok, hele sana hiç bulaşmasın," diye homurdanıyor. Sanki saldırmak için bir neden bekliyormuş gibi dikkatle adama bakıyor.

"Köpekler burada, Nyk. Lütfen uslu dur."

Hoşnutsuzlukla alay ediyor. Kavga etmek için can attığını söyleyebilirim ama yanlış zamanı seçti.

"Peki," diye mırıldandı. "Ama kadınıma dokunmayacaksın. Aslında birkaç adım geri çekilirsen memnun olurum. Zaten çok yakındasın," diye talimat veriyor yabancıya ve beni arkasına doğru iterek tamamen gözden kaybolmamı sağlıyor.

Ne yazık ki, bu kadar tehlikeli bir durum olmasaydı bu daha sevimli olurdu. Kimliklerimizi gizlemenin önemi konusunda bana durmadan öğüt veriyor ama biri bana yanlış bir şekilde baktığı anda her şeyi riske atmaya hazır.

Yabancı cevap vermiyor. Olduğu yerde donmuş, giysi yığınınına bakıyor. Burnunu kırıstırıyor.

"Kan kokusu alıyorum," diyor gergin bir sesle.

Nykander ve bana bakarken yanağı seğiriyor. "*İblis* kanı."

Kılıcını kınından çıkarıp bize doğru bir enerji patlaması gönderirken sözlerini zar zor bitiriyor.

Nykander'ın kalkanı darbeyi engellemek için hemen havaya kalkıyor, karanlık gölgeleri ikimizi de sarıyor.

Yabancı bize ilgiyle bakarken gözlerinin rengi değişiyor.

Nykander'ın karanlık enerjisini içine çekerken sırtıyor.

"Demek haklıymışım," diye mırıldandı. "Hem de *herhangi bir* iblis değil. Tenebreis'in Oğlu. Şanslı günümde olmalıyım. Bana Aethon'un nerede olduğunu söyleyeceksin iblis," diye homurdanarak kılıcını ölümcül bir hassasiyetle sallıyor.

"Ne? Aethon kim?" Nyk'a fısıldıyorum.

Çenesini gıcırdatıyor.

"Aperit ordusunda bir general. Aradığı mavi ejderha o." "Aethon ya da mavi ejderha diye birini tanımıyoruz," diye . "Biz kimseye zarar vermemeliyiz. Bizi yalnız bırakabilir misiniz?"

"Biliyor *olmalı*. Aethon en son kardeşlerinin peşindeyken görüldü," diye yanıtlıyor adam.

"Hangi kardeşlerden bahsettiğinizi bilmiyorum, Aethon hakkında da bir şey bilmiyorum." Nykander gözlerini kısar.

"Nyk, köpekler," diye fısıldıyorum. "Onları güvenli bir yere götürmeliyim." Bana sertçe başını sallıyor.

Dalları köpek kulübesini yakalamak ve tehlikeden uzaklaştırmak için uzanır. Ama yabancı onun hareketlerini saldırı sanır ve saldırır.

Gözlerim korkuyla açılıyor. Biz iyileşebiliriz ama bebeklerim iyileşemez. Onları tehlikeye atmaya nasıl cüret eder?

"Köpeklerimi bu işe karıştırma!" Bağırıyorum.

Pembe ışıltılı enerji etrafımda cisimleşiyor, bebeklerime bir şey olacağını düşündükçe kontrolüm elimden kayıp gidiyor.

Çılgılı ölüm cül bir silaha dönüşüyor, enerji üzerimden zahmetsizce yuvarlanıyor. Bir tırpan şeklini alıyor ve tek bir amaçla yabancıya doğru uçuyor: kan akıtmak.

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalkıyor ama kılıcını bir hamlede savurarak darbemi savuşturuyor.

Bu Nykander'a köpekleri tehlike bölgesinden uzaklaştırmak için yeterli zamanı verir.

"Sen iblis değilsin," diyor adam, gözleri beni delip geçerek. "Nesin sen?"

"Seni ilgilendirmez, seni ahmak!" Parmağımla onu işaret ediyorum. "Ne cüretle köpeklerime zarar vermeye çalışırsın? Bugün kızmak için yanlış kişiyi seçtin dostum," diyorum kollarımı göğsümde kavuştururken. Nykander'a doğru eğilerek

fısıldayarak, "Bunu ona ödet, Nyk. Küçüklerimizi tehdit ettikten sonra kaçamaz."

Nykander'ın dudaklarında küçük bir gülümseme belirir.

"Dileğin benim için emirdir, tatlı şey." Bana göz kırpmıyor.

Bir dokunacıyla beni bir kenara bırakarak, açıklığın ortasında, yeni gelenle yüz yüze kalıyor. Benim açık onayım ile şimdi daha rahat. İfadesi de değişiyor ve bu meydan okumadan hoşlandığını söyleyebilirim.

Diğer adam bir kılıç kullandığından, Nykander onu taklit ederek enerjisinden kendi silahını yaratır.

"Yürü be, Nyk!" Onun için zıplayarak tezahürat yapıyorum. "Kıçına tekme bas!" Gözlerini deviriyor ama dudaklarında beliren küçük gülümsemeyi kaçırmıyorum.

Diğer adam hiç eğlenmiyor. Bir sonraki hamlesini düşünerek ikimizin arasına bakıyor.

"Mideros kaybolduğunda Aethon onu takip ediyordu," diye alçak sesle konuşuyor adam. "Bana Mideros'un nerede olduğunu söylersen dışının yaşamasına izin verebilirim."

"Bu söylenecek en yanlış şey." Nykander karanlık bir şekilde güler.

"Yapma. Yapma."

Tehdit et. Onu," diyor yavaşça. "Ona bakma bile."

"Anlıyorum. Demek senin zayıf noktan o," diye düşünür adam. "Bana Mideros'un nerede olduğunu söyle."

"Mideros mühürlü Tartareia'da, ama bunu zaten biliyorsunuz." "Hayır.

Değil. Tartareia'nın *dışında* görüldü." "İmkânsız! Kimse Tartareia'dan ayıramaz." Nyk kaşlarını çatı.

Adam başını yana eğiyor.

"Ve yine de buradasın." Sırıttıyor. "İyi denemeydi."

"O farklı," diye espri yapıyorum kenardan. "Tartareia mühürlendiğinde orada değildi."

"Senin fikrini sormadım, kadın," diyor donuk bir sesle, bakışları herhangi bir duygudan yoksun.

"Ne demiştim ben sana? Ona bakma," diye homurdanan Nykander, adamın önünde belirip saldırmadan önce kendini göstererek gözden kaybolur. Adam darbeyi savuşturuyor, dudaklarında yavaş, ölümcül bir gülümseme beliriyor.

"İblisleri öldürmek eğlencelidir. Tenebreis'in Oğlu'nu öldürmek daha da eğlenceli olacak," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Şu ana kadar enerjisini yüzeye çağırmadı. Hâlâ enerji imzasını tespit edemiyorum. Buna rağmen, Nyk'in gönderdiği her saldırıdan kaçmayı başardı.

O güçlü biri. Bu çok açık.

Gülümsüyor ve Nykander'a doğru koşuyor.

Kılıçları çarpışıyor. Birbirlerine bakıyorlar, daha fazla güç uyguladıkça kılıçlarının metali gerilimle titriyor.

Ama görünüşe göre eşit durumdalar.

Etraflarındaki enerji zerrecikleri çatırdıyor. Bir an önümde kılıç kılıca duruyorlar, bir an sonra ufukta ışık hızıyla hareket eden iki nokta oluyorlar. Dallar düşüyor, yapraklar hışırıyor ve ağaçlar yıkılıyor. Çeliğin çeliğe çarpması ormanın sessizliğinde yankılanırken yollarına çıkan her şeyi yok ediyorlar.

Dövüş dakikalarca sürüyor ve ruhani yeteneklerini kullanmadan ikisi de ileri geri gitmekten yoruluyor.

Onlara daha iyi bakabildiğim birkaç seferde, Nykander'ın giysilerinin kesildiğini ve kanın malzemeyi lekelediğini fark ediyorum. Ama yara çoktan iyileşmiş, yani eti pürüzsüz. Aynı şey rakibi için de geçerli. Pirinç zırhının kaplamadığı bölgeler kesilmiş ve parçalanmış, malzeme vücudunda gevşek bir şekilde sallanıyor. Ama onun da gözle görülür bir yarası yok.

Böylece o da iyileşebilir.

Bu gidişle bir kazanan olacağından şüpheliyim. Biri vuruyor, diğeri savuşturuyor.

Biri diğerini yaralıyor, sonra karşılığında yaralanıyor.

Ancak savaşın durduğunu fark ettiklerinde, sonunda ruhani enerjilerini çağırırlar.

Nykander kılıcını bırakır ve karanlık gölgelerinin onu sarmasına izin verir. Yabancı kendi enerjisini çağırıyor, gümüş lekeleri olan koyu bir eflatun.

"Dikkatli ol, Nyk," diye fısıldıyorum.

Yeteneklerine güvenim tam olmasına rağmen onun için endişeleniyorum. Yoruluyor ve beslenmeye ihtiyacı var. Öte yandan yabancı, güçlü bir enerji kaynağına sahip gibi görünüyor. Sanki Nykander ona ne kadar saldırırsa o kadar güçleniyor.

Lanet olsun!

Bir tür üst düzey tanrı olmalı. Her şeyi kapsayan ruh kaynağına sahip Damien bile *bu kadar* güçlü değildi.

Bir şey yere düşüp toprakta derin bir krater oluşturmadan önce ormanda yüksek sesli bir patlama yankılanır. Nykander ayakları üzerinde yalpalayarak dışarı çıkar. Yüzü kan içinde ve yaraları eskisinden daha yavaş iyileşiyor. Tanrım, bu inanılmaz acı verici olmalı.

Yabancı birkaç metre öteye iner, nefes alış veriş sığıdır.

"Mideros nerede?"

"Bilmiyorum," diye homurdanan Nyk, dallarını rakibinin üzerine salar. Bazıları önden kayarak dikkatini dağıtırken, diğerleri arkadan belirerek kendilerini ağaç gölgeleri olarak gizliyor.

Adam görebildikleriyle savaşıırken, göze çarpmayanlar ayaklarının etrafında kıvrılıp bacaklarına doğru ilerliyor. Enerjisini onları uzaklaştırmak için kullanarak onlarla savaşıyor ama Nykander onları güçlendiriyor.

Rakibini iyice kavradıktan sonra Nyk onu sertçe çeker. Ellerinde bir enerji topu oluştururken aynı anda onu kendine doğru çeker. Adam Nyk'ın yanına ulaştığında, enerji topunu karnına doğru itiyor.

Pirinç zırhın nasıl kırıldığını, parçalarının yere düştüğünü görünce gözlerim açılıyor. Enerji, gövdesinin ortasında bir delik açılana kadar etini kemiriyor.

Zayıf bir enerji patlamasıyla adam kendini Nyk'ın elinden kurtarmayı başarır, ancak birkaç metre öteye yığılır.

Bedeni yavaşça iyileşirken derin bir nefes alıyor.

Nykander da zor nefes alıyor, kalkanı titreyerek inip kalkıyor ve sınırına yaklaştığını gösteriyor.

İşte bu kadar.

Onları nefes nefese izlerken ellerimi önümde kenetliyorum.

Bir sonraki çarpışma kazananı belirleyecek.

"Bunu yapabilirsin, Nyk."

Bana doğru yarı dönüyor, dudakları orantısız bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Çenesinden aşağı kan damlıyor. Seksi ve hırpalanmış görünüyor ama yine de seksî.

Bana göz kırpmıyor. Ama o bir saniyelik dikkatsizlik ona pahalıya patlamak üzere.

"Nyk!" Adam ayağa kalkıp başka bir saldırı başlatmaya hazırlanırken sesleniyorum.

Tam son güçlerini topladıkları sırada, gökten birinin düşmesiyle ormanda büyük bir yankılanır.

Bu da ne...

"O "O iniş üzerinde gerçekten çalışmam gerekiyor," diye mırıldanıyor az önce gökyüzünden düşen kız. Yavaşça ayağa kalkıyor ve kıyafetlerinin tozunu alıyor. Uzun boylu, kirli beyaz bir kraliyet tarzı elbise giymiş.

Parlak kızıl saçları zarif bir topuzla başının üstünde toplanmış ve birkaç buklesi alnından aşağı dökülüyor.

Saçlarını gözlerinden uzaklaştırmak için yukarı doğru hava üflüyor. Sonra gözleri yabancıyı bulana kadar etrafına bakar.

Omurgasını dikleştiriyor ve alnındaki yaradan damlayan kanı silmek için elinin tersini gözlerine götürüyor.

"Burada ne yapıyorsun Thea?" diye soruyor kuru ve sıkılmış bir ses tonuyla.

"Sormana gerek var mı, Cer?" Başını sallıyor. "Gerçekten de daha misafirperver bir diyar seçemez miydin? Navigasyon sistemimin çok iyi olmadığını bildiğin için seni bulmam yıllarımı aldı. Peki seni nasıl buldum? Kanlar içinde ve karnında bir delikle." Ağzı tiksintiyle kıvrıldı. "Kendinden utanmıyor musun? Kahvaltıda ne yediğini görebiliyorum." Karnını işaret ediyor.

Merakla karnına da ama neyi kastettiğini göremiyorum. Yara artık neredeyse kapanmıştı.

"Bu yüzden mi buradasın, Thea?" İç çekiyor. "Bana biraz daha ders vermek için mi?

Ben eve gelene kadar bekleyemez miydin?"

"Bir evin olduğunu hatırlaman ne güzel. Yarın hangi gün olduğunu bilmiyor musun?"

Gözlerini kırıştırıyor, kımıldamadan ona bakıyor.

"Oh hayır, hayır. Sakın bana unuttuğunu söyleme!" Çıglık atıyor, kendini ona doğru fırlatıyor.

Kolunu uzatıyor, açık avucu kadının alnıyla birleşiyor ve onu uzakta tutuyor. Kadın kollarını sağa sola sallıyor, tırnakları pençeye benzeyene kadar büyüyor ve adama vurmaya çalışıyor.

"Thea, sakıncası yoksa, bir şeyin ortasındayım," diye mırıldanırken, kıvranan Thea'yı kol uzunluğunda tutuyor - kelimenin tam anlamıyla.

Nykander bana doğru ilerliyor, yüz ifadesi benimkini yansıtan bir şaşkınlık ifadesi.

"Ne izliyoruz?" diye fısıltıyla soruyor.

"Bence bu bir sevgili kavgası," diye fısıldıyorum. "Muhtemelen yıldönümlerini ya da kızın doğum gününü unutmuştur," diye tahmin yürütüyorum.

"Bir şey mi?" diye tekrarlıyor, nihayet varlığımızı fark ettiğinde gözlerini kısıyor. "Sakın bana bir dişi için kavga ettiğinizi söylemeyin!" diye haykırıyor öfkeli bir şekilde.

Kaşlarımı çatıyorum, bu sonuca nasıl vardığı konusunda kafam karışıyor. Ama Nykander'ın bu durumda tek başına kaldığını görünce, onun bu yanılığını anlayabiliyorum.

"Sen aklını mı kaçırdın, Cer? Yaşadığımız onca sorun varken şimdi de bir dişinin peşine mi düştün?" Cer onun elini tokatlayarak kenara itiyor ve bir adım öne çıkıyor. Ortalamadan uzun olmasına rağmen yine de ondan çok daha kısa. "Aethon'u unuttun mu? Peki ya Wyn? Yarın onun balosu var ve sen burada bir dişi için başka bir erkekle kavga ediyorsun!"

"Thea, bu-"

"Bunu nasıl yapabildin Cer? Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye devam ediyor. "Ve daha da kötüsü, sen burada eğlenirken Ze misafir odamıza taşınmaya karar verdi. O sefil erkek arkadaşımı yoldan çıkarıyor ve hepsi senin suçun."

"Bu nasıl benim hatam oluyor?" Kaşlarını çatıyor.

"Çünkü onu en başta evimize sen getirdin! Ugh!" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor.

"O zaman şunu anlamama izin ver. Hayatında olan her kötü şeyden ben suçluyum."

"Kesinlikle!" diye onaylıyor. Gözleri genişler. "Evet, bu doğru. Benim için her şeyi tek başına mahvettin."

"Thea." Cer derin bir nefes alır. "Bence eve gitmelisin."

"Ama-"

"Bu" -Nykander'ı işaret ediyor- "Tenebreis'in Oğlu. Ve dişi de onun. Onun için savaşıyorum. Onunla ilgilenmiyorum. Ben sadece kardeşlerinin nerede olduğu konusunda onu sorgulayarak görevimi yerine getiriyorum."

Adamın ne dediğini anlayınca yavaşça gözlerini kırıştırıyor. Alçak sesle "Oh" diye fısıldamadan önce bize bir bakış daha atıyor.

"Gördüğünüz gibi, önemli bir işin ortasındayım. Ve bakarsanız, Aethon'u arıyorum."

"Ama Wyn'in balosunu unuttun, değil mi?" Suçlayıcı bir tavırla parmağıyla onu işaret ediyor.

"Hayır. Yapmadım. Orada olacağım. Ona ilk dans için söz verdim ve bu sözümünden asla dönmem."

"Güzel." Çenesini yukarı kaldırıyor. "En azından bunu ."

Adam ona kaşlarını kaldırıyor.

"Neden bir telenovela izliyormuşuz gibi hissediyorum?" Nykander'a fısıldıyorum.

"Bu da ne?"

"Bu, ardı ardına olayların döndüğü ve dramın hiç bitmediği bir dizi. Berbat olduğunu biliyorsunuz ama izlemeden duramıyorsunuz."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Haklısın. Bu korkunç bir şey ama izlemeden duramıyorum."

"Hey!" Thea Nykander'a dönüyor, aynı anda Cer de ölümcül bakışlarını ona dikeyyor. "Bunu söylemeye nasıl cüret edersin? Cer, git o dövüşü kazan!" diye talimat verir. "Dişiyi benim almamı ister misin? İnsan dünyasında kedi dövüşü dedikleri şeyde oldukça O tilki kadına ne yaptığımı hatırlıyor musun?" Kaşlarını aşağı yukarı oynatıyor.

"Thea. Yardımına ihtiyacım yok. Aslında, lütfen git. İşleri daha da kötüleştireceksin."

"Neden hepimiz kavga etmemeye karar vermiyoruz?" Ben araya giriyorum. "Biz kendi neşeli yolumuza gideriz, sen de baloya falan katılırsın. Bu bir kazan-kazan durumu."

"Haklı, Cer. Yarın için uygun bir takım elbisen var mı?" Thea başını salladı, yüz hatları ciddiye. "Eski bir takım elbiseyle gelemezsin. İnsanlar ne der? O korkunç Elora zaten benimle uğraşıyor. İhtiyacım olan son şey, modası geçmiş bir ağabeye sahip olduğum için tüm sarayın bana gülmesi. Bana zaten başka şeyler için gülüyorlar." İç çekiyor. "İşte bu ."

Benimle geliyorsun. Dövüşünü bitir ve eve gidelim, böylece yeni bir takım elbise giyebilirsin."

"Thea-"

"Thea şöyle, Thea böyle. Başka bir şey söylemeyi biliyor musun?" "O haklı." Nykander ve ben başımızı salladık.

"Kimse sana sormadı." Cer gözlerini devirir.

"Bakın, savaştık, kimse kazanamadı, o yüzden bugünlük bu kadar diyelim. Hanımlar haklı. Birbirimizi delik deşik etmekten başka yapacak daha iyi işlerimiz var."

Cer mekanik bir şekilde, "Ama sen bir iblissin," dedi.

"Öyle mi, gerçekten mi? Hiçbir zaman bir ruhu iblise dönüştürmedi. Bu standartlara göre oldukça iyi bir insan, lakabının Karanlık Olan olduğunu düşünürsek bu ironik bir durum. Ama o kadar da kötü biri değil. Ve birlikte çocuklarımız var, köpeklerimiz. Köpeklerimi gerçekten babasız bırakabilir misin?" Surat astım.

"Köpekleriniz mi var?" Thea göz kırpmıyor, yaklaşıyor.

"Thea. Şimdi sırası değil," diyor Cer arkasından.

Yine de ona aldırıyor, bana doğru gelirken eliyle onu susturuyor.

"Onları görebilir miyim? Köpekleri çok severim. Arkadaşımın Belinda adını verdiği bir wagyu ineği var ama ne yazık ki yakında daha iyi gidecek." Elini sallıyor.

"Daha yeşil otlaklar, Thea," diye düzeltiyor

Cer onu. "Aynı şey."

"Onlara hiçbir zarar vermeyeceğinize söz vermelisiniz," diye ekliyorum şüpheyle.

"Elbette! Cer de söz verecek. , değil mi Cer?" Cer ona ters ters bakar.

"Yapacaksın, değil mi sevgili Cerenios?" Thea gözlerini ona diker.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, ki bence bu evet anlamına geliyor.

"Evet! Şimdi köpekleri görebilir miyim lütfen?"

Nykander ve ben birbirimize bakıyoruz ve o başını sallıyor.

"İyi birine benziyor," diye fısıldıyorum.

"Çok safsın Barbi. Onlar Aperit tanrıları," diye .

"Barbi? Senin adın Barbi mi?" Kız kendini önüme yerleştirirken neredeyse Nykander'ı devirecekti. "Bu tıpkı insanların oynadığı oyuncak bebekler gibi, değil mi? Wyn küçükken onun için birkaç tane çalardım, satın alırdım. Onları çok severdi."

"Evet, o bebek," diye mırıldandım, onun bu tavrı karşısında biraz şaşırmıştım. Ben de kendimi tuhaf sanıyordum.

"Ne kadar şirin! Adını bir bebekten almış, Cer. Harika değil mi?"

"Thea... Şimdi sırası değil."

"Köpekler. Köpeklerle tanışabilir miyim lütfen?"

Samimi görünüyordu, ben de Nykander'ı köpek evini için ikna ettim. Pembe olduğunu görünce ne kadar şirin olduğunu anlata anlata bitiremiyor ama PomPom, BonBon ve Ander ile tanışınca tepkisi daha da kötüleşiyor.

"Cer," diye haykırıyor - gerçekten de gözyaşı döküyor. "Benim de ihtiyacım var. Bana bir köpek almalısın, Cer."

"Thea." İç çekiyor.

"Konuşmayı biliyorum, tamam mı? Böyle davranmana izin yok Thea. Bu yüzden yaşlandığında evlenmemiş olmana şaşmamalı, Thea. Sınavlarını geçmeye odaklanmalısın, köpeklerle değil, Thea. Bir şey mi kaçırıyorum?"

"Hayır, sanırım bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı Cer.

Bu zarif elbisenin içinde, köpeklerle birlikte çimenlerde yuvarlanıyor ve saçları sırtına dökülene kadar saçlarını ısırmalarına izin veriyor.

"Onun benden daha yabancı olduğunu mu düşünüyorsun?" Nykander'a fısıldamak için eğildim.

Bir an düşünürken dudaklarını büzüyor.

"O garip biri. Ama garip mi?" Başını sallar. "Sanırım tacınızı korumalısınız, sevgili kova ustası."

Aramızdaki şakaya kıkırdıyorum.

Thea köpeklerle oynuyor. Cer yan tarafta kaşlarını çatıyor. Nykander ve ben birkaç adım ötede flört ediyoruz. Birkaç dakika önce birbirlerinin boğazını sıkıyorlardı.

"Cer, bu iki insanı rahat bırakmalısın. Bu kadar sevimli köpekleri varken nasıl kötü olabilirler?"

"Thea, ikisi arasında bir ilişki olmadığından eminim."

Ayağa kalkarken "Eh, bir tane yapıyorum," diyor. Elbisesi çimenlerden dolayı lekelenmiş ama umurunda değil gibi görünüyor. "Benim de bir köpeğe ihtiyacım var. Ze bile Luce'ye bir inek aldı. Sen bana ne aldın ki?"

"Bu soruya cevap vermeyeceğim. Sizinle daha fazla tartışmayacağım."

"Güzel. Sonra eve gidip sana takım elbiseni giydirebiliriz. Sonra da evrende sevimli bir köpek arayabiliriz."

"Öyle bir şey yapmayacağım."

"Cer." Başını öne eğiyor. "Bunu eve gittiğimizde daha detaylı konuşacağız. Şimdi gidebiliriz."

Hem Nykander hem de ben şaşkın şaşkın onlara bakıyoruz.

"Seninle tanışmak güzeldi, Dolly. Seninle de, lanet adam. Çok güzel köpeklerin var. Onlara iyi bak, tamam mı? Ve hiçbir ruhu şeytana dönüştürme. O zaman kardeşim seni yakalayıp öldürmek zorunda kalır ve bu şirinler ebeveynsiz kalır."

"Uhm, teşekkürler?"

Cer'i parçalanmış gömleğinden tutup uzaklaştırıyor. "Thea, işime karışmayı bırakmalısın..."

İkisi de kaybolurken sesi kesiliyor.

Nykander'a dönüyorum.

"Az önce ne oldu?"

"Sanırım şansımız yaver gitti."

"Ne demek istiyorsun?"

Kaşlarımı çattım.

"Eğer yanılmıyorsam, o erkek Cerenios'tu. Aperit ordusundaki generallerden biri ve Tanrı Katili'nin himayesinde."

"Tanrı Katili mi?"

"Aperit ordusunun en üst düzey komutanı. Eşsiz bir güce sahip olduğu söylenir. Ve eğer bu onun çırağı olsaydı, savaşımızın yakın zamanda sona ereceğinden şüpheliyim."

"Sanırım kimliğimi sorgulamaması iyi bir şey." Başını sallıyor.

"Ama ona baktığını fark etmediğimi sanma," diye aniden ekliyor Nykander, gözlerini bana dikerek. Temiz bir giysi almak için kenara çekiliyor - son giysisi.

"Sadece merak ettim," diye cevap verdim.

"Ayrıca onun *güzel* olduğunu da söyledin," diye devam ediyor, yüzünde tiksiniş bir ifade belirterek. "Objektif olarak öyleydi. Ama kız kardeşi de öyleydi. İkisi de güzeldi.

yakışıklı bir çift."

Nyk gömleğini göğsünün üzerine çekiyor ve bana bakmak için duraklıyor. "*Benden* daha mı yakışıklısın?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Vay, vay, kıskandın mı, sevgili Karanlık Olan?"

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor.

"Öylesin," diye şakacı bir şekilde suçluyorum, kendimi onun önüne yerleştiriyorum. Dudaklarımda eğlenen bir gülümseme belirirken gömleğinin yakasını düzeltiyorum. "O yakışıklı olabilir ama kimse seninle kıyaslanamaz, benim yakışıklı arkadaşım. Dış görünüşünü önemseydiğim tek kişi sensin ve sonsuza kadar bakabileceğim tek kişi de sensin."

Yanaklarında bir kızarıklık oluşmadan önce yavaşça göz kırpmıyor. "Sen... yapar mıydın?" diye soruyor yavaşça, kararsızca.

"Evet, Bay Karanlık Olan. Benim için yakışıklı olan tek erkek sizsiniz." Adam memnun bir şekilde başını sallıyor.

"Şimdi sende," diye fısıldıyorum onu hafifçe dürttüğümde.

"Benim sıram mı?" Kaşları çatılıyor. "Ne için?"

"O kızdan daha güzel olduğumu söyleme sırası sende. Herhangi bir kızdan, bu konuda. Tüm evrende senin için en güzeli olduğumu."

Ve tüm evreni kastettiğimi vurgulamak için kollarımı her şeyi kapsayan bir hareketle uzatıyorum.

Bir an suskun bir şekilde bana baktı. "Sen... en güzeli misin?"

"Nyk! Söylediklerimi tekrar etme! İltifatımı nasıl ifade ettiğimi duymadın mı? Sen de aynısını yapmalısın," diyorum ona.

Bunu düşünürken başının arkasını kaşıyor.

"Sen benim için o kadından daha güzelsin, Barbs-herhangi *bir* kadından. Bu bir iltifat değil. Bu bir gerçeklik. Sahte basmakalıp sözler söyleyen biri değilim, bu yüzden sana benim için en güzelinin sen olduğunu söylediğimde bana inanmalısın."

"Kızlar güzel kelimeleri sever," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Dudakları yukarı kıvrılıyor. Çenemi eğerek, avucunu çenem boyunca kıvrıyor.

"Eylemlerle desteklenmeyen sözler anlamsızdır. Bu yüzden bırakın eylemlerim kendi adına konuşsun. Gözlerimin sadece seni görüyor olması, başka hiçbir şeyin seninle boy ölçüşmeyeceğinin kanıtı olsun. Damarlarımda senin kanın aktığı için kim olduğum, *ne* olduğum gerçeği, sen olduğun için ben olduğumun yeterli kanıtı olsun." Derin bir nefes alır. "Vücudumun sana ve sadece sana tepki verdiği gerçeği ihtiyacın olan tek kanıt olsun, tatlı şey."

Kirpiklerim şaşkınlıkla titriyor. Kelimelerin anlamsız olduğunu iddia ediyor ama o zaman neden sözleri kalbimi çarpıtıyor? Neden onun bu kadar güzel konuştuğunu duyunca işaretlerim ısınıyor?

"Öyle düşünmeyebilirsin ama kelimeler de önemlidir, Nyk," diye fısıldıyorum, elini tutup avucunu öpüyorum. "Senin konuştuğun kelimeler benim

Duyduklarım, kafamda tekrarladığım sözler ve kalbimde taşıdığım sözler. Eylemler önemlidir, evet. Ama öpüşmek sevişmek için neyse, kelimeler de eylemler odur. Sevişmek için öpüşmek zorunda değilsiniz, ama öpüşmek kesinlikle çok daha zevkli bir etkinliktir. Aynı şey kelimeler için de geçerli. Onlara ihtiyacınız yoktur ama her şeyi zenginleştirebilirler."

Başını eğiyor, beni incelerken gülümsüyor.

"Ve birdenbire sevişme konusunda uzman mı oldun?"

"Hayır, ama öpüşme konusunda uzmanlaşıyorum," diye mırıldanıyorum ayak parmaklarımın ucunda yükselip dudaklarımı onunkilere değdirirken. "Ve onlardan dünyadaki hiçbir şey için vazgeçmem. Bu güzel sözler için de aynı şeyi söyleyebilirim."

"Ah, Barbi, Barbi. Sen kazandın. Öpücüklerini ve güzel sözlerini alacaksın," diye fısıldıyor beni kollarının arasına almadan önce ve bunu hareketleriyle kanıtlıyor.

Geçide alacakaranlıkta varıyoruz. Kararmaya başlayan gökyüzüne rağmen, geçit bir kara deliği andıran, girdap gibi dönen siyah bir enerji kütlesi.

Korku ve beklentiden oluşan bir ürperti sırtımdan aşağı iniyor.

İşte o an geldi. Yedi bin yıldır beklediği an geldi.

İntikamını gerçekleştirmesine yardımcı olma ihtimalinden dolayı mutlu olmama rağmen, bu yolculuğun bizi neler beklediği konusunda biraz endişeli olmaktan kendimi alamıyorum. Evi onun için çok fazla anı barındırıyor, Mo'nun anıları.

İçten içe, ona karşı olan hisleri konusunda hala endişeliyim, özellikle de etrafındaki her şey ona onu hatırlatacakken.

Sorun yok, Barbi. Her şey girecek. Kardeşini öldürecek ve sonra sonsuza dek mutlu yaşayacağız. Bu kadar basit.

Kendime tekrar tekrar aynı şeyi söylüyorum ama önümdeki portali görünce tüm bu şüpheler bir hışımla geri dönüyor.

Nykander köpek kulübesini yere bırakıyor ve bana dönüyor.

"Enerji imzanı hiçbir noktada açığa çıkarmamalısın, Barbs. Tamam mı? Bunu yaptığın anda Tartareia'daki herkes aralarında bir Aperite tanrısı olduğunu öğrenecek ve bizi avlamaktan vazgeçmeyecekler."

"Tamam." Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum." Eğilip alnımdan öperken gülümsüyor. "Ve karşıya geçmeden önce, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne?"

Elinde bir bıçak cisimleştirdi ve bana verdi. "Saçımı kes."

İsteği karşısında gözlerim büyüdü.

"Eskisi gibi görünmezsem dikkatlerden kaçmam çok daha kolay olacak" açıklıyor.

"Oh, tamam."

Önümdeki çimlerin üzerine oturuyor. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyor, buklelerinin ipeksi dokusuna hayran kalıyorum.

"Sanırım seni uzun saçlarınla özleyeceğim," diye mırıldanıyorum.

"Her şey bittikten sonra senin için tekrar yetiştirebilirim," diyor. "Güzel." Kıkırdıyorum.

Kalın saçlarını kesmek birkaç denememi alıyor, özellikle de makas yerine bıçak kullandığım için. İşim bitene kadar sabırla oturuyor ve bana yardım ediyor. Uzun bukleleri yere düşüyor, saçları artık kulaklarını ancak geçiyor.

"Bu iyi mi?" Geri adım atarken sordum.

Elini saçlarında gezdiriyor ve memnun bir şekilde başını sallıyor. Uzun saçlarına o kadar alışkın olmama rağmen, kısa saçla da çok şık görüldüğünü itiraf etmeliyim. Aslında bu yeni kesim ona daha önce olmayan bir tehlike ve gizem havası veriyor.

Ayağa kalkıyor ve kıyafetlerinde kalan saçları fırçalıyor. Ama ben yerde kalan saç tellerine bakarken, hepsini geride bırakmaya gönlüm el vermiyor. Eğilip daha kalın bir tutam alıyorum ve örüyorum.

Merakla bana bakıyor, onunla ne yapmak istediğimi fark edince gözleri açılıyor.

"Barbs..."

"Ziyan olursa yazık olur," diye açıklıyorum utangaç bir tavırla, yeni kıvrılmış ipleri bileğime bilezik gibi bağlarken.

"Yani..." Boğazını temizliyor. "Minnettarım." "Artık gidebiliriz."

Köpekleri ve küçük bavulları alıyor ve ileri doğru adım atıyoruz. Bıçak hâlâ elimde ve bıçağın ucunu avucumun ortasına getirerek kanımı özümle aşıyorum. Birkaç damla portalın yüzeyine düşüyor ve renk hemen değişiyor. Ürkütücü bir siyahtan davetkâr bir pembeye dönüşüyor.

"Vakit geldi." İç çekiyor. Yüz hatlarına saf bir kararlılık ifadesi yerleşiyor.

Elimi tutarak birlikte geçide adım atıyoruz.

OceanofPDF.com

W Tartareia hakkında hayal ettiğim her şey yanlış çıktı. Aklımda öfkeli bir cehennem ve ellerinde yabalarla çıplak bir şekilde koşuşturan ve işlenecek bir sonraki günahın peşine düşen şeytan benzeri yaratıklar canlandı. Bunun ilkel cehennem olması gerekiyordu, değil mi?

Bunun yerine, Tartareia oldukça...normal.

Güneşi olmayan bir diyar için normal. Gökyüzü kırmızımsı bir renkte, tek ışık her ana noktanın üzerinde asılı duran dört aydan geliyor. Tamamen karanlık değil ama aşırı aydınlık da değil.

Bir köyün eteklerine varıyoruz ve bu manzara tüm o cehennem efsanelerinin inandırıcılığını daha da azaltıyor. Ahşaptan , saman çatılı evler ve hayvanlar için küçük bir alan var. İnsanlar günlük işlerine devam ediyor, hayvanlara bakıyor ve tarlada çalışıyorlar. Ancak fark burada daha da belirginleşmeye başlıyor.

Güneş ışığı eksikliği nedeniyle, hem hayvanlar hem de mahsuller şimdiye kadar gördüklerimden çok farklı.

Hayvanlar gece görüşüne uyum sağlamak için daha büyük gözlere sahip ve bitkiler de gelişmek için minimum ışığa ihtiyaç duyan türden. Bu da köylülerin evrimsel olarak bir şekilde açıklanabileceğinden emin olduğum bazı farklı özellikler sergilemesine neden oluyor. En çarpıcı farklılık da gözlerde. Sadece daha büyük değiller, aynı zamanda irisleri kırmızımsı bir renk tonuna sahip.

"Neden senin de gözlerin kırmızımsı değil?" Köyde yolumuza devam ederken Nykander'a soruyorum.

"Tartareianlar Tenebreis'in Oğullarından sadece genetik materyalimizin farklı olması nedeniyle farklıdır. Bu insanlar bizim kadar uzun yaşamıyor ve yeteneklere sahip değiller. Tenebreis'in Oğulları hala İlkel tanrılardan gelen genetik özelliklerini korumaktadır. Tartareianlar binlerce yıl önce bu diyara taşınmış ölümlülerdir ve biyolojileri çevreye daha iyi uyum sağlamak için nesilden nesile değişmiştir. Tenebreis'in Oğulları'nın artan yaşam süreleri nedeniyle, aynı çevresel baskılara yanıt ," diye açıklıyor - oldukça bilgili bir şekilde ekleyebilirim.

Ona hülyalı bir gülümsemeyle bakıyorum.

Uzun, esmer, yakışıklı, güçlü ve zeki. Teşekkürler, kader! İdealimdeki erkeği gerçeğe dönüştürdün.

Aniden durduğunda "Burada bekle," diyor.

O yol kenarındaki tüccar tezgâhlarından birine giderken ben de onun dediğini yapıyorum. Satıcıyla sohbe dalıyor ve birkaç dakika sonra yerel kıyafetler ve köpekler için üç küçük deri koşum takımı ve tasmalarla geri dönüyor.

Gözlerimi kocaman
açarak ona bakıyorum.

"Nasıl..."

"Burada bizim köpeklerimiz büyüklüğünde bir tür var. Buna *pyde* deniyor ve normalde köylüler tarafından ekinlerini mahveden kemirgenleri avlamak için kullanılıyor. Ben sadece ellerindeki en küçük koşum takımlarını istedim. Umarım onlara uyarlar, çünkü evi yanımızda taşımak sadece daha fazla dikkat çekecektir."

"Haklısın. Her şeyi düşünüyorsun," diye mırıldanıyorum, memnuniyetle.

Daha تنها bir köşeye gidip köpekleri evden çıkarıyoruz ve koşum takımlarını takmadan önce alışmalarını sağlıyoruz. PomPom alıştı ama BonBon alışmamış gibi görünüyor, Ander ise daha da az. Ancak bazı güzel ödüller vaadiyle itaat ediyorlar ve koşum takımlarını takmamıza izin veriyorlar.

Karanlık bir sis illüzyonu yaratan Nykander, tüccardan aldığı kıyafetleri giymeye zaman ayırabilmemiz için bizi dünyanın geri kalanından koruyor. Onunki baldırlarına kadar uzanan koyu renkli bir tunik. Kalın deri bir kemerle belden bağlanıyor. Tasarımı oldukça Ortaçağ'a ait, ama hiçbir şeyin içinde iyi görünmemesi zor olurdu. Benim için soluk krem renginde sade bir keten elbise almıştı. İronik olan şu ki benimki çok daha

Onunkinden daha muhafazakar. Kemerini yok, hatta vücuduma biraz şekil vermek için belden bağlayacak bir ipi bile yok.

Hayır. Sadece derimin her santimini kaplayan bir patates çuvalı.

Yeni elbiseme ters ters bakarken Nykander huysuzluğumu fark ediyor ama hiçbir şey söylemiyor. *"İyi görünüyorsun bebeğim, kıyafetlerin ne olursa olsun"* bile demiyor.

Hayır, sadece gitmem için beni teşvik ediyor.

Alay ediyorum ve yola geri dönerken gidiyorum.

Ancak çok geçmeden buradaki kadınların patates çuvalı giymedikleri anlaşılıyor. Aslında, göğüsleri korsajlarından dışarı sarkıyor, belleri sıkı bir kemerle vurgulanıyor ve bacakları eteklerin yanlarına kesilmiş yırtmaçlardan görünüyor.

"Nykander, neden sadece benim elbisem ?"

"Neye benzeyen tek kişi?" Bunu sormaya cüret ediyor ve dudaklarında bir sırıtış seziyorum.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Şu kızlara bak!

Gerçek elbiseler giyiyorlar, büyük boy erkek gömleği değil."

"Diğer kadınların ne giydiği umurunda değil." Omuz silkiyor. "Ben kadınının ne giydiğini önemserim. Ve senin güzel varlığın sadece benim gözlerim için, tatlı şey. Başka bir erkeğin seni süzmesine izin vermeyeceğim."

"Ya bana bakılmasını *istersem*?" Onu kızdırmak için karşılık veriyorum. Birden durdu. Bana döndü, gözleri parlıyordu.

"O zaman bana *neden* Karanlık Olan dediklerini herkese göstermek zorunda hissediyorum. Ve sağda solda erkekleri öldürmek gizliliğimizi korumak için iyi bir yol değil. Bu yüzden ya böyle giyinirsin ve ben de uslu dururum ya da *gerçek* bir elbise alırsın ve ben de arkamda cesetlerden oluşan bir iz bırakırım. Seçim senin," diyerek gururla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Nyk!"

Gülümsüyor.

"Evet, tatlı şey?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Sen imkansızsın! Bu nasıl bir seçim olabilir ki?"

"BİR ALTERNATİF İSTEDİNİZ, ben de size bir tane veriyorum. Küçük bir taviz bile verebilirim. Onları öldürmek yerine, sadece gözlerini oyacağım. Sonra ne istersen giyebilirsin."

"Ama Nyk," diyorum hayal kırıklığı içinde. "Sergileyecek *bir varlığım* yok ki. Ve sen de benim yanımdasın. Sanki bir şey deneyeceklermiş gibi değil

seninleyken."

"Fark etmez," diye kayıtsızca cevap veriyor. "Ben açgözlü bir erkeğim, tıpkı senin benim açgözlü küçük kızım olduğun gibi." Sırıttıyor. "Bunun mantıklı bir tepki olması gerekmiyor, hatta mantıklı bir tepki olması bile gerekmiyor. Başka bir şey giymeye karar verirsen ne olacağını sana aktarıyorum. Seni asla durdurmayacağım. Ama aynı şekilde, seni görenleri öldürmemi de engelleyemezsin."

"Ya bir dişiye? Erkeklerden bahsediyorsun ama bir dişinin diğer dişilere dönüşüp dönüşmediğini bilmenin hiçbir yolu yok," diye karşı çıkıyorum ve yanağında sinirli bir seğirme gördüğümde memnuniyetle çenemi yukarı itiyorum.

"O zaman bunu belirttiğin için sana teşekkür edebilirim. Planımı düzeltereğim ve teninin bir santimine bile göz koyan *herkesi* öldüreceğim. Buna ne dersin?"

"Yüce Tanrım! Neyin var senin?" Öfkeyle haykırıyorum - daha doğrusu sahte bir öfkeyle, çünkü sözleri kalbimin binlerce kez daha hızlı atmasına neden oluyor.

Kıkırdıyor.

"Ben bir iblisim, Barbs. *Açgözlü* bir iblis. Benden iyi, mantıklı ya da dürüst olmamı beklemeyin - en azından konu siz olduğunuzda."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

"Bunu aradan çıkardığımıza göre, devam edebilir miyiz? Yoksa elbiseni değiştireceksin ve ben de kan mı dökeceğim?"

Bana masumca gülümsüyor.

Ona başımı sallıyorum ve yürümeye başlıyorum. "Gidelim," diye mırıldanıyorum.

"Gördün mü, bu ilişkide mantıklı olan sen olabilirsin," diye sesleniyor arkasından.

Yanaklarım alev alev yanmasına rağmen onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

"Oh, bu arada" -kulağıma fısıldamak için eğildi- "çok fazla varlığın var. *Harika* varlıklar, gerçi henüz hepsini keşfetmedim. Ama bu sadece benim bilmem, görmem, dokunmam ya da öpmem için."

"Görüyorum ki güzel sözler işini oldukça ciddiye almışsın," diye mırıldanıyorum utangaçça.

"İyi bir iş çıkarıyorum, güvenebilir miyim?"

"Çok." Gülüyorum. "Ve şimdi nereye gittiğimizi söylersen daha da büyük bir iş yapmış olacaksın."

"Bölgenin coğrafyasına dayanarak, beşinci sektörün eteklerinde olduğumuzu söyleyebilirim. Bu türden altı sektör var ve her birinin kendine has

Tartareia-Sattoriya'da sadece bir başkent var. Biz de oraya gidiyoruz. Ailem orada yaşıyor ya da ben ayrılmadan önce öyleydi. Yine de, kardeşim zirveye giden yolu planlamak için orada olmalı."

"Oh, tamam."

"Şimdilik şehre girmeyeceğiz. Velor yakınlarda, bu yüzden eğitiminiz için orada kamp kuracağız. Siz xiulian uygularken ben de son durum hakkında bilgi toplayacağım."

"Kulağa hoş geliyor. Hadi yapalım şunu!" Ona heyecanla söyledim. "Yeteneklerimi daha iyi kontrol etmek için sabırsızlanıyorum."

"Yapacaksın, Barbs. Kesinlikle yapacaksın." Gülümsüyor.

Daha kalabalık bir alana ulaşana kadar köyün dışına doğru yürüyoruz, bu noktada Nykander bir taksi durduruyor ve şoförden bizi Velor Gölü'ne götürmesini istiyor.

İlk başta yolculuğun sıradan bir yolculuk olmasını bekliyorum. Ama çok geçmeden bu diyardaki taksilerin sıradan *olmadığını* anlıyorum. Otoyoldan çıktığımızda, arabayı çeken atlar kanatlarını açıyor ve uçmaya başlıyor.

"Ne?" Bir şaşkınlık çığlığı attım. Nykander yanımda kıkırdıyor.

"Burada atların farklı olduğunu söylemeyi unuttum."

"Hadi canım," diye mırıldandım.

Ani uçuştan dolayı midem yatıştığında, perdeyi kenara çekip dışarıya bakıyorum.

Işıklar yerden parlıyor, her ev içten dışa aydınlatılıyor. Yüksekliğe çıktıkça, güzel bir desen oluşturan parlak ışık noktaları haline gelirler. Karanlık gökyüzüne ve tuhaf bir şekilde geceye özgü yaşam tarzına rağmen Tartareia çok güzel. Şeytani bir diyardan bekleyebileceğim bir şey değil ama sanırım en şeytani şeylerin bile bir güzelliği vardır.

Köpekler de manzara karşısında heyecanlanıyor ve rüzgârın yüzlerine doğru esmesi için pencereye doluşuyorlar.

Ah, küçük yaramazlar. Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. En azından ata binmekten korkmuyorlar. PomPom hiçbir zaman iyi bir uçucu olmadı, ama sanırım uçan atlar farklı bir deneyim sağlıyor.

"Pekâlâ, hızlıca bir özet geçeyim. Ejderhalar var, ama kanatlı atlar da mı var? Sırada ne var? Uçan domuzlar mı? Kediler?"

Nykander soruma gülüyor.

"Ejderhalar son derece nadirdir. Cerenios' aradığı erkek, soyunun son mavi ejderhası. Onun dışında, çoğu Aperion'da olmak üzere sadece bir avuç ejderha var. En saf büyüye sahip tür oldukları söylenir, bu yüzden daha önce soyları tükenene kadar avlandılar."

"Oh," diye mırıldandım. "Bu çok üzücü."

"Uçan domuzlara gelince, üzülererek söylemeliyim ki henüz bir tane bile görmedim. Ama size göz kulak olacağımdan emin olabilirsiniz." Bana göz kırpmıyor.

"Yine benimle dalga geçiyorsun," diye homurdanıyorum.

"Ben mi? Asla! Ama yüzün hayretle parladığında çok tatlı oluyorsun. Sırf varlığına hayret edesin diye senin için uçan bir domuz bulasım geliyor."

Ona bakarken kirpiklerim titriyor.

"Nyk!" Haykırıyorum. "Yine de haklısın. Bir tane görmeyi çok isterdim. Annem 'domuzlar uçarken' deyimini o kadar sık kullanırdı ki, ona gerçek bir uçan domuz göstermek için her şeyimi verirdim." Kıkırdıyorum.

"O zaman senin için bir tane bulmaya çalışacağım," diye mırıldanarak beni daha da yaklaştırdı.

Onun yanına sokulurken mutlulukla iç çekiyorum, yorgunluk sonunda beni ele geçirirken gözlerim kapanıyor.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama bir süre sonra Nyk beni sarsarak uyandırıyor ve vardığımızı söylüyor. Atlar gökyüzündeki yerlerinden iniyorlar, inişleri de kalkışları kadar ürkütücü.

Nykander şoföre parasını ödüyor ve iniyoruz.

"Bunun için parayı nereden buldun?" Kaşlarımı çattım. Kafasını sallıyor.

"Bilmek istemezsin." Tamam, anladım. O çaldı.

Cevabına sinirleniyorum, ama dikkatim etrafımızdaki manzaranın büyüüne kapıldığı için bunun üzerinde daha fazla duramıyorum.

"Vay canına," diye fısıldıyorum.

Göl beklediğimden çok ama çok daha büyük. Ufuk çizgisi boyunca uzanıyor, neredeyse hiç bitmeyen bir deniz gibi. Kıyıyı sudan ayıran çakıllı bir çizgi var ve biraz ötede, küçük bir köprü suyun büyük genişliğine bakan bir deniz fenerine çıkıyor.

Ancak gölle ilgili şaşırtıcı bir ayrıntı daha var.

Kırmızı.

Su koyu kırmızı.

Nykander'in bana Tartareia'da mavi deniz olmadığını söylediğini hatırlıyorum. Belki de tüm su kütleleri burada güneş ışığı eksikliğinin bir sonucu olarak alışılmadık bir renge sahiptir.

"Uhm, Nyk?" Ona bakmak için döndüğümde soruyorum. "Burada mavi su yoksa, o zaman ne içiyorsun?"

"Ah, şu." Başının arkasını kaşırken bundan bahsediyor. "Tartareia'da içilebilir tek su Sattoriya'da. Nüfusun geri kalanı bira içiyor."

Ağzım açık kaldı.

"Bu kesinlikle... ortaçağdan kalma."

"Hangi dünyaya giderseniz gidin, gücün aynı şekilde dağıtıldığını göreceksiniz. Birkaç kişi tüm kaynakları elinde tutarken, geri kalanlar var olmak için savaşır."

Dudaklarım düzleşti.

"Ama bu kadar yeter. Gelin, size öngörülebilir gelecekte -en azından siz dördüncü kapınızı açana kadar- nerede kalacağımızı göstereyim."

Nykander beni deniz fenerine doğru yönlendirdiğinde şaşıyorum.

Sudan fırlamış gibi görünen büyük kayaların üzerine inşa edilmiş olan deniz fenerinin boyu yüz metreden fazladır. İlk katta birkaç küçük pencere bulunurken, en üst kat tamamen tabandan tavana pencerelerden oluşuyor.

Köprüyü geçiyoruz ve deniz fenerinin girişine varıyoruz. Sağa sola bakarken suyun koyu gri taşla vurarak onu kırmızıya boyadığını görüyorum.

"Su ne kadar derin?" Gözlerimi gölün opak kırmızı yüzeyine dikerek soruyorum.

"Derin," diye cevaplıyor Nykander.

İçine daldığımı hayal ettiğimde sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Nedense bu kırmızı renk beni ürpertiyor ve nedenini bilmiyorum. Sanki kan gibi değil. Renk muhtemelen gölün dibinde yaşayan planktonların ve ışık eksikliğinin bir sonucu.

"İçeri gel." Nyk'ın sesi beni hayallerimden uyandırdı.

Köpekleri açık kapıya doğru yönlendirirken gülümsemeye zorluyorum.

İçeri girdiğimizde, Nykander güçlerini duvardaki meşaleleri aydınlatmak için kullanıyor. Deniz fenerinin içi aydınlanıyor ve sonuçtan etkilenmediğimi söylemek hafif kalır.

"Nyk... Burada nasıl kalacağız? Yüzyıllardır kimse yaşamamış gibi görünüyor. Ve türünüzün ne kadar uzun yaşadığını düşünürsek, *binlerce* yıl olduğuna bahse girerim."

Kalın toz tabakaları ilk odanın tamamını kaplıyor. Üst katlara çıkan bir merdiven var ama ahşap eski ve yıpranmış. Tek bir adımda yüksek sesle gıcırıyor ve tüm deniz fenerinde yankılanıyor.

"İdare ederiz," diye cevap veriyor.

Burnumu sıkıyorum. Toz şimdiden kendimi kaşıntılı ve kirli hissetmeme neden oluyor. Köpekler de hapsiriyor ve tasmalarında huzursuzlanıyorlar.

"Köpekler için de iyi değil. Bu çok kirli," diye yakınıyorum.

Bana sert bir bakış attı.

"Bir süre dışarıda bekle," diyor ve beni deniz fenerinin dışına itip kapıyı yüzüme kapatıyor.

Köpekler sadece birkaç adım ötedeki göle bakarken korkudan titriyorlar. Güvende olduklarından ve başlarına bir şey gelmeyeceğinden emin olmak için önlerine çömelıyorum - gerçi sözde yeni evimizin durumuyla bundan ciddi olarak şüpheliyim.

Sözünün eri Nykander birkaç dakika sonra kapıyı açıyor ve bizi tekrar içeri davet ediyor.

Şok içinde göz

kırpıyorum. "Sen..."

Nasıl?"

"Doğüstü hız." Göz kırpıyor.

Yaklaşıyorum ve yanağında koyu bir leke fark ediyorum. Gülümseyerek parmak uçlarımda ayağa kalktım ve lekeyi sildim.

"Mmm, sen tam bir koca adayısın."

"Memnun etmeyi amaçlıyorum," diyerek sahte bir selam veriyor.

Toz tamamen temizlendi ve o eski ve tozlu koku yerine kule artık çiçek ve çikolata kokuyor. Bu oldukça iyi bir gelişme.

Merdivenlerden birinci kata çıkıyoruz ve burada ilkel bir mutfak buluyoruz. İhtiyacımız olabilecek her şey var; masa, sandalyeler, ocak, dolaplar ve küçük bir lavabo.

Başım la onaylıyorum. Köpekler de havlıyor.

Nykander gülümsüyor.

"Üst katta iki oda daha var. Biri köpekler için, biri de bizim için" diye bahsediyor.

Merak ettim, onu ikinci kata kadar takip ettim.

Oda gerçekten küçük ama küçüklerin başını belaya sokmaması için yeterince güvenli. Hatta merdivenlere erişememeleri ve kaza geçirmemeleri için kilitlenen bir kapısı bile var - merdivenler onlar için oldukça dik.

"Buna bayıldım. Onlara birkaç yastık ve oyuncak alıp buraya koyabiliriz." Bir köşeyi işaret ettim. Etrafta yürürken büyükçe bir dolap buluyorum. "Ve burada Ander'e lazımlık eğitimi verebiliriz. PomPom ve BonBon da acil bir durum olursa ve onları aşağı indirmek için müsait değilsek buraya tuvaletlerini yapabilirler."

Nykander'ın bir şey söylemediğini fark edince dolabın kapısını kapatıp arkamı dönüyorum.

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Önerdiğim gibi, artık köşede yastıklar ve oyuncaklar var. Köpeklerin koşum takımlarını çıkarmak için eğiliyorum ve onlar da yeni yerlerine doğru koşuyorlar.

"Gerçekten hepimizi etkilemeye , değil mi?" Ona soruyorum. Bir omzunu kaldırıyor.

"Burada ne kadar zaman geçireceğimizi bilmiyorum, o yüzden burayı rahat bir yer haline getirebiliriz."

Yanına gidip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Bana odamızı göster o zaman," diye mırıldanıyorum. Başını eğiyor.

Köpekleri geride bırakıyoruz ve dışarı çıkmamaları için kapıyı kapatıyoruz. Merdivenlerden yukarı çıkarken, duvarların tamamen pencerelerden oluştuğu son kata ulaşıyoruz.

Gölün kızılığı, yukarıdan parlayan ayın loş ışığıyla vurgulanıyor. Ne kadar tehlikeli ve ürkütücü olursa olsun, bu manzaranın nefesimi kesen bir güzelliği var.

"Vay canına," diye fısıldıyorum. "Bu manzara her şey," diyorum doğrudan pencerelere giderken. Parmaklarımı camın üzerinde gezdiriyorum. Yine de aşağı bakmaya cesaret edemiyorum. Düşüş çok dik. Yanlış bir adım atarsan kızıl uçurum seni yutar.

Geri , gülümsemem titriyor.

"Barbs," diye sesleniyor Nyk.

Dönüyorum.

Odanın ortasında kral boy bir yatak bulunmaktadır. Yatak, çarşaf ve yastıkların hepsi taze ve yeni. Temiz pamuk kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve memnuniyetle iç çekiyorum.

Etrafta birkaç eşya daha var; bir gardırop, küçük bir masa ve iki sandalye. Ama kendimi yatağa atarken onlara zar zor bakıyorum.

Yumuşak şilte vücudumun ağırlığı altında yol alıyor, benimle birlikte zıplıyor.

Yüksek sesle kıkırdıyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor, Nyk! Teşekkür ederim!"

Bana katılmıyor. Yüzünde tuhaf bir ifadeyle yatağın ucundan bana bakıyor. Bir saniye sonra gülümsemeyi hatırlıyor.

"Gardırobunu da kıyafetlerle doldurdum."

O sözlerini tamamlayamadan ayağa fırlıyorum ve aceleyle gardıroba gidiyorum. "Antrenman için kullanacağın için süslü değiller."

"Oh," diye mırıldanıyorum bana aldığı sıradan keten elbiseleri fark ettiğimde. Ama hey, en azından pembe sayılırlar. Benim kendim için seçeceğimden daha koyu bir ton ama çabasını takdir ediyorum. Ne de olsa renk ışıktan etkilenir ve Tartareia'da bu yok.

"Teşekkür . Minnettarım."

Başını salladı.

"Arka tarafta da bir banyo var. Çok geniş değil ama yeterli olacaktır."

Banyoda ayaklı duş, tuvalet ve lavabo bulunmaktadır.

"Bu ne tür bir su?" Suyu açmak için duşun içine uzanırken soruyorum. Şaşırtıcı bir şekilde kırmızı değildi. Yeşilimsi bir renk. Elimi birkaç dakika akıntının altında tutuyorum, tenimi lekelemediğinde memnun oluyorum.

"Anakaradan geliyor. Deniz feneri uzun zaman önce askerler tarafından kullanılmış. Ruhani enerjilerini arttırmak için göle girmeye karar verenler için bir gözetleme noktasıydı."

"Neden terk ettiler? Göl bu kadar değerli bir kaynaksa, neden kullanmaya devam etmediler?"

Üst dudağının üzerinde zar zor fark edilebilen bir seğirme belirir.

"Çünkü göle giren çoğu insan bir daha çıkamadı," diye cevap veriyor donuk bir sesle.

"C "Zihnini aç, Barbs," diye talimat veriyor. "Şimdi kalkanının genişlediğini hayal et."

Söylediği gibi yapıyorum, etrafımda parıldayan enerjiye odaklanıyorum ama aynı zamanda imzasını gizli tuttuğumdan emin oluyorum. Söylemesi yapmaktan daha kolay ama. Birkaç dakika içinde yere yığılıyorum, kontrolsüzce kasılırken yüzümden ter damlıyor.

Nyk eğilip saçlarımı okşarken, "Neredeyse oldu, tatlı şey," diyor. "Şimdiden tanıdığım herkesten daha iyisini yaptın."

"Ama daha ikinci kapıya ulaştım," diyorum sert nefesler arasında. "Dördüncüye ulaşmam sonsuza dek sürecek."

Gülümsüyor.

". Yapacağını biliyorum."

"Bana olan güvenini takdir ediyorum ama yorgunum," diye yakınıyorum yere yığılırken. Çimlerin üzerine sırt üstü uzanıp yarı karanlık gökyüzüne bakıyorum.

İki haftadır buradayız ve ışık eksikliği vücuduma kesinlikle zarar verdi. Daha az gülüyorum, daha az gülümsüyorum, uyku dışında her şeyi daha az yapıyorum. Uyku söz konusu olduğunda, günlerce uyuyabilirim. Ama Nykander beni her gün antrenman için uyandırırken, kendime zaman ayırmak neredeyse imkansız.

O her şeyi yapar.

Yemek pişirir. Temizlik yapar. Köpeklerle ilgileniyor. Karşılığında benim tek yapmam gereken antrenman yapmak.

Ve bundan çok yoruldum.

"Biraz ara verebilir miyim?" Kirpiklerimi çapkınca kırıştırarak ona bakıyorum.

Başını yana eğiyor ve tek kaşını kaldırıyor.

"Üçüncü kapını aç ve konuşalım."

"Ama... Nasıl?" Hayal kırıklığı içinde haykırıyorum, uzuvlarımı sağa sola sallıyorum.

"Her şey burada, Barbs," diyor yanımdaki çimlere oturup başımı işaret ederken. "Zihnini temizle ve tüm şüphelerinden kurtul. Kendine ve yeteneklerine güven. Şimdi çimlerin üzerinde yuvarlandığın yeter. Şu hedefleri enerjinle vurmanı istiyorum." Biraz uzaktaki birkaç tahta çubuğu işaret ediyor.

"Ne?"

"Daha önce de söylediğim gibi. Kalkanınızı, yararlanabileceğiniz sınırsız bir kaynak olarak hayal edin. Ondan bir parça alın ve hedefe doğrultun."

Sonra da kalkıp köpeklerle vakit geçirmeye gitti. Onlarla vakit geçirmek istiyorum ama uyumak ve yemek yemek için bile zar zor vaktim oluyor.

Nefesimin altında birkaç küfür homurdanarak ayağa kalkıyorum ve hedeflerin önünde konumlanıyorum.

Gözlerimi kapatarak enerji kalkanımı zihnimde canlandırıyorum. Pembe parçacıklar etrafımda parıldıyor, beni tepeden tırnağa çevreliyor.

Başlangıçta sadece birkaç santim kalınlığında. Ama Nyk'ın söylediği gibi yapıyorum ve daha geniş olmasını isteyerek ona doğru itiyorum.

İlk birkaç deneme başarısızlıkla sonuçlanır, tıpkı bundan önce yüzlerce kez olduğu gibi.

Kalkanımın şekli ve boyutu değişmiyor. Sabit kalıyor. Ve gizlenme büyümün kontrolünü kaybetmek üzere olduğumu hissettiğimde, tamamen duruyorum.

Ellerimi dizlerimin üzerine koyarken derin bir nefes alıyorum. Hedefleri vurmak için yeterli enerjiyi kanalize edemeyebilirim, ancak kalkanımı gizlerken onu çağırma egzersizi tamamen yorucu.

Yine de pes edecek biri değilim, tekrar denemeden önce beş dakika ara veriyorum.

Ve tekrar. Saatlerce.

Ne yazık ki, her egzersiz tam bir başarısızlıkla sonuçlanıyor.

Yorgun, terli ve kendi bedenimi zar zor kontrol ederek yavaşça deniz fenerine geri dönüyorum. Nykander'ı birkaç saattir görmemiştim, bu yüzden içeride köpeklerle birlikte olduğunu varsayıyorum.

Deniz fenerinin kapısını açar açmaz, nefis bir kızarmış et kokusu bana doğru yayılıyor ve ağzımın sulanmasına neden oluyor.

Ayaklarım beni Nykander'in yemek masasını çeşitli yemeklerle donattığı birinci kattaki mutfığa götürürken otomatik pilottayım. Orada

orba, kavrulmuş et ve sebzelerin yanı sıra sıcak ekmekle doldurulmuş kaselerdir.

Yemeğe baktığını görünce "Gel ye," diyor.

"Kahretsin, çok aım Nyk," diye bağırıyorum otururken. Yemeğe dalmak için onu beklemiyorum bile, bir ağız dolusu et yiyorum ve çorbayla yıkıyorum. Her birinden biraz alıp, sanki bu yiyeceğim son yemekmiş gibi ağızımı tıka basa dolduruyorum. Ama vücudumun son zamanlarda enerji tüketme şekliyle, bunun yeterli olacağından şüpheliyim.

"Sakin ol, Barbs." Nykander kıkırdar.

"Bütün bir günü antrenman yaparak geçiriyorsun ve sonra yavaş yavaş yiyorsun," diye mırıldanıyorum lokmalar arasında.

"Son tur nasıl geçti?" "Aynı şekilde."

"ok fazla endişelenme. Olacak," diyor omzuma hafifçe vururken.

Ona ters ters bakıyorum ama bu sadece onu daha da eğlendirmeye yarıyor.

Porsiyonum yetmiyor ve her şeyi birkaç dakika içinde bitiriyorum.

Nykander bana ikinci, sonra üçüncü kez veriyor.

Çorbanın son kalanını kseme dökerken, "İştahın açılmış," diye şaka yapıyor.

"Hayatımda hiç bu kadar çok yememiştim," diyorum ağızım yemekle doluyken. şu anda en az hanımefendi olan kadın benim ve annem beni görse küplere binerdi. Ama eğer bir asker gibi antrenman yapıyorsam, o zaman belki de toplumsal olarak oluşturulmuş standartlardan biraz uzaklaşmama izin veriliyordur.

"Benim de tatlım var," diyor

Nyk. "ikolata mı?"

Başını sallıyor.

Masadan bulaşıkları alıyor, kolunu bana doğru uzatırken dokunaçlarını kullanarak onları lavaboda yıkıyor.

"Beslen, Barbs. Buna ihtiyaın var."

Yutkunuyorum. Sadece ihtiyaım yok, aynı zamanda *can atıyorum*.

Son zamanlarda antrenmanlar çok yorucu geçtiği için Nykander beni her gün kanıyla besliyor. alışmak için tüm enerjiye ihtiyaım olduğunu söyleyerek benden günde nadiren birkaç damladan fazlasını alıyor.

Kanı dayanıklılığım üzerinde harikalar yaratıp hem zihnimi hem de bedenimi tazelese de, uzun zamandır doğrudan boynumdan beslenmemiş olması artan yakınlığımıza gölge düşürdü.

Birlikte uyuyoruz. Bazen öpüşüyoruz. Ama bundan fazlasını yapmadık. Tabii ki yastığa başımı koyduğum anda gözlerim kapanıyor, bu yüzden yatak odası aktiviteleri için enerji toplamak zor oluyor. Yine de bir şekilde buraya geldiğimizde işleri biraz daha hızlı ilerletebileceğimizi umuyordum.

Her ne kadar işleri ağırdan almamızı öneren ben olsam da, şimdi sabırsız olan benim.

"Gidip duş almalısın. Köpekleri çoktan besledim ve gezdirdim. Kasabaya gittiğimde Ander'e çiğnemesi için yeni bir oyuncak bile aldım," diyor gülümseyerek. "Ben de temizliğimi bitirip yatağınıza geleyim."

Bununla birlikte, bana sırtını dönerek beni etkili bir şekilde reddetti.

İlgisizliği yüzünden onunla kavga edemeyecek kadar yorgunum. Yüce Tanrım, ama ben de Ander kadar muhtaç hale geliyorum, sevildiğimi bilmek için her beş saniyede bir onaylanmaya ihtiyaç duyuyorum.

Aştan bahsetmişken. Nykander bu sözleri bana daha önce hiç söyledi mi? Hatırlamaya çalışırken kaşlarım birbirine çarpıyor.

Merdivenleri yavaşça çıkıyorum, kaslarımdaki ağrı yüzünden arada bir sallanıyorum. Üçüncü kata ulaşıp banyoya girdiğimde hala o sorunun cevabını bulamamıştım.

Bana karşı bir şeyler hissettiğinden defalarca bahsetti, ama bu şeyi tanımladı mı?

Terli kıyafetlerimi çıkarıp çamaşır torbasına atıyorum. Duşu açıp içeri giriyorum. Sıcak yeşil suyun fişkırmasına eşlik eden hafif tatlı bir koku var. Şimdiye kadar alışmış olmam gerekirdi ama bu tuhaf özellikler beni şaşırtmayı asla başaramıyor.

Cildimi fırçalayıp temizledikten sonra Nykander'ın benim için aldığı losyondan biraz sürüyorum.

Bu kadar düşünceliyken ondan nasıl şüphe edebilirim ya da ona nasıl kızabilirim? Günün yarısını benimle eğitim alarak geçiriyor. Diğer yarısında ise yiyecek, giyecek ve benim ya da köpeklerin ihtiyaç duyabileceği diğer eşyaları almak için yakınlardaki kasabalara gidiyor. Asıl amacı istihbarat toplamak olsa da eve hiç gelmedi.

küçük bir hediye olmadan -ki bu her zaman kalbimi ısıtır.

Banyodan çıktığımda yatağın üzerinde küçük bir paket gördüm.

Çikolata. Ya da en azından daha acı olan Tatar versiyonu. Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Teşekkür , Nyk," diye fısıldıyorum, beni duyabildiğini bilerek. Çikolatayı yiyorum ve temiz çarşafların arasına giriyorum.

"Bugünkü sürprizi beğenmenize sevindim," diye mırıldanıyor kapı aralığında. Duvara yaslanmış, bol siyah bir pantolon ve çarpıcı görünümünü vurgulayan beyaz bir gömlek giymiş.

Gözlerinin grisi bu ışıkta farklı, rengi daha çok gümüş beyaza benziyor.

Odanın içine giriyor ve kapıyı kapatıyor. "Gel." Yatakta yanımdaki boş yeri okşuyorum.

Gömleğini başının üzerinden çekerek, pantolonunu tekmelemeden önce ortadan kaybolmasını sağlıyor ve sadece boxer külotuyla kalıyor.

Battaniyenin altından kayarak beni göğsüne çekiyor ve sıkı sarılıyor.

"Uyu tatlı şey," diye fısıldıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor.

"Çok yorgunum," diye mırıldanıyorum, gözlerim çoktan kapanıyor. "Ama Nyk... Artık beni istemiyor musun?" Uykulu bir şekilde soruyorum.

"Ne?"

"Sen..." Esniyorum. "Hiçbir şeyi öpücükten öteye götürmeye çalışmıyorsun. Buranın ışığından mı? Daha mı kötü görünüyorum?"

"Barbs," diye sert bir sesle başladı.

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, içimi endişe kapladı.

"Her ışıkta ve her dünyada kesinlikle büyüleyicisin. Ve ben seni istiyorum. Çok, çok fazla," diye onaylıyor, elimi tutuyor ve külotundaki şişkinliğin üzerinde kaydırıyor. "Ama bedeninin zaten sınırındayken senden asla *bir* şey talep etmem. Sevişmek için sonsuza kadar vaktimiz var, tatlım."

Öfkeyle kızarıyorum ve elimi geri çekiyorum.

"Sevişmek demiştin," diye mırıldanıyorum hülyalı bir şekilde, ona daha da sokulup kollarımı beline doluyorum. "Bu beni sevdiğin anlamına geliyor, değil mi? Çünkü seni seviyorum, Nyk. Seni çok, çok, çok seviyorum."

Cevap vermeden önce bir duraksama oluyor.

Nazik bir sesle, "Elbette istiyorum, tatlı şey," diyor.

Bu da beni rahatlatmaya ve güvende hissettirmeye yetiyor.

Gözlerimi bir kez daha kapatarak, gecenin soğuşunda ihtiyaç duyacağım tek örtünün onun sıcaklığı olmasına izin veriyorum.

Eğitimin PSİKOLOJİK GERİLİMİ beni zorluyor. Başarısızlık üstüne başarısızlık, tek beklentim başarısızlık *olana* kadar güvenimi düşürdü.

Kendimi yere bırakırken derin bir nefes alıyorum.

Nykander gitmiş. Yine gitti.

Başkentten istihbarat toplamaya gittiğini söyledi ama onunla gitmeyi teklif ettiğinde eğitimime odaklanmamı söyledi.

Ve öyleyim... Ama hepsi boşuna gibi görünüyor.

Yorgun, aç ve kendime kızgın bir halde bir mola verip köpeklerle oynamaya karar veriyorum. Birlikte vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ve onları çok özledim.

Deniz fenerinin içine girip koşum takımlarını sırtlarına takıyorum ve onları koşuya çıkarıyorum. Beni gördükleri anda heyecanla zıplıyorlar ve her yerimi yalamak için acele ediyorlar.

"Ben de sizi özledim bebeklerim," diye mırıldanıyorum sevgiyle. "Kaybettiğimiz zamanı telafi edeceğime söz veriyorum."

Göl kıyısı boyunca yürüyoruz. Gökyüzü kırmızımsı gri bir renkte ama henüz tamamen karanlık değil. İki ay bol miktarda ışık sağlıyor, böylece fenere dönmeden önce daha uzun bir yürüyüş yapabiliriz.

Köpekler heyecanlı ve bu da benim mutluluk seviyemin hemen yükseldiği anlamına geliyor.

Yine de yorgun ve bitkin hissettiğimi inkâr edemem. Nykander'ın endişelerini anlasam da, beni çok fazla zorladığını düşünmeden edemiyorum. Dördüncü kapımı yakında açmamı istediğini biliyorum ama daha önce bunların hiçbirini yapmadığım düşünülürse verdiği eğitim çok yorucu oldu. Bu da beni acelenin ne olduğunu merak etmeye itiyor.

Önceden Baine'i tek başına alt etmeye hazırdı; benim yardımına kesinlikle ihtiyacı yoktu. Tartareia'ya gitmesine yardım etmek dışında, benim rolümün asgari düzeyde olması gerekiyordu. Oysa şimdi, bunu yapmak için binlerce yılı varken, bu kadar kısa bir sürede yeteneklerimi mükemmelleştirmeme ihtiyacı var.

O sadece senin için endişeleniyor, diye iç sesim azarlıyor.

Göğsümde bir sıcaklık kıvılcımı patlıyor. Öyle, değil mi? Eğitimim söz konusu olduğunda çılgın standartlara sahip olmasına rağmen, tüm süreç boyunca destekleyici oldu. Sadece biraz daha sevecen olmasını isterdim.

Ugh! Köpeklerle vakit geçirmem gerekirken neden burada bir şeyler düşünüyorum?

Dizlerimin üzerine çökerek tasmalarını çıkarıyorum ve etrafta oynamalarına izin veriyorum. Ve üzerime atlayıp ellerimi kemirdiklerinde, onları durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

"Sizi tatlılar. Sizi çok özledim. Gelin bana biraz sevgi verin!" .

Ama yapıyorlar. Bana sarılıyorlar, yüzümü yalıyorlar ve kıyafetlerimi ısıtıyorlar - hepsi sevgi dillerinin bir parçası. PomPom ve BonBon ilk geri çekilenler oluyor, biraz ötede kendi başlarına oynamaya gidiyorlar ve beni küçük Ander ile yalnız bırakıyorlar.

"Çok büyümüşsün bebeğim," diye mırıldanıyorum parmaklarımı kalın bebek kürkünün içinden geçirirken. O kadar yumuşak ve siyah ki, yüzümü içine gömmek ve onu küçük bedeninin her yerinden öpmek istiyorum.

Küçük dişleriyle gömleğimin eteğini yakalıyor ve onu oyuncağı sanarak çekiyor.

Berbat girişimlerine kıkırdıyorum ama onu durdurmuyorum.

"oyuncu küçük bir adamsın, değil mi? Oh, seni şey!"

Yumuşak bir inilti çıkarıyor, ısıracak başka bir yerimi bulmadan önce bir aşağı bir yukarı zıplıyor.

Başımı eğlenerek sallıyorum.

Nykander'ın onlara daha fazla oyuncak alması gerekiyor.

Ancak Ander'le oynarken kulaklarımda yabancı bir ses yankılanıyor. Onu yere yatırıp ailesinin yanına gitmesi için teşvik ederken ben de kalkıp sesin kaynağını araştırmaya gidiyorum.

Gümbürdeyen adımların sesi kulaklarımda gittikçe yükseliyor. Kaşlarımı çatıyorum.

Kim olabilir? Nykander artık buraya kimsenin gelmediğini söylemişti.

Ses yoğunlaştıkça korkum da artıyor.

"Bebekler, buraya gelin!" Üçünü de alıp deniz fenerine doğru koşarak sesleniyorum.

Kapıyı iterek açıyorum ve hemen odalarına gidip onları içeri yerleştiriyorum. Yiyecek ve suları olduğundan emin olduktan sonra kapıyı kilitliyor ve bölgeyi incelemek için üçüncü kata çıkıyorum.

Deniz fenerine doğru gelen bir grup adamı gördüğümde şok içinde gözlerim açılıyor.

Saydığımı göre, yaklaşık on ya da on iki tane var. Ama burada ne arıyor olabilirler ki?

Son anda yönlerini değiştireceklerini umarak onları endişeyle izlemeye devam ediyorum. Ama saniyeler geçtikçe, doğrudan deniz fenerine doğru geldikleri anlaşılıyor.

Bir hata mı yaptım? Alıştırma yaparken yanlışlıkla enerji imzamı mı açığa çıkardım?

Bugün yaptığım her şeyi zihnimden geçirirken vücudum geriliyor. Sıkı çalıştım, bu doğru. Ama geçmiştekinden daha sıkı değil.

Hiç mantıklı değil.

Yabancı adamlar yaklaşmaya devam ediyor.

Nykander burada olmadan nasıl idare edeceğimi bilmiyorum, bu yüzden tek çarem onu geri aramak. Ama cep telefonlarının olmadığı bir dünyada ona ulaşmamın tek bir yolu var.

Bir bıçak bulmak için merdivenlerden mutfığa koşuyorum. Bıçağın ucunu ön kolumun yüzeyine bastırarak *yardım* kelimesinin izini sürüyorum. Acıdan irkiliyorum, dişlerimi sıkarak acıyı bastırmaya çalışıyorum. Kelime derimde şekilleniyor, ama sadece birkaç saniye içinde derim iyileşmeye başlıyor ve kayboluyor.

Yardım sinyali gönderdikten sonra durumu izlemeye geri dönüyorum. Bir sandalyeyi mutfak penceresine taşıyıp üzerine çıkıyorum ve Nykander'ın dönmesini nefesimi tutarak beklerken dışarıda olup bitenleri izliyorum.

"Lütfen acele et," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilsem de.

Yine de dışarıdaki insanların beni duyabildiğini fark ettiğimde gözlerim açılıyor. Yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyorum. Bireysel olarak güçlülerse, neredeyse bir düzine kişilik bir grupta benimle boy ölçüşemezler.

Nyk, Tartareia'da yetenekleri olmayan insanlar olduğundan bahsetmişti ama bu insanların askeri üniforma giymeleri ya da onlar gibi prova edilmiş bir düzende hareket etmeleri pek olası değil.

Dakikalar geçtikçe ve Nykander gelmedikçe nabzım hızlanıyor.

Dışarıya bir kez daha bakınca adamların neredeyse deniz fenerinin girişinde olduğunu görürler.

Lanet olsun!

İçeri girmelerine izin veremem. Niyetlerini bilmiyorum ve köpeklere zarar vermelerine izin vermeyeceğim. Onları güvende tutmanın tek yolu adamları buradan uzaklaştırmak.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Buna hazır *değilim*. , ne yapmam gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yap.

Daha önce yanımda Nykander vardı ve bu bana güven vermişti. Enerjimi yönlendir*çünkü* o yanımdaydı, arkamı kolluyordu.

Ama şimdi?

Neredesin, Nyk? Neden burada değilsin?

Yine de onun için daha fazla zaman beklemek köpekleri tehlikeye anlamına geliyor ve bunu göze alamam.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek ve zihnimi boşaltmak için birkaç sakin nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim. Bebeklerimi korumak için bunu yapabilirim.

Kendime çok ihtiyacım olan moral konuşmasını yaptıktan sonra düzelttim ve aşağıya indim.

Onları duyabiliyorum.

Hemen dışarıdalar, kendi aralarında konuşuyorlar, gülüşüyorlar.

Bu gece bir genelevde yapacakları planlar ve bu işin onlara bir fahişeye kaç saat geçirme fırsatı sağlayacağı hakkında müstehcen şakalar yapıyorlar.

İğrenç.

Ama bu onlar hakkında bir şeyi açığa çıkarıyor. *Bir* iş yapıyorlar, bu *da* buraya *birileri* tarafından gönderildikleri anlamına geliyor.

Bununla çalışabilirim.

Kapıyı çekip açarak gözlerinin içine bakıyorum. "Sizi buraya getiren nedir?" Sahte bir tatlı sesle soruyorum.

Ama adam grubuna bakarken, ilk tahminlerimin çok yanlış olduğunu fark ediyorum. On ya da on iki değil, yirmiye yakın. Geri kalanlar hangi cehennemden gelmişti?

Ne kadar korktuğumu görmemeleri için poker suratımı korumak için elimden geleni yapıyorum. Ama bir grup erkekle yalnız bir kadın? Bu ne zaman kesinlikle korkutucu değil?

"Kimsiniz ve burada ne işiniz var?" Adamlardan biri öne çıktı ve gözlerini bana dikti.

Kıyafetlerinin arasından görünen silahları fark ettim. "Ne?" Gülümsüyorum.

"Deniz feneri Sattoriya'lı Jubal Hanedanı'nın malıdır. İzinsiz giriyorsunuz."

"Oh, gerçekten mi? Çok özür dilerim. Bilmiyordum," diyorum tatlı bir sesle. "Terk edilmiş bir yer olduğunu sanıyordum. Ama endişelenmeyin, eşyalarımı toplayıp gideceğim."

Başka bir gülümsemeyle geri adım atıp kapıyı kapatıyorum. Çizmeli bir ayak engel oldu.

"Kendinizi tanıtmalısınız. Jubal Hanesi'nin mülküne izinsiz girmek suçtur."

"Oh, belki bu seferlik görmezden gelebilirsiniz?" Onlara kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Neler hakkında hiçbir fikriniz yok." Sessiz bir hıçkırık çıkardım. "Sadece ağır hasta olan büyükanneme ulaşmaya çalışıyordum ve-"

Aynı adam keserek, "Kocanızdan kaçtığınıza dair bir ihbar aldık, bu yasalara aykırıdır," dedi. "Yargılanabilmeniz için sizi geri almaya geldik."

Gözlerim şok içinde parlıyor. Aval aval onlara bakıyor, bu çirkin suçlamaları yavaşça sindirmeye çalışıyorum.

Ne?

Bir rapor mu almışlar? Benim hakkımda mı?

Ne oluyor be? Raporda kocamdan kaçtığımı mı yazıyor? Bu bir hata olmalı. Belki de bölgede kocasından kaçan başka bir kadın vardı ve şimdi bunu benim üzerime yıkmaya karar verdiler. Yoksa hiçbir şey mantıklı değil.

"Tutuklusunuz ve izinsiz girmekten Jubal Evi'nde yargılanacaksınız, ardından evlilik evini terk etmekten Sattoriya Kamu Evi'ne götürüleceksiniz," diye robotik bir ses tonuyla devam ediyor. "Kocanızın kimliğini tespit edebilmemiz için bize adınızı ve mensubiyetinizi söylemeniz gerekiyor. Duruşmada hazır bulunması gerekecek."

"Sen neden ?" Kaşlarımı çatıyorum.

Bana boş boş bakıyor.

Ben daha ne olduğunu anlamadan kapıyı iterek açıyor ve iki adama beni tutmalarını söylüyor.

"Ne yapıyorsun?" Çantasından bir cihaz çıkardığını fark ettiğimde kekeleyorum. Bir çift kelepçeyi andırıyor, ama onlarda garip bir şey var. Altın bir malzemeden yapılmışlar ama alışılmadık bir yeşil parıltı var. Bana yaklaştıkça parıltı yoğunlaşıyor ve metalin etrafında yabancı enerji lekeleri uçuşuyor.

Bir çeşit büyülü cihaz olmalı. Ve eğer onu bana takarlarsa, neler olabileceğini bilmiyorum.

Panik göğsümde kabarıyor ve kollarımı ve bacaklarımı sallamaya başlıyorum.

Adamları üzerimden atmak için mücadele ediyorum ama onlar çok daha güçlüler ve saniyeler içinde beni bastırıp duvara yaslıyorlar ve ellerimi arkamdan çekiyorlar.

Kelepçeler tenimle temas ettiğinde kavurucu bir sıcaklık bedenimi sarıyor.

31

"S Eve kulak verin," diye emrediyor adam.

Hayır, hayır, hayır! Köpekleri bulurlarsa kim bilir ne yaparlar.

Oh, Tanrım! Bebeklerimi ellerine geçiremezler!

Kelepçeler tam bileklerime takılmak üzereyken, enerjimi yüzeye çıkaran yüksek sesli bir çığlık atıyorum.

Çığlığımın patlamasıyla giriş kapısı ve çevremdeki herkes benden uzaklaşıyor.

Yavaşça arkamı dönüyorum.

Adamlar yerde acı içinde inliyor. Ama ben kendimi toparlayamadan onlar ayağa kalkıyor ve kendi enerjilerini yönlendirerek saldırmaya hazırlanıyorlar.

Yutkunuyorum.

Hangi cehennemdesin, Nyk?

Enerjimi yüzeye çıkararak, pembe ışıltının beni sararak güçlü bir kalkan oluşturmasını izliyorum. İlk adamlar bana doğru darbeler gönderirken, ben de onları savuşturmaya odaklanıyorum. Enerjileri karanlık, Nykander'inkine benziyor ama Baine'in Damien üzerindeki kokuşmuş etkisini hatırlatan başka bir iğrençlik katmanı daha var.

Herhangi bir darbenin yapıya ve dolayısıyla köpeklere zarar verebileceğinden endişelenerek deniz fenerinden dışarı fırladım. Kaçtığımı gören adamlar beni takip ediyor. Kıyıya doğru koşuyorum, son birkaç haftada öğrendiklerimi hatırlamaya çalışırken nabzım şakaklarımda atıyor. Eğer Nykander yardım etmek için burada değilse, o zaman yapabileceğim tek şey kendime yardım etmek.

Adamlar üçgen bir formasyonda bir araya gelerek güçlerini büyük bir enerji bulutunda birleştiriyorlar. Bir gülle gibi bana doğru nişan alıp ateş ediyorlar. Karanlık, tehlikeli bir enerji topu bana doğru geliyor ve ben tam zamanında dönüp kalkanlarımı güçlendirerek onu savuşturuyorum.

Ama bu sefer çok güçlü.

Geriye savruluyorum, yere yuvarlanmadan önce havada dönüyorum.

Kalkanım parçalanıyor.

Kemikler çatırıyor ve kırılıyor, sesler bana doğru koşan askerlerin savaş çığlıkları arasında boğuluyor. Kaval kemiğim derimin yüzeyinden kırılıyor, kemik ikiye ayrılıyor. Bir parçası dışarı çıkmış, çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş.

Kulağında bir çınlama yankılanırken nefes alışım sertleşiyor. Askerler aradaki mesafeyi saniyeler içinde tüketiyor.

Tökezleyerek ayağa kalkıyorum, yumruğumu alt bacağıma götürüp kemiği içeri itiyorum. Acı hayret verici. Ama beni yakalarlarsa başıma gelebileceklerin korkusu daha güçlü.

Askerler yeterince yaklaştığında, düzenlerine devam ediyorlar. Bana öyle geliyor ki, darbeleri hafif olsa bile yeterli gücü ancak bu şekilde kanallı edebiliyorlar. Bu da demek oluyor ki bu durumdan canlı çıkmanın anahtarı, düzenlerini bozmak için onları teker teker ortadan kaldırmak.

Onlar enerjilerini birleştirirken, ben gözlerimi kapatıyorum ve kalkanımın şekillenmesini istiyorum - ama bu sefer daha güçlü, daha dayanıklı.

Pembe sis beni çevreliyor, kalkan öncekinden daha kalın. Pırıltılı bir gölgeden, sanki bir sınırla sarılmışım gibi daha opak hale geliyor. Onu güçlendirmek için, katmanın genişlediğini, daha geniş hale geldiğini hayal ediyorum. Yavaşça, etrafımdaki boşluğa doğru akıyor.

Nyk ne demişti? Yeterince kalınlaştığı anda, onu çekip kendi isteğime göre şekillendirmeliyim. Amaç onun kılıcıyla yaptığı gibi saf enerjiden bir silah yaratmak.

Askerlerin etrafındaki karanlık artar ve daha opak bir hal alır. Üçgen, sanki kendine ait bir hayatı varmış gibi şekil değiştiren ve hareket eden siyah bir kütleyle doluyor. O karanlık çukurun içinden bir tür yaratık şekillenir.

Bir kafası, kolları ve bacakları var. Ama içi tamamen siyah. Ondan da aynı pis koku geliyor, burun deliklerimi dolduruyor ve beni hasta etmekle tehdit ediyor.

Karanlık yaratık tamamen oluşana kadar üçgenin üzerinde dimdik durur. Oluşumun dışına çıkarak ağır ayaklarını yere bastırıyor ve bu da hafif bir sarsıntıya neden oluyor - gölün çalkalanmasına ve suyun çakıllı kıyıdan taşmasına yetecek kadar.

Askerler suyla temastan kaçınmak için birlikte hareket ediyor. Ben de öyle yapıyorum, şu anda bir dokunuşun ölümcül olabileceğini biliyorum. Ama yaratık öyle yapmıyor. O lanetli su damlaları karanlık yüzeyini yıkarken bile kıpırdamadan duruyor.

Gözleri olmamasına rağmen hareketlerimi kafasıyla takip ediyor, bana doğru yöneliyor ve yüksek bir kükreme çıkarıyor.

Lanet olsun!

"Neredesin, Nyk?" Bininci kez soruyorum.

Bu kargaşa köpekleri tedirgin ediyor ve kilitli kapıyı tırmalarken çıkardıkları korku dolu havlamaları duyabiliyorum.

Gözlerim panik içinde parlıyor. Yüce Tanrım, böyle davranmak için o kadar sıkıntı içinde olmalı ki kalbim parçalanıyor.

Bunu hemen bitirmeliyim.

Kollarımı yana doğru uzatarak enerjime odaklanıyorum ve onu iki bumeranga dönüştürüyorum.

Yaratık bana doğru atılırken bir başka gürültü konsantrasyonumu bozuyor.

Sekiz fitten uzun ve yere her adım attığında bir deprem meydana geliyor. Adımları güçlü ve acımasızdır.

Yaratığın beni takip ettiğini görünce, deniz fenerinden daha uzağa koşuyorum ve karanlık yüzeyini araştırmak için bir bumerang kullanıyorum. Ama bumerangım yaratığa temas bile etmiyor. Ona doğru uçarken, görünüşe göre karanlık bedeninin içinde eriyor. Aynı anda, mide bulandırıcı bir his beni ele geçiriyor. Yaratık enerjimi yutuyor. Fiziksel olarak bana zarar vermemesine rağmen, ruhumda bir leke oluşuyor - Baine'in iblisiyle yüzleştüğimde olana benzer bir şey.

Belirsizlik içinde dudağımı ısırıyorum. Eğer yaratığa vuramazsam, o zaman ne yapabilirim?

Yapmak mı?

Gözlerim alanda geziniyor ve askerlerin düzenini fark ediyorum. Onlar hâlâ birlikte ilahi söylüyorlar. Üçgenin üzerinde, yaratığın doğduğu karanlık yüzey sürekli olarak değişiyor ve şekil değiştiriyor. Daha fazla enerji kanalizasyon edip yaratığa aşıldıkça yüzeyinde dalgalar oluşuyor.

Yaratığa herhangi bir hasar veremezsem, belki formasyona vurmak işe yarayabilir.

Yaratıktan kaçarken derin bir nefes alıyorum ve güçlerimin bir kez olsun bana itaat etmesini istiyorum. Elimde kalan bumerangı kullanarak yaratığa doğru fırlatıyorum. Ama silahımın onu vurmasını istemek yerine, etrafında dönmesini emrediyorum.

Yaratık devasa olabilir ama oldukça yavaş.

Bumerang gövdesinin etrafında uçarken, onu devasa elleriyle yakalamak için mücadele ediyor. Odaklanmaya devam ediyorum, bumerangın yaratığın etrafında birkaç tur atmasını ve askerlere saldırımı planlayabileceğim kadar dikkatini dağıtmasını istiyorum.

Yaratık bumeranga tekrar uzanıp onu karanlık yumruğuyla yakalayacak gibi görünürken, silahım alçalıyor ve yaratığın elinden zorlukla . Ellerimle bir sonraki hareketlerini belirlerken gözlerim bumerangın üzerinde. Yaratığın etrafında alçaktan uçarak, bacaklarının arasından kaymasını ve maksimum hızla askerlere doğru gitmesini emrediyorum.

Yaratık bumerangı tekrar yakalamaya çalıştığında, bumerang çoktan formasyona doğru yola çıkmıştır.

İşte bu kadar.

Derin nefes alıyorum, odağımı keskin tutuyorum.

Bumerang artan bir hızla uçar ve doğrudan üçgen formasyonun başına nişan alır.

Askerler yaklaşan saldırıyı fark eder ama yaratık onları korumak için arkasını döndüğünde artık çok geçtir. Bumerang ilk adama isabet eder ve gövdesi alt bedeninden ayrılana kadar etini keser.

"Evet," diye fısıldadım. " et."

İlk adamda durmuyor. Oluşumun içinde daha uzağa uçuyor ve birkaç kişiyi daha yaralıyor. Ne yazık ki, momentum ölüyor ve yaratık enerjimi yutamadan önce, onu kalkanıma geri emiyorum.

Askerler, ölen adam olmadan üçgen şeklini sürdürmek için acele ederken düzen sallanıyor. Yaralılar hâlâ hayatta, yaraları hafif. Yine de bana devam etmemi söyleyen bir işaret var.

Oluşum küçülür küçülmez, yaratık da küçülür. Neredeyse bir kafa kadar küçülür.

Gözlerim açılıyor ve göğsümde umut çiçekleri açıyor.

Yaratıkla doğrudan başa çıkmak imkânsız, bu yüzden onun yerine askerlere saldırmam gerekecek. Ama şimdi stratejimi gördükleri için, yaratıklarına onları koruması için yanlarında kalmasını emrediyorlar. Yaratık saldırıya geçmek yerine şimdi savunmaya geçti. Ve her yuttuğunda enerjimi yiyip bitirdiği için saldırılarımı boşa harcayamam.

Oluşumun ilahileri değişiyor ve yaratık ellerini birleştirerek karanlığının bir kısmını bir enerji topuna dönüştürüyor ve bana doğru fırlatıyor. İlk seferden farklı olarak, bu seferki beni kovalıyor ve yüzeyinde çatlaklar oluşana kadar kalkanıma defalarca çarpıyor.

Ne...

Gözlerim şokla açılıyor ve bir saniyelik dikkatsizlik yaratığa avantaj sağlamak için yeterli oluyor. Geriye doğru savruluyorum ve yere düştüğümde kalkanım etrafımda paramparça oluyor. Zayıflığımın fiziksel bir tezahürü olan pembemsi renkli cam parçaları etrafıma saçılıyor.

Elimi burnuma götürerek ağızımdan ve çenemden aşağı damlayan kan damlalarını siliyorum.

Zor nefes alıyorum.

Vücudum hem darbeden hem de enerjiden dolayı acıyor. Yine de pes edemem.

Köpeklerin viyaklamaları kulaklarımda çınlıyor. PomPom'un keskin çığlığının ardından BonBon'un uluması ve Ander'in belirsizlikle inlemesi ruhumda bir yarılmaya neden oluyor.

Bebeklerime zarar vermeyecekler. Yapacağım son şey olsa bile, bebeklerimin güvende olduğundan emin olacağım.

Burnumu çekerek ve yüzümdeki kanı silerek ayağa kalkıyorum. Ayaklarımı açıp Nykander'ın bana öğrettiği duruşu alıyorum. Gözlerimi kapatarak kalkanımın yeniden şekillendiğini hayal ediyorum. Enerjimi yüzeye yönlendiriyorum ama bu sefer on kat daha güçlü.

gücü dışarı atmaya çalışırken burnumdan daha fazla kan akıyor. Kulaklarım çınlıyor ve şakaklarımdaki damarlar bu çabadan dolayı zonkluyor. Ama ezici acı hissinin beni durdurmasına izin vermiyorum.

"Kazanamayacaksın," diye mırıldandım. Önce bir fısıltı gibi. Ama enerjim içimin derinliklerinden fişkirirken, sözlerim yüksek sesli bir çığlığa dönüşüyor; askerlerin düzenini delip geçen bir silah.

Sabit durup yaratığa önlerine geçmesini ve darbeyi emmesini emrediyorlar. Ama ben yaratığın hız eksikliğinden faydalanarak koşuyorum.

Boğazım çığlık atmaktan acıyana kadar bağırış üstüne bağırış çıkararak daireler çiziyorum. Her ses bir darbe.

Sesim benim silahım ve onu nasıl kullanacağımı yavaş yavaş öğrenirken, ruhumun derinliklerine iniyor, tüm o çelişkili duyguları arıyor ve öfkemi körüklemek için onları yüzeye çıkarıyorum.

Yaratık bana ayak uydurmaya çalışarak benimle birlikte koşuyor. Ama normal hızımda bile ondan daha hızlıyım.

Sesimin ürettiği enerji dalgası oluşumda dalgalanmalara neden oluyor. Oluşum sallandıkça yaratık da dengesini kaybediyor. Bundan yararlanarak enerjimi tekrar bumeranglara yönlendiriyorum.

Çığlıklarımın onların dengesini bozuyorum ve onlar kendilerini toparlayamadan bumeranglarımı salıyorum.

İki silahı aynı anda kontrol etmek zor.

Sesim doğal geldiği için daha kolay. Ama bumeranglar hassasiyet ve hedef gerektirir.

Görüşüm tünele dönüşüyor ve hedef de sondaki ışık oluyor.

Ben düzeni biraz daha sarsarken bumeranglar yaratığın etrafında dönüyor. Yaratık bumeranglardan birini kovalarken, diğeri doğrudan askerlerin bir araya toplandığı üçgen formasyonun dibine yöneliyor. Onlara yaklaştığında, kalan tüm enerjimi çekip o silaha yüklüyorum. Bumerangın boyutu katlanarak büyüyor ve hedefe ulaştığında, tüm asker dizisinin boyutuna ulaşarak hepsini tek kesiyor. Üçgenin içine doğru ilerledikçe momentumunun bir kısmını kaybeder ama yine de bir sırayı daha öldürmeyi başarır.

Dizlerim bükülüyor ve yere yığılıyorum.

Hayatta kalan yaklaşık altı asker var ve bunların çoğu zaten yaralı.

Temellerini örten karanlık perde dağılıyor ve onunla birlikte yaratık da eriyerek toprağa karışıyor.

Sert nefes alıyorum. Boğazım ağrıyor ve ağzımı kaplayan fazla tükürüğü yutamıyorum bile.

Burnumdan ve kulaklarımdan daha fazla kan akıyor. Gözlerimden de kanlı yaşlar akıyor. Vücudumdaki her delik aniden kontrol edilemeyen bir kanamanın saldırısına uğruyor. Enerjim etrafımda titreşip duruyor, neredeyse yok olmak üzere.

Kalan askerler gözlerinde dehşetle hasarı değerlendiriyor. Ama kısa süre sonra bu korku öfkeye dönüşüyor ve dikkatlerini bana çeviriyorlar. Kılıçlarını kınlarından çıkararak, bir savaş çılgılığıyla bana doğru koşuyorlar.

İrkiliyorum, ayağa kalkmak için yalpalıyorum. Bacaklarım titriyor ve kemiklerime yerleşen güçsüzlük yüzünden zar zor hareket edebiliyorum.

Onlar için çok yavaşım ve ne olduğunu anlamadan önümdeler, kılıçlarını kör edici hareketlerle sallıyorlar, ta ki her bir kılıç beni farklı bir noktadan kesene kadar.

Etimden daha fazla kan fışkırıyor, kesikler o kadar derin ki artık iyileşmiyorlar bile.

Ve kılıçlardan biri göbeğime saplandığında, boğazıma hücum eden kanla boğuluyorum.

Kontrolsüzce öksürüyorum, bir yandan da onlardan uzaklaşmak için kollarımı ve bacaklarımı sallıyorum.

Başım dönüyor.

"Nyk," diye fısıldadım. "?"

Boğazımdaki hasar nedeniyle sesim zar zor duyuluyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı ve bu şekilde terk edilmenin verdiği ıstırap ruhuma işliyor.

Benim yanımda olması gerekiyordu. Beni koruması gerekiyordu. Peki nerede o? Etim benden koparılırken o nerede? Darbe üstüne darbe beni o kadar derinden kesiyor ki, artık acımı dile getiremiyorum.

Kalkanımı çağırma çabalarım işe yaramadı. Kaybolmadan önce birkaç saniyeliğine beliriyor. Acı, delinme yaralarından başka bir şeye odaklanmam için çok büyük.

Yere yığılıyorum, hareket edemiyorum, savaşıyorum, hatta konuşamıyorum.

Beni yerde ve yenilmiş gördüklerinde durmuyorlar. Aynı anda altısı birden kılıçlarını havaya kaldırıp göğsüme nişan alıyorlar. Keskin uçları derime batıyor ve sessiz bir acı iniltisi çıkarıyor. Ağzım sonuna kadar açık, zihnim çılgınlık atıyor ama beni sadece sessizlik karşılıyor.

Askerler acıma gülüyor, ayaklarıyla beni tekmeliyor ve alay edercesine üzerime tükürüyorlar. Başımı yana çevirip gözlerimi kapatıyorum ki alaycı ifadelerini ya da bakışlarına yansıyan daha fazla acı vaadini görmeyeyim.

Yine de tüm bu çile boyunca, yaygın olan tek bir düşünce var.

Nyk... ?

İhtiyacım olduğu anda beni böyle terk edeceğine inanmayı reddediyorum. Yaralarım vücuduna yansıdığında gelmeyeceğine inanmayı reddediyorum. Ve eğer burada değilse, o zaman tek bir açıklaması var.

O da yaralı.

bir yerlerde, en az benim kadar -belki de daha fazla- acı çekiyor.

Üzgünüm, Nyk.

Kirpiklerim tuzlu gözyaşları ve yoğun kan karışımıyla ağırlaşarak görüşümü engelliyor.

Acı her yerde.

Farkındalığım her saniye biraz daha azalıyor, ama *"kardeşlerimizi öldürdüğü için ona bunu ödetmeliyiz"* cümlesinin eşlik ettiği kahkahaları duymadan önce değil. Ama hepsi bu kadar olsaydı, iyi olurdu. Yine de kılıçlarını bedenimden çıkardıkları anda telkinler değişiyor. Artık kardeşlerini öldürmenin cezası ölüm değil. Hayır, çok daha kötü bir şey.

Göz kapaklarımı bir arada tutan kurumuş kana karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Zar zor açılıyorlar, kirpiklerim bu çabayla yırtılıyor. Görüşüm bulanık ama etrafımda oluşturdukları çemberi seçebiliyorum. Kıs kıs gülüyorlar ve bana tekme atıyorlar. Ama çok geçmeden sataşmalar şiddetten cinselliğe dönüşüyor. Adamlardan biri pantolonunun bağına uzanıyor ve aletini dışarı çıkarıyor.

Dehşet beni derinden kavırıyor, ama hareket edemeyecek kadar güçsüzüm - bir protestoyu seslendiremeyecek kadar güçsüzüm.

Hırpalanmış bedenime tuvaletini yaparken üzerime ılık, pis bir sıvı fişkırıyor.

Şakalar devam ediyor, bana kocasını malıyla aldatan bir fahişe diyorlar. Ve benim gibi biri için tek bir ders var.

Diğerleri de adamın izinden giderek pantolonlarını açıyor ve üzerlerine işiyorlar.

Ben.

Nişan diye başımı yana çevirmek için her şeyimi vermem gerekiyor. yüzüme.

Eğer bu aşağılanmayla sona erseydi, kendimle yaşayabilirdim. Ama onlar yanımda diz çöküp pantolonumu çekiştirirken, beni bekleyen şeyin ölümden daha kötü bir kader olduğunu biliyorum.

Nyk... Sana ihtiyacım olduğunda neredesin, Nyk?

Gözlerimi kapatmadan önce tek bir damla yaş yanağımdan aşağı yuvarlanıyor. Eğer bu olacaksa, en azından bunu hatırlamak istemiyorum - onların kirli dokunuşlarını.

Vahşı bir çığlık havaya yayılıyor ve adamlar bana dokunamadan üzerimden fırlıyorlar. Biraz ötede kıyıya vuruyorlar ve tam ayağa kalkıp savaşmaya çalıştıkları sırada toza dönüşüyorlar.

Nyk... O

burada.

Dudaklarım başarısız bir gülümseme denemesiyle titriyor. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum.

Yanıma ömeliyor, yüz hatları benimki gibi acıdan harap olmuş. Bir elini yüzüme götürüp beni hafifçe okşuyor.

"İ," diye fısıldıyor, bileğini ağzıma götürüyor ve onu ısırمام için beni zorluyor.

Ağzımı zar zor açıp derisini kavrayabiliyorum. Diş etlerim karıncalanıyor ve dişlerim yavaşça uzuyor. Bedenimi güçlölle kontrol edebildiğim için bu süreç başlı başına zorlu. Dişlerim derisini sıyrıyor ve birkaç damla kan dilime çarpıyor.

Bu, hızlandırmaya ve etini daha derinlemesine ısırمامı sağlamaya yeter.

Kanı ağzıma akıyor ve daha fazla güç kazandıkça elini daha yakına çekiyorum, dudaklarımı bileğine doluyor ve açęözlölölle içiyorum.

Gözlerinde garip bir bakışla bana bakıyor. Acı var ama başka bir şey de var.

"Neredeydin?" Boğazım konuşabilecek kadar iyileştiğinde soruyorum. "Seni bekledim... Nyk. Bekledim..."

"Artık buradayım, Barbs," diye mırıldanıyor.

"Neden... Neden bana gelmedin?" Beni vuran acı dalgasına karşı yutkunuyorum - ama bu sefer fiziksel değil. Bedenim iyileşmeye başladığında, geride kalan acı tamamen içimde. "Seni aradım..." diye mırıldanıyorum.

"Elimden geldiğince çabuk geldim, Barbs." Dudakları düzleşti.

"Seni çağırdım," diye tekrarlıyorum, cenin pozisyonuna kıvrılırken hıçkırıklara boğuluyorum.

Bana bakıyor, adem elması bir aşağı bir yukarı sallanıyor.

"Jubal sarayındaydım ve her yerde güçleri engelleyen rünler var. Çok üzgünüm Barbs," diye açıklıyor, sesi pişmanlıkla karışık.

Bakışlarımı kaçırıyorum, sırtımdan aşağı bir ürperti inerken gözlerimi kapatıyorum.

"Eğer gelmemiş olsaydın..." Fısıldıyorum. "Eğer birkaç dakika geç kalsaydın, onlar..." Neler olabileceğini hayal ederken sesim kesiliyor. "Ve onları durduracak gücüm yoktu. Bana tecavüz edebilirlerdi ve ben kendimi savunmak için kırıdayamazdım bile," diye haykırıyorum.

"Barbs," diye mırıldandı yumuşak bir sesle adımı. "Çok üzgünüm, tatlı şey. Çok özür dilerim."

"Burada değildin Nyk," diye devam ediyorum. "Bana söz vermiştin... Beni koruyacağına söz vermiştin ve..." Ellerimi yüzüme siper ederken hıçkırıklarına boğuluyorum.

Kendimi kirli, yorgun ve tarif edilemez bir nedenden ötürü tamamen kalbi kırık hissediyorum.

O gelemedi. Bunu anlıyorum. Ama bu kalp ağrımı azaltmıyor. Acımı, korkumu ve ondan artık ölmekte olan beklentilerimi ortadan kaldırmıyor.

"Seni bekledim..." Bozuk plak gibi fısıldıyorum.

Yüzünde suçluluk duygusu beliriyor ve alnıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

"Bunu telafi edeceğim, yemin ederim," diyor.

"Yapabileceğini sanmıyorum..." Yavaşça başımı kaldırıp masumiyetimin kırık parçalarıyla ona bakıyorum.

H Beni kollarına alıp çayırdaki deniz fenerine doğru yürürken hiç konuşmuyor. Deniz fenerinin üçüncü katına ulaşana kadar her seferinde bir merdiven çıkarak yavaş yavaş yürüyor.

"Köpekler..." Mırıldanıyorum.

"Onlar iyi. *Sen* değilsin," diyor gergin bir sesle.

Tartışacak enerjim yok, o yüzden beni odamıza götürmesine izin verdim.

Kapıyı iterek açıyor ama beni yatağa yatırmak yerine banyoya götürüyor ve kapıyı kapatıyor. Beni duş kabininin zeminine bırakıyor. İç çamaşırlarıyla kalana kadar kıyafetlerini çıkarıyor, benimle birlikte kabine giriyor ve önümde çömeliyor.

"Barbs," diye mırıldanıyor usulca adımı.

Dizlerimi göğsüme çekiyorum, kalan adrenalinden dolayı titriyorum. Fiziksel yaralarım iyileşti. Ancak ruhumun derinliklerinde beni kesenler görünmez kanlar akıtıyor.

"Seni soyabilir miyim?"

Yavaşça başımı kaldırıp bakışlarına karşılık veriyorum.

Ne gördüğünü merak ediyorum. Açıkta kalan tenimde kan lekeleri var. Kıyafetlerim lime lime, yırtık ve kesikler içinde, şimdi iyileşen yaralarımınla aynı desende. Yüzüm kan, gözyaşı ve tarif edilemez bir kayıp hissiyle kaplı. Oldukça güzel bir görüntüm var, değil mi?

Ona belli belirsiz bir baş selamı veriyorum.

Gömleğimin eteklerine uzanıp yavaşça yukarı çekiyor. Ona yardım etmek için ellerimi kaldırıyorum ve o da gömleğimi banyonun zeminine fırlatıyor.

Göğsümdeki kan izlerini gördüğünde sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor. Sütyen giymiyorum ve beni ilk kez çıplak görüyor.

Göğüslerimi korumak için kolumu göğsümün üzerinden geçirirken yanaklarım ısınıyor.

Elleri pantolonumun paçasına gidiyor, onayımı beklerken bakışları benimkilerle buluşuyor.

Pantolonumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı kaydırmasına izin vermek için bir yandan diğer yana kıpırdanarak popomu kaldırıyorum.

Onları da ahırın dışına atıyor. Şimdi onun önünde tamamen çıplak durumdayım. Dizlerime sarılıyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Barbi," diye sesleniyor usulca. "Benimle güvendesin, tatlı şey. Sana zarar vermeyeceğim. Bunu anlıyor musun?"

Çenemi yukarı kaldırarak beni bakışlarıyla buluşmaya zorluyor. "Anlıyor musun?"

Başımı salladım.

"Güzel. Şimdi seni temizleyeceğim, tatlım. Sana dokunabilir miyim?" Bir baş sallama daha.

Duş başlığını alıyor ve suyun sıcaklığını test ediyor. Ne çok sıcak ne de çok soğuk olmadığından emin olduktan sonra fiskiyeyi vücudumun üzerinde gezdiriyor. Yeşil su kanımın kırmızısıyla karışıyor ve ben vücudumun etrafında biriken koyu sarı suya bakıyorum.

"Onlar..." Yutkunuyorum. "Üzerime işediler."

Duş başlığı elinden yere düşüyor. Bana bakıyor, gözleri koyu gri bir renkte dönüyor. Nefes alıp verirken burun delikleri genişliyor, bu arada gözlerini benden hiç ayırmıyor

"Gel buraya," diyor beni kollarının arasına çekerken.

Beni kendine yakın tutuyor, ten tene, parmakları yatıştırıcı bir hareketle sırtımda geziniyor.

"İnanılmaz derecede üzgünüm, tatlı şey," diye fısıldıyor. "Ne kadar üzgün olduğumu hayal bile edemezsin."

Dudaklarımı düzleştiriyorum, kollarımı ona sararken hıçkırıklarımı tutuyorum. "Seni yıkamama izin ver," diye mırıldanıyor. "Her şeyi silmeme izin ver."

Beni döndürüyor, duşu başımın üzerine getiriyor ve saçlarımı ıslatıyor. Kirleri yıkarken dokunuşu yumuşak ve nazik. Yavaş, bilinçli hareketlerle kafa derime masaj yapıyor ve ben ona doğru eğilirken rahat bir nefes alıyorum.

"Harika gidiyorsun tatlım," diye mırıldanıyor kulağıma onaylarcasına. Onun kontrolü ele almasına izin verirken gözlerim kapanıyor.

Avuçlarına sabun sürüp vücuduma yaklaştırmadan önce saçlarımı iyice duruluyor. Sabunu cildime yedirerek o erkeklerin dokunuşlarının her zerresini temizliyor.

Korkum yavaş yavaş dağılıyor, ta ki kendimi rahat hissedene kadar. Bedenim gevşiyor, tenimin her santimetresine dokunmasına izin verirken ona doğru çöküyorum.

Bana dokunma şeklinin mahremiyetine rağmen hiçbir rahatsızlık hissetmiyorum. Dokunuşlarını klinik düzeyde tutarak beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor. Beni ilk kez tamamen çıplak görüyor ama gözlerinde rahatsız edici bir şehvet bulamıyorum, sadece endişe ve şefkat var. Bana değerli bir eşyaymışım gibi davranıyor ve kalbim sessizce ağlıyor, onun için minnettarım ama yine de yokluğuyla sarsılıyorum.

Yine de hayal kırıklığıma rağmen neden gelemediğini anlamak istiyorum. Ona ne olduğunu ve ona ihtiyacım olduğunda neden orada olmadığını, telefonlarıma neden cevap vermediğini bilmek istiyorum.

Sabun vücudumun her yerinde köpürüyor, sarı su yavaşça tekrar yeşile dönüyor ve kan akıp gidiyor. Beni kollarına alıp duştan çıkarmadan önce vücudumu nazikçe duruluyor. Bir havlu kaparak etrafıma sarıyor, beni kuruladıktan sonra sıcak ve rahat olmam için havluya sarıyor. Ancak o zaman kendi vücuduna da aynısını yapıyor.

Havluya sıkıca sararak beni yatağa taşıdı. Yorganı çekiyor ve beni nazikçe temiz çarşafların üzerine yatırıyor.

"Susadın mı? Aç mısın?" diye sorarken bakışlarında endişeyle beni izliyor.

"Su, lütfen," diye fısıldıyorum.

Başını sallıyor. Birkaç saniye içinde elinde bir sürahi suyla geri döndü. Yatakta yanıma oturuyor ve sürahiyi dudaklarıma götürerek içmeme yardım ediyor. Açgözlülükle yudumluyorum, susuzluğum kontrol edilemez gibi görünüyor.

Ben de açım. Ama henüz yiyebileceğimi sanmıyorum. Daha önceki görüntüler kafamda oynamaya devam edip beni hasta etmekle tehdit ederken olmaz.

"Başka neye ihtiyacın var? Söyle, sana vereyim." Dudaklarımı büzüp yavaşça başımı sallıyorum.

"Lütfen, Barbs. Kalbimi kırıyorsun, tatlım. Bana yardım etmek için ne yapabileceğimi söyle."

Ne tür bir cevap istediğini bilmiyorum ama bu benim verebileceğim bir cevap değil.

Boş sürahiye yatağın yanına koyarak bana yaklaşıyor. Avucu yanağımda kıvrılıyor, başparmağı tenimi usulca okşuyor.

"Bana bak, Barbs. Bana bak bebeğim," diye fısıldıyor acılı bir sesle.

Yukarı bakarken dudağımı ısırıyorum.

Yüz hatları gergin ve acı dolu. Ama benimki taşmaya hazırken onun acısını nasıl dindirebilirim?

Eğiliyor, alnını alnıma bastırıyor ve beni derin derin içine çekiyor. "Özür dilerim," diye tekrar özür diliyor. "Çok, çok üzgünüm."

Dudakları ağzıma yönelmeden önce burnuma ve yanaklarıma değiyor. İçimden bir ses isyan ediyor ve temas etmekten kaçınarak arkamı dönüyorum.

Dondu kaldı.

Derin bir nefes alıyorum ve onu itiyorum.

"Uyumak istiyorum," diye fısıldıyorum.

Yavaşça başını sallamadan önce uyuşmuş bir şekilde bana bakıyor. Uzandım ve yorgani vücudumun üzerine çektim.

Nyk ayağa kalkıyor, hâlâ şaşkınlıkla beni izliyor. Ona ilgi göstermediğimde yatağın etrafından dolaşüyor ve yan tarafına doğru kayıyor.

Aramıza sessizlik çöktü.

Bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin yoluna gireceğini söylemesinden daha çok istediğim bir şey yok. Ama öyle değil. Ve buna nasıl anlam vereceğimi bilmiyorum.

Dakikalar geçiyor. O zor uykuyu ararken gözlerim kapalı. Uyku beni çağırıyor, ancak zihnim daha önceki korkunç görüntüleri tekrarladığında kapıyı yüzüme kapatıyor.

Gözyaşlarım kirpiklerime yapışıyor ve Nykander'ın hıçkırıklarını görmesini ya da duymasını istemediğim için umutsuzca göz .

"Beni dışlıyorsun Barbs ve bu hiç hoşuma gitmiyor," diyor sert bir sesle.

Bu sözlerde yankılanan duygularla sırtımdan aşağı bir iniyor.

"Anlat bana," diyorum usulca. "Bana her şeyi anlat, Nyk. Çağırdığımda neden gelmedin?"

Derin bir nefes alıyor. Konuşmadığı saniyeler aramızdaki uçurumun genişlediği saniyeler oluyor. Nefesimi tutmuş onun kendini ve yaptıklarını haklı çıkarmasını beklerken kalbimde bir uçurum açılıyor.

Bana bir sebep vermesini istiyorum, buna ihtiyacım var. Aksi takdirde, tüm bu çıldırtıcı düşünceler ve varsayımlarla çıldıracağım.

"Bu kadar uzun süre uzak kalmak istememiştim," diye söze başladı, sesi yorgun çıkıyordu. "Jubal sarayına girmenin bir yolunu buldum. O saray Tartareia'daki en iyi korunan yerlerden biri ve bu fırsatı kaçıramazdım."

"Askerler Jubal Hanesi'nden de bahsettiler; buranın onların bölgesi olduğunu ve izinsiz girdiğimi söylediler."

"Bu doğru. Deniz feneri onların yetkisi altında. Jubal Hanesi kuzey Sattoriya'daki tüm toprakların ve diyarın büyük bölümünün sahibidir. Diğer üç evle birlikte, Yedi'nin doğrudan torunları ve Tartareia'nın şu anki yönetici gücüdürler" diye açıklıyor.

"Ama neden oraya gittiniz? Ailenizi araştırdığınızı söylediniz ve-"

"Jubal Hanesi benim ailem," diye sözümü kesti.

Kaşlarımı çattım. Neden bunu sadece şimdi duyuyorum?

"Ama bu... Bu seni... Tartareian kraliyet ailesi mi yapıyor?"

Yutkunuyorum. Homurdanıyor.

"İkinci çocuk olduğum için bir unvanım yok. Kardeşim şu anda v'Kyró Dükü unvanına sahip. Jubal Hanesi'nin çeşitli kolları var ve bunlardan birkaçının kraliyet unvanları var. Tartareia'da sahip olabileceğiniz en önemli pozisyon kraliyet unvanıdır, bu yüzden Tenebreis Oğulları'nın kuruluşundan bu yana insanlar bu unvanlar için savaşıyor."

"Oh," diye mırıldandım.

Neden bunu sadece şimdi duyuyorum?

"Jubal sarayı bir konut değildir," diye devam ediyor. "Jubal Hanedanı'nın işlerini yürüttüğü resmi bir binadır. Evin tüm geniş kollarının politika ve hegemonya konularını tartışmak için bir araya geldiği yerdir. Bu nedenle oraya yaklaşmak neredeyse imkânsızdır ki ben de son haftalarda bunu başarmaya çalışıyordum. Tüccar kılığına girerek içeri girmenin bir yolunu buldum ama uzun süre kalamadım. Sarayda sadece güçlerin kullanımını engelleyen rünler yok,

ama aynı zamanda birinci sınıf bir gözetleme sistemi var. Saraya adımımı attığım anda, Barbs..."

Derin bir nefes alır. "Yeteneklerim üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu. Çağrını hissedemedim. Yaralarını bile hissedemedim. Ama tehlikede olduğunu fark ettiğim anda yanına koştum. Lütfen bana inan."

Yastığı göğsüme bastırarak sözlerini sindiriyorum.

Bu onun hatası değil, değil mi? Bilmiyordu, bilemezdi. Ancak mantıklı tarafım bu bilgiyi anlasa da, derin bir hayal kırıklığıyla harap olmaya devam eden başka bir parçam, ilkel bir parçam var.

"Bir şey bulabildin mi?" Sonunda sordum.

"Ben yaptım." Başını sallıyor. "Jubal Hanesi gelecek hafta sarayda bir balo düzenliyor. Kız kardeşimin nişanı için," diye ekliyor gergin bir sesle.

"Oh, Nyk..."

"Görünüşe göre bu onun ikinci kocası. İlk kocası birkaç bin yıl önce gizemli koşullar altında ölmüş ve yas döneminden yeni çıkmış. Görünüşe göre kardeşim ona başka bir koca bulmak için hiç vakit kaybetmemiş," diye ekliyor öfkeyle.

"Ne yapmayı planlıyorsun?" Ona bakmak için arkamı dönüyorum, daha yakına kayıyorum ve vücudundan yayılan sıcaklığın tadını çıkarıyorum.

"Baloya gideceğim," diyor kararlı bir şekilde. "Maskeli balo temalı bir balo, bu yüzden fark edilmeden etrafta dolaşabilirim. Tek sorun, resmi bir etkinlik olduğu için, o gün rünlerin istenmeyen olayları önlemek için her zamankinden daha güçlü olacak olması."

"İstenmeyen olaylar mı?"

Kaşlarımı çatıyorum.

Dudaklarında alaycı bir

gülümseme beliriyor.

"Burası Tartareia, Barbs. Kötülerin ülkesi. Aile olmamız birbirimizi öldürmeyeceğimiz anlamına gelmez. Güç uğruna herkes herkese ihanet eder. Bu yüzden saray bu tür olaylar için tarafsız bir olarak kabul edilir."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Ben de seninle geleceğim," diyorum.

"Gelmek zorunda değilsin." Başını iki yana sallar. "Bugün olanlardan sonra..."

"Bugün olanlardan sonra her zamankinden daha fazla. Artık geride kalmayacağım, Nyk. Sana seslenmeyi ve cevap alamadan seni beklemeyi düşünmek bile beni dehşete düşürüyor. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim," diyorum ona güvenle.

Bana bakıyor. Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Ben nereye gidersem, sen de oraya gidersin. Bu kulağa hoş geliyor."

"Kimsenin güçlerini kullanmasına izin verilmezse, orada çok daha güvende olurum," diye iddiamı sürdürüyorum. "Ve belki ben de biraz yardımcı olabilirim."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor.

"Kardeşimi aramaya giderken dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım olabilir." "Onu orada mı öldürmeyi planlıyorsun?"

Güçlerin olmadan mı?"

"Cezbedici, ama hayır." Kıkırdıyor. "Asla kolay yolu seçmem. Onu öldürdüğümde, herkesin bunu kendi başıma yaptığımı görmesini istiyorum. Hile yok. Sadece biraz bilgi toplamak istiyorum. Yedi bin yıl oldu. Tanıdığım ağabey biraz değişmiş olmalı."

"Anlıyorum." Başımı salladım. "Sana geldiğinde yardım edeceğim. Zaten benim kim olduğumu bilmiyorlar."

"Nasıl bu kadar tatlı olabiliyorsun?" diye mırıldanıyor bana doğru uzanırken. "Seni hayal kırıklığına uğrattım ve sen hâlâ bana yardım etmeyi teklif ediyorsun." Gülümsüyor. "Çok güzel bir ruhun var, Barbs. Hak ettiğimden çok daha güzel."

Kocaman eliyle yanağımı kavıyor, ben de daha da yaklaşıyorum, gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

"Elimde değil," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor. "Sen benim zayıflığımsın, Nyk. Bu benim hakkımda ne söylüyor bilmiyorum ama seni her konuda affedebilirim."

"Bir şey var mı?" diye sorar, kaşlarını kaldırarak. "Herhangi bir şey."

Bir an beni inceliyor, yüz hatlarına garip bir ifade yerleşiyor. Eğilerek dudaklarını yanaklarıma bastırıyor ve diliyle o serseri gözyaşlarını yakalıyor. Ağız benimkini arıyor ve bu sefer öpücüğe teslim olup beni göğsüne çekmesine izin veriyorum. Dili ağzımın derinliklerine giriyor, benimkiyle buluşuyor ve zaman kadar eski bir çiftleşme dansı başlıyor.

Ona yapıştım, tırnaklarımı omzuna geçirdim.

"Her şeyi silmeme izin ver," diye fısıldıyor. "Kötü anıların yerine iyilerini koymama izin ver."

Tam olarak ne sorduğunu bilmiyorum ama kendimi başımı sallarken buluyorum.

Dudaklarını çenemde gezdiriyor, tenimi ağzına alıyor. Dişleri boynumun hassas derisini sıyrıp geçiyor ama beni ısırmıyor. Sadece birkaç damla kan alıyor ve onları tenimden usulca yalıyor.

Yumuşak bir hareketle beni sırtüstü yatırıyor, yorganı kenara atıp üzerime abanıyor. Bir eliyle havlunun düğümünü çözüyor ve beni bırakıyor.

Rüzgar çıplak tenime değiyor ve sırtımdan aşağı bir ürperti iniyor.

"Seni bir göreyim," diye mırıldanıyor.

Kararsızca gözlerine bakıyorum. En koyu siyah renkteler, şehvetini ve bana olan ihtiyacını gösteriyorlar.

Nabzım hızlanıyor. Bir sonraki hamlesini beklerken nefesim kesiliyor.

Bakışlarını vücudumda gezdiriyor ve takdirle gülümsüyor.

"Sen çok güzelsin. Benim için çok mükemmelsin," diyor eğilip işaretime bir öpücük kondururken.

Kavurucu bir sıcaklık beni sarıyor ve dudaklarını göğsümde hissettiğimde titriyorum.

"Benim güzel kızım," diye devam ediyor. Dudaklarını yavaşça göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, ağzını açıyor ve bir meme ucunu dişlerinin arasında sürüklüyor.

Sırtım dikleşiyor ve şaşkınlık dolu bir nefes .

"Nyk..."

Dilini meme ucunun etrafında döndürüyor ve his doğrudan merkezime fırlıyor. Farkındalık ürpertisi yayılırken ona karşı kıpırdanıyorum.

"İşte benim kızım. Hissediyorsun, değil mi? Vücudunun benimkini arzulama şeklini," diye fısıldıyor diğer göğsüme geçerken. Aynı ilgiyi ona da gösteriyor, öpüyor, emiyor, kemiriyor.

Başını göğsüme yaslayıp hiç durmamasını dilerken bir his karmaşası içindeyim.

"Benim açgözlü kızım." Kıkırdıyor, meme uçlarıma sıcak hava üflüyor.

Sözleri karşısında yanaklarım kızarıyor ama dudaklarımı çekiştiren sırtışı engel olamıyorum.

Daha aşağıya iniyor. Dilini göğüslerimin vadisinden aşağı kaydırıyor, tenimi ağzına almadan önce karnımı öpüyor ve arkasında kırmızı izler bırakıyor. Ne yazık ki, iyileştikçe hızla kayboluyorlar, ama bu sadece onu beni daha fazla iştahla teşvik ediyor.

Dudaklarının değmediği, sahiplenici ısırganının iz bırakmadığı tek bir santim bile yok.

Ama sonra o orada.

Ağız seksimin üzerinde geziniyor, sıcak nefesi sıırsıklam kıvrımlarımı okşuyor.

Üzerime bir utanç dalgası çöküyor ve bacaklarımı birbirine kenetlemeye çalışıyorum.

Kıkırdıyor ve parmağını karnımdan aşağı indirerek, kalçalarımın arasındaki o yere ulaşana kadar tümseğimin eğimini takip ediyor.

İlk başta sadece bir parmağını kıvrımlarımın arasına daldırıp nemle kaplıyor.

"Ah, Barbs," diye inliyor, parmağını ağızına götürüp emiyor. "Beni öldürüyorsun, tatlım."

Gülümsüyorum ve başka tarafa bakıyorum.

"Çok utangaç. Çok güzel masum. Ve tamamen benim," diye mırıldanıyor sevgiyle.

Aynı parmağını kullanarak cinsel organımın izini sürüyor ve ben bacaklarımın arasına yerleşmesi için bacaklarımı ayıracak kadar rahatlayana kadar benimle alay ediyor. bir gülümsemeyle bacaklarımı omuzlarına yerleştiriyor ve eğilerek ağızını cinsel organımla aynı seviyeye getiriyor.

"Nyk... Uhm..." Tamamen utanarak mırıldanıyorum.

"Benden saklanma, Barbs. Sen benim eşimsin. Bu da bunun benim olduğu anlamına geliyor, öyle değil mi?" diye soruyor parmağını klitorisime bastırırken utanmadan.

Ürperiyorum.

Aşağı doğru iniyor, girişimi çevreliyor ve içimden fışkıran tüm nemi topluyor.

"Bak benim için ne kadar ıslaksın. Lanet , Barbs." Gözlerini kapatıyor ve beni derin derin içine çekiyor.

Ona karşı kıpırdanıyorum. Geçici dokunuşları beni öldürmekle tehdit ediyor. "Ah, işte benim açgözlü kızım." Sırıttıyor. "Ve senin amcığın da Benim için açgözlü, değil mi?"

Gözlerim onun sözleri karşısında şok parlıyor ve utanç içinde bir yastık alıp yüzüme koyuyorum.

"Yapma!" diye emrediyor ve yastık ellerimden uçup gidiyor. "Seni görmek istiyorum, Barbs. Yüzündeki zevki görmek istiyorum. Her lanet tepkini görmek istiyorum."

Dudaklarımı yalıyorum ve ona belli belirsiz bir baş selamı veriyorum.

Gülümsüyor ve dikkatini tekrar ağrıyan seksime veriyor.

Parmağını içime sokuyor, girişimi yokluyor.

Gerginim. Bu acıtıyor.

"Sik beni. Çok sıkısın," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Ancak bunu düşünecek zamanım yok, çünkü eğilip kalın parmağını içimde daha da ileriye iterken bana yavaşça bir yalama veriyor. Çok dar ve sadece tek parmağını kullanıyor.

Parmağını içime sokup çıkarırken dilinin düz kısmını klitorisime dayıyor.

Ayak parmaklarım yatağa doğru kıvrılıyor. Sırtımı eğiyorum ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirerek onu yerinde tutuyorum. Bir an önce bu konuda kararsızsam, şimdi onu sadece ileri itebilir, beni yutması ve beni o tarifsiz zevke yaklaştırması için yalvarabilirim.

Bana gülümsüyor ve klitorisimin üzerine sıcak hava üflüyor. Dilini yarığım boyunca sürüklüyor ve her yeni alayda daha da ıslanıyorum, daha da tahrik oluyorum. Vücudumda mümkün olan her hissi ortaya çıkarmak için zaman ayırıyor, ancak beni zirveye çıkarırken hepsi bir alay, sadece beni geri çekiyor, o lezzetli tatmin vaadiyle beni kandırıyor.

"Tadın çok tatlı bebeğim. Tıpkı bildiğim gibi," diye mırıldanıyor, yüzünü kalçalarımın arasına gömüyor. "Aylardır bu tatlı amcığın kokusuyla benimle alay ediyorsun. Ve işte . Sana karşı koyamayacak kadar zayıfım," diyor klitorisimi dudaklarının arasına alırken, boğazından gelen titreşimler beni çılgına çeviriyor. Beni kasıltan bir noktaya gelene kadar parmağını içime sokup çıkarıyor.

"Nyk... Neredeyse geldim... Neredeyse..."

"Aynen böyle, tatlı kız. Benim için gel," diye emrediyor ve klitorisimi sertçe ısıtıyor. Dişlerini etime geçiriyor, orgazmım beni kavrarken aynı anda kanımı çekiyor.

Topuklarımı şilteye gömüyorum, kalçalarımı başının etrafında kenetliyorum.

Uyarılma ve kan karışımını yalamaya devam ediyor.

Gözlerim kapanıyor ve dalga dalga ilerlerken akıl sağlığıma zar zor tutunabiliyorum. Göğsümdeki işaret de titreşiyor ve artık fiziksel bir düzlemde mi yoksa metafiziksel bir düzlemde mi olduğumdan emin olamayana kadar zevki artırıyor.

Dudaklarım, çıkardığım tek ses art arda gelen nefesler ve inlemeler olana kadar ayrılıyor. Seksimle ne kadar çok oynarsa, artçı şoklar beni o kadar çok etkiliyor ve başka bir orgazma doğru yuvarlanıyorum.

Dalgalar hiç bitmez.

Dalgalanıyorlar ve tekrar oluşuyorlar, görünüşe göre biri diğerinden daha güçlü. Ve dişlerini iç uyluğuma geçirip daha fazla kan çekerken çığlık atıyorum

onun adını haykırır. O kadar gürültülü ki, yer sarsılıyor. O kadar yüksek ki, etrafımızdaki duvarlar sarsılıyor, cam pencereler yüksek voltajdan çatlıyor.

"Nyk, Nyk, Nyk," diye tekrar tekrar adını sayıklıyorum. Artık neler olduğunu bilmiyorum.

Göğsümden yukarı doğru öpmeye devam ederken sadece vücudunun ağırlığı var. Dudaklarını dudaklarımın üzerine koyup diliyle kendimi tatmama izin verdiğinde hâlâ orgazmın sancılarına kapılmış durumdayım.

"Sen *benimsin*," diye dudaklarımı törpülüyor. "Sadece benimsin. Sadece benimsin."

Zihnimi kaplayan sis, giriş kapımda güçlü bir baskı hissettiğimde aniden dağılıyor. Gözlerim şokla açılırken gözyaşlarım retinamın arkasında yanıyor. O orada, içime girmeye çalışıyor.

Bana vahşi bir ifadeyle bakıyor; hem şehvetin hem de başka bir şeyin hakim bir ifadeyle. Beni çok korkutan hesapçı bir bakış.

"Nyk, hayır," sonunda sesimi bulup omuzlarını itiyorum. "Şimdi olmaz. Hazır değilim," diyorum ona.

Gözünü kırpmadan bana bakıyor ve durmuyor.

Kalın sikinin başı içimde biraz kayıyor ve beni acıyla geriyor.

"Nyk, kes şunu!" Tekrar ediyorum, onu üzerimden çekmeye çalışıyorum.

Sanki farklı bir insanmış gibi. Bana tamamen empatiden yoksun bir şekilde bakıyor, ifadesi soğuk ve kayıtsız. Yine de bir anda o tehlikeli bakış kayboluyor. Benim Nyk'ım olmaya geri döndü ve geri çekildi. Giriş yerimde yakıcı bir acı yankılanıyor.

Şok içinde defalarca göz kırparak ondan uzaklaşıyorum.

"Kendimi ." Bana sıkı bir gülümseme veriyor. "Özür dilerim."

Nefes alıp veriyorum. Tanıdığım Nyk ile az önce tanık olduğum Nyk'ı uzlaştırmaya çalışırken az önceki coşku tamamen kayboluyor.

Havluyu etrafıma sararak yataktan kalkıyorum ve aramıza biraz mesafe koymak için pencereye yöneliyorum.

Zonklayan bir baş ağrısı beni ele geçiriyor ve bacaklarımın arasında daha fazla ağrı alevleniyor.

Aşağıya baktığımda, iç bacaklarımdan aşağıya birkaç damla pembenin aktığını fark ediyorum. "Diken mi?" Nyk'ın sesi beni ürkütüyor. Arkamda duruyor.

"Eğer hayır dersem, durman gerekir." Ona söylemek için döndüm.

"Kontrolümü kaybettim. Özür dilerim," diye mırıldanıyor ve eğilip şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Beni rahatlatmaya çalıştığın için minnettarım ama bugün neredeyse tecavüze uğruyordum," diyorum sertçe. "Sence böyle bir olaydan hemen sonra bekaretimi kaybetmek ister miyim?"

travmatik bir olay mı?"

"Biliyorum, özür dilerim." Beni arkamdan kucaklıyor. "Ama iyi tarafından bak. Bugün dördüncü kapını açtın. Neredeyse vardın."

Donuyorum. Omurgamdan aşağı soğuk bir korku hissi yayılıyor. Bu da ne böyle?

OceanofPDF.com

T Haftanın geri kalanı için antrenmanlarıma devam ederken bir yandan da maskeli balodaki varlığımızı planladığımız için bu tuhaf an çabucak unutuluyor.

Eğitimime ara verdiğimde Nyk, "Katılımcıların listesini bulmayı başardım," diyor. "Bazı önemsiz kişileri çoktan hallettim ve onların yerine baloya gideceğiz."

"Yakalanmayacağımıza emin misin?" Kaşlarımı çattım. O gülümsüyor.

"Her şeyi planladım, Barbs. Girip çıkacağız. Bundan sonra nereye saldıracağımı bilmek için sadece ailemin durumu hakkında biraz bilgi toplamam gerekiyor."

"Oh. Yani baloda herhangi bir çatışma olmayacak mı?"

"Hayır. Bu sadece bir keşif. Gerekli bilgileri aldıktan sonra çıkışımızı yapabiliriz ve göle inişinize odaklanabiliriz. Dördüncü kapıyı açmış olmanıza rağmen, hazır olduğunuzdan emin olmak için sizi şahsen test etmek istiyorum" diye ekliyor.

"Tamam. En iyisini sen bilirsin."

Sözlerimden memnun görünüyor.

"Gel. Sana maskeli balo için ne aldığımı göstereyim."

Beni üst kattaki odamıza götürüyor. Yatağın üzerinde büyük pembe bir kutu ve yanında daha küçük beyaz bir kutu beni bekliyor.

Aceyle ilerlerken içimde bir baş dönmesi patlak veriyor.

Nykander kapının pervazına yaslanmış, gözlerinde memnuniyetle beni izliyor.

İlk kutunun kapağını yırtıp atıyorum, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem tozlu pembe tonuna bakarken nefesim ciğerlerimi terk ediyor. Elbiseyi kutudan çıkarıp yatağın üzerine seriyor, zengin detaylarına ve gurur verici silüetine hayran kalıyorum.

"Vay canına, Nyk! Söyleyecek söz bulamıyorum. Nereden aldın bunu? Kesinlikle muhteşem!"

"Beğeneceğini biliyordum," diyor içeri girerken. "Giy şunu. Seni içinde görmek istiyorum."

Antrenman kıyafetlerimi hızla çıkarıp elbiseyi giyiyorum. Nyk korseyi arkadan bağlamama ve tüm düğmeleri yerine oturtmama yardım ediyor.

Elbise, yüksek ampir beli ve şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak malzemenin çoklu katmanlarından yapılmış akan ipeksi bir eteği olan regency tarzı bir elbise. Elbisenin göğüs kısmının her yerinde pembenin farklı tonlarında pastoral bir av sahnesini tasvir eden işlemeler var. Ancak daha da etkileyici olan şey, üzerine işlenmiş üç küçük köpek olması - *bizim* köpeklerimiz.

"Bunu özel olarak yaptırdın, değil mi?"

Gülümsüyor ve bu yeterli bir onay.

Bir sonraki kutuda ayakkabılar var. Saten pembesi, üç inç topuğu ve ayakkabının ön kısmında benzer bir işlemesi var. Onları giydim ve hemen kendimi gerçek hayattaki bir peri masalına adım atmış bir prenses gibi hissettim.

"Bu harika, Nyk. Kesinlikle harika! Çok teşekkür ederim. Bu birinin bana verdiği en güzel hediye!" Odanın içinde dönerken mutluluğumun dışarı taşmasına izin verdiğimi söylüyorum.

"Daha fazlası da var" diye ekliyor.

Yatağa doğru ilerlerken küçük bir kutu daha olduğunu fark ediyorum. Açıyor, içinden siyah ve pembe dantelli bir maske çıkarıyor. Yüzüme yerleştiriyor ve başımın arkasından bağlamak için arkama geçiyor.

"Çok güzelsin, Barbs," diye mırıldanıyor ve eğilip omzuma nazik bir öpücük konduruyor.

O gece mutluluk ve umut dolu bir uykuya daldım.

Geçen haftaki olay ekşi bir tat bırakmış olsa da Nyk bunu telafi etmekten fazlasını yaptı. Düşünceli ve özenliydi ve sadece bu elbiseye verdiği önem bile beni ne kadar iyi tanıdığını gösteriyordu.

O beni biliyor ve seviyor.

Uykuya yenik düşerken içimden hülyalı bir iç çekiş geçiyor. Ve ilk çekincelerime rağmen maskeli baloya hazırım.

Ertesi gün, hazırlanmak ve yanlış gidebilecek her şeyin üzerinden geçmek için saatler harcıyoruz.

Nyk bana kaçınmam gereken en önemli konuklardan bazıları hakkında kısa bir ders veriyor ve Jubal sarayı ile partinin yapılacağı ana alan hakkında kısa bir genel bakış sunuyor.

Ben makyajımı yapıp elbisemi ve maskemi takarken Nykander kadife kırmızısı gösterişli bir takım elbise giyiyor ve yüzünün üçte ikisini kaplayan benzer bir maske takıyor.

"Gidelim mi?" diye soruyor koluma girerken.

"Bu konuda biraz heyecanlı olmam kötü mü? Özellikle de maskeli balo olduğu için. Ne kadar eğlenceli!" Ağzımdan bal damlıyor.

Gülümser ve başını sallar.

Beni deniz fenerinden dışarı çıkarırken, ön tarafta bizi bekleyen uçan atlı bir araba görünce şaşıyorum.

Nyk tırmanmam için kapıyı açıyor ve sonra bana katılıyor.

Jubal sarayına ulaşmamız uzun sürmüyor. Biraz uzağa iniyoruz ve atlar ilerlemeye devam ediyor.

Sarayın kapısına kadar uzanan uzun bir araba kuyruğu var.

Konuk sayısı nedeniyle sıra yavaş ilerliyor, bu sırada Nykander bana partideki protokolü bir kez daha hatırlatıyor.

"Mümkün olduğunca az konuşmaya çalışın" diye tavsiyede bulunuyor. "Aynı dili konuşuyor olabilirsiniz ama sizi ele verecek bazı şeyler vardır. Diğer erkeklerle iletişim kurmayın. Ben yokken bir köşeye çekilin ve bir şeyler yiyip içiyormuş gibi yapın."

"Ama bana bir liste vermeliydin. Bu benim zayıf beynim için çok fazla," diye ekliyorum şakayla.

"Barbi," diye ekler uyarı tonuyla. "Ben ciddiylim. Bu çok önemli bir olay ve öğrenilmemeliyiz. Tartareia'nın döndüğümü bilmesine hazır değilim."

"Uslu duracağım."

Homurdanıyor.

Arabamız ilerliyor ve sonunda muhafızların kimliklerimizi kontrol etmesi için saray kapılarında duruyor.

Nykander kolunu koyuyor. "Lord ve Leydi Garos," diyor.

Gardiyanlar başlarını sallayıp listelerindeki isimleri işaretlemeden önce dakikalarca dikkatle bize bakıyorlar.

"Az önce ne oldu?" Fısıltıyla sordum.

"Auramızın Lord ve Leydi Garos'unkiyle eşleştiğini söyleyelim," diye ekliyor gergin bir sesle.

Bunun nasıl mümkün olduğunu sorgulayamadan saray kapılarını geçtik. Anında içimde bir değişim hissediyorum ve enerji kaynağımla tüm bağlantımı kaybediyorum.

Birdenbire, kendimi... yoksun hissettim.

Benden bir nefes kaçıyor ama Nyk elimi tutup sıkıyor - sessiz kalmamı istediğinin bir işareti.

Yeteneklerime sadece bir süredir sahibim ama bu ani yokluk beni yaralıyor.

"Buna alışacaksın," diye fısıldıyor Nyk. "İlk sefer her zaman daha zordur."

"Ama-"

"Geldik," diyor araba durduğunda.

Çıkmama yardım ediyor ve beni sarayın görkemli girişine doğru götürüyor. Kan kırmızısı bir gökyüzünün gölgelediği yaldızlı mermer. Bir peri masalına dair ilk izlenimime rağmen, cehennemde olduğum oldukça açık.

Kemerli girişten içeri adım attığımızda, kafatasları, kemikler ve diğer eserlerle süslenmiş uzun bir koridordan . Önümüzde bir sıra insan var ve hepsi sergilenen objelere hayranlıkla bakmak için duruyorlar.

"Bunlar ne?"

"Ölü Aperite Yüce'leri," diyor Nykander. "Her Ev savaş ganimetlerini gururla sergiliyor ve Jubal Evi en etkileyici Yüce hatıra koleksiyonlarından birine sahip."

Şok içinde ağzım açık kaldı.

Konukların geri kalanını takip ederek yavaşça yürüyoruz, ama bakışlarımın barbarca gösteriye çekilmesine engel olamıyorum. Özellikle de bunların *benim* halkım olduğunu bildiğim için. Orada benim akrabalarım da var mı? Annemin tanıyabileceği insanlar? Mideme bir iğrenme duygusu yerleşiyor ve daha balo salonuna bile varmadık.

Diğer tüm konuklar yüz çoğunu gizleyen maskeler takıyor. Ama herkesin birbiriyle etkileşiminden herkesi tanıdığına dair söylenmemiş bir kural var gibi görünüyor. Nyk ihtiyacı olan bilgiyi almadan önce hilemizin ortaya çıkması beni endişelendiriyor.

"Başını dik tut, Barbi. Korktuğunu anlamalarına izin veremezsin," diye mırıldanıyor Nyk kulağıma.

Kararsızlık içinde yutkunuyorum ama başımı sallayarak onaylıyorum ve dediğini yapıyorum.

Savaş ganimetleriyle dolu koridorda uzun bir süre dolandıktan sonra nihayet ana balo salonuna ulaşıyoruz. Şok içinde ağzım açık kalıyor. Tavan yirmi metre yüksekliğinde olmalı. Duvarlar koyu kırmızıya boyanmış ve yaldızlı aksesuarlarla tamamlanmış. Tavandan sarkan altı büyük avizenin parlaklığı tüm odayı parlak bir ışıkla sarıyor.

Zemin, ara sıra kan kırmızısı halının eşlik ettiği sert bir ahşaptır.

Balo salonunun her tarafında yiyecek ve içecek masaları var, ancak oturma düzeni yok, bu da bunun bir oturma etkinliği değil ayakta bir etkinlik olduğunu gösteriyor.

Balo salonu hızla doluyor. Tahminlerime göre, burada birkaç yüz kişi olmalı.

Herkes birbirini selamlamakla meşgulken, Nykander beni arka taraftaki içecek masalarından birine götürüyor. Bana bir bardak uzatıyor ve bir yandan sohbet ediyormuş gibi yaparken bir yandan da gizlice etrafını inceliyor.

"Aileni görüyor musun?" Fısıldıyorum.

Başını sallar. "Henüz gelmediler. Kız tarafından oldukları için daha sonra geleceklerini tahmin ediyorum."

HAYIR. "Burada başka birini tanıyor musun?"

DUDAKLARI KIVRILIYOR. "Buradaki *herkesi* tanıyorum. Bu yüzden görülemiyorum ya da tanınamıyorum."

"Maskeyle bile...?"

"İşimi şansa bırakmayacağım," diye mırıldandı bana bakmadan. "Burada kal. İçkini yudumla. Bir şeyler atıştır. Ama en önemlisi, insanlarla konuşma. Kısa süre içinde döneceğim. Anlaşıldı mı?"

"Şimdiden gidiyor musun?" Gözlerim büyüdü.

"Bunu hızlıca bitirmem gerek," diyor eğilip beni yanağımdan öperken. "Senin için geri geleceğim, o yüzden fazla dolaşma."

Bununla birlikte bana sırtını dönüyor ve gidiyor. Konuk denizinin ortasında onu kaybedene kadar geri çekilen figürünü takip ediyorum.

Sırtımdan aşağı bir rahatsızlık titremesi iniyor.

Ne bekleyeceğimi biliyordum ama kendimi bu kadar yersiz hissedeceğimi tahmin etmemiştim.

Onun tavsiyesine uyarak masaya dönüyorum ve ikramları inceliyorum. Bir tabak alıp et, yumurta ve birkaç atıştırmalık gibi uzaktan tanıdık gelen yiyeceklerle doldurduktan sonra bir kadeh şarap alıyorum.

"Pelopia, Armand onunla evlenmek istediği için çok şanslı," diye konuşuyor bir ses. Bir grup kız içecek masasının yanında toplanır ve tabaklarını yiyeceklerle doldurur.

"Değil mi? Onun dul kalmasına göz yumacağına inanamıyorum. Bu tam anlamıyla bir skandal."

"Sence neden böyle Mia?" Başka bir kız gözlerini deviriyor. "V'Kyró bağlantısını istiyor. Uzun vadeli bir oyun oynuyor. *Thantor*'un geri döneceğini biliyor ve döndüğünde doğru tarafta olduğundan emin olmak istiyor."

"Çok uzun zaman oldu. Gerçekten geri döneceğini düşünüyor musun? Hepimiz binlerce yıldır burada sıkışıp kaldık."

"Konsey bir çıkış yolu bulmaya çok yakın. Elias ve Kadeh'i unuttunuz mu? O artık bizim tarafımızda. Diyarın kapılarının sonsuza dek açılması uzun sürmeyecek. Söylentilere göre Kadeh *burada*, sarayda."

"Bilmiyorum. Kadehle bile dışarı çıkabilen Tenebreis'in Oğulları, mühür tarafından geri çekilmeden önce bunu sadece sınırlı bir süre için yapabilirler. *Thantor*'un bir şey yapabileceğinden şüpheliyim."

"Göreceğiz," diye homurdanıyor kız.

Ne hakkında konuştuklarından tam olarak emin değilim ama beni fark edip Tanrı korusun kim olduğumu sormadan önce yemeğimi alıp hızla uzaklaşıyorum. Nyk içecek masasının yanından ayrılmamam gerektiğini söyledi ama balkona çıkmamın bir sakıncası olmayacağına eminim. Ne de olsa orada balo salonundakinden çok daha az dikkat çekeceğim. Eğer dikkat çekmememi istiyorsa, belki de bana bu kadar güzel bir kıyafet almamalıydı. Diğer herkes güzel giyinmediğinden değil. Ama benim pembe elbisem türünün tek örneği.

Kendi kendime gülümseyerek, küçük bir balkona açılan çift kapıdan dışarı çıkıyorum.

Hafif bir esinti yanağıma değiyor ve derin bir nefes alıyorum. Bu güzel bir his.

Balkonun biraz ilerisinde bir masa ve iki sandalye var, oturuyorum, yiyeceğimi ve içeceğimi masaya koyuyorum.

Yavaş yiyorum.

Balo salonunun içinden müzik sesleri yükselir ve parti tüm hızıyla başlar.

Şarabımı yudumluyorum. Oldukça güzel. Tatlı, vişnemsî bir tonu var. Bir yudum daha alıyorum.

Dakikalar geçer ve can sıkıntısı başlar.

Ama tam kalkıp Nyk'in beni arama ihtimaline karşı içecek masasına geri dönecekken, bir kadın diğer koltuğa yerleşiyor. Yüksek sesle iç geçiriyor ve bardağında kalan sıvıyı içiyor.

Ona bakıyorum. Gitmeliyim...

Ayağa kalkıyorum ve yavaşça uzaklaşıyorum, ama eli uzanıyor ve eteğimi çekerek beni durduruyor.

"Gitmek zorunda değilsin," diye mırıldanıyor. "Rahatsız etmem benim hatam," diye mırıldanıyor. Gözleri odaklanmamış, bedeni masanın üzerine yığılmış, sanki uykuya dalmamak için kendini zor tutuyor.

Koruyucu rünler varken, insanların sarhoş olmaya ve hastalanmaya daha yatkın olduğunu varsayıyorum. Ve kimseyle etkileşime girmemem gerektiğini bilmeme rağmen, onu bu şekilde bırakamam.

"İyi misin?" Sırtını sıvazlarken sordum. "Birini aramamı ister misin?"

Homurtuya dönüşen bir kahkaha atıyor.

"Müstakbel kocam. Ama o pek umursamayacaktır. Bir de annem var. Ama partiyi mahvettiğim için bana kızar, o yüzden lütfen hayır." Burnunu kırıstırıyor, yüz ifadesi dalgın. "Bir de erkek kardeşim var. Ama o şu anda önemli bir misafirle iş görüşmesi yapıyor... Adını unuttum." Geçiriyor. "Tüh, özür dilerim." Kıkırdıyor.

"Her şey ." Gülümsüyorum.

"Diğer kardeşim de var." Kaşlarını çatıyor. "O umursardı. Ama o burada değil. Çoktan gitti."

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Ah, o ölmedi, ama bazen keşke ölseydi diyorum" diye devam ediyor.

Kaşlarını çatıyorum. Bu pek mantıklı değil, değil mi?

"Muhtemelen bu çılgın kadının kim olduğunu merak ediyorsunuzdur."

Gülüyor. "İnan bana, ben de bunu her zaman merak ediyorum."

Serbest eliyle maskesini çekip çıkarıyor ve sanki onu tanımamı bekliyormuşçasına bana bakıyor.

Kahretsin!

Yüz hatlarımı maskeliyorum ve yüzüme kibar bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Ne düşündüğünüzü biliyorum. Gelin adayı kendi nişan partisinde neden bu kadar sarhoş olsun ki?"

"Eminim beni ilgilendirmez..."

"Ondan *nefret* ediyorum. O sefil Armand'dan. Nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum. Ondan nefret ettiğimi söyledim mi? Çünkü ediyorum. O bir buçuk pısırik ve onunla evlenmektense ölmeyi tercih ederim. Ama benim ölmek gibi bir lüksüm bile yok," diye homurdanıyor ve elindeki bardağı yere çarpıyor.

"Erm..."

Tamam, bu Nyk'in kız kardeşi. Birbirlerine hiç benzemiyorlar. Kız mavi gözlü minyon bir sarışın, erkek ise bir buçuk dev.

"Keşke Nykander burada olsaydı." İç çekiyor. "Bu saçmalığa bir son verirdi."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum tekrar, rahatlatmak için başka ne söyleyeceğimi bilemeden

Onu.

"Muhtemelen o pısırik Armand'ı öldürürdü.

Bana bak," diye devam ediyor. "Ama yine de, onu görmeyeli bir ömür geçti. Şimdi beni tanıyacağından bile şüpheliyim."

"Belki de gitmeliyim." Gülümsüyorum. "Sen de partiden uzakta kendine biraz zaman ayırabilirsin."

Başını masaya yaslariken, "Her zaman Mo ile onun sahip olduklarına sahip olacağımı düşünmüştüm," diye mırıldanıyor. "Hiç başkasına bakmadı. Benim genç gözlerim için bile etkileyiciydi bu. O aptal Armand'ın on bir metresi var. On bir! Onlarla birlikte olmak için ne zaman vakti oluyor ki? Bu çok çirkin! Lanet olsun! Umarım siki düşer," diye mırıldanıyor uykulu uykulu.

Bir an sonra horlamaları kulaklarımda yankılanıyor. Dudaklarım büzülüyor.

Neden her fırsatta o lanet Mo'yu hatırlatmak zorundayım?

Balkondan çıkıp balo salonuna geri dönerken yüksek sesle "Ugh," diye homurdanıyorum.

İçecek masasına geri dönerken, Nykander'ın çılgınca beni aradığını görüyorum. Beni gördüğünde gözleri açılıyor ve tek kelime etmeden kolumdan tutup beni çıkışa doğru götürüyor.

" oluyor?" Kaşlarımı çattım.

"Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Ama-"

"Sonra, Barbi. Şimdi gitmemiz şart."

Onunla birlikte gidiyorum. Savaş ganimetlerinin bulunduğu koridora ulaştığımızda, kafataslarından birinin önünde duruyor. Arkasına uzanarak küçük bir kapı açan bir düğmeye basıyor. Beni içeri sürüklüyor ve kapıyı kapatıyor.

İçeri girdiğimiz anda dışarıda gürültülü ayak sesleri yankılanıyor.

"Gel," diyor ve beni küçük koridorda ileriye doğru çekiyor. Neredeyse zifiri karanlık ama nereye gittiğimizi biliyor gibi görünüyor.

Bir duvara varmadan önce sonsuza kadar yürüyormuşuz gibi geliyor. Duvar yıkılana kadar tüm vücut ağırlığını duvara verirken beni arkasından itiyor. Ve duvar yıkıldığında dışarıdayız, şehirden ya da saraydan çok uzaktayız.

"Bana tutun. Bizi deniz fenerine geri ışınlayacağım."

Beni kollarıyla sararken konuşmama fırsat vermiyor. Gözlerimi açtığımda odamıza geri dönmüştük.

Maskesini yatağa fırlatıp parmaklarını saçlarında gezdirirken sert bir nefes alıyor.

"Ne oldu?"

"Bir alarmı ya da başka bir şeyi tetiklemiş olmalıyım," diyor ve nefesinin altında bir dizi küfür mırıldanıyor. "Ama şimdi her şey yolunda. Dışarı çıkmayı başardık ve alarmı tetikleyenin ben olduğumu bilmiyorlar."

Onda garip bir şeyler var. Gergin

görünüyor. Gergin.

"Kız kardeşinle tanıştım," diyorum, ama bunu söylemek doğru bir şey gibi görünmüyor.

Gözlerini bana dikti.

"Sana kimseyle konuşma demiştim."

"Benimle konuştu." Omuz silktim. "Sarhoştı ve üzgündü çünkü nişanlısından nefret ediyordu."

"Beni şaşırtmadı. O tam bir ezik." "O da öyle dedi." Kıkırdıyorum.

"Başka ne dedi?" diye soruyor, dikkatle bana bakarak.

"Senden bahsetti aslında," diye başlıyorum. Donup kalıyor ve yanağında bir seğirme beliriyor.

"Öyle mi?" diye yavaşça sorar.

"Senin ve Mo'nun sahip olduğu şeyi istediğini söyledi. Ona o kadar bağlıymışsın ki başka bir kadına asla bakmıyormuşsun."

Omuzları gevşer.

"Barbs. Bunu daha önce de konuşmuştuk. Mo geçmişteydi. Sen benim şimdiki zamanımsın."

"Her seferinde böyle mi olacak? Geçmişinden biriyle tanıştığımda, hepsi Mo'yu ne kadar çok sevdiğinden mi bahsedecek? Birlikte ne kadar iyi olduğunuzdan mı?"

"Barbs..."

"Hep Mo şöyle, Mo böyle. Bir hayaletle nasıl rekabet edebilirim, Nyk?"

"Bunu abartıyorsun. Aramıza girmeyeceğine dair seni temin etmiştim."

"Yaptın. Ama bazen merak etmekten kendimi alamıyorum. Onu her zaman seveceğini söyledin ve bunu kabul edebilirim ama... Onu benden daha mı çok seviyorsun?"

"Barbs, lütfen." Bir adım geri atıyor.

"Lütfen söyle bana," diye yalvarıyorum. "Bunu senin dudaklarından duymak istiyorum." Dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Hayır," diye yavaşça konuştu. "Onu senden daha çok sevmiyorum. Bu soruna cevap oldu mu?"

Ona
bakıyorum.

Yavaşça
başımı
sallıyorum.

"Güzel. Şimdi buraya gel," diye mırıldanarak kollarını açtı.

Kucağına koşuyorum, vücudunun sıcaklığının kendi vücuduma nüfuz etmesine izin veriyorum.

"Artık şüphe yok, Barbs. Bana söz ver," diye fısıldıyor saçlarıma doğru.

"Artık şüphe yok. Ben sadece... Ben senin sevdiğin tek kişi olmak istiyorum."

"Hayatımdaki tek dişi sensin, tatlı şey," diyor nazıkçe, dudaklarımı kendi dudaklarıyla ararken.

Kollarımı boynuna doluyorum ve beni yatağa götürmesine izin veriyorum, beni yavaşça şiltenin üzerine indiriyor ve vücudumu onunkiyle örtüyor.

"Benim ol, Barbi," diye mırıldanıyor yüzüme öpücükler kondururken. "Sana ihtiyacım var, tatlım. Seni hissetmeye, sana sahip olmaya, benim seni arzuladığım kadar sen de beni arzulayana kadar kendimi sana bırakmaya ihtiyacım var."

Sertçe yutkunuyorum, derin sesi omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. "Nyk..."

"Lütfen evet de, tatlı şey," diye devam ediyor, gözlerimin içine bakmak için kendini hafifçe kaldırarak.

Bana bakarken irisleri cıva gümüşü rengine dönüşüyor.

"Bana hazır olduğunu söyle. Benim seni istediğim kadar sen de beni istediğini söyle; benim arzuladığım kadar sen de benim dokunuşumu arzuluyorsun," diye fısıldıyor usulca.

Ona hafifçe başımı sallarken dudağımı ısıyorum. "İstiyorum. Seni istiyorum. İstiyorum, ama-"

"Aması yok," diye sözümü kesti. "Sadece biz varız. Sen ve ben, Barbs. Sen ve ben dünyaya karşı. Ve sana bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var."

Elimi yanağına götürüyorum ve dokunuşuma eğiliyor, gözlerini kapatıyor ve derin bir nefes veriyor.

"Beni seviyorsun, değil mi?" Avucumun ortasına bir öpücük kondururken soruyor.

Başımı salladım.

"Seni her şeyden çok seviyorum," diye onaylıyorum. Dudakları kıvrılıyor.

"Göster bana. Beni ne kadar sevdiğini göster, Barbs. Bırak bedenim bana kelimelerin yetersiz kaldığı şeyleri gösterdiğin bir araç olsun," diye mırıldanıyor.

Kirpiklerim onun tatlı sözleri karşısında midemdeki kelebeklerin kanat çırpışını taklit ederek çırpınıyor.

"Senin için yanıyorum, tatlı şey. Bunu hisset," diyor elimi tutup göğsüne bastırırken. Kalbinin atışı avucumda yankılanıyor ve elimi yukarı doğru kaydırıldığında, bağlanma işaretimizin yakıcı nabzını hissediyorum.

Eğer bunu yaparsak... Eğer bu delice dürtüye boyun eğsek, bağlanma işareti çiftleşme işaretine dönüşecek.

Çiftleşeceğiz.

Sonsuza kadar.

Birden kendimi hazır hissettim.

Onun için. Bizim için. Bizi bekleyen hayat için, birlikte.

"Hissediyor musun, Barbs? Bana ne yaptığını hissediyor musun?"

Ben cevap veremedim elimi aşağıya, göğsünün sert düzlemlerine kaydırıyor. Durmuyor. Açık avucumu pantolonunun kumaşını iten sertliğin üzerine yerleştirmeden önce parmaklarım kemerini sıyrıyor.

Nefesim kesiliyor.

"Sana bu kadar ihtiyacım var," diye geveliyor. "Seni becermem gerek. Sana sahip çıkmalıyım. Seni işaretlemeliyim. Ruhuna sahip olduğumu bildiğim gibi bedenine de sahip olmalıyım."

Söylediği her kelimedede nabzım hızlanıyor.

Karnımda bir sıcaklık birikiyor, daha önce hiç yaşamadığım bir arzu yüzeye çıkıyor ve beni bir duygu denizinde boğuyor. Bunaltıcı. Kesinlikle nefes kesici. Beni derinliklerine çeken karanlık bakışları kadar nefes kesici.

Dudaklarımı ıslattım.

"Beni becermeni istemiyorum," diye başlıyorum. Gözleri açılıyor ve vücudu geriliyor. "Şimdi olmaz."

Reddetmem için kendini hazırlarken bakışları kararıyor.

Gülümsüyorum. "Benimle sevişmeni istiyorum, Nyk. Beni daha sonra istediğin kadar becerebilirsin. Şimdi sadece seni hissetmek istiyorum."

Dudakları yavaşça yukarı kıvrılmadan önce yüzünde tuhaf bir ifade beliriyor.

"Ah, tatlım. Kollarımda eriyene kadar seninle sevişeceğim.

Bu bir sözdür," diyor hınzır bir gülümsemeyle.

Geri çekilerek gömleğinin düğmelerini çözüyor ve yere atıyor.

Onu açgözlülükle içime çekiyorum. İkiz ayların bize sunduğu loş ışıktaki teni parlıyor. Her hareketinde kasları şişiyor ve esniyor, güçlü yapısını vurguluyor ve içimi güven duygusuyla dolduruyor. Onun kollarında, evimdeyim. Güvende. Korunuyorum.

Parmaklarımı karnının çıkıntıları üzerinde gezdiriyorum ve dokunuşuma karşı gerildiğini hissediyorum.

O harika bir erkek örneği. O kadar güzel ki, bazen ona bakmak acı veriyor.

Ve o tamamen benim.

Kader onun benim olacağına hükmetti ve şimdi, şu anda, geri dönülmez bir şekilde benim olacak.

"Seni görmeme izin ver," diye geveliyor. Usta parmaklarıyla elbisemin açıklığını nazikçe açıyor, sadece iç çamaşırlarımla kalana kadar vücudumdan aşağı kaydırıyor.

Bir an kendimi örtme isteği duyuyorum ama buna karşı koyuyorum.

Bu o. Nykander. Benim aşkım. Eşim. Onun himayesindeyken korkacak hiçbir şey yok, hem de hiç.

Parmaklarını vücudumda gezdirip beni yavaşça okşamaya başlamadan önce elini sahiplenici bir tavırla boğazıma bastırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan sütyenimi çıkarıp yere fırlatıyor. Sırtımı dikleştirip göğüslerimi öne doğru itiyorum. Düşünebildiğim tek şey vücudumdaki elleri ve tenimdeki ağzı olana kadar zihnim boşalıyor.

"Çok güzel," fısıldıyor ama beni hemen şımartmıyor.

Huşu içinde vücuduma bakıyor, gözlerinden arzu akıyor.
Bir parmağıyla göğüslerimin arasında kavurucu bir yol açarak beni
acımasızca kızdırıyor.

"Nyk," diye sesleniyorum, sesim nefes nefese ve muhtaç.

OceanofPDF.com

"T burada." Sırıttıyor. "İşte benim kızım."
Onun sevgilisi. Olmak istediğim tek şey
bu. Onun olmak.

Artık iki kişi değil, sadece bir kişi olana kadar tamamen ona ait
olmak istiyorum. Kalbim onun kalbinin atışıyla eşleşene kadar.

"Seninim," diye fısıldıyorum. "En başından beri seninim."

Ağzını göğüslerime doğru indiriyor, sıcak nefesi tenimi okşuyor.
Bağlanma izimin üzerine bir öpücük bırakmadan önce dudakları etimin
üzerinde geziniyor. Yavaşça aşağı iniyor, dudaklarını bir meme ucunun
etrafına doluyor ve emiyor.

İçimde bir elektrik dalgası dolaşıyor. Dili dik tomurcuğun etrafında dönüp
hassas eti kemirirken nefes nefese bir inilti çıkarıyorum.

"Nyk," diye inliyorum, başımı bir o yana bir bu yana sallayarak.

Vücudu benimkini örtüyor, ısısı içime geçiyor ve üşüdüğümü bilmediğim
yerlerde bana sıcaklık sağlıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum. "Çok, çok fazla."

Meme ucumu emerken boğazının derinliklerinde mırıldanıyor. Diğer
göğsüme geçerek, bakımlarını tekrarlıyor.

Sıcak ağzı karnıma doğru kayıyor ve etime ıslak, açık ağızlı öpücükler
bırakıyor.

"Hoşuna gidiyor," diye mırıldanıyor, titreşimler tenimde yankılanıyor.
"Ağzımı üzerinde hissetmek hoşuna gidiyor, değil mi Barbs?"

"Evet," diye başımı salladım. "Lütfen..."

Ondan ne yapmasını istediğimi bilmiyorum. Sadece onu daha yakın
hissetmek, her yerime dokunmasını sağlamak için karşı konulmaz bir ihtiyaç
var.

Gülümsüyor, yüzünü karnıma doğru yaklaştırıyor. Dişlerinin sivri uçları tenimi sıyrıyor ve içimde bir elektrik kıvılcımı patlıyor. İri elleri göğüslerimi kavıyor, acı vaadiyle beni kızdırırken nazikçe beni tatmin ediyor.

Dişlerini derime geçirdiğinde dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Ağızından akan kan karnıma sızıyor. Karnındaki aynı nokta parçalanıyor, daha fazla kan fışkırıyor ve ikimizin de vücudunu özlerimizin birleşimiyle boyuyor.

Göğüslerimin altından kalça kemiğime kadar ateşli bir yol yalıyor ve orada etimi kemiriyor. Dişlerini derime geçirmeden önce yavaş ve eğlenceli bir şekilde.

Haykırıyorum.

Dişlerini aşağıya doğru çekerek etimde kan fışkıran bir yara açıyor.

Acı çok yoğun. Ama dokunuşunun verdiği zevk ve dilini yaranın üzerinde gezdirirken ağzının ıslaklığı da öyle.

Çok sıcak. İlkel, hayvani ve ateşli.

Kendi eti parçalanıyor, benim yaralarımı yansıtıyor ve bedenlerimizin arasından daha fazla kan akıyor, hareketlerimizi kayganlaştırıyor ve tüm yatağı kırmızıya boyuyor.

Dili açgözlülükle kanımı emiyor, hiçbir damlanın boşa gitmesine izin vermiyor.

Ve o alçaldıkça, ona en çok ihtiyacım olan yerime dokunmasını beklerken karnımdaki gerginlik düğümleniyor - kanımın ve uyarılmamın bulunduğu ve ziyafet çekmesini beklediği yer.

Açık pembe külotum sıırıslam ve kırmızı damlıyor. Burnunu tümseğime dayayıp beni koklarken burun delikleri parlıyor.

"Çok tatlı." Gözlerini sıkarak inliyor. "Tatlı amcığın benim için ağlıyor, değil mi Barbs?"

Hevesle başımı sallıyorum.

"Bu benim," diye mırıldanıyor. "Bacaklarının arasında daha önce kimsenin dokunmadığı, tadını sadece benim bildiğim o tatlı nokta."

"Evet, sadece senin. Şimdi lütfen..."

Bir parmağını bacaklarımdan arasına daldırıp sıırıslam külotumun içinden cinsel organımın hatlarını takip ederken zar zor tutarlı düşünceler oluşturabiliyorum. Bizi ayıran sadece bir kumaş parçası var ve bu son engeli kaldırıp bana dokunması için onu teşvik ederken ona karşı kıpırdanıyorum.

"Nyk... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum." Bana göz kırpmıyor.

Parmağının ucu klitorisimin üzerinde duruyor ve yumuşak bir fiske vurarak topuklarımı yatağa bastırmamı sağlıyor.

Ama Nykander adil oynamıyor.

Tatlı bir tatmin vaadiyle benimle alay ederken ağzı ağrıyan seksimin üzerinde geziniyor. Ama aniden durdu. Beni karnımın üzerine çevirmeden önce bana kanlı bir sırtıma yapacak kadar başını kaldırıyor.

Şaşkın bir çığlık atıyorum.

"Biliyor musun," diye başladı dilinin düz kısmını kık yanağımın üzerine koyarken, "aylardır önümde bu kıkı sallamanı izliyorum ve seni alacağım tüm yolları hayal ediyorum - bu sıkı vücuduna sahip olacağım tüm yolları."

Nefesim kesiliyor.

"Sert. Hızlı. Sert..." Duraklıyor. "Ama aynı zamanda yavaş ve nazik, daha fazlası için bana yalvarana kadar seninle zaman geçiriyorum. Seni bir hayvan gibi almam için bana yalvarana kadar."

Dişlerini kıkımın üzerinde gezdiriyor, ısırmadan önce etimi sıkıca kavriyor.

"Nyk," diye inliyorum yüksek sesle.

Özellikle iç çamaşırımın kenarlarından tutup çekiştirirken, acının verdiği sızı yerini hemen muazzam bir zevke bırakıyor. Malzeme yırtılıyor ve onu bir kenara atarken, artık en mahrem noktama doğrudan erişebiliyor.

Kıkımı ona doğru itiyorum, daha fazla dokunuşunu ararken sırtımı kamburlaştırıyorum.

"Lütfen..."

"Lütfen ne? Kelimeleri söyle, Barbi. Benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Dokun bana," diye inledim. "Acıma son ver, lütfen."

"Bunun gibi mi?" Bir parmağını kık yanaklarımın arasına daldırıp ıslaklığımla karşılaşana kadar aşağı kaydırırken soruyor. Uyarılmamla oynayarak deliğimde daireler çiziyor.

Ona karşı

kıvraniyorum.

"Evet... Oh, evet!"

Girişimi yokluyor, parmağını içime sokuyor ve iç duvarlarımı okşuyor. Parmağının etrafında kenetleniyorum, beklentim arttıkça nefesim kısa aralıklarla geliyor.

Ağzını kıcımın yanaklarında gezdiriyor, ısıyor, kemiriyor ve ara sıra dişlerini içime batırıyor, bir yandan da parmağını içime sokup çıkarıyordu.

"Çok ıslak," diye mırıldanıyor takdirle. "Benim için çok ıslak."

Sıcak nefesini ıslaklığında hissediyorum, dili parmağının yerini alana kadar ağzı aşağı doğru hareket ediyor. Dilini içimin derinliklerine bastırıyor, beni tadıyor, içime çekiyor.

Çarşafları çekiştiriyorum, parmaklarım kumaşın etrafına dolanıyor.

İri avuçlarıyla kıcımın yanaklarını kavıyor, yüzü yanaklarımın arasına gömülürken etimi yoğuruyor. Sanki doyamıyormuş gibi beni yalıyor ve öpüyor ve sadece dilinin verdiği his bile beni kendimden geçirmeye yetiyor.

Dokunuşu ateş gibi, ama beni tüketmesine isteyerek izin vereceğim bir dokunuş.

Dilini aşağıya doğru kaydırarak ağzını klitorisimin etrafına doluyor ve emiyor. Vücudumdaki ani elektrik patlamasıyla neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Parmaklıklara tutun," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum, parmaklarımı yatağın metal korkuluğuna doluyor ve sıkıca tutuyorum.

Yüzünü bacaklarımın arasına sokuyor ve bakımlarına devam etmeden önce en mahrem yerime karşı gülümsediğini hissediyorum. Dilini hızlı hareketlerle klitorisimin üzerinde gezdiriyor. Kaslarım geriliyor, vücudum kendini yaklaşan boşalmaya hazırlarken karnımda düğümler oluşuyor.

Ama sonra durur. Tekrar.

"Nyk," diye sesleniyorum hayal kırıklığına uğramış bir iniltiyle. "İhtiyacım var..."

"Biliyorum tatlı şey." Kıkırdıyor, ıslaklığıma karşı hava üflüyor. "Tam olarak neye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Ve onu alacaksın. Doğru zaman geldiğinde."

"Seni kötü iblis!" Sesim soluğum kesilerek karşılık veriyorum.

İşkencesine devam ederken başımı çarşaflara gömüyorum, beni çıldırtana kadar yalıyor, kemiriyor ve ısıyor, sadece boşalmak üzereyken durmak istiyor.

Alnımda ter birikiyor ve kendimi uçurumun tam kenarında hissedip atlayamadığım için gözlerim yaşıyor.

Keskin dişleri klitorisimi emerken kanımı çekiyor.

Acı ve zevkin karışımı beni kasılmaya itiyor, içimde orgazmın yankısı oluşuyor. Tam içimdeki gerilim tekrar yükselip serbest kalmaya hazırlanırken, beni sırtüstü çeviriyor.

Şaşkın bir çılgılık attım.

Kıkırdıyor, çıplak seksime bakarken yüz hatlarına karanlık bir ifade çöküyor.

Dudakları ve çenesi kırmızıya boyanmış. Birkaç damla kan dişlerine yapışmış, yavaşça dudaklarına geçiyor.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve o serseri damlaları yakalıyorum. Alt dudağını ağzımda emiyorum, kendimi onun üzerinde tadıyorum.

Girişimim karşısında gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Karşılık olarak beni ısırmadan önce dudaklarımı yalarken ağzı yukarı kıvrılıyor. kan akıyor. Ben , o kanıyor.

Elini boğazıma doluyor ve beni geri çekiyor, gözleri belirsizlikle dönen bulutlu bir gümüş rengine. Beni yatağa itip üzerime abanmadan önce dili kalan kanı yalamak için dışarı çıkıyor.

Yaralarım çoktan iyileşmişti ama öne doğru eğilip dudaklarımı yeniden yakaladığında beni öyle sert ısıyor ki acıdan seğiriyorum. Dişleri alt dudağıma giriyor ve etimin derinliklerine saplanıyor. Ağzını alt dudağımın üzerine kapatarak diliyle oynuyor ve yaramdan akan tüm kanı emiyor. Tam tekrar kapanmak üzereyken, baskıyı artırıyor, ısırtığı daha da güçleniyor.

Parmakları boynuma sıkıca sarılmış ve beni hapsedmiş durumda. Tutuşu dayanılmaz değil ama boğucu olmaktan bir adım ötede. Dudağımın acısı başımı döndürüyor, ama diğer eliyle bedenlerimizin arasına uzandığında nemli seksimi buluyor ve ona karşı eğilmemi sağlamak için doğru noktaya baskı uyguluyor.

İki parmağını içime sokuyor - lezzetli bir esneme. Çıkardığım seslere, yuttuğu ve benden çaldığı inlemelere engel olamayınca kadar onları artan bir hızla içeri ve dışarı pompalıyor.

Parmaklarını sokup çıkarırken başparmağı klitorisimin üzerinde.

"N-n-n-y-y-k..." Konuşmakta zorlanıyorum.

"Çok ateşlisin. Çok ateşlisin," diyor dişlerini dudağımdan çekerken. Ağzımızın arasından, çenemizden ve göğsümüzden daha fazla kan akıyor ve bizi kırmızıya boyuyor. Parmaklarıyla bana saldırmaya devam ederken üzerimdeki her damlayı emiyor, ta ki ben daha fazla dayanamayana kadar - serbest bırakılmam beni ele geçirirken avazım çıktığı kadar bağırana kadar.

Ancak bunun bir son olduğunu düşündüysem, fena halde yanılmak üzereyim.

Zihnim arzu ve orgazmımın etkisiyle bulanıklaşıyor. Boynumdaki tutuşunu bıraktığını ve vücudumdan aşağı indiğini zar zor hissediyorum. Ama

Kısa sürede bacaklarımı omuzlarına aldı, yüzü kalçalarımın arasına gömüldü.

"Aman Tanrım!" Dilini zaten hassas olan etimin üzerinde gezdirirken bağıyorum.

"Tanrı değil." Duraklıyor, fırtınalı gri gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor. "Bu odada benden başka tanrı yok, tatlı şey. Adımı söyle," diye emrediyor.

Göğsüm inip kalkıyor, nefesim sığlaşıyor. "Benim adım, Barbs. Adımı söyle!"

"Nykander... Nyk..."

Dudakları seğiriyor.

"Aferin kızıma," diye mırıldanıyor.

Ağzı açık bir şekilde seksimin her tarafına öpücükler bırakıyor, ağzına almadan önce dişleriyle klitorisimle alay ediyor. Boğazının arkasında mırıldanıyor ve titreşimler içimde dolaşarak tüm hareketlerini yoğunlaştırıyor.

İnanılmaz derecede hassas olmama rağmen, kendimi tekrar gelmekten alıkoyamıyorum.

"Aman-"

"Benim adım, Barbs. Adımı duymak istiyorum!" Doruk noktamın sancıları içinde sırtımı kamburlaştırırken sözümü kesiyor. Karmakarışık çarşaflara tutunuyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken gözlerim kapanıyor.

"Nyk," diye inliyorum. "Benim

Nyk'im." "İşte benim kızım."

Kıkırdıyor.

Vücuduma tekrar tırmanıp kalan kanı temizlemeden önce son bir kez yalıyor.

Kendimi toparlamam bir anımı aldı. Ve gözlerimi açtığımda onunla yüz yüze geldim.

O çok güzel.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve göğsümde bir delik açmakla tehdit ediyor.

Yabani saçları ve kanlı dudakları var ve o fırtınalı gözleriyle bana baktığında, ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum. Bunun tek açıklaması bu - kaderin bizi bir araya getirdiği için ne kadar şanslı olduğumu.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum, yanağını avuçlayarak. Avucumun ortasına bir öpücük bırakıyor.

"Senin kadar güzel değil," diye mırıldanıyor. "Sen mükemmelsin. Benim için mükemmelsin," diye devam ediyor parmaklarımı kemirerek. "Tatlı. Masum. Dokunulmamış."

Sen benimsin. Sadece benimsin. Olması gerektiği gibi."

Tuhaf sözlerine göz kırpyorum ama üzerinde durmuyorum.

Gülümseyerek onu üzerimden itiyorum, pozisyonlarımızı tersine çeviriyorum, böylece o şimdi sırt üstü yatıyor ve ben de onun üzerindeyim.

Tembel bir kaş kaldırıyor, beni ilgiyle izliyor.

"Benim sıram," diye utangaçça ekliyorum.

"Hmm, öyle mi?" Diye sorar. "Peki aklınızda ne var?" Kollarını başının altına koyuyor, kısık gözlerle bana bakıyor.

"Şey..." Güçlü göğsünü tararken dudağımı ısıırıyorum. Bakışlarım yarı açık kemerine ve pantolonunun kumaşını zorlayan sertliğe düşüyor. "Birincisi, çok fazla kıyafet giyiyorsun," diyorum sırtımdan aşağı bir beklenti ürpertisi inerken.

"O zaman bu konuda bir şeyler yapmalısın," diye meydan okuyor. Yutkunuyorum.

Onun liderlik etmesine izin vermek çok daha kolaydı çünkü bana kafamın içinde kaybolacak zaman vermiyordu. Ama bu... Cesaret edebilir miyim?

Ona bir bakış kararlılığımı güçlendiriyor.

Dikkatli parmaklarımla kemerini kavırıyor ve pantolonunun düğmelerine önce çözüyorum.

Karnımda kelebekler dans ediyor, endişeli olanlar, ama aynı zamanda heyecanlı olanlar.

Ne yaptığımı bilmiyor olabilirim, ama iyi bir iş çıkaracak kadar okudum - sanırım.

Son düğme derin bir nefes alıyorum. Bel bandını çekiştirerek pantolonunu çıkarmama yardım etmesi için onu zorluyorum.

İtaat ederken dudaklarında hınzır bir gülümseme beliriyor.

Pantolonu yere fırlattığında üzerinde sadece bir külot vardı.

"Ve... bu?" Nefes nefese soruyorum. Başını salladı.

"Devam et."

Tamam. Bunu yapabilirim.

Ellerimi külotuna götürüp yavaşça çekiştirerek çıkarırken alt dudağımı dışlıyorum.

Beni durdurduğunda kahkahası odada yankılanıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor. Ama çok geçmeden iç çamaşırını çıkardı ve önümde çırılçıplak kaldı, gerçekten çırılçıplak.

Yüce Tanrım!

Onu ilk kez tamamen çıplak görüyorum. Sıcaklık boynuma doğru yayılıyor ve kan lekelerine ek olarak yanaklarım da kırmızıya boyanmış olmalı.

Kendimi yelpazelemek ve bir an için bir köşede fangirl yapmak istiyorum. Ancak işimiz üzereyken böyle davranmak doğru olmaz.

Gözlerime inanamayarak dikkatle onun o sert kısmına bakıyorum.

Daha önce de hissetmiştim. Pantolonunun içinden de dokunmuştum. Ama bu kadar tehditkâr görüneceğini hiç düşünmemiştim.

Temkinli bir şekilde yutkunuyorum.

Kafamı kaldırdığımda, yakışıklı kaşları açık bir meydan okumayla kalkmış, cüretkâr bir şekilde beni izlediğini görüyorum.

"Sessizleştin," diye not ediyor, sesinden eğlence damlıyor. "Seni memnun etmiyor muyum, tatlım?"

"Öyle. Yani, öyle," diye kekeliyorum, gülümsemeye zorlayarak. "Güzel bir... uzantı," diyorum, kendimi yine aptal yerine koyarak.

Lanet olsun! Az önce harika bir tensel ara verdik ve işte aptalca yorumlarımla bunu mahvediyorum.

Apendiks! Bunu kim söyler ki?

Görünüşe göre ben.

"Uzantı mı?" Yüzünde bir gülümseme ifadesiyle tekrarlıyor.

"Uhm, evet. Güzel bir paketiniz var." Gergin bir şekilde gülüyorum. Ve ondan korkmadığımı kanıtlamak için -gerçi kesinlikle korkuyorum- tek parmağımla hafifçe dokunuyorum.

Seğiriyor.

Gözlerim açılıyor ve geri çekiliyorum.

"Barbs?" Adımı söylüyor, başını yana eğmiş beni inceliyor. "Ben iyiyim, ben ," diye tekrarlıyorum aptal gibi. "Ben iyi *değilim!*" Sonunda ..şeyini işaret ederek haykırdı. "Bu çok büyük, Nykander! Beni ikiye ayıracaksın. Neden beni uyarmadın?"

"Uyarmak mı?" Gülüyor. "Peki söyle bana, seni nasıl uyarmalıydım?"

"Bilmiyorum. Bana pantolonunun içinde bir canavar olduğunu söyleyebilir miydin? En azından zihinsel ve ruhsal olarak kendimi buna hazırlayabilirdim. Ama şimdi..."

"Şimdi mi?"

"İçime en fazla senin iki parmağının girdiğini unutuyorsun - bu arada onlar da oldukça büyük. Bu nasıl olacak bilmiyorum

beni ikiye bölmeden."

"Tatlım, bence kendini aşıyorsun ve-"

"Bak," diyorum ona yaklaşırken. "Kelimenin tam anlamıyla ön kolum büyüklüğünde." Ön kolumu onun devasa ereksiyonunun yanına koyuyorum. Eşleşiyorlar. Aslında, onunki daha kalın olabilir.

Şaftı karnına geriliyor, yüzeyi boyunca kızgın damarlar dağılmış. Ucu daha koyu bir tonda ve beyaz sıvı damlaları fişkirtiyor. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en güzel penis - gerçek hayatta gördüğüm tek penis. Ama bu gerçek *eyleme* nasıl yansıyacak? Ben iyileşebilirim ama... Tanrım, o da hissedecek mi? O şeyi soktuğunda, acısını o da hissedecek mi?

Öyle olmalı! Neden kadınlar her zaman acı çeken taraf oluyor?

Ona baktıkça, özellikle de bana doğru biraz daha seğirdikçe, kaygım daha da artıyor.

Yüce Tanrım! İşte böyle öleceğim. Devasa bir iblis aletine saplanarak.

Ben de aşk romanlarımdaki kadın kahramanlar, kahramanın aleti hakkında yaygara koparıırken gülüyordum. Yani, pornoda bile Nyk'inki kadar büyük bir aleti olan bir erkek gördüğümü sanmıyorum.

"Barbs, yine sessizleştin," diye not ediyor. Ama bu sefer başımı kaldırdığımda, yüzündeki tüm eğlence izleri kaybolmuş, yüz hatları endişeyle gerilmişti. "Sen iyi misin?"

"Evet, tabii ki" diye mırıldanıyorum, incelemek için daha da eğilerek. "Sadece o şeyin içime gireceği düşüncesine alışmaya çalışıyorum," diye ekliyorum dalgınca.

"Sik," dedi boğuk bir

sesle. "Ha?" Göz

kırpıyorum.

"O bir şey değil, Barbs. O bir horoz."

"Oh, tamam."

"Söyle," diyor.

Dudaklarımı ıslattım. Onun sikiyle yüz yüze geldim. Yakından daha da büyük.

"Sik," diye fısıldıyorum. Parmaklarımın ucuyla shaftına dokunuyorum. Oh, yumuşak. Ve sıcak. "Bu güzel bir his," diye başımı sallıyorum. "Ama yine de çok iyi oturacağını sanmıyorum. Bak, ağzıma bile sığmıyor." Bunu söylerken shaftını kendime doğru çekiyorum ve ağzımı ucuna yerleştiriyorum. Çenem

ve rahatsız edici olsa da en azından ucunu içeri sokmayı başarıyorum.

"Barbs." Başını arkaya atarak inliyor.

"Ne?" Sesim boğuk çıkıyor ve ağzımda çok hassas bir et olduğunu unutuyorum. Dişlerim şaftına temas ediyor ve ağzımın içinde kan fışkırıyor.

Gözlerim açıldı.

"Özür dilerim," diye kekeliyorum ama özür dilemeye çalışırken tekrar ısırıyorum. Ve bu sefer, kanın tadı ağzımda zaten taze olduğu için, dişlerim doğaçlama bir şekilde ortaya çıkmaya karar veriyor ve bir damarı deliyor.

Yüce Tanrım! Şimdi onun sikinden akan kanda boğulacağım!

Ani sıvı akışında öğürüyorum, ama şaşırtıcı bir şekilde, Nyk beni ondan çekmek yerine başımın arkasını tutuyor ve beni şaftından daha aşağı itiyor, boğazımın arkasına çarpana kadar beni horozunun birkaç santimini daha besliyor. Dişlerim hareket nedeniyle şaftını daha fazla sıyrıyor, ama aldırıyor gibi görünüyor. Bunun yerine saçlarımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor, ağzıma girip çıkmaya başladığında kalçaları kalkıyor.

Başını geriye atmış, ağzı açık, zevk iniltileri kulaklarımda yankılanıyor.

Oh. İyi bir şey yapıyor olmalıyım. Ve beni şaşırtacak şekilde, onun sikiyle boğulmak umurumda değil. Aslında, bu oldukça... hoş. Özellikle de tepkilerini ve kontrolünü kaybetmek üzere oluşunu izlerken.

Karanlık gölgeleri dışarı sızıyor, bizi sıkı bir kozayla çevreliyor.

Kan taşıyor, ağzımdan ve çenemden aşağı damlıyor. Hareketleri hızlanıyor.

"Siktir. Aynen böyle. Isır beni," diye mırıldanıyor.

İstedikini yapıyorum, dişlerim sertçe ısırmadan önce sikini yukarı ve aşağı sıyrıyor.

Yüksek sesle inliyor. Beni tutuyor, devasa sikinin tüm uzunluğunu boğazıma sokana kadar ağzıma sokuyor. Bunu nasıl yapıyor, bilmiyorum ama sanırım ben de bu yolculuk için buradayım.

Burnumdan nefes alıyorum, yavaş yavaş onun yoğunluğuna alışıyorum.

Belki de en başından beni becermesini istemeliydim. Yaptığı bu zorlayıcı hareketten hoşlanıyorum. Çok ateşli, yalan söylemeyeceğim. Boğulurken, kekelerken ve yoğunluğundan gözlerim yaşarırken bile ateşli.

Tamam, bu endişelerimin bir kısmını giderdi. Eğer sikini boğazıma kadar sokması bu kadar ateşliyse, başka yerlerime sokması daha da ateşli olabilir.

İçime sonuna kadar girdiğinde düşüncelerim yarıda kesiliyor. Durup beni yerimde tuttuğunda dudaklarım şaftının tabanıyla buluşuyor. Çenem acıyor. Dudaklarım onun kalınlığı etrafında geriliyor.

Beni-bizi izlemek için öne doğru eğilirken, "Aferin kızıma," diye homurdanıyor.

Hafifçe sallanmaya başlamadan önce beni bir süre sikinin dibinde tutuyor ve uzunluğunun daha fazlasını içime itiyor.

Yüzündeki saf coşku ifadesini fark ettiğimde içimden tahrik damlıyor.

"Siktir. Seni böyle görmenin beni nasıl etkilediği hakkında hiçbir fikrin yok."

mırıldanıyor, sesi zar zor anlaşılıyor. Gözleri buğulu, irisleri daha koyu bir tonda.

Burun delikleri açıldı.

"Ah." Gülümsüyor. "Seni de ıslatıyor. Böyle sikilmeyi seviyorsun, değil mi?"

Hevesle başımı sallıyorum. Evet, lütfen beni biraz daha sık. Aslında, yavaş ve nazik olmasını istediğimi unutalım ve bana sert ve hızlı verelim. Ama bunu söyleyemiyorum, söyleyemiyorum. Mırıldandığım birkaç kelime ağzıma daha fazla kan dolmasına neden oluyor.

İnliyor ve bana karşı daha sert sallanıyor.

Birkaç saniye sonra kana sıcak tohumu eşlik ediyor. Boğazımdan aşağı inmeden önce ağzımda karışıyorlar. Beni üzerinden çekmeden önce birkaç kez daha itiyor. Elini boynuma dolayarak ona bakmam için başımı kaldırıyor.

"Yut," diye emrediyor. "Hepsini yut."

Dediğini yapıyorum.

Başparmağı dudaklarımı okşuyor ve gerçekten yutup yutmadığımı kontrol etmek için dudaklarımı aralıyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor göz kırparak.

"Sen... beğendin mi?" Alçak bir sesle soruyorum, daha fazla onaylanmaya ihtiyacım var - onun da benim kadar hoşuna gittiğini bilmeye ihtiyacım var.

"Çok hoşuma gitti. Eğer bilmeseydim, bunun ilk seferin olduğunu asla düşünmezdim." Duraklıyor. "Öyle, değil mi?" Gözlerini kısar.

Başımı salladım.

"Tabii ki öyle," diye yüksek sesle homurdanıyorum, gözlerimi devirerek.

"Bugüne kadar hiç şahsen bir... sık görmemiştim."

"Güzel." Memnun bir şekilde başını sallıyor. "Bu iyi. Sen *benimsin*, Barbi. Bu beden sadece ve sadece bana ait, anlaşıldı mı?"

"Evet. Ben seninim. Sadece senin."

Beni sırtüstü çevirip bacaklarımı açarak aralarından geçerken dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"Bu kadar çabuk mu?" Gözlerim büyüdü. "İyileşmek için zamana ihtiyacın yok mu?"

Sırıttıyor.

"Benim ne olduğumu unutuyorsun, Barbs," diye mırıldanıyor. "Ben seninle ilişkiye girmek üzere olan kötü bir iblisim."

Gözlerim sikine kayınca bir kez daha sertleştiğini, shaftını ve taşaklarını kanın boyadığını görüyorum. Sikinin ucunu girişime sürterken kendini sıkıca kavırıyor. Seksimin dış hatlarını izliyor ve beni öncekinden daha da sırlıklam buluyor.

Düşük bir onay mırıltısı çıkarır.

"Kahretsin, çok ateşlisin," diye mırıldanıyor nefesinin altında meyve sularımızı birbirine karıştırırken.

Sikini dudaklarımın kenarı boyunca kaydırarak benden alçak miyavlama sesleri çıkarıyor.

Önceki korku tamamen yok oldu. Beni istediği kadar ikiye bölebilir, yeter ki beni alsın, siksın, benimle istediği her şeyi yapsın. Tüm bu düşüncelerin nereden geldiğini bile bilmiyorum, ama içimde bana vermek zorunda olduğu her şeyi arzulayan bir şey var.

"," dedim ona. "Al beni."

Yüksek sesle söylemiyorum ama o

bunu biliyor. *Bana zevki ve acıyı ver!*

"Sabır." Kıkırdıyor.

Beni hafifçe okşuyor, başparmağı klitorisimin üzerinde, sikinin başını girişime hizalıyor. Yavaşça içeri itiyor.

Nabzım hızlanıyor.

Göğsümdeki işaret ısınıyor ve kendi işaretinin yansıttığı korkunç bir parıltı yaratıyor.

Beni gererken, klitorisimi okşamaya devam ederken içeriye doğru ilerlerken acı bir his var.

Ona karşı kıpırdandım. Acı ama düşündüğüm kadar kötü değil. Yavaşlığı beni daha çok sinirlendiriyor.

"Nyk, lütfen," diye inliyorum, içime daha hızlı girebilmesi için kalçalarımı oynatıyorum.

"Acıdığına bana," diye homurdanıyor, yüz hatları gerilmiş. "Sorun yok. Lütfen..."

Beni yavaşça doldurarak daha da içeri itiyor. Güvencelerime rağmen, acele etmiyor. Ve kabzasına kadar soktuğunda, durup bana genişliğine uyum sağlamam için zaman veriyor.

Onun içimde hissetmek harikulade. Rüya gibi bir iç çekiş Ben.

"Ah, Nykander," diye mırıldanarak onu kendime doğru çağırıyorum.

"Hissediyor musun

Bu mu?" Elimi göğsünün üzerine, çiftleşme izinin tam üstüne koydum.

Koyu kırmızı bir renkte parlıyor, ısısı avucuma sızıyor ve vücudumdan geçerek çiftleşme işaretime kadar ulaşıyor. Dokunmanın, onu bu şekilde içimde hissetmenin basit eylemi sayesinde, bireysel işaretler de bir oluyor. Bakışlarımın altında şekil değiştiriyorlar, semboller ortak bir kombinasyona yerleşene kadar hareket ediyor ve dönüyorlar - önceki simsiyahın aksine şimdi koyu kırmızı olan bir kombinasyon.

"İstiyorum," diye inliyor. Sesi kalın ve ağır, gözlerimin içine bakarken kirpiklerine yapışan nemi fark ediyorum.

Ağlıyor mu?

"Nyk..."

Gözlerini sıkıca kapatır ve bir damla gözyaşı yanağından aşağı düşer.

Parmaklarını kalça kemiklerime sokarak, kendini tekrar içime sokmadan önce sonuna kadar geri çekiyor, itişinin gücü beni sarsıyor. Ağzını benimkine doğru indirip vücudumu sahiplendiği gibi ağzımı da sahiplenirken ona tutunuyorum, pazılarını kavıyorum.

Kolayca girip çıkmasını sağlayacak kadar ıslağım. İlk rahatsızlık geçtiğinde, yumuşak bir şekilde hareket ediyor, uzunluğu iç duvarlarımı okşuyor.

Bacaklarımı ona doluyorum, onu kendime yakın tutuyorum.

Her hamlesi bir öncekinden daha güçlü. Ağzı da bu hareketleri taklit ediyor, dili benimkiyle çarpışıyor, bedenimi istila ettiği gibi ağzımı da istila ediyor - vahşice ama sevgiyle.

Kaslarımı onun etrafında sıkıyorum ve o da ağzıma karşı inliyor. "Lanet olsun. sanmıyorum," diye mırıldanıyor kısık bir sesle. "Yani Sıkı. Çok uzun zaman oldu... Ben..." Cümlesini bitiremeden, ağzı

boynumu ısıyor ve beni sertçe ısıyor, tam da siki içimde kasılmaya başlarken, beni serbest bırakmasıyla dolduruyor.

Beslenirken onu sırtından aşağıya nazikçe okşuyorum, son titremeleri de geçene kadar onu içimde tutuyorum.

İşi bittiğinde, kapanana kadar yaraya hafifçe vuruyor ama kıpırdamıyor. Başı göğsümde, siki hâlâ içimde, kucağında uyuyakalıyor.

OceanofPDF.com

A Uyanmak için gerinirken dudaklarımda hoş bir gülümseme beliriyor. Nyk yanımda, vücudunun sıcaklığı benimkine sızıyor ve beni içten içe ısıtıyor.

"Merhaba," diye mırıldanıyorum onun üzerine yuvarlanırken.

Gözlerini kırıştırtarak uyandı. Saçları karmakarışık, dağınık tutamlar alnından aşağı dökülüyor. Dün gece yaptıklarından kalan kırmızı lekeler hâlâ kusursuz tenini kirletiyor.

Parmağımla iz bırakıyorum, eğilip ağzının kenarına bir öpücük konduruyorum.

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor, gözleri aniden açılıyor. "Ne yapıyorsun?" Hırıltılı bir sesle soruyor.

Komplocu bir şekilde gülümsüyorum. "Ne yaptığımı sanıyorsun?" çıkıyorum, ellerim sert bedenini buluyor ve hafifçe okşuyor. Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı.

"İlk seferden sonra beni becerebileceğini söylediğimi hatırlıyorum," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyorum.

Gözleri bana parlıyor.

"Öyle mi?"

Omuz silkiyorum, kendimi yavaşça kaldırıyorum ve onu girişime yerleştiriyorum. Beni dikkatle izliyor.

Hâlâ dar olmasına rağmen, onu önceki gecedен çok daha kolay içime alıyorum. Ve içime tamamen yerleştiğinde, bu şekilde doldurulduğum için gırtlaktan bir inilti çıkarıyorum.

"Nyk..." Adını söyledim.

Enerjimin etrafımızda çılgına döndüğünü hissedebiliyorum, ona binmeye başladığımda vücudumdan pembe bir sis yayılıyor.

"İşte böyle," diye beni cesaretlendiriyor, ellerini kalçalarımaya yerleştiriyor ve bana yol gösteriyor. "Al beni. Her şeyimi al, Barbs."

"Evet," nefes alıyorum.

"Sikimin üstünde kendini becer," diye geveliyor. "Aynen böyle."

Gözlerimi kapatıp başımı arkaya atarak hayal edebileceğimden çok daha büyük olan bu tamamlanma hissine odaklanırken iniltileri kulaklarımı dolduruyor.

Ellerimi göğsünden aşağı doğru kaydırıyorum, bir avucumu onun işaretine koyarken diğer elimi de kendi işaretime koyuyorum. Semboller bir anda ısınıyor, içindeki sikiinin her darbesiyle zevk yoğunlaşıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, elini tutup izimin üzerine koyuyorum ki o da bunu hissedebilsin. "Seni çok seviyorum, Nyk."

Ancak ben cevap beklerken etrafımızdaki pembe sis yoğunlaşıyor ve kontrolden çıkıyor. Gözlerim hızla açılıyor, onunla göz göze geldiğimde hayal bile edemeyeceğim bir sıcaklık bedenimi sarıyor.

Yüz hatlarından kayıtsızlık damlıyor.

Maskesinin düşmesi için tek gereken bir saniyedir.

Zihnimde karışıklık dönüyor. Tırnaklarımı izine batırıyorum, kan çekiyor.

Gözlerimin önünde farklı bir resim oluşurken ağzım açılıp kapanıyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kendimi karanlık bir mağarada buluyorum.

Tavanın sağ tarafındaki bir açıklıktan gelen tek bir ışık akımı var. Yine de aşağıya baktığımda,

Bunun benim bedenim olmadığını fark ettim.

Bu Nykander'ın.

Bilincim burada ama kontrol bende değil. Ben sadece bir izleyiciyim.

"Benden istediğinizi yaptım," diye sesleniyor Nykander'ın sesi. Orada

Bu sözlerin ardında derin bir tiksinti var, ama cevap gelmiyor.

Nykander duyularının mağaranın her yeriğinde gezinmesine izin verir. Kız orada. Onu hissedebiliyor.

"Göster kendini!" diye bağıyor.

Saniyeler geçiyor ve adımları mağarada yankılanıyor.

Işığın altında durup yüz hatlarını aydınlatmasına izin veriyor.

Koyu renk saçları sırtından aşağı dökülüyor, yüzü ince bir peçenin altında saklı.

"İntikam için bu kadar ileri gider misin?" Onu değerlendirirken başını yana eğiyor.

"Size bir açıklama yapmak zorunda değilim," diye çıkıştı. "İstedığınızı yaptım. Özür diledim ve o da benim onunla birlikte olmak istediğime inanıyor."

"Ve ona yalan söylediğin için pişman değil misin? Ne de olsa o senin gerçek eşin." Burun delikleri alevlendi.

"Önemli değil."

"Görüyorsun, ama öyle. Merak ediyorum, Nykander v'Kyró. Çoktan gitmiş birinin intikamını almak için gerçek eşini, tüm evrende senin için yaratılmış tek varlığı terk mi edeceksin?"

"Anlaşmanın *sana* düşen kısmını yerine getirmeni istiyorum, Rahibe."

"Zamanı geldiğinde seni çağıracağım. Rolünüzü tam olarak oynadığınıza ikna olduğumda istediğiniz şey sizin olacak." Başını eğiyor.

Nykander başını sallar ve gitmek için döner.

Şok içimde yankılanıyor. O... O rol mü yapıyordu? Ama neden? Ne için?

Farkına varıyorum, yaptıklarının ihaneti ruhuma saplanıyor.

Obje.

Obje için pazarlık yapıyordu.

"Karşı koyabilirsin ama ona doğru çekiliyorsun. Ve bildiğim kadarıyla ona aşık olduğunda, aldatmacanı öğrenirse ne yapacaksın?" Baş Rahibe devam ediyor.

"Ona aşık *olmayacağım*. Benim için sadece *bir* kadın var ve o da gitti. Şimdi yapacağım her şey, yemin ettiğim gibi onu onurlandırmak içindir."

"Ve yine de..." Dilini dişlerine vuruyor. "Çıplak gözle görülemeyen şeyleri görebildiğimi unutuyorsun. Düşeceksin, Nykander. Sadece düştüğünde çok geç olmaması için dua ediyorum."

Nykander arkasına bakma zahmetine girmeden mağaradan çıkar.

Yine de sözleri onu etkiliyor, kulaklarında yankılanıyor ve artan mesafeye rağmen gittikçe daha yüksek sesle çınlıyor.

Ağzını kötü bir tat kaplıyor - benim ağzımı - kusmuş olduğu tüm yalanların sonucu. Ama intikamı için her türlü bedeli ödemeye hazır.

Ama manzara değiştikçe daha fazlasına tanık olamıyorum.

Ben Sığınak'tan ayrılmak için giysilerimizi katlarken Nyk önümde, gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor.

"Burada kal. Gitmeden önce halletmem gereken bir şey var," diyor ama kelimeler benim ağzımdan çıkıyor.

Bunun tam olarak hangi an olduğunu hatırlıyorum - Jeya ve Elijah ile arasını düzeltmeye gittiğini söylediği an.

Varlığım onun zihninde kalmaya devam ediyor, ancak yine de düşüncelerini bütünüyle okumama izin vermeyen bir engel var. Sadece onun gördüklerini görebiliyorum - bir izleyici, aktif bir katılımcı değil.

Kendini kulübemizden dışarı ve yakındaki ormana ışınlıyor. "Geç kaldın," diye sesleniyor arkasından bir ses.

Nyk dönüyor.

Bu sesin sahibinin kim olduğunu gördüğümde şoktan ağzım açık kalıyor.

Damien.

"O Lispera'nın kızı. Haklıymışım," diyor gergin bir sesle. "Senden istediğim şeyi buldun mu?"

Damien elleri cebinde dolaşıyor. "Peki ya yaparsam?"

Bundan benim çıkarım ne olacak?"

"Sana zaten tüketmen için bir sürü ruh verdim, Damien. Saçmalamayı kes ve bana ne bulduğunu söyle."

Damien kıkırdar.

"Elbette, efendim," diye alaycı bir tonda yarı eğilerek cevap verir. Nykander kaşlarını çatır.

"Kahin, Mo'nun özünün Kadife Göl'e girdiğinde Barbi'nin bedenini ele geçirebileceğini doğruladı."

Nykander gözlerini kısar.

"Peki ya şartlar? Bu takasın gerçekleşmesi için şartlar neler?" Damien başını yana eğerek bir süre sessiz kalır.

"Konuş yoksa özünde sakladığın tüm o değerli ruhları senden alırım," diye gürlüyor Nykander.

Damien dişlerini gıcırdatıyor, tehdide iyi yanıt vermiyor.

"Onun özünü dişinin bedenine ancak buna dayanabilecek kadar güçlendiğinde aktarabilirsin. Dördüncü kapısını açması gerekecek."

"Ve?"

Bir sessizlik daha. Nykander, Damien ile arasındaki efendi-köle bağı sıkıca kavrayarak sözcükleri ağzından zorla çıkarır.

"Dördüncü kapıyı açana kadar onu sahiplenemezsin. Açtıktan sonra çiftleşme bağı tamamlamalısın. Bağı sadece yarısı yerine getirilmişken göle giremez." Sözcükler Damien'in ağzından dökülüyor ama aniden duruyor, ağzını kapatmaya zorlarken vücudu titriyor.

"Beni kandırmayı düşünme, iblis. Başka? Söyle. Bana," diye uyarır Nykander.

"Dışının Mo'nun değer verdiği bir şey giymesi gerekecek - özünü çağırabilecek bir şey."

"Hepsi bu mu?"

"Kesinlikle, efendim." Damien başını sallar. Nykander onun cevabını düşünür. "Varlığın üzerine yemin et." Damien'in burun delikleri alevlenir.

"Varlığım üzerine ant içerim efendim," diye itaat eder iblis.

"Anlıyorum. Teşekkür ederim," diye mırıldandı Nykander, derin düşüncelere dalmış bir halde. "Planladığımız şeye devam edebilirsiniz."

"Nasıl isterseniz, efendim." Damien sırtarak geri çekilir ve gölgelerin arasına karışır.

Nykander cebinden kırmızı yakut yüzüğü çıkarmadan önce onun gitmesini bekliyor - köyde takas ettiğini sandığım yüzük. Dudaklarına götürmeden önce yüzüğe saygıyla dokunuyor.

"Yakında, Mo. Tekrar benim olacaksın."

Günümüze geri dönerken sözleri kulağımda yankılanıyor.

Gözlerim kocaman, kalbim göğsümde çarpıyor, kendimi ondan uzaklaştırıyorum ve yatağın uzak ucunda tökezliyorum. İçimde onun yokluğu hissediliyor ama ruhuma batan ihanet, ona karşı hissetmiş olabileceğim tüm olumlu duyguları gölgede bırakıyor.

"Barbs?" Kaşlarını çatıyor. "Sorun nedir?"

"Benden uzak dur," diyorum, sesim acıdan titreyerek. "Barbs-"

"Dokunma bana!" Bana uzanmaya çalışırken ellerini kenara itiyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken yataktan düşüyorum. O yaklaştıkça ben geri çekilmeye devam ediyorum, sevdiğim adamın -kendimi teslim ettiğim adamın- yüzüne baktığımda bir yabancıyla karşılaşıyorum ve yüzümde dehşet ifadesi beliriyor.

"Bunların hepsi yalandı," diye fısıldadım. "Her şey bir yalandı." Son bir inkar çabasıyla başımı sallıyorum. Ama önümde duran şeyi nasıl inkâr edebilirim ki? Bir anda yüz hatları değişti. Artık eskisi gibi tatlı, sevgi dolu bir bakışa sahip değil. Şimdi ağzı acımasız bir çizgiye oturmuş, güzel gözleri çukur ve boş. Daha önce sevgi olarak yorumladığım şeyin yerini kayıtsızlık alıyor.

"Bir şey gördün," diyor sıkılmış bir sesle. "Ne gördün Barbi?"

"Her şeyi," diye fısıldadım. "Her şeyi gördüm... Başından beri beni kullanıyordun, beni önemsiyormuş gibi davranıyordun ama aslında..." Bir hıçkırık bedenimi sarsarken sözümü kesiyorum. "Tanrım, ama beni kandırdın. Beni tamamen ve tamamen kandırdın. Bana nasıl da gülmüş olmalısın," diye ekliyorum acı acı.

Yanağı seğiriyor. Ayağa kalkıyor, çıplaklığından utanmadan bana doğru yürüyor.

"Bu şekilde öğrenmemen gerekiyordu." İç çekiyor.

"Hayır mı? Peki nasıl öğrenecektim? Ruhum bedenimi terk ettiğinde sevgilin benim yerime geçebilsin diye mi? Sevgilin Mo bedenime sahip çıkabilsin diye tüm özüm yok edildiğinde mi? Ne zaman, Nykander? Ne zaman?" Bağıriyorum, deniz fenerinin camları öfkemden paramparça oluyor.

Dudakları kızgınlıkla düzleşiyor - söz konusu ben olduğumda yapabildiği tek gerçek duygu bu.

"Sakin ol Barbi ve bunu tartışalım. Muhtemelen sadece bağlamından koparılmış parçalar gördünüz," diyor.

"Oh, bağlam dışı olan neydi? Vebaya *senin* sebep olduğun gerçeği mi? Ya da Damien'*ın* *senin* kölen olduğu mu? Söylesene, Sığınak'a saldırdığında onu kontrol eden kardeşin değildi, değil mi? Sendin."

Sessizliği binlerce kelime söylüyor.

Kuru bir kahkaha attım. Kalbimin etrafında yavaşça çatlaklar oluşuyor ve her saniye kırılma noktama her zamankinden daha fazla yaklaşıyorum.

"Milyonlarca insanı öldürdün. *Milyonlarca*."

"Yapmam gerekeni yaptım," diye homurdanıyor. "Neler yaşadığım ya da ne tür fedakârlıklar yapmak zorunda kaldığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Doğru. Devam edin ve toplu katliamı meşrulaştırın," diye .

Omuz silkiyor. Ve bu bana onun hakkında bilinmesi gereken her şeyi anlatıyor. O bir canavar.

"En azından bana bir şey söyle. *Beni* planınızda kullanmaya ne zaman karar verdiniz?

Gözleri tehlikeli bir şekilde parlıyor. Bir adım daha atıyor.

Ayaklarımın tabanını kesen kırık camlara basarak geri çekiliyorum, tıpkı gerçeğin kalbimi kesmesi gibi.

"Kendine zarar veriyorsun," diyor, dalları vücudundan dışarı sızıyor ve saldırmaya hazır bir şekilde çılgınca hareket ediyor. "Bunu sakince konuşalım."

"Ne zaman, Nykander?" Tekrar soruyorum. Başını yana eğiyor.

Önümdeki Nykander'ı eskiden tanıdığım Nykander ile karşılaştırmadan duramıyorum. İkisi de eşit derecede güzel, ama biri sıcakken, diğeri... korkunç derecede soğuk. Bakışlarında empati yok, merhamet yok. Sadece soğuk, hesapçı bir bakış var ve bu bakış beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Kayıtsızlığı korkutucu.

"Sen Kiya'ya vardığında," diye cevap verdi. "Beni ve iblislerden oluşan ordumu Anthropa'ya götürmen gerekiyordu ama şansım yaver gitti." Kuru bir kahkaha atıyor.

"Ne?" Göz kırpıyorum.

Bir adım daha atıyor.

"Neden bütün o ruhlara ihtiyacım olduğunu düşünüyorsun, Barbi?" Kaşlarını kaldırdı. "Onlar ne benim içindi ne de köle lejyonumu beslemek için. Bir ruh evrendeki en saf enerjidir. Ve onlardan yeterince olsaydı Mo için yeni bir beden yaratabilirdim. Ama ne olduysa oldu, sen kucağıma düştün ve işimi çok kolaylaştırdın," diye sırtıyor.

"Ama nasıl... Benim ne olduğumu nasıl bilebilirdiniz? Nasıl..."

Başını geriye atar ve güler.

"Çok cahilsin tatlım," diye çekiştiriyor. "Bana öyle deme," diye çıkışıyorum.

Sadece kıkırdıyor.

"Gerçek bir çiftleşme sadece aynı tür içinde olur. Çiftleşme işareti ortaya çıktığında, senin *sadece* bir insan olamayacağını anladım. İçinde ilahi bir enerji olmalı. Bu ister Tartareian ister Aperite olsun..." diye omuz silkiyor. "Mesele sadece senin ne olduğunu ve bunu en iyi nasıl kullanabileceğimi bulmaktı ve..." diye gülümseyerek devam ediyor. "Kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadın. Büyük Lispera'nın kızı."

Onun böyle biri olduğunu anladım. Şimdiye kadar sadece bir rol oynuyordu. Bana ihtiyacı vardı, bu yüzden kendini benim ideal erkeğim haline getirdi, ona aşık olmamı sağlayacağını *bildiği* her şeyi söyledi ve yaptı.

"Sen alçaksın," diye fısıldadım. "Tüm o yalanlar..."

"Bu kadar saf olman nasıl benim suçum olabilir? Çok tatlısın Barbi ve oldukça sevimlisin. Söylemeliyim ki, sürdüğü sürece eğlenceliydi."

Ağzım şok içinde açılıp kapanıyor.

Eğlenceli mi? Bu eğlenceli miydi?

Enerjim etrafımda kaynıyor, kalp kırıklığım öfkemi körüklüyor. Ona eğlenceyi göstereceğim! Ona göstereceğim.

Karanlık dalları beni çevrelüyor, ortaya çıkan güçlerimi söndürüyor. Beni sıkı bir şekilde tutarken etrafımı sarmış durumda ama bana dokunmuyor. Kalkanımı çağırmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum.

"Güçlüsün, bunu kabul ediyorum. Ama benim dengim değilsin." Çırpınışlarıma gülüyor.

"Siktir. Sen!" Diye bağırdım ve yüzüne tükürdüm.

Elini boğazıma dolamadan önce yanağındaki nemi siliyor ve beni havaya kaldırıyor. Parmakları solunum yollarımda geziniyor ve ben de onu üzerimden atmak için kollarımı ve bacaklarımı çırpıyorum.

"Gerçekten bu şekilde bitmemesi gerekiyordu." Bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz.

"Keşke sonuna kadar cahil kalsaydın... Sana söylediğim gibi o göle girecektin ve tüm bu karmaşa önlenmiş olacaktı. Şimdi..." Dudakları hüznü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor.

Beni kırık pencereye doğru taşıyıp kenarından sarkıtıyor. Aşağı bakıyorum, dehşet beni sarıyor.

Göl huzursuz, suyun kırmızısı deniz fenerinin etrafında dalgalanıyor ve bir sefalet girdabı oluşturuyor - *benim* sefaletimi.

Bir anda, bunların hayattaki son anlarım olduğunu anladım.

"Dur," diye haykırıyorum. Dik düşüşe bakıp midem bulanırken tüm gücümle ona tutunmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim, Barbs. Gerçekten üzgünüm." Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırırken gülümsüyor. "Seni önemsiyorum, biliyorsun." Kulağıma fısıldamak için eğildi. "Ama seni asla sevemem. Kalbim sonsuza dek onunla olacak."

"Nyk, lütfen," diye kekeliyorum o pencerenin kenarından bir adım atarken. Ben can havliyle ona tutunurken o havada süzülüyor. Güçlerim işe yaramıyor. Enerjimi ne kadar yüzeye çıkarırsam çıkarayım, yapamıyorum. Üzerime yerleştirdiği kalkan yeteneklerimi engelliyor ve beni işe yaramaz hale getiriyor.

Beni ölüme gönderirken sadece onun unutulmaz güzellikteki yüzüne bakabiliyorum.

Thud. Thud. Thud.

Kalbim göğsümde gittikçe daha yüksek sesle atıyor. Çiftleşme işareti içimde bir delik açıyor, ruhumu mahveden bu tarifsiz ıstırapı yankılıyor.

"Hoşça kal Barbi," diye mırıldanıyor usulca, dudaklarıma iffetli bir öpücük kondurup yüzüğünün bulunduğu kolyeyi boynuma sararken. "Fedakârlığın için seni sevgiyle hatırlayacağım."

Fedakârlık mı? Ne fedakarlığı? Bu *cinayet*, açık ve basit.

O... beni öldürüyor. Paylaştığımız onca şeyden sonra, onca şeyden sonra. Beni öldürüyor.

Hiçbiri gerçek değildi.

Ruhumun en derin köşelerinden fışkıran aşkım bile gerçek değildi.

Bir illüzyonu sevdim.

Bir kez daha, bir kişiye değil, bir karaktere aşık oldum.

Beni üzerinden iterken gördüğüm son şey soğuk bakışları oluyor.

Gözlerim şok içinde parlıyor. Hayatım için savaşacak gücü kendimde bulamıyorum. Yerçekimi beni uçuruma doğru çekerken hayal kırıklığı ve umutsuzluk iki yoldaşım oluyor. Acı ruhumu tüketirken izim etimi tüketiyor.

Yine de bu kalp kırıklığını sonsuza dek hatırlamak isteyerek onu izliyorum. Ruhum bir şekilde ölse ve Mo bedenimi ele geçirse bile, bu acının etime ve varlığımın her zerresine işlemesini istiyorum.

"Senden nefret ediyorum, Nykander v'Kyró," diye fısıldıyorum. Ve suya yaklaştığımda gözlerimi kapatıp kendimi ölümüne hazırlıyorum.

Kırmızı su beni yutuyor.

Artık bilinç yok. Artık farkındalık yok. Sadece var *olmamanın* boşluğu.

DEVAM EDECEK

Aynı fantastik evrende geçen epik romantizm [Buz ve Kötüler](#)'e göz atın!
(Karakter geçişleri olacak)daha fazla için

Nykander'ın bakış açısını içeren **BONUS bölüm** için [buraya](#)

[tıklayın!](#) Barbi ve Nykander ile **NSFW sanat** görmek ister misiniz?

[Buraya tıklayın!](#)

[OceanofPDF.com](#)

BONUS CONTENT

ÜCRETSİZ bonus içerik için aşağıdaki kodu tarayın! Veya www.veronicalancet.com/bonus-content adresini ziyaret edin

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

ALSO BY VERONICA LANCET

Barbi ve Kötü Adam Üçlemesi

[Barbi ve Kötü Adam](#)

Kitap 2

İsimsiz Kitap 3

Kriyos Evi Üçlemesi

[Buz ve Kötüler Buz](#)

[ve Fedakarlık](#) İsimsiz

Kitap 3

Ahlaki Açıdan Belirsiz Düet

[Sevimli Psikopat](#)

[Cehennem Kızı](#)

Standalones

[Fairydale](#)

[Frivolous](#)

[Ahlaki Olarak Yozlaşmış](#)

Günahların Savaşı Serisi

[İntikamın Tadı Bozulan](#)

[Plan](#)

[Sahte Sevgili Noelle'in](#)

[Günahları](#)

[Ahlaki İkilem](#)

[OceanofPDF.com](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.